

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

GEÇENİN KİTABI

HOLLY BLACK

DE
X
100
Cumhuriyetimiz
100 Yasında

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Peri Halkı Serisi

Zalim Prens

Lanetli Kral

Hiçliğin Krallığı

Elfhame Kralı

GECENİN KİTABI

Orijinal adı: Book Of Night

© 2022 by Holly Black

Yazan: Holly Black

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. ve Nurdhan Kesim Literary Agency, Dumankaya Vizyon, Esentepe Mah. Milangaz Cad. No: 77, A1 Blok Kat: 23 D: 128, Kartal-İstanbul, Turkey aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ekim 2023 / ISBN 978-625-6932-45-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

GEÇENİN KİTABI

HOLLY BLACK

Çeviren: Seyhan Dönmez

**DE
X
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Yılbaşı gecesini evimde geçiren herkese

Her yere peşimden gelen küçük bir gölge var,
Görebildiğimden çok daha fazla işe yarar.
Tepeden tırnağa sanki benim kopyam,
Benden önce atladığını görürüm ne zaman yatağıma atlasam.

Robert Louis Stevenson'ın "Gölge" şiirinden

ÖNSÖZ

Her çocuk gölgesi tarafından kovalanabilir. Tek yapması gereken bir öğleden sonra güneşe doğru koşmaktır. Koşmaya devam ettiği sürece gölgesi hemen arkasında olacaktır. Hatta dönüp gölgesini kovalamayı da deneyebilir ama tombul bacakları ne kadar hızlı olursa olsun onu yakalayamaz.

Bu çocuk öyle değildi.

Karahindibalarla bezenmiş bahçede kıkırdayıp cıgıllıklar atarak koşarken parmakları cismani olmaması gereken, yoncaların ve yabancı otların üstüne çocuktan önce düşmemesi gereken, çocuğun güreşip yere sermemesi gereken bir şeyi yakalamak üzereydi.

Sonra çocuk bir akçaağacın gölgesine oturup çakısının ucunu yüzük parmağına sapladı. Görmemek için başını başka tarafa çevirdi. İlk seferde kanatamadı. İkinci seferde de olmadı. Ancak üçüncü denemesinde, daha sert bastırınca, öfkeye kapılıp titizlenmeyi bırakınca, parmağını kesmeyi başardı. Canı o kadar yanmıştı ki kesikte beliren kan damlasının bu kadar minik olmasından utandı. Biraz daha kan çıkarabilir mi diye parmağını sıktı. Damla şişerek büyüdü. Gölgenin heyecanını hissedebiliyordu. Sızlayan parmağının etrafında karanlık bir sis şekillendi.

Esen rüzgâr sarkan akçaağaç tohumlarını salladı. Tohumlar tek kanatlarıyla uçarak çocuğun etrafına yağdı.

Her gün biraz içmesi lazım. Televizyonda birinin gölgesi hakkında konuşurken böyle dediğini duymuştu. O zaman gölgen dünyadaki en iyi arkadaşın olacak.

Ağız, dili olmamasına ve dokunduğı yerde ıslaklık bırakmasına rağmen gölgenin parmağını yaladığını hissedebiliyordu. Bu histen hoşlanmamıştı ama canı yanmıyordu.

Daha önce hiç candan bir arkadaşı olmamıştı ama yakın arkadaşların böyle şeyler yaptıklarını biliyordu. Kan kardeşi olurlar, kanları iyice birbirine karışana kadar kesiklerini birbirine sürterlerdi. Onun da böyle birine ihtiyacı vardı.

“Adım Remy” diye fısıldadı gölgesine. “Sana da Red adını veriyorum.”

1 AÇ GÖLGELER

Charlie'nin çirkin Crocs'ları barın arkasına serilmiş paspaslara yapışarak vıcık vıcık bir ses çıkarıyordu. Koltuk altları, boğazının çukuru ve bacaklarının arası terden sırılsıklamdı. Bugünkü ikinci vardiyasıydı, öğleden sonra gelen çocuk erkek arkadaşının peşinden Los Angeles'a gitmek için aniden işten ayrılmıştı, Odette yerine birini alana kadar çocuğun yerine de bakmak zorundaydı.

Ama Charlie ne kadar yorgun da olsa paraya ihtiyacı vardı. Hem meşgul olmasının daha iyi olduğunu düşünüyordu. Meşgul olmak beladan uzak durmak demekti.

Charlie Hall'da başından beri bir sorun vardı. Doğuştan düzensizdi. Aldığı yanlış kararlardan asla vazgeçmezdi. Parmakları yankesicilik için, dili yalan söylemek için yaratılmıştı ve kalp yerine büzüşmüş bir kiraz çekirdeği taşıyordu.

Gölgesi o sihirli gölgelerden biri olsaydı onun bile kaçıp gideceğine emindi.

Ama bu farklı olmayı deneyemeyeceği anlamına gelmiyordu. Deniyordu da. Son on aydır en berbat dürtülerini kontrol altında tutmak elbette zor olmuştu ama üzerine benzin döktüğü bir kasabada yanan bir kibrit olmaktan iyiydi.

Bir işi –hem de zaman çizelgeli falan– vardı, kiranın kendi payına düşen kısmını ödeyen güvenilir bir de erkek arkadaşı. Kurşun yarası güzelce iyileşiyordu. Bunlar küçük başarılardı ama bu onlarla gurur duymadığı anlamına gelmiyordu.

Charlie bunları düşünürken başını kaldırıp tövbesini bozdurabilecek birinin Rapture Bar & Lounge'ın çift kanatlı kapısından içeri girdiğini gördü.

Doreen Kowalski'nin yüzü ağlamaktan kıpkırmızıydı, akan makyajını silmeye çalıştığı belliydi ama çok sert sildiği için rimeli yüzüne bulaşmıştı. Lisedeyken Charlie'yle hiç muhatap olmazdı, muhtemelen bu akşam da olmak istemiyordu.

Parası olan insanlarla olmayanların yaşamları arasında sayısız fark vardır. Birincisi şudur: Uzmanlara ödeme yapma imkânı olmadığından işe yarar amatörlerden oluşan karmaşık bir ekosistem geliştirmek gerekir. Charlie'nin babası doktordan cilt kanseri olduğunu öğrendiğinde bir şişe Maker's Mark'ın beşte birini içmiş ve bir kasap arkadaşından omzuna bir kesik atmasını istemişti çünkü ceraha verecek parası yoktu. Charlie'nin arkadaşının kuzeni evlenirken üç blok ötede oturan Bayan Silva'dan düğün pastasını yapmasını istemişlerdi çünkü Bayan Silva pasta yapmayı çok seviyordu ve havalı krema aletleri vardı. Pastanın kreması biraz pütürlüylü, katmanlardan biri de fazla pişmişti ama yine de tatlıydı ve boyu da dergideki pasta kadardı, ayrıca sadece malzeme fiyatına mal olmuştu.

Gölge büyüsü dünyasında Charlie başarılı bir hırsızdı ama yöre halkı için hep alyans aşırıya ya da kaçırılan bir pit bull'u geri almaya yarayan bir amatör olacaktı.

Charlie Hall. Yün kazak, güveleri nasıl çekiyorsa kötü fikirler de Charlie'yi öyle kendine çekiyordu. Her telaş en kötü dürtülerinin ortaya çıkması için bir fırsattı.

"Seninle konuşmam gerek" dedi Doreen elini yanından geçen Charlie'ye uzatarak.

Barda sakın bir akşamdı ama mekânın sahibi olan dominantlar kraliçesi ihtiyar Odette ön taraftaki bir masada arkadaşlarıyla oturmuş dedikodu yapıyordu. Charlie biriyle fazla konuşursa fark ederdi ve Charlie bu işi kaybetmeyi göze alamazdı. Geçmiş göz önüne alındığında Rapture'da barmenlik yapmak büyük şanstı.

Bu işi bodrum katta el altından içki satılan bir salon işleten Baltazar ayarlamıştı ve Charlie'ye göz kulak olmak için iyi nedenleri

vardı, Charlie'nin yeniden onun yanında çalışmasını istemesi de bunların başında geliyordu.

Charlie, Doreen'e bakıp içinde o tanıdık heyecanın kıpırdandığını duyunca doğru yoldan şaşmama kararlılığının ne kadar pamuk ipliğine bağlı olduğunu hissetti. Sadece sonunda bir sürü ünlem işareti olan "kâr" kelimesinden oluşan bir başarı stratejisi gibi.

"Sana bir içki getireyim mi?" dedi Doreen'e.

Doreen başını iki yana salladı. "Adam'ı bulmama yardım etmen gerek. Yine ortadan kayboldu ve ben..."

"Şimdi konuşamam" diye sözünü kesti Charlie. "Bir şey ısmarla da patron başımın etini yemesin. Soda. Kızılıcak-limon kokteyli. Ne olursa. Ben ısmarlıyorum."

Doreen'in ıslak, kızarmış gözleri pek bekleyemeyeceğini gösteriyordu. Ya da gelmeden önce bir şeyler içmişti. Belki de ikisi birdendi.

"Hey" diye seslendi devamlı müşterilerden biri, Charlie siparişini almak için dönüp gitti. Kokteyl karıştırma kabından kıpkırmızı dökülen bir cosmopolitan hazırladı. Üstüne iksir gibi dumanlar çıkaran bir kuru buz parçası yerleştirdi.

Başka bir masaya baktı, bira içen bir adam titreyen parmaklarıyla koluna üçüncü nikotin bandını yapıştırıyordu. Charlie'den hesabını açık tutmasını istedi.

Charlie kıyafetleriyle uyuyormuş gibi görünen ve bourbonunu fazla tatlı sevmediğini söyleyen kirli gözlüklü bir adam için bir kadeh Four Roses doldurdu. Sonra barın diğer ucuna geçti, elini sallayarak onu yanına çağıran Balthazar'a zencefilli viski hazırladı.

"Sana bir iş buldum" dedi Balthazar usulca. Çakmak çakmak gözleri, açık kahverengi teni ve atkuyruğu şeklinde toplanacak kadar uzun bukleleriyle işlettiği salonun efendisiydi ve kasabanın rezil hayallerini gerçeğe dönüştürüyordu.

"Hayır" dedi Charlie yoluna devam ederek.

"Hadi ama. Knight Singh yatağında öldürülmüş, oda da talan edilmiş. Biri büyümlü keşifler dosyasını çalmış" diye seslendi Balthazar arkasından. "Bu senin uzmanlık alanındı."

“Hayır!” diye bağırdı Charlie elinden geldiğince neşeyle.

Knight Singh’in canı cehennem.

Charlie daha çocukken ona iş veren ilk gölge büyücüsü oydu. Charlie’ye kalırsa mezarında çürüyebilirdi ama bu mezarını soyacağı anlamına gelmiyordu.

Charlie bu işleri bırakmıştı. Hırsızlıkta çok iyiydi ve çok da zararını görmüştü. Artık sıradan bir insandı.

Cadı görünümlü, yirmili yaşlarda, sarhoş bir üçlü doğum günü kutluyordu, siyah rujları dağılmıştı. Neon yeşili ucuz ap-sentten birer kadeh söyleyip yüzlerini buruşturarak içtiler. İçlerinden biri yakın zamanda gölgesini değiştirmiş olmalıydı çünkü ışık gölgesine vursun ve yeni halini duvara yansıtın diye durmadan hareket ediyordu. Gölgesinin sukkubus gibi boynuzları ve kanatları vardı.

Güzeldi.

“Annem bu işten hiç hoşlanmadı” diyordu kız arkadaşlarına, konuşurken hafifçe dili dolaşıyordu. Kız zıplayıp bir an havada asılı kalınca gölgesi kanatlarını çırpı, birkaç müşteri hayran hayran ona bakıyordu.

“Annem gerçek bir iş bulmaya kalktığı zaman onu saklayamayacağım için pişman olacağımı söylüyor. Ben de onu asla sataamayacağımı söyledim.”

Charlie ilk kez değişmiş bir gölge gördüğünde aklına küçükken okul kütüphanesinde okuduğu bir masal gelmişti: *Cadı ve Talihsiz Kardeşi*.

Masalın nasıl başladığını hâlâ hatırlıyordu: *Bir zamanlar doğuştan gölgesi aç olan bir çocuk varmış. Bu çocuk son derece şanslıymış, oysa tüm talihsizlikler gölgesi olmayan ikizini bulurmuş.*

Ama elbette bu kızın gölgesi hiç de şanslı değildi. Havalı görünüyordu ve kıza az biraz sihir gücü veriyordu. Her seferinde birkaç saniyeliğine yerden yedi-sekiz santim kadar yükseliyor olabilirdi. Halbuki bir çift topuklu ayakkabı onu daha yükseğe çıkarabilirdi.

Ayrıca bu, kızı bir gölge büyücüsü yapmazdı.

Değiştirilmiş gölgeler terzilerin uzmanlık alanıydı, terzilik dört disiplinin halka en açık olanıydı. Terziler gölgelerin görünüşünü değiştirebilir, onları bağımlılık yaratacak kadar güçlü duyguları tetiklemek için kullanabilir, hatta insanın bilinçaltından parçalar söküp alabilirdi. Elbette bunun riskleri de vardı. İnsanlar bazen anlaştıklarından çok daha fazlasını kaybederdi.

Diğer gölge büyüsü disiplinleri daha gizliydi. Karapakslar kendi gölgelerine yoğunlaşır, onları gölge kanatlarla uçmak ya da kendilerini zırhla kaplamak için kullanırlardı. Kuklacılar ise gölgelerini gizli kapaklı işler yapmaya gönderirlerdi, Charlie'nin deneyimlerine göre bunlar kimsenin hakkında konuşmak istemediği türden pis işlerdi. Maskelilerin de aşağı kalır yanı yoktu, bunlar kimin canının yanacağına aldırmadan evrenin sırlarını çözmeye niyetlenmiş bir grup ucube ve mistikten oluşuyordu.

Onlardan gerçek adları yerine *tekinsizler* diye bahsedilmesi boşuna değildi. Gölge büyücülerine hiç güven olmazdı. Sözelimi, kendileri ne derse desin, hepsi çalıntı gölge ticareti yapıyordu.

Charlie'nin erkek arkadaşı Vince gölgesini çaldırmıştı, muhtemelen zengin bir pislik üçüncü kez gölgesini değiştirebilsin diye. Artık en parlak ışıktaki bile gölgesi yere düşmüyordu. Gölgesiz insanların içinde bir yokluk, manevi bir boşluk olduğuna inanılırdı. Bazen sokakta Vince'in yanından geçen insanlar gölgesinin olmadığını fark eder ve ondan uzaklaşırdı.

Charlie insanların ondan da uzak durmasını isterdi. Ama Vince bundan rahatsız olduğu için Charlie bunu yapan herkese pis pis bakardı.

Charlie tekrar yanına gelince Doreen, "Midemi yatıştırmak için bir zencefilli gazoz alayım" dedi.

Odette arkadaşlarıyla muhabbete dalmış gibiydi.

"Tamam, sorun ne?"

"Galiba Adam yine âlemlere daldı" dedi Doreen, Charlie gazozunu bir peçeteyle birlikte önüne bıraktı. "Kumarhaneden aradılar. Pazartesi günü gelmezse onu kovacaklarmış. Cep telefonunu arıyorum ama açmıyor."

Charlie ve Doreen hiçbir zaman dost olmamışlardı ama ortak tanıdıkları vardı. Bazen birini uzun süredir tanımak ondan hoşlanmaktan daha çok önemliydi.

Charlie içini çekti. "Peki benden ne istiyorsun?"

"Onu bulup eve getirmeni" dedi Doreen. "Belki bir çocuğu olduğunu da hatırlatabilirsin."

"Ona bir şey yaptırabileceğimi sanmıyorum" dedi Charlie.

"Adam'ın bu hale gelmesinin nedeni sensin. Çok tehlikeli ekstra işler almaya devam ediyor."

"Nasıl benim yüzümden oluyormuş?" Charlie bir şey yapmış olmak için tezgâhı silmeye koyuldu.

"Çünkü Balthazar onu sürekli seninle kıyaslıyor. Adam senin o aptal itibarınla boy ölçüşmeye çalışıyor. Ama herkes doğuştan suç işlemeye yetenekli değil işte."

Doreen'in eşi Adam, Springfield kumarhanesinde blackjack krupiyesiydi ve Charlie işten ayrıldıktan sonra yarı zamanlı olarak Balthazar'a çalışmaya başlamıştı. Belki de masalarda dönen fırladıklarla uğraşmanın onu tekinsizlerden bir şeyler çalmaya hazırladığını düşünüyordu. Hatta Charlie becerebiliyorsa bu işin o kadar da zor olmaması gerektiğini sanıyor olabilirdi.

"Mesaim bittikten sonra daha ayrıntılı konuşuruz" dedi Charlie içini çekerek, bir taraftan da bu işe bulaşmamasını gerektiren nedenleri düşünüyordu.

Bir kere ne olursa olsun Adam'ın görmek isteyeceği son kişiydi.

Hem bu işten para da kazanmayacaktı.

Söylentilere göre Adam, Balthazar kazandığı ekstra parayı mutluluk uçuşuna harcıyordu, mutluluk uçuşu denilen şey de gölgenizi biraz büktürüp kafayı bularak saatlerce müthiş duygular içinde gözlerinizi boşluğa dikebilmektir. Adam büyük ihtimalle bir otel ötesinde sırtüstü yatmış uçuyordu ve bu mutluluk hissi geçmeden Charlie'nin onu eve sürüklemesini istemeyecekti.

Charlie, Doreen o anda ihtiyacı olan son şeye baktı; Doreen barın bir ucunda oturmuş, acınacak bir halde gazozunun içindeki çubukla oynuyordu.

Charlie tam soda şişesine uzanmıştı ki bir patırtı duyunca başını kaldırdı.

Bourbonunu fazla tatlı istemeyen tüvitli adam şimdi boş sahnenin yanında kadife perdelere dolanmış vaziyette elleriyle dizlerinin üstünde duruyordu. Gölge salonundaki eşkıyalardan biri, Joey Aspirins adında bir adam, yüzüne tekme atıp atmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi tepesinde dikiliyordu.

Balthazar peşlerinden merdivenleri çıkarken bağırıyordu. "Sen kafayı mı yedin, bana çalıntı mal sattırmaya mı çalışıyorsun? *Liber Noctem*'i çalan benmişim gibi göstermek için bana tuzak kurmaya mı kalkıyorsun? Siktir git buradan!"

"Sandığın gibi değil" dedi tüvitli adam. "Salt bir parçasını bile geri alabilmek için yarup tutuşuyor. İyi para verecek..."

Charlie, Salt adını duyunca irkildi.

Gördüklerinden ve yaptıklarından sonra Charlie'yi sarsabilen pek bir şey kalmamıştı. Ama aklına Salt gelince hep irkiliyordu.

"Kapa çeneni ve defol." Balthazar eliyle kapıyı gösterdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Doreen. Charlie başını iki yana sallayarak Joey Aspirins'in tüvitli adamı kapıya doğru itekleyişini izledi. Odette kalkıp Balthazar'la konuşmaya gitti, alçak sesle konuştukları için Charlie bir şey duyamıyordu.

Balthazar döndü, gölge salonuna doğru yürürken Charlie'nin gözlerine baktı. Göz kırptı. Charlie'nin kaşlarını kaldırması ya da gözlerini devirmesi gerekirdi ama Lionel Salt'ın adının geçmesi kaskatı kesilmesine yetmişti. Charlie daha bir tepki veremedi Balthazar gitmişti bile.

Barın kapanma saati yaklaşıyordu. Charlie tezgâhı sildi. Kirli karıştırıcıları ve kadehleri bulaşık makinesine doldurdu. Çekmecedeki parayı saydı, Doreen'in içecek parasını bahşişlerden düşüp diğer paraların yanına koydu. Rapture duvarları ve tavanı ışığı emecek kadar siyah boyayla boyanmış, buram buram tütsü kokan tuhaf bir mekân olabilirdi. Bölge halkının sihir ya da acayiplikler görmek için ya da fıçı kombuçaya içilen ve dev ekranlarda maç iz-

lenen barlardan sıkıldıkları için geldiği bir yer de olabilirdi. Ama kapanış ritüelleri diğerleriyle aynıydı.

Charlie, Odette'in ofisinden ceketini ve çantasını alırken personelin çoğu çıkmıştı bile. Arabasına doğru yürürken şiddetini artırmış olan rüzgâr yüzünden terli vücudu buz kesince sonbaharın son demleri olduğunu, kışın yaklaştığını, işe gelirken yanına deri ceketten daha sıcak tutacak bir şey alması gerektiğini hatırladı.

"Ee?" dedi Doreen. "Dondum burada. Adam'ı bulacak mısın? Suzie Lambton ona yardım ettiğini söylüyor, hem onu doğru dürüst tanı mıyorsun bile."

İş muhtemelen çok zor olmayacaktı, Doreen'den de yakasını sıyırmış olacaktı. Adam bir yerlerde kendinden geçtiyse cüzdanını çalabilirdi. Bu onu eve daha hızlı gönderirdi. Sırf yapabileceğini göstermek için arabasının anahtarlarını da alırdı. "Abin üniversitede çalışıyor, değil mi? Harç bürosunda."

Doreen gözlerini kıstı. "Müşteri hizmetleri temsilcisi. Telefonlara bakıyor."

"Ama bilgisayarlara erişimi vardır. Kız kardeşimin borcunu bir ay daha erteleyebilir mi? Borcu silmesini istemiyorum, sadece erteleyecek." Oryantasyon harcı, teknoloji harcı ve işlem ücretlerinin öğrenim kredisi yatmadan ödenmesi gerekiyordu. Posey'nin kampüse gidip gelirken yapacağı masrafı katmamıştı bile. Kitapları da.

"Abimin başını belaya sokmak istemiyorum" dedi Doreen ciddi bir tavırla, suçlu erkek arkadaşını bulması için bir suçluyu ikna etmeye çalışan o değildi sanki.

Charlie kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

Sonunda Doreen yavaşça başını salladı. "Sanırım sorabilirim."

Bu pek çok anlama gelebilirdi. Charlie külüstür Toyota Corolla'sının bagajını açtı. Birbirine dolanmış bağlantı kablolarının, hırsızlık malzemeleriyle dolu eski bir çantanın ve bardan toptancı fiyatına aldığı bir şişe Grey Goose'un yanında bir yığın kontrollü telefon duruyordu.

Charlie telefonlardan birini alıp açmak için kodu girdi. "Pekâlâ, bir şey deneyeceğim, bakalım Adam zokayı yutacak mı. Numarasını söylesene."

Adam telefonu açarsa bu işi yapacaktı. Açmazsa yoluna bakacaktı.

Başını belaya sokmak için bahane aradığının farkındaydı. Batıp batmayacağını görmek için bataklığa giriyordu. Yine de Adam'a mesaj attı: *Elimde bir iş var ve duydum ki en iyisi senmişsin.*

Adam yeterince iyi olmadığından endişeleniyorsa pohpohlama motive edici olabilirdi. Zaaflara oynamak dolandırıcılığın hamurunda vardı. Beyninizi insanlar hakkında düşünmeye alıştırmak için de kötü bir yoldu.

"Bakalım cevap verecek mi..." Telefon ötünce Charlie'nin sözü yarıda kaldı.

Kimsin?

Amber diye yazdı Charlie. Dolandırıcılık için oluşturduğu ve hiç kullanmadığı birkaç kimliği vardı. Amber içlerindeki tek gölge büyücüsüydü. *Bu geç saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma ama gerçekten yardımına ihtiyacım var.*

Uzun kahverengi saçlı Amber mı?

Charlie bunun bir numara olup olmadığına karar vermeye çalışarak uzun müddet telefona baktı.

Gerçekten dedikleri kadar varsın. Göz kırpan bir emoji ekleyerek bu muğlak cevapla Adam'ın sorularından kurtulabilmek için dua etti.

"Sana yazdığına inanamıyorum. Ne diyor?"

"Bak" dedi Charlie telefonu Doreen'e uzatarak. "Gördün mü? Yaşıyor. Gayet iyi."

Doreen tırnağını yiyerek mesajları okudu. "Onunla cilveleşeceğini söylememiştin."

Charlie gözlerini devirdi.

Otoparkın diğer tarafında kocaman paltosuna sarınmış olan Odette mor renkli Mini Cooper'ına doğru yürüyordu.

"Sence ona nerede kaldığını söyletebilir misin?"

Charlie başını salladı. "Tabii ki. Hatta istersen gidip elini kolunu da bağlayayım. Ama bunun için bana daha büyük bir iyilik yapman gerekir."

"Suzie senden yardım istemenin şeytanı çağırmak gibi olduğunu söylüyor. Şeytan belki dileklerini yerine getirir ama ruhunu kaybedersin."

Charlie dudağını ısırarak sokak lambalarına baktı. "Dediğin gibi, Suzie'yi pek tanımıyorum. Beni başkasıyla karıştırdı herhalde."

"Olabilir" dedi Doreen. "Ama tüm o yaptıkların... vakti zamanında insanların sözünü ettiği şeyler... yani birine gerçekten kızmış olmalısın."

"Eğlence olsun diye de yapabilirdim" dedi Charlie. "Öylesi çok kötü olmaz mıydı? Ayrıca sana iyilik yaptığım için nezaket gereği bu konuyu açmaman gerekir."

Doreen küçük çocuğu olan annelerin hep yaptığı gibi derin derin iç geçirdi. "Doğru. Elbette. İyice sana benzemeden Adam'ı eve getir yeter."

Charlie uzaklaşmakta olan Doreen'in arkasından baktıktan sonra Corolla'sına bindi. Emniyet kemerini taktı. Balthazar'ın önerdiği işi de eskiden kim olduğunu da düşünmemeye çalışıyordu. Onun yerine eve gidince pişireceği ramen'i düşündü. Kardeşi kedinin mamasını vermiş olsun diye umdu. Odasında onu bekleyen yere serilmiş şilteyi hayal etti. Ayakları örtülere dolanmış, çoktan uyumuş olan Vince'i düşündü.

Anahtarı kontağa soktu.

Araba çalışmıyordu.

2

TERS KUPA KRALI

Cottage Sokağı'nda girdaplar çizerek esen rüzgâr Charlie'nin yanaklarını sızlatıyor, saçlarını yüzüne savuruyordu.

Corolla'sı hâlâ Rapture'ın otoparkındaydı. Anahtarı tekrar tekrar çevirse de, gösterge paneline defalarca vursa da fayda etmemişti. Akü takviye kabloları işe yaramamıştı, çekiciler de pahalıydı.

Vince'i aramayı, hatta taksi çağırmayı düşünmüş ama bunun yerine bagajdan votkayı çıkarıp kendine acıyarak şişeden birkaç yudum içmişti. Gökyüzüne bakmıştı.

Son yapraklar da sararmıştı; dallarda sadece birkaç yaprak kalmıştı, uyuyan yarasalar gibi sarkıyorlardı.

Kırmızı ışıktaki bir araba yavaşlamıştı. Sürücü gaza basmadan önce açık saçık bir teklifte bulunmuştu. Charlie adama el hareketi çekmişti ama adamın fark etmesi pek olası değildi.

Zaten Charlie'nin hiç duymadığı bir şey de değildi. Arabasının camında yansımalarını görmüştü. Siyah saçlar. Siyah gözler. Bir sürü başka şey: göğüs, kalça, bel, bacak. İnsanlar sık sık vücut hatları bir tür davetiyeymiş gibi davranıyordu. Herkesin terlik gibi fırlatıp atamayacağı bedenlerle, gölge gibi dönüştüremeyeceği vücut yapılarıyla doğduğunu unutuyorlardı sanki.

Rüzgâr yeniden esince birkaç yaprak havaya savrulmuş ama çoğu yine yolun kenarında kümelenmişti.

O anda Charlie bir buçuk kilometrelik yolu yürüyerek gitmenin harika bir fikir olduğuna karar vermişti.

Ne de olsa yol fazla uzun değildi. Gezinti gibi olurdu.

En azından bütün günü ve gecenin yarısını ayakta geçirmemiş biri için.

“Sarhoş cesareti” sözü aklına çok geç geldi.

Karanlık bir kitapçının önünden geçiyordu; sonbahar temasıyla düzenlenmiş vitrinde oyulmuş ağızlarına plastik dişler takılmış balkabakları vardı. Korku romanlarının ve dekoratif mısır şekerlerinin yanında dişlerini göstererek sırıtıyorlardı, turuncu gövdeleri çürümekten sarmaya başlamıştı.

Caddedeki bütün dükkânlar kapanmıştı. Charlie ceketine daha sıkı sarındı, Easthampton’ın da çevredeki öğrenci şehirleri gibi olmasını isterdi –Northampton ya da Amherst gibi mesela– oralarda geç saatlerde sokaklar çakırkeyif öğrencilerle dolu olduğu için barlar kapandıktan sonra hiç değilse açık bir pizzacı ya da bütün gece ders çalışanlar için bir açık kalan bir kafe bulmak mümkündü.

Bu sessizlik düşünmek için bol bol vakit tanıyordu.

Charlie karanlık sokakta tek başına yürürken Doreen’in sözlerinden kaçamadı. *Ama tüm o yaptıkların... vakti zamanında insanların sözünü ettiği şeyler... yani birine gerçekten kızmış olmalısın.*

Kırık bir çimento parçasını tekmeledi.

Charlie küçükken kara saçlı, kahverengi gözlü ve yaramaz bir çocuktu. Başını durmadan belaya sokardı ama bu esnada bir şeyleri parçalarına ayırmakta iyi olduğunu öğrenmişti. Yapbozları ve insanları. Onları çözmeyi, sakladıkları şeye nasıl ulaşacağını bulmayı seviyordu. İnanmak istedikleri şeye dönüşmek için.

Aklına yine Adam meselesi geldi. Oynamaktan zarar gelmezdi. Hem kafa dağıtmış olurdu.

Charlie telefonunu çıkarıp yazmaya başladı: *Smith College’deki Mortimer Nadir Eserler Koleksiyonu’nda önemli şeyler içerdiğinden emin olduğum bir kitap var. Karşılığını öderim. Takas da yapabiliriz.*

Gölge büyücüleri her zaman gölge dönüştürme teknikleriyle ilgili bilgiler içeren eski kitapların peşindeydi. Bu kitaplar için birbirlerini öldürdükleri olmuştu. Adam’a kolay bir iş teklif ediyordu.

Biraz cezbedici bir iş olması gerekiyordu.

Charlie on yıl boyunca gölge büyücüleri için bir şeyler ça-

lıp durmuştu. Kitaplar, parşömenler, bazen de kötü şeyler. On yıl kimliğini saklı tutmuştu. Göze batmamaya çalışmış, kendini gizlemek için restoranlarda ve barlarda çalışmış, aracı olarak da Balthazar'ı kullanmıştı. Bir yılı aşkın bir süre önce bir ev için depozito yatırmıştı. Posey'yi üniversitelere başvurmaya ikna etmişti.

Sonra da her şeyi mahvetmişti.

Sanki Charlie'nin içinde sürekli yanan bir fırın vardı. Bir yıl önce her şeyi ne kadar kolay küle çevirebileceğini görmüştü.

Adam mesajına cevap vermiyordu. Belki de uyumuştı. Ya da kafayı bulmuştu. Veya ilgilenmiyordu. Charlie kontrollü telefonu tekrar çantasına koydu.

Göz ucuyla iki bina arasındaki boşlukta bir şeyin kayar gibi olduğunu gördü.

Bu aklını geçmişten uzaklaştırdı ama şimdi daha da kötü şeyler düşünür olmuştu.

İnsanlar Slender Man'den ya da yanağının içi örümceklerle dolu kızıdan bahseder gibi bedenlerinden ayrılmış gölgelerin dünyada dolaştığına dair hikâyeler anlatıyordu ama Charlie musibetlerin bir söylentiden ibaret olmadığını biliyordu. Gölge büyücüsü öldüğünde ama gölge ölmediğinde geriye musibetler kalıyordu. Son derece gerçek ve tehlikeliydiler. Oniks ve ateşten etkileniyorlardı ama bir gölge büyücüsü değilseniz kullanabilecekleriniz bunlardan ibaretti.

Telefonu ötünce Charlie irkilerek kendine geldi. Vince'den mesaj gelmişti: *Her şey yolunda mı?*

Birazdan evdeyim diye yazdı Charlie.

Daha Rapture'dayken Vince'i aramalıydı. Vince gelip onu alırdı. Muhtemelen bu konuda da nezaket gösterirdi. Ama Charlie, Vince'e yaslanma fikrinden hoşlanmıyordu. Bu Vince gittiğinde işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

Sokağın aşağısından, Nashawannuck Gölü'nün Rubber Thread Gölü'ne karıştığı yerden, terk edilmiş değirmenin karşısından bir ses geldi. Orada biri vardı.

Charlie daha hızlı yürümeye başladı, elini cebine sokup anahtarlığına takılı olan çakının sapını kavradı. Mısır gevreği kutularını

açmak ve eski pencerelerin macunlarını sökmek için kullansa da çakı gayet iyi durumdaydı. Onunla kendini nasıl savunacağına dair bir fikri yoksa da en azından keskindi ve gölgeleri zayıflatmak için oniksten sapı vardı.

Bir kıpırtı bakışlarını ara sokaklardan birine çekti. Dükkânlardan birinin önünde yanan bir ışık, lekeli giysiler ve beyaz kemiklerden oluşan bir yığını ve kan lekeleriyle kaplı duvarı aydınlatıyordu.

Charlie durdu, zihni gördüklerine bir anlam vermeye çalışırken kasları geriliyor, midesi bulanıyordu. Beyni gördüğü şeye alternatifler üretip duruyordu; korku evinden atılmış bir dekor, bir manken, bir hayvan.

Ama hayır, kalıntılar bir insana aitti. Et parçalanmış, kıyafetlerle birlikte yırtılmıştı; bunu kim yaptıysa iç organlarına ulaşmaya çalışmış gibiydi. Charlie yaklaştı. Soğuk kokuyu bastırıyordu ama yine de havada hafif bir ölüm kokusu vardı. Adamın yüzü bir tarafa dönüktü, gözleri açık, bakışları donuktu. Kaburgaları kırılmış ve bir kısmı çıkarılmıştı, çentikli beyaz kemikler et yığınının üstünde huş ağaçları gibi yükseliyordu.

Duvarın dibinde yine bir kıpırtı oldu. Adamın cesedi kadar kıpırtısız olması gereken gölgesi, ipe serilmiş yırtık bir çamaşır gibi esintide dalgalanıyordu. Sert bir rüzgârda uçup gidecek gibiydi.

Ölüm adamın yüzünü o kadar değiştirmişti ki Charlie önce kıyafetleri fark etti, içinde zor bir yaşam sürülmüş gibi kırıksık, biraz da kirli olan tüviti. Bu Balthazar'ın Rapture'dan kapı dışarı ettiği adamdı. Salt'a ait olan bir şeyi satmayı teklif eden adam.

Dört saat önce adamın önüne Four Roses koyuyordu. Şimdi ise...

Sokağın öbür ucundan bir ses geldi, Charlie aniden içini çekerek başını kaldırdı. Uzun siyah bir paltosu, başında şapkası olan bir adam kurşun delikleri kadar karanlık gözlerle ona bakıyordu.

Adamın ellerinde bir tuhafılık vardı.

Büyük bir tuhafılık.

Elleri bileklerindeki yara izlerine kadar gölgedendi.

Adam Charlie'ye doğru yürümeye başladı, ayak sesleri asfaltta

sert ve belirgindi. Charlie'nin içinden bir ses kaçmasını, başka bir ses de olduğu yerde kalmasını çünkü kaçarsa yırtıcının kovalama arzusunu kamçılacağına söylüyordu. Gerçekten dövülecek miydi? Elindeki bıçak gülünç denecek kadar küçüktü, tırnak makasından halliceydi.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladı.

Adam sesi duyunca durdu. Birbirlerine baktılar, ceset aralarında daydı. Sonra adam geri çekildi, köşeyi dönüp Charlie'nin görüş alanından çıkıverdi. Charlie şoktan başının döndüğünü ve birden ayıldığını hissetti.

Kendini yürümeye zorlayarak sokaktan çıkıp hızlı hızlı Union'a doğru gitmeye başladı. Polis geldiğinde cesedin yakınlarında olursa bir sürü soru soracaklardı ve muhtemelen gölgeden elleri olan adam hikâyesine de inanmayacaklardı. Özellikle de on sekiz yaşından önce dolandırıcılıktan iki kez tutuklanmış olan Charlie'den duydukları için.

Bacakları onu ileri taşısa da zihni allak bullaktı.

Yirmi yıl önceki Boxford Katliamı'ndan, yani dünya gölge büyücülerinin varlığından haberdar olduğundan beri Batı Massachusetts onlardan geçilmiyordu. Adeta gölge büyüsünün Silikon Vadisi olmuştu.

Silah fabrikaları ve pencerelerine tahtalar çakılmış köşkleriyle, üniversite ve kolejleriyle, kendine özgü dağ köyleriyle, kirlenmiş nehirleri ve Quabbin Rezervuarı'nın güzel bataklıklarıyla Vadi hem ucuzdu hem de New York ve Boston'a yakınlığı yüzünden rağbet görüyordu. Dahası tuhaflıklara karşı son derece toleranslıydı. Çimleri biçmek için keçiler vardı. Her yıl rönesans fuarı düzenleyen bir atıcılık kulübü. On sekizinci yüzyıldan kalma bir yatak çerçevesi ve vajina şeklinde el yapımı bir saksı satın alabilir, otobüs durağındaki adamdan eroin bulabilirdiniz, hem de bunların hepsini on beş dakikalık bir zaman dilimi içinde yapabilirdiniz.

Bugünlerde bir gölge salonuna girip yukarıda sözü edilen kötü alışkanlıklarınızdan kurtulmak ya da bir yenisini eklemek için bir terzi bulabilirdiniz. Kendinden geçerek mutluluk uçuşu yapmanın

popülaritesi hızla artıyordu. Gölge büyücüleri arttıkça kasabalar da değişiyordu ve dünyada bunu durdurmaya yetecek kadar oniks yoktu.

Tüm bunlara rağmen bu cinayet görülmemiş bir dehşet içeriyordu. Bunu her kim ya da ne yapmışsa bir cesedi ceviz gibi kırıp açacak kadar güçlü olmalıydı.

Charlie titreyen ellerini ceplerinin derinlerine soktu. Her zamanki yol şimdi yabancı geliyordu, her yer rüzgâr estikçe kıpırdanan eğri büğrü gölgelerle doluydu. Burnuna sanki bozulmuş et kokusu geliyordu.

Soluk soluğa iki blok daha geçtikten sonra elleri titreyerek evinin kapısına doğru yürüdü.

Evin iğrenç bir sarıya boyanmış mutfağına girerken kapının üstündeki çan şingirdadı. Lavaboda bir tava ve iki kirli tabak duruyordu. Mikrodalga fırının yanında da üstüne kapak kapatılmış bir başka tabak vardı. Kedileri Lucipurr umutla tabağı kokluyordu.

Oturma odasına gidince Vince'i sesi kısılmış televizyonun karşısında uyurken buldu, koca vücuduyla hurdası çıkmış kanepeye yayılmıştı, karnının üstünde ciltsiz bir kitap duruyordu. Vince'e bakarken içine bir hasret saplandı, henüz gitmemiş birini özlemenin verdiği o rahatsız edici hissi duydu.

Gözleri Vince'in gölgesinin düşmesi gereken yere kaydı. Ama orada hiçbir şey yoktu.

Tanıştıkları zaman Charlie onda bir sorun olduğunu fark etmişti, sanki Vince hep dalgın, hep biraz fluydu. Belki de sarhoş olduğu için ya da Vince'in sert çene hatlı ve ona ilgi duyan erkeklerde hiç rastlanmayan şekilde düzgün görünümlü olması kafasını karıştırmıştı. Ancak ertesi sabah, onu kapı aralığında sanki içinden ışık geçiyormuş gibi gördüğü zaman gölgesi olmadığını fark etmişti.

Posey ise görür görmez fark etmişti.

Şimdi Charlie'nin kız kardeşi gri tüylü eski halının üstüne oturmuş, gözlerini kısarak dizüstü bilgisayarında hareket eden kumlu görüntüye bakıyordu, önüne bir dizi kart yayılmıştı. Charlie evden çıkarken de Posey'nin üstünde paçaları lime lime olmuş bu

kirli pijama vardı. Sütyen takmamıştı. Açık kahverengi saçları dağınık bir topuz halinde tepeden toplanmıştı. Üstündeki tek süs hiç çıkarmadığı oniks işlemeli altın yüzüğüydü. Posey Zoom görüşmelerini kısmen de olsa giyinmek zorunda kalmamak için kamera kapalı olarak yapardı.

Son derece profesyonelce konuşuyor, sakinleştirici bir sesle tarot falına devam ediyordu, Charlie'yi fark etmemiş gibiydi. "Ters Asa Dokuzlusu. Çok yorgunsun. Kendinden çok şey vermek istiyorsun ama son zamanlarda verecek bir şeyin kalmamış gibi hissediyorsun..."

Karşı taraf içini dökmeye başlamış olmalıydı çünkü Posey susup dinlemeye koyuldu.

Çocukken anneleri onları bir sürü medyuma sürüklemişti. Charlie otoban kenarındaki bir evin ön taraftaki odasında, Posey'nin başı kucağında, tozlu kadife yastıklara ve boncuklu perdelerle bakarak annesine geleceği hakkında söylenen yalanları dinlediğini hatırlıyordu.

Ama bu bir kandırmaca da olsa annelerinin konuşacak birine ihtiyacı vardı ve medyumdan başka birine açılacak değildi. Medyumlar terapiye ihtiyacı olduğunu kabul etmeyen insanlar için birer terapistti. Sihrin gerçek olmadığı zamanlarda biraz sihre ihtiyaç duyanlar için sihirdiler.

Charlie, Posey'nin güçleri olduğuna inanmasa da müşterilerin, sorunlarını önemseyen ve yardım etmek isteyen birine sahip olduğunu düşünüyordu. Bu elli dolarlık bir bağışa ve Posey'nin Patreon'una abone olmaya değer görünüyordu.

Charlie mutfığa dönüp tabağın üstündeki kapağı kaldırdı. Vince yumurtalı taco yapmıştı, yanında dilimlenmiş avokado ve acı sos vardı. Lavabodaki tabaklara bakılırsa Posey için bile yapmıştı. Charlie mutfaktaki paslı katlanır masaya oturup yemeğini yerken bir yandan da kız kardeşini dinliyordu.

"Ters Kupa Kralı. Zeki bir kadınsın ama bazen pek içine sinmeyen kararlar veriyorsun."

Charlie hâlâ etkisinde olduğu adrenalinin verdiği bir ürpertiyle

çatalını bir an elinden bıraktı, soluğu kesilir gibi olmuştu. Kardeşi-
nin sesine, anlattığı tanıdık hikâyeye odaklanmaya çalıştı.

Fal baktırmak isteyen insanların çoğunun aşkla ilgili sorunları vardı. Bazıları özellikle biriyle şansları olup olmadığını bilmek istiyordu. Ya da yalnızdılar ve doğru kişiyi bulamamalarının onların suçu olmadığını duymak istiyorlardı. Ama çoğunlukla kötü giden bir ilişkileri oluyordu ve bir yanları bunca eziyete degeceğini duymak isterken diğer yanları ilişkiyi bitirmek için izin istiyordu.

Annelerinin medyuma gitme sebebi genelde ilişkileriydi. Hall kadınları uçurumdan düşer gibi âşık oluyordu. Erkek seçiminde felakettiler, sanki soydan gelen bir lanet vardı, bu lanet büyükan-
nelerinin berbat bir adamla evlenmesiyle başlamıştı, büyükanne-
leri kocasını televizyon seyredirken başının arkasından vurduğu için hâlâ hapisteydi. Bu annelerinin Charlie ve Posey'yi bir Kia'nın arka koltuğuna oturtup babalarını başka bir kadınla basmaya gitmesiyle, Posey'nin bileğini kıran bir üvey babayla ve kumar borç-
larını ödemek için Charlie'yi ölü insanlar adına vergi beyannamesi doldurup iadelerden gelen parayı ona vermeye ikna eden bir eski sevgiliyle devam etmişti. Posey, Hall kadınlarından birinin ona sı-
rılıklam âşık olması için bir erkeğin kafasında, kalbinde ya da ce-
binde delik olması gerektiğini söylerdi.

Belki de bu doğrudu. Belki de erkekte bir şeylerin eksik olma-
sı gerekiyordu, böylece Charlie kendini o boşluğa akıtabileceğini ve erkeği bir iksir gibi iyileştirebileceğini hissediyordu. Ya da belki Charlie de bir şey kaybetmiş gibi hissettiğinden içinde bir boşluk taşıyanlar birbirini çekiyordu.

Vince güvenilir bir adamdı. Kuvvetliydi, çalışkandı. Ailesi hakkında bir şeyler anlatırken tutuk tutuk konuşması geçmişini paylaşmaktan pek hoşlanmadığını gösterse de Charlie iyi bir tahminde bulunacak kadar uzun süredir işaretleri ölçüp biçiyordu. Vince'in ellerindeki nasırlar yeniydi ve öyle düzgün dişleri vardı ki bu ancak diş teliyle mümkün olabilirdi. Üniversitede öğrenilen şeyleri biliyordu ama hiç borcu yoktu. Zengin bir aileden geliyordu.

Yoksa gölgesini kaybettikten sonra ona sırt mı çevirmişlerdi? Charlie öğrenmeye çalışmış ama Vince baştan savma cevaplarla

geçıştirmişti. Charlie de üstelememişti çünkü eski güzel hayatını ve ne kadar büyük bir düşüş yaşadığını öğrenmek istediğinden emin değildi.

Nasıl olsa başını belaya sokmaya bayılan, depresyona girdiği zamanlar yataktan bile çıkmayan gerçek Charlie Hall ortaya çıktığında Vince ondan yüz çevirecekti. Aklını kemiren düşüncelerden kurtulmak için yıllarını çok fazla alkol, çok fazla erkek ve bir dizi soygunla geçirmiş olan gerçek Charlie. Gölgesi olmayan birinin duyguları diğer insanlar kadar yoğun yaşamadığı söylenirdi. Belki de Charlie'nin eskiden kim olduğu ve neler yaptığı Vince'i bu yüzden rahatsız etmiyordu.

Vince ile evdeyken hem masalcı hem de masal olmaya çalışıyordu, dolandırıcılık geçmişi çok eskide kalmış ve yeniden raydan çıkma dürtüsünü bastırmakla uğraşmayan bir kadın.

Vince fazla iyi bir dinleyici olduğundan, Charlie bazen incinmiş, vahşi tarafının saldırma arzusunu duyabildiğinden şüpheleniyorsa da en azından Vince, Charlie'yi kendinden uzaklaştırmıyordu.

"Hadi gel" dedi Charlie ayağıyla Vince'in bacağını dürterek. Onunla birlikte yatağa gelmesini istiyordu, saçlarına vuran nefesine ve sarılarak onu beyaz kemikleri, kurumuş kanları ve gölge elli adamı düşünmekten koruyacak kolunun ağırlığına ihtiyacı vardı.

Vince gözlerini açtı. Televizyonu kapattı. Uzun boylu adamlarda âdet olduğu üzere ayaktayken hafifçe kambur duruyor, sanki fazla korkutucu olmamaya çalışıyordu.

"Yemeğini buldun mu?" diye sordu Vince, yatak odasına gitmek için yanından geçerken parmak uçlarını Charlie'nin sırtında gezdirdi. Charlie iştahla ürperdi, içini çekince iş yerinde Vince'in üstüne sinmiş olan çamaşır suyu kokusunu aldı.

"Sen iyi bir adamsın" dedi ona.

Vince gülümsedi, kafası karışsa da hoşuna gitmişti.

Vince giderlere ortak oluyordu. Çöp çıkarıyordu. Kediye iyi davranıyordu. Başka bir hayatı özlüyorsa bile şimdi Charlie'yle birlikteydi. Kalbinde ne olduğu önemli değildi, tıpkı Charlie'nin kalbindekinin önemli olmadığı gibi.

3 GEÇMİŞ

Charlie on üç yaşındayken annesine bir ruhun onu ziyaret ettiğini söyledi. Annesi boşandıktan sonra kendini kristal kürelere ve kehanetlere kaptırmıştı, ayrıca “meleklerden mesaj” alan bir arkadaşı vardı, yani bu fikir durup dururken ortaya çıkmış değildi. Charlie engizisyon esnasında ölen bir cadının ruhunun onunla konuştuğunu, sonra da bedenine girerek konuşmaya başladığını iddia ediyordu.

Aslında şimdi bunun pek de iyi bir plan olmadığını anlıyordu. Ama annesi onu başka türlü dinlemezdi. Charlie de çaresiz durumdaydı.

Elvira de Granada... kısmen gece geç saatlerde izlenen bir animeye, kısmen marketten alınma korku romanlarındaki saçmalıklara dayanan bir karakterdi. Ama Elvira, Charlie’nin söyleyemediği ne varsa söyleyebiliyordu. Elvira yaralı bir kalbi dolduran olanca bastırılmış öfkeyi kusabiliyordu.

Sorun şu ki annesinin gerçekten ama gerçekten yeni kocasının berbat bir adam olduğuna ikna edilmesi gerekiyordu, hem de hemen. Travis kötüydü ve Charlie ve Posey’den nefret ediyordu.

Ama aptal değildi. Posey’ye tokat attığı zaman –hem de yok yere, sırf zıplayıp durarak onu sinir ettiği ve zamanında yatmayı reddettiği için– bunu özellikle anneleri yokken yapmıştı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak yerine Charlie’nin kardeşine vurduğunu ve Posey’nin de bunu örtbas ettiğini iddia etmişti.

Tabii Charlie cezalandırılmıştı. Yalan söylediği için Posey de.

Travis bu olaydan sonra üstünlüğün kendisinde olduğunu anlamıştı. Annelerine çocuklara daha fazla sınır koyması gerektiğini, babalarının onları fazla şımarttığını, sinsî olduklarını, ilgi çekmek için yalan söylediklerini, cüzdanından para çaldıklarını, hemen önlem almazsa ona asla saygı duymayacaklarını ve muhtemelen sonlarının hapisane olacağını söylemişti.

Charlie, Travis tokat yediği zaman annesine söylemeye kalkmadı.

Annesi kızının belki de bir medyum olabileceği fikriyle büyülenmişti. Charlie ona akrabalarıyla ilgili kimi gerçeklerden bahsettiği zaman çok şaşırdı, halbuki bunlar Charlie'nin aklında kalan ya da kulak misafiri olduğu hikâyelerdi. Bazen de ölmüş insanlar hakkında çürütülmesi imkânsız yalanlar uydururdu.

Ama Elvira de Granada bile Charlie'nin annesini Travis'ın iyi biri olmadığına ikna edemedi. Annesi Elvira'nın işkenceyle öldürüldüğü için kızgın ve şüpheli olduğuna kanaat getirdi. İşte o zaman Charlie büyücü *Alonso Nieto*'yu uydurdu. Elvira'nın aksine Alonso büyücülükle suçlanmakla kalmamış, suçunu kabul de etmişti.

Gerçek olmasalar bile erkeklerin daha etkili olduğu ortaya çıktı.

Annesi Alonso'yla konuşmaya bayılıyordu. Charlie, Elvira'yı oynarken ikna edici olduğunu düşünüyordu ama annesi Alonso tarafından ikna edilmek istiyordu.

Charlie yine de dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Alonso annesini Travis'ı terk etmeye ikna edecekse somut bir şey sunması gerekiyordu.

Travis'ın kötülüğünün dışarı sızmaya başlaması hiç de acı vermiyordu. Yeni evlilerken Travis annesine ne kadar mükemmel olduğunu, harika bir hayatları olacağını söyleyerek göz boyuyordu ama bunu sürdürememişti. Şimdi tartıştıkları zaman annesinin kilosuna laf ediyor, kafasının çalışmadığını söylüyordu. Çiçekler ve romantik yemeklerle birlikte Travis'ın bütçelerine yaptığı katkının büyük bir kısmı da kesilmişti.

Charlie eline bir fırsat geçtiğini biliyordu ama yardıma ihtiyacı vardı. Böylece küçük kardeşini de plana dahil etti.

Elvira ve Alonso meselesi Posey'nin kafasını karıştırmıştı ama nefret ettiği üvey babası hakkında birilerinin kötü konuşması hoşuna gitmişti. Yine de ablasının içine ruh girdiğini görmek onu ürkütmüştü. Ama şimdi bunun bir oyun olduğunu öğrendiği için işler değişmişti.

Profesyonel medyumlar genelde iki tür okumadan birinde uzmanlaşır, ne var ki iki kardeş de o zaman bunu bilmiyordu. Birincisi soğuk okumaydı, Posey'nin telefonda yaptığı gibi gözlemlere dayanarak hemen oracıkta bir şeyler uydurmaktan ibaretti. İkincisi ise sıcak okumaydı.

Soğuk okuma sırasında medyum müşterinin telefonuna ne sıklıkta baktığına, parmakta alyansın çıkarıldığına dair beyaz bir iz olup olmadığına, ayakkabılarının yeniliğine ya da dövmelelerinin görünürlüğüne dikkat edebilirdi. Telefonda ise medyum müşterinin kelime seçimini, aksanını ve sesindeki gerginlik seviyesini temel almak zorundaydı. İyi bir soğuk okuma müşteriyi rahatlatıp bilgi vermeye başlamaya ikna etmeliydi.

Sıcak okuma ise bambaşkaydı. Kişi hakkında önceden araştırma yapmayı içeriyordu. Hatta ünlü medyumlardan bazıları salona dinleme cihazı yerleştirir ya da asistanlarını performans esnasında gizlice seyircileri dinlemekle görevlendirirdi.

Charlie'nin yapmaya niyetlendiği de buydu, bir sıcak okuma.

Posey'nin yardımıyla Travis'ın ceplerini karıştırdılar. Bilgisayarının şifresini çözüp arama geçmişini, e-postalarını ve Facebook yazışmalarını incelediler. Porno zulasını buldular, *iğrenç* olsa da onu mahvedecek kadar tuhaf bir şey içermiyordu. Travis ne başkasıyla flört ediyor, ne de zimmetine para geçiriyordu. Hem kötü hem de sıkıcıydı.

Charlie okulda pek parlak değildi ve çoktan asla üniversiteye gidemeyecek çocuklar grubuna dahil olmuştu ama çok okuyordu ve gözlemciydi. Kafası çalışıyordu.

Ama kafası çalışan çocuklar da aptallık edebiliyordu.

Charlie, Travis ilgili bir şey bulamayınca kanıt *yaratmaya* karar verdi. Travis'ın adı ve fotoğrafıyla yeni bir Facebook hesabı açtı,

sonra da kadınlarla flörtleşmeye başladı. Çok geçmeden bu kontrollü telefondan mesajlaşmaya dönüştü. Bazen Travis bazen de Alonso olmayı başarmak çok yorucuydu. Hayatında sergilediği en zorlayıcı performans olabilirdi.

Ama Charlie bundan bıkmamak yerde hâlâ bir sürü matematik ödevi yapması gereken bir çocuk olan Charlie Hall olarak geçirmek zorunda olduğu onca zamana sinir olduğunu fark etti. Doğaçlama yapmayı, varlığından bile haberdar olmadığı bir parçasından doğru kelimelerin dökülüvermesini iple çekiyordu.

Kanıt uydurmayı başarmış olsa da bunun annesini ikna etmeye yeteceğinden emin değildi. Posey'yi ortamı manipüle etmekle görevlendirdi. Dairenin diğer tarafındaki odaların ışıklarını yakmak, ocağı açmak, annelerinin bulabileceği yerlere küçük şeyler bırakmak gibi. Alonso'nun gücünü göstermek için. Viktorya dönemi spiritüalizmini ilk prensiplerden başlayarak yeniden keşfettiler.

Charlie akıllara durgunluk veren bir illüzyona kapılmıştı, Alonso annesine onun önemli, özel ve seçilmiş biri olduğunu söylemişti. Ayrıntılara girmemişti ama zaten ayrıntıların bir önemi yoktu.

Çok geçmeden annesi oltaya geldi. Aslında Charlie'ye bazen annesi Alonso'yla ondan daha çok ilgileniyormuş, onunla vakit geçirmekten daha çok heyecanlanıyormuş gibi geliyordu. Charlie bazen tüm öneminin bir ruha aracı olmasından ileri geldiğini düşünüyordu.

Travis'ın odasını temizlemesi için bağırdığı, bunu onun istediği şekilde yapmayınca da *Yürüyen Şato*'yu yırttığı kötü bir akşamdan sonra Charlie zamanın geldiğine karar verdi. Üç gün sonra Alonso annesine Travis'ın arabasının torpido gözüne bakmasını söyledi, Posey kontrollü telefonu çoktan oraya koymuştu bile.

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti.

Annesi telefondaki mesajları okudu ve "Travis"ın o kadınlara verdiği sözleri ve hakkında anlattığı korkunç şeyleri gördü. Travis hepsini inkar etti, annesi inanmadıkça daha da sinirlenmeye başladı.

Yerinde olmak istemezdim diye düşündü Charlie mutlulukla, annesinin kaç kez onlara değil de Travis'a inandığını hatırlamıştı.

Charlie evden ayrılmalarına sevinmiş, annesi boşanma davası açınca sevinci daha da büyümüş, paraları her zamankinden de az olduğu halde yeni küçük dairelerine taşınacaklar diye heyecandan yerinde duramamıştı. Ama yaptığı şeyden de biraz korkuyordu. Öğrenirse annesinin onu asla affetmeyeceği kadar büyük bir ihanette bulunduğunu bilmek ağır bir yükü.

Ayrıca annesinin Alonso'yu arkadaşlarıyla tanıştırmasına da hazır değildi. Gitmeyi reddetti. Ağlayıp gitmek istemediğini, artık Alonso'nun onun vasıtasıyla konuşmasından hoşlanmadığını söyledi.

Yetişkinliğe adım atmak üzereydi. Dörtte üçü çocuk, dörtte biri özlemdi. Hayalleri televizyon dizilerinin setlerinde dolaşmak, votka martini gibi görünüp tadı Sprite gibi olan içkiler içmek, ruj sürüp simlerle kaplı topuklu ayakkabılar giymek ve yarı pop yıldızı yarı peluş hayvan biriyle evlenmekten oluşan karmakarışık kaleydoskoplar gibiydi.

Yakalanmadan Alonso rolü yapmayı bırakması gerektiğini biliyordu ama bunu annesini hayal kırıklığına uğratmadan nasıl yapacağını bilmiyordu.

Alonso'nun gelmesine izin ver. Bu son olacak. Söz veriyorum tatlım.

Annesi onu arkadaşlarıyla bir kez konuşmaya ikna etti, sonra da ikinci kez. Üçüncü ziyarete kadar Charlie bazılarının şüphelenmeye başladığını anladı. Bıyıklarını güzelce pomatlamış irikıyım bir adam olan Rand tarihle ilgili sorularla yalanını ortaya çıkarmaya çalışınca Charlie panikledi. Çok fazla konuştu. Arabayla eve dönerlerken keyfi kaçan, neredeyse şüpheye düşen annesinin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Charlie'nin bedeni kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Üçüncü seferde gitmeye itiraz etmedi ama annesinin kafası karışık gibiydi. Charlie yine de tarihi gerçekleri araştırdı, bunlarla Alonso'nun antibiyotikler ve yerçekimi gibi şeyler hakkındaki cehaleti sayesinde bir kez daha yırtabileceğini düşünüyordu.

Daha da önemlisi annesinde neyin işe yaradığını hatırlamıştı. Onları hiçbir şeye ikna etmesi gerekmiyordu.

Yapması gereken şey inanmak *istemelerini* sağlamaktı.

Bu yüzden de sorularına cevap vermek yerine çılgınca bir fanteziye girişti. Annesinin arkadaşlarını iyi tanıdığından kimin heykellerine bir dergide yer verilmesini arzuladığını, kimin aşk aradığını, kimin çocuklarının daha yakına taşınmasını istediğini biliyordu.

Alonso onlara duymak istediklerini lafını esirgemedен söyledi.

Kaderindeki erkekle çoktan tanıştın, onun kim olduğunu da neden birlikte olmadığınızı da biliyorsun.

Çocukların göl kenarında çok mutlu olur ama bu gerçeğe direneceklerdir.

Eserlerin sen öldükten sonra ünlü olacak.

Sonra Alonso onlara vazifesini yerine getirdiğini ve nihayet yoluna devam etmesine izin verileceğini söyledi. Hepsi gözyaşları içinde onunla vedalaştıktan sonra Charlie birden kendini bıraktı. Yere yığıldı ve tam bir dakika bayılmış gibi numara yaptı, ambulans çağıracaklarından korkmaya başlayınca ayıldı.

Annesinin en şüpheli arkadaşı bile bu olaydan sonra onu kurbıye ve bitki çayına boğdu.

Bir daha hiçbir ruh Charlie'yi ziyaret etmedi.

Annesi bazen ona tuhaf tuhaf baksa da Charlie oralı olmamaya çalışıyordu. Charlie'ye gösterilen ilgiyi kıskanan Posey de tarot falı öğrenmeye ve şok geçirmiş gibi boş gözlerle bakmaya başlamıştı.

Charlie ise en ilgi çekici yanını kaybetmiş gibi hissediyordu.

4

BİRAZ DAHA KAHVE

Parlak sabah ışığı mutfağı doldurmuştu. Lucipurr lavaboya girmişti, patilerini kirli bir tabağa dayayarak su damlatan musluğu yalıyordu.

Charlie kahve doldururken Posey'nin kan çanağına dönmüş gözlerini ve masanın altında huzursuzca sallayıp durduğu bacağını fark etti. Üstünde hâlâ dün geceki pijamalar vardı, ayağına tek boynuzlu at şeklindeki terliklerini geçirmişti, terliklerin gri tüyleri leke içindeydi.

"Hiç uyumadın mı?" diye sordu Charlie cevap gayet açık olduğu halde.

"Takip edecek yeni bir kanal buldum." Posey'nin ses tonu Charlie'nin onunla tartışmasını beklediğini gösteriyordu. Posey'nin sık sık girdiği forumlarda ve izlediği videolarda, bir gölge büyücüsü olmanın ilk adımı olan gölge canlandırma üzerine tehlikeli tavsiyeler veriliyordu.

Gölge büyüsü üzerine kaleme alınan popüler yazıların çoğu dönüştürme hakkındaydı, bunlar, *Yeni Zengin Azınlık Büyücüler Mi? Hollywood Oyuncusu Yeni Gölge Trendi Başlattı, Abur Cubur İsteğini Kökünden Söküp Atın, Yeni Anneler İçin En Faydalı Gölge Dönüşümleri, Arzuyu Yok Etmek Yeni Lobotomi mi?* gibi başlıklarla sunulan tıklama tuzaklarıydı. Bu hikâyelerde gölge büyücüleri tedarikçilerdi. Satıcılar. Büyünün marketleri. Büyünün Noel Babaları.

Ünlüler trendin yaygınlaşmasıyla birlikte gölgelerini daha sık değiştirmeye başlamışlardı, saç kesimi değiştirir gibi gölge değiştiri-

riyorlar, Met Balosu'na ejderha, kuğu ya da kaplan şeklinde gölgelerle katılıyorlardı. Rollerine daha iyi hazırlanmak ya da dokunaklı şarkılar yazabilmek için duygularını tetikliyorlardı. Birkaç kişi ölse, kendini köprüden atsa ya da günlerini adeta uçarak geçirecek kadar kendinden geçse de bu küçük bir bedeldi. Gölgeler solarsa, yanarsa ya da işe yaramaz hale gelirse zenginler yenilerini satın alabiliyordu.

Ama bağlantılar ve yazılar bataklığının daha derinlerine inip genelde insanların ilgisini çeken cilalı içerikleri geçtiğinizde nasıl gölge büyücüsü olduğuna dair teorilere varıyordunuz. Güvenilir kaynaklar konuya mesafeli yaklaşarak görüşlerini bildiriyordu. Helmholtz Araştırma Merkezi'nden bir biliminsanının *The New Yorker*'da yayınlanan ve artık viral olan bir röportajda söylediklerine yer verilmişti, "Gölgeler Homeros'un ölülerinin gölgeleri gibidir, canlanmak için kana ihtiyaç duyarlar." Ama her sağlıklı yaşam influncer'ının ve sihirbaz özentisinin konuya dair bir fikri vardı. YouTube ve TikTok yalan yanlış bilgiler içeren öğretici yayınlarla doluydu. *Gölgemi Acıyla Nasıl Uyandırdım, Yumruk Dövüşü Sonrası Gölge Canlandırma, Boğulma Sonrası Keşfedilen Sihir Yeteneği, Poşetle Güvenli Boğulma Teknikleri... Garantili Sonuçlar*. Ayrıca 8kun'un derinlerinde çok daha tuhaf ve berbat fikirler yer alıyordu.

Charlie gerçek büyüünün imkânsız gibi geldiği zamanları hatırlıyordu. Ardından kimsenin neyin gerçek olup neyin olmadığından emin olamadığı kargaşayı da hatırlıyordu. Ama Posey büyüye inanılan bir çocukluktan büyüünün gerçek ama onun için ulaşılamaz olduğu bir yetişkinliğe geçmişti.

Charlie eve geldiğinde yarıya kadar buzla doldurulmuş küvetle karşılaştığı günü, kardeşinin bir havluya sarınmış, soğuktan mosmor olmuş dudaklarla yerde oturuşunu dün gibi hatırlıyordu. "Küvette daha fazla kalmam gerekiyordu" demişti Posey dişleri zangırdarak. Charlie bir daha böyle şeylere kalkışmaması için ona yalvarmıştı.

Posey bu sefer bir parça misinayı dil piercing'ine bağlamış ve dilini yarmak için yavaş ve acılı görünen bir sürece girmişti. Anlaşı-

lan iki taraftaki kasları da aynı anda kullanmaya alışınca beyninizi “çatallanmış bilinç” için eğitmiş oluyordunuz. Bu da canlanmış bir gölgeden sonra her gölge büyücüsünün ihtiyacı olan ikinci şeydi.

Charlie’nin bildiği kadarıyla Posey’nin bundan tek kazancı hafif bir pelteklik olmuştu.

Charlie esneyerek her iki telefonundaki mesajları da kontrol etti. Gerçek telefonunda liseden en yakın arkadaşı olan Laura’dan gelen bir barbekü daveti vardı, Laura’nın şimdi üç çocuğu olduğu için pek fazla zamanı olmuyordu. Başka bir arkadaştan bahçede yapılacak düğününde barmaidlik yapması için bir rica. Oniks takılar satan bir mağazadan reklam.

Kontrollü telefonu alıp bir denemede daha bulunmak için Adam’a mesaj yazdı:

Buluşabilir miyiz? Gözlerden uzak bir yerde. Birlikte görülmek istemiyorum.

İşin zor kısmı onu oltaya getirmektir. Adam nerede olduğunu söylediği an işi bitmiş demektir.

Sonra Doreen onu bağıra çağıra eve sürükleyebilirdi.

Keşke Charlie, Posey’nin sorunlarını da bu kadar kolayca halledebilseydi.

Ama işe yarayacak bir dolandırıcılık, soygun ya da üçkâğıt aklına gelmiyordu.

Yarın?

Arabası çalışmadığı için bu biraz zor olacaktı. *Olur* diye yazdı Charlie. *Sabah dersten önce gelebilirim.*

Sabah olmaz.

Charlie öfkeyle dişlerini sıktı. Adam’ın ne zaman orada olacağını bilmiyorsa mekânı sıkı gözetim altına alması gerekecekti. Ayrıca gölge büyücüsü Amber rolü yaptığından başka bir işi olması da mantıklı değildi. Charlie muğlak bir cevap yazmaya karar verdi. *Geceyarısına kadar işim var. Sonra buluşabiliriz.*

Adam tamamdır anlamında bir başparmakla göz kırpan emoji gönderdi. Ardından Springfield'daki MGM'de kaldığı otel odasının numarasını yollayınca Charlie sanki gizli bir randevu ayarlıyormuş gibi bir suçluluk hissetti.

Sen yanlış bir şey yapmıyorsun dedi kendine.

Tamam, yanlış *bir şey* yapıyordu ama görüldüğü gibi değildi.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Posey.

"Elbette" dedi Charlie.

Posey gözlerini devirdi, terliğiyle Charlie'nin sandalyesinin bacağına vurdu. "Bir video var, insanlar ayahuasca alıp rehberlik eşliğinde gölgelerini uyandırıyorlar. Forumlarda herkes bundan bahsediyor. Quinsigamond Gölü kıyısında evi olan birini tanıyorum, toplanıp bunu denememizi istiyor, tabii biri DMT bulabilirse."

Charlie kaşlarını kaldırdı. "O şey insanı bütün gece kusturur. İğrenç bir şeydir."

Posey omuz silkti. "Sen bulabilir misin?"

"DMT mi?" dedi Charlie bunun gerçekten ne derece kötü bir fikir olduğuna karar vermeye çalışarak. "Bilmem. Hampshire College'de bir soruştur. Satan varsa orada satıyordur. Ya da Umass'a başladığın zaman biyoloji laboratuvarında senin için sentezleyecek birini bulursun."

Charlie'nin kardeşi son birkaç yılını Reddit gönderilerinde dolaşarak, videolar izleyerek ve gölge büyücüsü olma hayali kuran diğerleriyle sabahlara kadar sohbet ederek geçirmişti. Ama son zamanlarda işler daha da kötüye gitmeye başlamıştı. Posey'nin günlerce uyumadığı, haftalarca evden çıkmadığı oluyordu. Gölgesi canlanmayı reddettikçe çaresizliğe kapılıyor gibiydi. Tavşan deliğinin o kadar derinlerine inmişti ki Charlie orasının bir zindan haline gelmesinden korkuyordu.

İşte bu yüzden Posey'nin okula gitmesi çok önemliydi. Umass'ta internetteki gerzekler yerine gerçek profesörlerle gölge bilimi üzerine çalışabilirdi. Hatta ilgisini çeken başka bir alan bile keşfedebilirdi.

Tek sorun formların sayısı, harçlar ve hesapta olmayan masraflardı. Charlie bu son ödeme için paranın çoğunu toparlamış olsa da hepsini denkleştirememişti. Ama Doreen'in abisi devreye girip biraz daha zaman kazandırdığında bunu halledebilirdi.

Bu yüzden Charlie aile geleneğine başvurarak durumu çoğunlukla görmezden gelmeye ve ara sıra, suçluluk duygusuyla, kardeşine daha erken yatmasını söylemeye başladı. Posey'nin sorunu uyku bozukluğuymuş gibi davranıyordu.

Sanki ikisi de Posey'nin kova kova sodalı kahve içtiğini ve belki de yorgunluğunu gidermek için Adderall kullandığını bilmiyordu. En azından üniversitede işine yarayacaktı.

Charlie kardeşinin DMT'yi nereden bulacağına dair bir fikri olduğunu ve bunun araklamayı da içerdiğini hissediyordu. Büyük ihtimalle *Charlie*'nin bir şey araklamasını.

Posey'nin telefonu öttü, o telefonuna bakarken Charlie de kahvesini içmeye koyuldu. Buna ihtiyacı olacaktı.

"Annem bugün kupa yedilisini çekmiş" diye mırıldandı Posey telefonu kaldırarak, Charlie annelerinin elinde bir tarot kartıyla fotoğrafını gördü.

Hayalperestlerin, arayıştakilerin kartı. Anneleri yeni bir adamla bir apart otelde kalıyordu ama yeni bir adam hep vardı. Aileye ücretsiz olduğundan Posey'ye fal baktırıyordu.

Charlie zamanla azalan ama asla tam olarak yok olmayan o tanıdık suçluluk duygusunu görmezden geldi. "Ona ne söyleyeceksin?"

Posey kaşlarını çattı. "Çok mu umurunda? Faldan anladığıma inanıyorsun da sanki." Lucipurr, Posey ses tonunu duyunca lavabodan başını kaldırıp tısladı.

"Haksızlık ediyorsun" dedi Charlie. "Hem kediyi de kızdırıyorsun. İnsanların kavga etmesinden hiç hoşlanmıyor."

Posey duymazdan geldi. "İnsanların gölgelerini kesip satmalarının bir nedeni var. Herkes sihir istiyor. Sadece ben değil."

Charlie otomatikman Vince'in düş almakta olduğu banyoya doğru baktı. Sesini alçalttı. "Seni eleştirmiyorum. Paranoyakça davranmayı kes."

Charlie küçükken birisi doğum gününde sihirbazlık gereçleriyle dolu bir kutu hediye etmişti. Tersyüz edilince renk değiştiren bir mendil. Sahte tabanlı bir şapka. İşaretli kartlardan oluşan bir deste. Charlie gecelerce pratik yapmıştı. Ama sonuçta bu da başka tür bir sahtekârlıktı. Yalan söylemenin farklı bir yoluydu.

Charlie sihir istemenin nasıl bir şey olduğunu elbette biliyordu.

Posey dizüstü bilgisayarını önüne çekti. "Sana bir şey göstereceğim."

Charlie kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra masaya yayılmış zarfları toplamaya başladı. Kataloglar, elektrik faturası, gaz faturası, cep telefonu faturası, hastaneden bir ihtarname daha, tahsilat şirketinden üç mektup. Toplam borç faizlerle birlikte her ay biraz daha artıyordu. Ayrıca çekilmeden önce 1998 model bir Toyota Corolla'yı hayata döndürmesi gerekiyordu. Ama önce Posey'yi dinlemeliydi.

"Örtbas edilen onca şeyi düşünsene" dedi kardeşi. "Ölü bebekler üzerinde yapılan radyasyon testlerini, içki yasağı yıllarında şirketlerin kaçak alkol yapımında kullanılan maddelere zehir katmaya zorlanmasını. Hem sadece hükümetler de değil. Şirketler. Kurumlar. Bir gölgeyi canlandırmak mümkünse elbette bunu da bizden saklayacaklar."

Posey bilgisayarı çevirerek bir video gösterdi, bir grup genç gizlice girdikleri bir hastanenin içinde dolaşıyordu. Altta video-nun oynanmamış güvenlik kamerası görüntülerini içerdiği iddia ediliyordu. Gençlerin gözleri kızılötesi ışıktaki yeşil yeşil parlıyordu. Onları uyuyan hastaların yanında kıkırdarken görmek ürperticiydi, parmaklarını taş, kâğıt, makas oynar gibi hareket ettiriyorlar ama hep makası seçiyorlardı.

"Onca gölgeyi ne için kullanıyorlar?" diye sordu Posey. "Onları uyandırmanın bir yolunu bulmuş olmalılar."

Charlie kaşlarını çatarak ekrana bakıyordu, hiç etkilenmemişti. Gölge hırsızlarını pek önemsemiyordu. Onlar büyümlü suç dünyasının beceriksiz soyguncularıydı. Ayrıca gölge tacirlerinin abartılı dönüştürmeler sonucu gölgesini kaybetmiş ya da gölgesini de-

neylerde kullanmış kişilere satış yaptığını düşünüyordu. Birileri gölgeleri nasıl canlandıracağını gerçekten biliyorsa, dünya üstlerine yağmaya hazır parayla doluyken bu bilgiyi kullanmamaları Charlie'ye pek olası gelmiyordu.

"Gölgelerin yırtıldığını hiç duydun mu?" diye sordu Charlie, kısmen bilmek istediğinden, kısmen de konuyu değiştirmek için.

Posey kaşlarını çattı. "Ne?"

"Böyle bir gölge gördüm... dün gece... şey gibiydi... ne bile-yim... öğütücüden geçmiş gibi falan görünüyordu. Bir de adam vardı..."

Posey ona öyle tuhaf baktı ki Charlie sözünü yarıda kesti. Her şeye inanan Posey ona inanmamış gibiydi. Charlie onun yırtılmış bir poşetin gölgesi olduğunu kanıtlamanın bir yolu olsun isterdi. Adamın da gri eldivenler taktığını. Ama ne gördüğünü iyi biliyordu.

"Biri onu kesmeye çalışmış olmalı" dedi Posey sonunda. "Gölgeni kaybetmenin ruhunun bedeninden koparılması gibi olduğunu söylüyorlar." Sesini alçaltarak fısıldadı. "Zaten Vince de..."

"Ah, hadi ama, kes şunu" dedi Charlie. "Vince'in ruhu var."

"Onda bir sorun var" dedi Posey. "Öyle olmasaydı o boktan işi yapmazdı."

Vince bıçaklanma, vurulma ya da aşırı dozda uyuşturucu gibi çok fazla kan ya da ceset içeren vukuatlardan sonra otel odalarını temizliyordu. Patronu cesedin kaldırılmasını üstleniyor, işi de kayıt dışı çalışan üç elemanına havale ediyordu: bu işe başlamadan önce profesyonel olarak palyaçoluk yapan, yetişkin çocukları olan Winnie adında yaşlı bir kadın. Tom Savini'nin özel efekt makyajı kursuna başvurmadan önce bu kanlı vahşetin neye benzediğini öğrenmek için bir yıllığına bu işi yaptığını söyleyen Craig. Bir de Vince.

"Boktan işlerden söz edene de bak" dedi Charlie.

Posey oralı olmadı. "Vince çok sessiz. Bence *Fransızca* konusunda da yalan söylüyor."

Charlie suçlamanın gülünçlüğü ve Posey'nin ciddiyeti karşısında tuhaf bir kahkaha attı. "Bu sefer ne yaptı?"

Posey kaşlarını çatı. "Televizyonda dizi izliyorduk, karakterlerden biri Fransızca bir şey söyledi ve söylediğinin ne anlama geldiği daha açıklanmadan Vince gülümsedi. Hem öyle *bonjour* falan gibi basit bir şey de değildi, Vince Fransızca espriyi anladı yani."

"Lisede Fransızca görmüştür. Ne var bunda?"

Posey başını iki yana salladı. "Kimse lisede öğrendiği dili hatırlamaz."

"Vince'te seni rahatsız eden nedir bilmiyorum" dedi Charlie ellerini havaya kaldırarak. "Senin bildiğini de sanmıyorum."

"Yakışıklı olabilir ama onda bir şeylerin eksik olduğunu biliyorsun. Gizli gizli başkalarıyla mesajlaşıyorsun." Posey masadan Charlie'nin cep telefonunu aldı. "Gördün mü? *Uuu Adam, gözlerden uzak bir yerde buluşalım.*"

"Ver şunu bana!" Charlie telefonu kardeşinin elinden kaptı.

"Kabul et, Vince'te en sevdiğin şey her şeye seve seve katlanması."

Charlie açıklamaya fırsat bulamadan Vince'in ağır ayak sesleri duyuldu. Saçları ıslaktı, tişörtü kalın, kaslı kollarını sıkıca sarıyordu, gri gözleri sarı duvarlardan ötürü yeşile çalıyordu.

Posey ayağa kalktı, bilgisayarını kolunun altına sıkıştırarak Vince'in yanından geçip gitti. Nazıkçe de değil, omzuyla Vince'i göğsünden iterek geçmişti.

Vince kaşlarını kaldırdı. "Nihayet yatmaya mı gidiyor?" dedi, sonra kendine kahve doldurmaya gitti.

"Umarım" dedi Charlie bakışlarını kaçırarak. Vince'in ne kadarını duyduğunu ve hesap sorup sormayacağını merak ediyordu. Öfke dilini çözerse neleri itiraf edeceğini. Ona başka bir yerde, başka biriyle birlikte olmak istediğini söyleyecek miydi? Öylesine vakit geçirdiğini? Bu kadar temkinli davranmayı bırakacak mıydı?

Charlie Hall, sapkın iblis. Bir ilişki basit olduğu için hoşuna gidiyor, yine de onu içinden çıkılamaz bir hale getirip getiremeyeceğini merak ediyordu.

Düşünmeden telefonu eline alıp Fransızca sorular aramaya başladı.

"*Voulez-vous plus de café?*" diye sordu telaffuz etmekte zorluk çekerek.

Vince şaşkın şaşkın yüzüne baktı, az önce kelimeler ağzından saçma sapan döküldüğü için bu gayet anlaşılabilir bir şeydi. "Ne?"

Charlie saçmaladığını düşünerek başını iki yana salladı. "Yok bir şey."

"Gidip arabana baksak iyi olur" dedi Vince kahvesinden koca bir yudum alarak. Charlie dudağını ısırды. "Tamam. Olur."

Vince paslı kısımları badana boyasıyla kapatılmış beyaz bir minibüs kullanıyordu. Nereden bakılsa Charlie'nin arabası kadar eskiydi ve en olmadık anda mortu çekmesi de bir o kadar olasıydı ama şimdiye dek tık dememişti. Charlie yolcu koltuğuna atladı. Orta konsolda eski bir Dunkin' kahve bardağı, Vince'in hep şarjda kullandığı kontrollü telefon ve şarj cihazı ve kapağında seksi ama alışılmadık bir silah tutma tarzı olan bir kadının resmi bulunan *Cry of Evil* adlı sararmış ciltsiz bir kitap duruyordu. Dikiz aynasından sarkan ağaç şeklindeki otomobil kokusu, arkadan gelen yoğun çamaşır suyu, sirke ve Lysol kokusuna ancak bir parça imon kokusu katabiliyordu.

Vince'in bakışları yoldaydı. Charlie yandan yüzünü inceledi. Çene hattını. Direksiyonu tutan ellerini.

"Sanırım dün gece bir ceset gördüm."

Vince, Charlie baktı. "Kardeşinle bunu mu tartışıyordunuz?"

"Tartıştığımız falan..." diye başladı Charlie, sonra sustu. "Posey'nin bağırıp çağırabileceği birine ihtiyacı var. Kafein yüzünden gergin, doğru düzgün uyumadığı için de asabi. Bir de gençlerin gizlice hastaneye girdiği bir video izleyince iyice sinirleri bozulmuş."

Vince pek inanmış gibi görünmüyordu. "Cesedi nerede gördün?"

"Eve gelirken."

Vince kaşlarını çatarak yüzüne baktı. "Yürüyerek mi geliyordun?"

“Endişelenecek bir şey olmadı” dedi Charlie, Vince barın otoparkına girerken. “Sadece tuhaftı. Daha önce hiç ceset görmemiştim.”

Vince işi gereği sürekli ceset görüyor olmalıydı. Ama bunu söyleyerek büyüklük taslamaya kalkmadı.

Tek başına dışarı çıkmaması gerektiğini söylemedi, bunu bir daha yapmayacağına dair söz de vermedi. Vince nasıl davranması ya da ne giymesi gerektiğini –bu arada üstünde siyah, V yakalı son derece sıkıcı bir tişört, siyah blucin ve damalı Vans’lar vardı– hiç söylemezdi ve elbette bu iyi bir şeydi. Ama Charlie’nin bir yanı sürekli didişmek istiyordu. Belki onun da Posey gibi bağırarak birine ihtiyacı vardı. Belki de birinin ona bağırmasını istiyordu.

Charlie bu dürtüyü bastırmaya çalıştı.

Vince, Corolla’nın kaputunu açarken o da yan oturup bacaklarını minibüsün açık kapısından dışarı sallandırdı. Vince arabanın ötesini berisini kurcaladıktan sonra gelip motoru çalıştırmayı denedi. Araba titremedi bile.

“Sorunun ne olduğunu anladın mı?”

“Galiba marş basmıyor” dedi Vince kaşlarını çatarak.

Arabalardan hiç anlamadığı halde oturup izlemek Charlie’yi huzursuz ediyordu. “Yapmamı istediğin bir şey var mı?”

Vince başını iki yana salladı. “Şu anda yok.”

Charlie, Vince’i izlemeye başladı, eğilmiş bedenini. Kendinden emin hareket eden ellerini. Ve güneş ışığına meydan okuyormuş gibi yere gölgesinin düşmeişini.

Charlie o civardan gölgesini satan bir kız tanıyordu. Kız bölge halkının nahoş bir biçimde Whately Balesi olarak adlandırdığı yerde direk dansı yapıyordu. Mesaisi Charlie’ninkiyle aynı vakitlerde bittiği için bazen bütün gece açık olan lokantaların birinde karşılaşıyorlardı.

“Bana beş bin dolar ödedi” demişti Linda fısıldayarak, yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmak güçtü. “Zaten gölgemi kullandığım da yoktu.”

"Kim ödedi?" diye sormuştu Charlie fazla yağlı sahandaki yurmurtasından bir lokma alarak.

"Adamı daha önce hiç görmemiştim. Kucak dansı için para ödemişti, teklifi de o sırada yaptı. Önce güldüm ama ciddiydi. Tıpkı benimki gibi bir gölge isteyen biri olduğunu söyledi."

Lokanta loştı ve Linda oturuyordu. Bu açıdan bakılınca bir eksiklik olup olmadığı anlaşılmıyordu.

"Gölgenin gittiğini fark ettin mi?" diye sordu Charlie, kaşlarını çatarak kendi gölgesinin bulanık hatlarına baktı.

Linda kahvesinden bir yudum aldı. "Hani bir kelime dilinin ucuna kadar gelir ama bir türlü bulamazsın ya? İşte öyle. Eskiden içimde bir şey vardı ama artık yok ama ne olduğunu bilmiyorum. Onu özlediğimi sanmıyorum ama özlemem gerekiyormuş gibi geliyor."

Aklına ne zaman bu konuşma gelse Vince'in de böyle hissedip hissetmediğini merak ederdi. Ama sorduğu zaman Vince eskiden nasıl olduğunu hatırlamadığını söylemişti. Yeni bir gölge ister miydi diye sorduğunda da ihtiyacı olmadığını söyleyerek cevap vermişti.

Charlie kontrollü telefonunu alıp Easthampton'da bir ceset bulunduğuna dair bir şey var mı diye yerel haberlere göz atmaya başladı. Bölge suç açısından sadece hırsızlıkların ve sarhoş öğrencilerin haberi basılacak kadar sakin olduğu halde cesetle ilgili en ufak bir haber yoktu. Ölen adam kimdi? Gerçekten Lionel Salt'tan kitap çalmış mıydı?

O zengin piçin adı müzelere, hayır kurumlarına ve yardım için düzenlenen koşullara bağış yapanlar listesinin en başında yer alıyordu. Çocuklar Salt'ın arabasını farklı farklı yollarda süzülürken gördüklerine dair hikâyeler anlatırdı –mat siyah ve gümüş renkte bir Rolls-Royce Phantom Mansory Conquistador– lisede çocuklar arabanın adını bütünüyle tekrarlayıp durmaktan o kadar zevk alırdı ki rahatsız edici bir şarkı gibi insanın aklına takılırdı.

Ama çoğu insan Salt'ın korku evinde bulunmamış ya da canlandırılmış bir gölgeyi çalmak için birini zehirleyişini izlememişti. Zenginler için farklı kurallar vardı ama Lionel Salt hiç kural tanı-mıyordu. Onu düşünmek bile Charlie'nin sinirlerini bozuyordu.

Yeniden ölen adamı düşünmeye başladı. Bourbon söylemiş ve kartla ödemişti. Bu da Odette'in ofisinde üstünde adamın adı yazan bir fiş olduğu anlamına geliyordu. Adamın kim olduğunu bilirse sorup soruşturabilirdi. Ne yapmaya çalıştığı hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi.

Telefonu titreşti, sesin kontrollü telefondan geldiğini anlaması biraz zaman aldı. Adam. *Ödemeyi konuşmadık.*

Adam'ın Balthazar'a aracı olarak ihtiyaç duymasının nedeni işte buydu, sadece kimliğini gizlemek için değil, Balthazar parayı hemen garantiye alacağı için de.

Zaten ödeme yapmayı planlamadığına göre dilediği miktarın sözünü verebilirdi. Ama kafayı ne kadar bulduğunu öğrenmek için bu fırsattan yararlanmayı düşündü. *Bir şekilde halledemez miyiz?* diye yazdı.

Cevap hemen geldi. *Ne tür bağlantıların var?*

Charlie kaşlarını çatı. Kafayı bulmaktan söz açmasını bekliyordu, bundan değil. *Çevrem geniştir* diye yazdı.

Adam'ın cevap vermesi biraz zaman aldı, sonra uzun bir mesaj geldi: *Elimden çıkarmam gereken bir şey var, önemli bir şey ama anlamayı benim yaptığımı kimsenin bilmesini istemiyorum. Anlaşmayı sen yapmışsın gibi davran ben de isteğini karşılıksız yapayım.*

Charlie'nin teklif ettiği gibi bir iş Adam'a kolayca bin dolar kazandırabilirdi. Hatta müşteri çaresizse iki katını. Adam'ın saklayacak neyi olabilirdi? Söylentilere göre pek de yetenekli bir hırsız değildi. Ayrıca işleri onun için halledecek Balthazar vardı.

Olur yazdı. Anlaşmayı kiminle yapıyorsun?

Adam hemen cevap verdi. *Tek yapman gereken otel telefonundan konuşmak. Ne diyeceğini ben sana söyleyeceğim.*

Charlie, Vince'in ona baktığını fark edince telefonu suçlu suçlu cebine koydu. "Arabalar hakkında bu kadar şeyi nasıl öğrendin?"

"Büyükbabamın otoriter biri olduğunu söylemiştim, değil mi?" dedi Vince, bakışlarını tekrar Corolla'nın bagırsaklarına çevirdi. "Bana bir sürü şey öğretti. Kaç yaşında olursan ol çalışmanın iyi-

leştirici gücüne inanırdı. Mazeret kabul etmezdi. Ve arada bir bozulan bir limuzini vardı.”

“Yani şoför müydü?” diye sordu Charlie. “Bazen arka koltuğa binmene izin verir miydi?”

Vince omuz silkti. “Lisenin ilk günü beni okula bırakmıştı. Herkes bana önemli biriymişim gibi bakmıştı.”

Charlie, Vince’in o halini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yiyip yiyip kilo almayan çelimsiz bir çocuk muydu? Sınıfta en arkada oturan ve çizgi roman okuyan çocuk muydu? Yıldız sporcu? Hiçbiri uymuyordu.

“O zamanlar tanısan benden hoşlanmazdın” dedi Charlie spor ayakkabılarının burnuyla minibüsün kapısına vurarak. “Tuhaf bir çocuktum.”

Charlie’nin göğüsleri on yaşındayken büyümeye başlamıştı, Walmart’tan alınma sütyeninin üstünden taşardı. Hem bunun hem de aile hayatının etkisiyle liseye kadar başı önde gezmiş, sonra kendini korkutucu göstermenin yollarını bulmuştu. Aşırı bol kıyafetler, bolca eyeliner ve yüzüne dökülen saçlar. Tabanları açılana kadar giydiği Frankenstein botlar.

Vince gözlerini kısarak yüzüne bakınca Charlie’ye espri yapamış gibi geldi.

“Tuhaf insanları severim” dedi Vince, sonra da arabanın kablolarından birini sökmeye devam etti.

Hiçbir şey bildiği yoktu.

Az sonra Odette’in parlak mor Mini Cooper’ı otoparka girdi. Odette kocaman siyah kaftanını uçuşturarak arabadan indi. Yüzünün kâğıt gibi incecik derisini kaplayan solmuş dövmeler, dudaklarını, yanaklarını ve boydan boya kulaklarını süsleyen gümüş piercing’ler daha altı bezlenirken bile baş belası olduğunu ortaya koyuyordu.

Odette elini sallayarak onlara doğru yürümeye başladı, eldiveninin parmak uçlarına metal tırnaklar takılmıştı.

“Boy pos da yerindeymiş” dedi Odette, Vincent’ı tepeden tırnağa süzerek. Bakışları asfaltta inip gölgesinin orada olmadığını fark etmedi.

Vince elini pantolonuna sildikten sonra Odette'e uzattı. "Vince" dedi. "Sen de Odette olmalısın. Hakkında çok şey duydum."

Charlie patronunun Vince'e baktığı zaman ne gördüğünü merak etti. Arabayla uğraşmaktan Vince'in tırnakları leş gibiydi. Koyu sarı saçları yüzüne dökülmüştü. Gri gözleri bu ışıktaki bomboş görünüyordu. Geniş omuzlarıyla, sert çene hatlarıyla o halde bile yakışıklıydı. İnsanlar ona, sonra da Charlie'ye bakıp olmaya-
cak sonuçlara vardığında siniri bozulacak kadar yakışıklıydı.

Odette az sonra elini bir kraliçenin şövalyeye uzattığı gibi uzattı. "Herhalde hepsi de kötü şeylerdir."

"Korkunç" dedi Vince yan yan gülümseyerek.

Odette, Charlie'ye göz kırptı. "Sessiz insanlar seni daima şaşırtır."

Sonra da içeri girdi.

Vince tamir işini neredeyse bitirmişti ki Rapture'ın önüne, onlardan olabildiğince uzağa bir Lexus yanaştı. Arabadan aynalı güneş gözlüğü takmış, kır saçlı bir adam indi. Üstünde spor bir ceket, ayakta pırıl pırıl tekne ayakkabıları vardı.

"Bu adam yolunu mu kaybetmiş?" dedi Vince.

"Muhtemelen bir müşteridir" dedi Charlie. Odette'in hâlâ birkaç müşterisi vardı.

"Ha" dedi Vince.

Adam kapıya yürürken yanlarından geçmek zorunda kaldı. Huzursuzca onlara bakıp duruyordu.

"Adamlardan bazıları kırk yıldır Odette tarafından bağlanıyor" diye fısıldadı Charlie. Bu Charlie'nin hayatta olduğundan on küsur yıl daha uzun bir süreydi.

"Zengin" dedi Vince.

"Ona şüphe yok. Ne tuhaf. Hiçbiri beklediğim gibi değil. Sıradan bir iş adamına benziyor, Florida'da kışlık evi olan, böbürlenerek torunlarından bahseden, cumhuriyetçilere oy veren türden. Sanayi casusluğu için emrinde kuklacı çalıştıran ama insanların gözüne bakamayacak kadar gergin."

Vince gözlerini kısarak adama baktı. "Vacheron Constantin

saati var. Evi kesin Güney Fransa'dadır. Denizde kum, adamda para."

Charlie kaşlarını çatı. "Umarım Odette canına okur."

Vince yeniden motora döndü, Charlie de otoparkta uçuşan sinekleri izlemeye koyuldu. Vakit akşama yaklaşırken adını bile duymadığı havalı bir saati Vince'in biliyor olması tuhaf gelmeye başladı.

Belki de limuzunli büyükbabası zenginleri tanıyordu. Ya da Vince insanların otel odalarında unuttuğu eşyaları alıyordu. Vince'in sırları olabileceği düşüncesi Charlie'yi rahatsız ediyordu, oysa kendisinin de bir sürü sırrı vardı. Ama Vince'in onun gibi olmaması gerekiyordu.

"Odette'in diğer müşterilerinden biraz bahsetsene" dedi Vince. "Ben çalışırken."

Vince dedikoduyu severdi, tanımadığı insanlar hakkında olsa bile. Sessiz sakın mizacına, bir seksen küsürlük boyuna bakınca bunu ondan beklemezsiniz. Ama anlatılanlar önemliymiş gibi dinler ve yorum yapardı. Detayları unutmazdı.

Charlie bazen keşke böyle olmasaydı diye düşünürdü. Aklından geçenleri görüp oyundan çıkmasının gerçek nedenini anlamasından korkardı.

Charlie yıllarını bu işte geçirmişti. Kütüphaneleri, müzeleri, antika kitap fuarlarını soyarak. Yalanlar söylemiş, kandırmış, dolandırmış, cepleri ve kilitleri karıştırmış, hatta bir keresinde bir musibeti oniks bir kutuya hapsetmişti. Büyü gücü olmayabilirdi ama büyü dünyasının polenlerini bir arı gibi birbirine katmıştı.

Gölge büyücülerinin kendi büyüleri yoktu ama ellerinde kullanılan teknikler ve çağlar boyunca yapılan denemeler üzerine bilgiler vardı. Önceleri bunları dijitalleştirip ücretsiz online bir kütüphanede paylaşma girişiminde bulunulmuş ama sonunda siteye heklenmiş versiyonlar yüklenmeye başlamıştı.

Cosmometria Gnomonica'nın yüklenmesinin ardından kütüphane resmen kapatılmıştı, bu kopyada gölge büyücülerinin gölgelelerini sonsuz bir yaşam enerjisi akışıyla besleyerek önceki sınırları

zorlamak suretiyle nasıl güç kazanacakları detaylıca anlatılıyordu. Miktarın fazla kaçmaması için nasıl hesaplanacağını ve kaynağın nasıl kesileceğini açıklayan çok önemli son bölümün PDF versiyonundan çıkarıldığı anlaşılan kadar üç gölge büyücüsü ölmüştü.

Gölge büyücüleri o zamandan beri sahip oldukları her şeyi koruyor ve doğrulayamadıkları her şeyden şüpheleniyordu. Bu da orijinal eserleri ele geçirmek için Charlie gibileri tutmalarına neden olmuştu.

Bir parçasını söküp alabilecek insanlarla uğraşmak ürkütücü bir işti. Bir keresinde yakalanmış, bir gölge büyücüsü Charlie'nin gölgesini öyle bir değiştirmişti ki Charlie bir hafta boyunca odasında titreyecek kadar dehşete kapılmıştı. Sadece bu da değildi, dolandırıcılık başka insanlara dönüşmesini de gerektiriyordu. İşleri arasında soluklandığında Charlie kim olduğunu bile bilemez olurdu. Onu yerine sabitleyebilmiş gibi gidip bir dövme daha yaptırırdı. Sarhoş olurdu. Belki kalbini kırsın diye birini bulurdu. Paranın bir kısmını yer, geri kalanını saklar, sonra hepsini yeni baştan yapardı.

Her şey kendilerine Sanatçılar diyen yerel bir dönüştürücüler çetesinin başı olan Vicereine için bir kitap çalmasıyla sona ermişti. XIX. yüzyıla ait bu hatıratı Albany'deki kuklacının elinden almak kolay olmamıştı, kuklacı da onu Atlanta'da bir adamdan çalmıştı. Kitabı eline geçirmek için uygun pozisyonu ayarlaması Charlie'nin bir ayını almıştı.

Sonra Charlie'nin sevgilisi, Mark adında korkak bir hıyarağası, kitabı Charlie'den habersiz satmaya kalkmıştı. Kitabı ederinden çok daha düşük bir fiyata başka bir çeteye satmak için gizli bir anlaşma yapmıştı. Posey gibi o da gölgesini canlandırmak istiyordu ve gölge büyücülerinin ona yardım edebileceğine inanmaya hazırdı.

Charlie ne yapmaya çalıştığını öğrendiğini söyleyip kışına tekme basabilirdi. Ama hayır, Charlie'nin derdini ateşten bir çember içinde anlatması gerekiyordu.

Mark tam satış esnasında kitabın boş olduğunu fark etti. Charlie kitabın kapağını dikkatle söküp içine Target'tan aldığı çizgili

defteri yerleştirmişti. Bu saygısızlık karşısında Mark'ın gölgesini ve sağ elinin tüm parmaklarını kesmişlerdi.

Mark müzisyendi.

Charlie kendini bu işte bir suçu olmadığına, Mark'ın bunu hak ettiğine inandırmaya çalışmıştı. Ama bu depresyona girmesini ve kendinden nefret etmesini engelleyememişti.

O zamanlar Bar Ten'de çalışıyordu ve mesaiden sonra kımıldayamayacak kadar bitkin olduğu için tekrar işe gitmesi gerekene kadar yataktan kalkmıyordu. Sonunda işini kaybetti. Biriktirdiği paradan harcamaya başladı. Birkaç ay sonra kırmızı ışıktaki beklerken Mark ve abisi arabasına ateş etti. Charlie'ye sadece tek bir kurşun isabet etti ama bu kadarı yetmişti. Yan koltuktaki adama, Charlie'nin takıldığı biriymi, iki kurşun isabet etmiş, adam anında ölmüştü.

Adamın yerinde Posey'nin oturuyor olabileceği düşüncesi aklından bir türlü çıkmamıştı.

Mark ve abisi hemen hapsi boylamıştı, hâlâ orada çürümeyi sürdürüyorlardı.

Bunların hepsi Charlie şov yapmak istediği için olmuştu. İntikam almak istediği için. Charlie Hall yok etmek konusunda uzmandı. Ne zaman bir şey yaratmaya kalksa eline yüzüne buluşturırdı. Ama bir şey havaya mı uçurulacak? Charlie o şaşmaz yeteneğiyle oradaydı.

İyileşirken kendine artık büyü hırsızlığı yok dedi. Artık gölge büyücüler yoktu. Dolandırıcılık yoktu. Hayatını sınırlarda yaşamak yoktu. Sevdiği insanları tehlikeye atmak yoktu. Cesaretini kaybetmişti.

Sargılar açıldıktan kısa süre sonra Vince'le çıkmaya başladı. Barda yanında oturan Vince'i fark ettiğinde ilk düşündüğü şey olabildiğince uzak durmak olmuştu. Vince'in sert bir çene hattı, kocaman elleri ve çatık kaşları vardı. İçkisinin üstüne öyle bir eğilmişti ki sanki kadehe bir yumruk indirmek istiyordu. Charlie berbat bir yılın berbat bir ayında berbat bir gün geçirmişti ve rahatsız edilme düşüncesi onu çok yoruyordu.

Ama Vince onu görmezden gelen barmene eliyle işaret etti ve Charlie ile bardaki akşam kalabalığının arasına girdi. Charlie'ye havadan sudan sorular sormaya başladı.

Boğuk sesi ve renksiz denebilecek kadar açık gri gözleri Charlie'nin hoşuna gitmişti. Ona asılmadığı için sevinmişti. Ayrıca çirkin de değildi. Genelde çekici bulduğu yakışıklı, hüzünlü, zayıf, tazı suratlı, ağzı laf yapan erkeklerden çok daha seksiydi. Aslında hepsini ikiye bölebirmiş gibi görünüyordu.

Belki de Charlie'nin değişikliğe ihtiyacı vardı. Nikotin bandı gibi bir adama. Hiç değilse bir geceliğine en kötü dürtülerini çekip alacak bir şeye.

Bardan çıktıkları zaman Vince parmağını usulca Charlie'nin boynundaki gül ve kanatlı böcek dövmelerinin üstünde gezdirmişti. Ama Charlie kollarını boynuna dolayıp onu öptüğünde Vince onu tam da Charlie'nin istediği gibi ateşlice duvara dayamış, boyu ve güçlü kolları birden gerçek ve görülmemiş bir avantaja dönüşüvermişti.

Charlie onu evine götürdü, sabah olduğunda Vince hâlâ oradaydı. Kahve yapıp yatağa getirmişti, yanında kenarları hafifçe yanmış kızarmış ekmek de vardı. Belki de Charlie o anda onu biraz sevmişti ama bunu kendine asla itiraf etmeyecekti. Vince kalacak bir yer aradığını söylemişti. Kiralık odası olan birini tanıyor muydu?

Ama Charlie, Vince'in onunla yaşadığı hayatın aslında bir sürgün olduğunu asla unutmadı. Vince cüzdanında başka bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafını saklıyordu, bu kadından hiç bahsetmemişti. O ilk gece Charlie cüzdanı karıştırmış, içinde on dolar, Minnesota'da alınmış bir ehliyet ve Vince'in parmaklarının dokuşuyla yıpranmış fotoğrafı bulmuştu.

Arada bir kontrol etmek için cüzdana bakıyordu. Fotoğraf hâlâ oradaydı.

5 TERSYÜZ

Corolla'yı yavaş yavaş eve getirmeyi başardılar ama arabadan endişe verici bir tıkırtı geliyordu, Vince o geç saatte bulamayacağı bir parçaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Meselesi başlayacağı için Charlie'yi Rapture'a bırakmayı teklif etti ama muhtemelen temizlik işi bittikten sonra onu almak için zamanında gelemeyecekti.

Charlie sokaklarda yine tek başına kalmamak için arkadaşı Barb'dan onu almasını istedi. Barb Northampton'da, cumaları saat on birde yemek servisini kapatan bir vegan restoranda mutfak şefiydi; son masayı toplayıp mutfağı temizlemeleri, ertesi günün yemeklerini hazırlamaları sabah biri buluyordu.

Dışarıda durup ceketine sarılan Charlie, Balthazar'ın Joey Aspirin'le bardan çıkışını izledi. Öldürülen adamı ve parçalanmış gölgesini düşünmeden edemiyordu. Aklına ister istemez Balthazar'ın adamı, Salt'a ispiyonladığı geliyordu. İspiyonlamamış olsun diye dua ediyordu. Balthazar'dan soğumak istemiyordu.

Çocukken Salt'a ona yaptıklarını ödetmeyi hayal ederdi. Ama intikam fikri çocukçaydı ve çocukluğuyla birlikte ölmüştü. Charlie pragmatikti. Onun gibi insanlar Salt gibilerden öç almazdı.

Yine de *Liber Noctem*'i aklından çıkaramıyordu, Salt muhakkak kitabı geri almak için yanıp tutuşuyordu. Salt'ın istediği bir şeye sahip olmak nasıl olurdu acaba? Elinden bir şey alma gücüne sahip olmak.

Sonra kendine sokakta bulunmuş bir ceset olmak istemediğini

hatırlattı, hele ki oturduğu evin sokağında. Cinayete kurban gidecekse bunun Paris'te olmasını isterdi. Ya da Tokyo'da.

Tek istediği kardeşinin üniversiteye gitmesi ve borçlarının ödenmesiydi.

Daha doğrusu istemeyi *istediği* şey buydu.

İş almayacağını söylediğinde Balthazar *İşi bırakamazsın* demişti. *Bu işte çok iyisin. İyi olduğun tek şey bu.* Charlie bazen bu son söylediğinde haklı olmasından korkuyordu.

Telefonunu çıkarıp arama çubuğuna "Liber Noctem" yazdı. Sotheby's bir müzayede ilanı vermişti:

LIBER NOCTEM. *Musibetler Kitabı* olarak bilinen bu kitapta her harf nikel alaşımlı sayfalara tek tek basılmıştır. Yazarı bilinmeyen kitap 1831'de İskoçya'da hazırlanmıştır ve bedenden ayrılan gölge tezahürleri konusunda en önemli belgelerden biridir. Doğrulanmamış da olsa yazım sürecinde gerçek bir musibetin de yer aldığına dair söylentiler kitabın tarihsel önemini artırmaktadır.

Katalog Notu: Sotheby's bu kitapta yer alan ritüellerin uygulanmasını desteklememektedir ve alıcıya olası tüm zararlardan Sotheby's'i muaf tutan bir belge imzalatılacaktır.

Teklif 520 000 sterlinden başlamaktadır.

İlanın yanındaki fotoğrafta eski bir İncil gibi incelikle işlenmiş tokaları olan gümüş rengi bir kitap görülüyordu. Kolay saklanacak bir şey değildi.

Adam'ın ele geçirdiği ve satmaya çalıştığı şey bu olabilir miydi? Amber'ın üstlenmesini istediği anlaşma bunun için miydi?

Barb hafif bir göçüğü olan elektrik mavisini minivanıyla yanına yanaşınca düşüncelerinden sıyrıldı. Barb camı indirip kocaman gülümsedi. "Atla bebişim."

Charlie çantasını koltuğun dibine attıktan sonra arabaya bindi. Barbara Panganiban, Vadi'nin dört bir yanında barmenlik işlerine girip çıkarken tanıştığı kişiler arasında en sevdiğiydi.

"Bu gece evim kalabalık" dedi Barb arabayı geri vitesine takarken. Gür siyah saçlarını zeytin yeşili bir başörtüsünün altına toplamıştı, düğmelerini açtığı aşçı ceketinin altından fanılası görünüyordu. "Daha önce söylemeyi düşündüm ama sonra seni kaçırmamanın daha kolay olacağı kanaatine vardım."

Barb ve kız arkadaşı Aimee ayda birkaç kez, genellikle hafta sonları, restoran çalışanları ve mesaisi gece yarısından sonra biten diğer kişilerden oluşan dönüşümlü bir ekibi evlerinde ağırlardı. Barb büyükannesinin Filipinler'de annesine verdiği tariflerle koca bir tencere pancit yapar ya da *arroz caldo*'nun buzunu çözerdi, diğer herkes de ya bir şeyler (çoğunlukla içki) getirir ya da bir şeyler yapardı (genelde deneysel).

Barb'la birlikte çalışırken Charlie bu davetlere düzenli olarak katılırdı. Ama sonra Worcester'da bir dalavere olmuş, ardından Albany'de daha da tuhaf bir şey olmuş, sonra da Charlie vurulmuştu. Vince'le tanışınca davetlere daha da ender gider olmuştu. Yine de tarihlerin duyurulduğu Slack'e bakmayı akıl etmesi gerekirdi. O zaman hazırlıksız yakalanmazdı.

"Ah, hadi ama" dedi Barb. "Aimee seni özledi."

Bu pek olası değildi. Aimee, Barb'dan on yaş kadar büyüktü, inceikti ve o kadar sessizdi ki konuştuğu zaman bile fısıltıyla konuşurdu. Charlie onun bu aşırı enerjik toplantılardan gizlice zevk alıp almadığını bilemiyordu, belki de Aimee, Barb'ı o kadar çok seviyordu ki kâbusa benzeyen eğlence anlayışına da seve seve katlanıyordu. Hangisi olursa olsun Charlie, Aimee'nin onu tam olarak hafızasına kazıdığı izlenimini hiç edinmemişti.

"Eli boş gelmemde sakınca yoksa tabii." Belki dışarıda bir gece geçirmek iyi gelirdi. Eve giderse Salt'ın kitabı Adam'da mı ya da kitabı ele geçirebilir mi diye düşünecek ya da Posey ile DMT konusunda tartışacaktı. "Vince işten çıkınca beni alır."

"Söyle de içeri gelsin, dedi Barb. "Bu gizemli adamla tanışmak istiyorum. Vadi'de daha önce bir arkadaşının birlikte olmadığı birini bulmak ne kadar zor biliyor musun?"

Charlie gayet iyi biliyordu.

On beş dakika sonra Tom Dağı'nın gölgesinde, Connecticut Nehri'nin Oxbow bölgesine yaslanmış eski bir çiftlik evinin önündeki kalabalık park yerine girdiler. Ev Aimee'nin ailesine aitti ve büyük halası ölünce ona kalmıştı. Hayli büyük bir evdi, en son el-lilerde tadilat görmüştü. Mutfağın bir köşesinde hardal rengi, son derece alengirli bir elektrikli ocak duruyordu ve banyolar da dahil her yer koyu turuncu renkli tüylü halılarla kaplıydı.

Aynı anda en az üç kişinin kontrol etmeye çalıştığı bir Sonos'tan yayılan müzik sesiyle dolu eve girdiler. İçerisi zencefil, kızarmış soğan ve pizza kokuyordu.

Kollarındaki koi dövmelelerini gözler önüne seren kolsuz bir ti-şört ve tayt giymiş olan Aimee yüzüne dökülen kahverengi saçları-nın arkasına gizlenerek gelip Barb'ı öptü. Charlie'ye yiyecek ve içeceklerin yemek odasında olduğunu ve buzlarının bittiğini fısıldadı.

Charlie teşekkür ettikten sonra yavru ördek gibi Barb'ın peşinden gidemeyeceğine karar vererek oturma odasından içkilere doğru ilerledi. Halının üstünde taş yerine çerez kullanarak satranç oynamakta olan Angel ve Ian'ın yanından geçti. Ian'ın ağzının bir kenarından eski moda purolara benzeyen bir elektronik sigara sarkıyordu. İkisi de bufalo etinden burger ve çeşit çeşit kokteyl servis edilen salaş bir restoran olan Cosmica'da çalışıyordu. Ian, Charlie'yi görünce ağzı açık kaldı, elektronik sigara satranç tahtasının üstüne düşünce peynirli puflardan biri yuvarlanarak bir patates cipsine çarptı.

Charlie ve Ian ikisinin de iyi kararlar veremediği bir gecenin geç saatlerinde birlikte olmuştu. Charlie bunun geceyi mahvetmesi için dua etti.

Adamın biri kanepeye oturmuş, kafasını çizim defterine gömmüştü. Charlie onun internette yayınlanan karikatürler çizdiğini biliyordu. Yıllardır bir fare savaşçının şaşırtıcı derecede müstehcen ve uzun soluklu hikâyesini çiziyordu, buna rağmen daha yeni yeni bir okuyucu kitlesi edinmeye başlamıştı.

Yanında oturan uzun saçlı adam durumunun iyi olduğunu düşünmüş olmalı ki onu bir ot arabasına yatırım yapması için ikna et-

meve çalışıyordu, dondurma arabası gibi olacaktı ama kafa yapan ürünler, esrar ve metamfetamin satacaktı. Mahalleleri dolaşacaktı ve Uzun Saçlı Adam'ın ısrarla söylediğine göre hareket etmekte zorlanan yaşlı insanlar için gerçekten yararlı olacaktı. Yakınlarında oturanlardan bazıları bunun yasal olup olmadığını sordu ama asıl hararetli tartışma arabada hangi şarkının çalacağı üzerine dönüyordu.

Bunun üzerine konu içlerinden birkaçının da yapmış olduğu mutluluk uçuşu'na geldi. "Pittsfield'daki Raven denen terziye gittim" dedi Uzun Saçlı Adam. "Sayesinde kafam o kadar güzel oldu ki az kalsın bir kamyonun altında kalıyordum. Gerçi değerdirdi de. Çocukken yaz başlarında hissettiğiniz, ilk aşkın tüm coşkusuyla birleşmiş o duygu gibiydi."

Don mutfakta kız arkadaşı Erin'la tartışıyordu. Dramatik bir çifttiler, gözyaşlarına boğulmaya ve önce hangisinin diğerine kötü davrandığı üzerine bağışmaya hazırdılar. Don, Top Hat'te barmenlik yapıyordu, güzel bir mekândı, Charlie'nin ilk kovulduğu yerlerden biriydi.

Charlie plastik bir bardağa dört parmak Old Crow doldurdu, buzluktan biraz buz almak için Don ve Erin'ın yanından geçmişti ki buz kalmadığını hatırladı. Viskiye yumuşatmak için biraz soğuk suyla yetindi. Don gözlerini sildiğini saklamak için başını önüne eğdi.

Hiç değilse bu kez mutfakta ağlayan Charlie değildi.

"Charlie Hall!" diye seslendi José. "Uzun zamandır görüşemedik. Artık bizi sevmiyor musun?"

José, Katelynn ve Doreen'e Charlie'den bahsederken şeytan benzetmesi yapan Suzie Lambton'la sarmaş dolaştı.

"O'ndan bir haber var mı?" diye sordu José, Charlie yanlarına doğru yürürken. José, Malebox adında küçük bir gay barda çalışıyordu, eski erkek arkadaşıyla da orada tanışmıştı; bu bir herifin peşinden Los Angeles'a gidip Charlie'yi çifte mesai yapmak zorunda bırakan adamdı.

Charlie başını iki yana salladı. "Ama ona lanetli bir hediye fa-

lan göndermek istiyorsan Odette son maaş çekini göndermek için adresini almış olabilir. İstersen düşmanlarına sim yollayan internet siteleri de var. *Sim, el sanatlarının uçuğudur* diye boşuna dememişler.”

José hafifçe gülümsedi ama kederlendiği belliydi. “Muhtemelen mutlu mesut güneşleniyor, bahçesindeki ağaçlardan avokado koparıp yiyor, her gece seksi bir sörfçüyle sevişiyordur. Ben ise aşkı *asla* bulamayacağım.”

“Söyledim ya” dedi Katelynn, “Sana kuzenimi ayarlayacağım.”

“Banyoda bulduğu ölü pervaneyi yiyen o değil miydi?” José kaşlarını kaldırdı.

“O zaman daha çocuktuk! Onu bununla suçlayamazsın” dedi Katelynn.

“Duygularımı kesip alsın diye bir tekinsize gitmeliyim” dedi José etkileyici bir sesle. “Belki o zaman mutlu olurum.”

“Duyguların olmadan mutlu olamazsın” dedi Katelynn bilgiçlik taslayarak. Anlaşılan Charlie herkesin çok fazla içtiği ve kavgaya çıkarmaya ya da surat asmaya hazır olduğu bir saatte gelmişti. Old Crow’u kafasına dikti. Arayı kapatsa iyi olacaktı.

“Doreen’in seni aradığını duydum” dedi Suzie, Katelynn ve José ise pervaneyle kirlenmiş bir ağzın zevkle öpülüp öpülmeyeceği üzerine tartışmaya devam ediyordu. Suzie’nin üstünde kolları dökmümlü, sarı desenli bir elbise, boynunda da kalın bir kolye vardı. Siyah saçlarını kahverengimsi bir tokayla tepesinde toplamıştı. Yeni giysilerden daha pahalıya gelen türden ikinci el kıyafetler giyerdi.

Partidekilerden bazıları, Charlie’nin başı derde girenlerin kimi işlerini hallettiğini ya da az biraz yasadışı sayılabilecek bir ek işi olduğunu duymuş olabilirdi ama detayları bilmiyorlardı. Görmeyi bekledikleri şeyi görüyorlardı: Charlie Hall, bir işte tutunmakta zorlanan ve çok içince sevişmeye istekli olan müzmin yıkık.

Suzie Lambton biraz daha fazlasını biliyordu. Hampshire’dayken bir profesör intihal yaptığı gerekçesiyle onu okuldan attırma-ya çalışmıştı. Charlie profesörün fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmuştu.

Charlie omuz silkti. "Adam kayıplara karışmış. Doreen onu bulmamı istedi. Eve dönmeye ikna edeyim diye."

"Yerinde olsam Adam'ın pis işlerine karışmazdım" dedi Suzie. "İnsan belli bir yaşa gelince ya değişir ya da kokuşur. Adam otuzuna merdiven dayadığı halde yirmisindeymiş gibi yaşamak istiyor. İşe akşamdan kalma gelmek, kumar oynamak falan istiyor. Gelecek hafta sonu yoga kampına gidiyorum. Onun yerine benimle gel."

"Çok geç" dedi Charlie plastik bardağını havaya kaldırarak. "Akıllıca tavsiyelere ve kötü kararlara."

Büyük ihtimalle intihal yapmış olan Suzie kadehini havaya kaldırdı.

Yarım saat sonra Vince geldi, Charlie mesaj atıp partide ikisinden de kalmadığını haber verdiği için portakal suyu ve buz getirmişti.

Charlie gidip Vince'e sarıldı, yüzünü yün ceketine gömdü. Ceketin yaprakların ve gecenin soğğunun kokusu sinmişti. Vince dudağının bir tarafını kaldırarak hafifçe gülümsedi, Charlie zaten ona ait olan birine duyduğu tuhaf, buruk özlemin içinde kabardığını hissetti.

Hampshire Gazette'de çalışan ve filmlerdeki gazeteciler gibi içen Tina gölgesini kedi kuyruğu şeklinde değiştirmekten bahsediyordu. "Erkekler kuyruğa bayılır" deyince neredeyse herkes itiraz etti. Aime, Tina'nın fetişleri ikili cinsiyet çerçevesinde değerlendirmemesi gerektiğini düşünüyordu. Ian bunu *iğrenç* bulduğunu ve erkeklerin *hayvanları taciz etmek* istemediğini ilan etti. Çizer bunun seks olduğunu kabul ediyordu ama onun karikatürleri zaten edepsiz fareler hakkındaydı.

Charlie, Tina'ya "kuyruk taktırmanın" ne anlama geldiğini yanlış anlamış olabileceğini söyledi.

"Deniz kızları gibi, değil mi?" dedi Vince, bunu sohbete yeni katılmış ve neden bahsedildiği hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi bir ses tonuyla söylediği için şaka mı yapıyordu yoksa konuşulanları yanlış mı anlamıştı belli değildi.

Bir önemi de yoktu. Herkes güldü. Hangisi olursa olsun komikti.

Charlie biraz daha viski doldururken –bu defa buzlu– gelmekle iyi ettiğine karar verdi. Partideki herkese karşı sıcak duygular besleyecek kadar kafayı bulmuştu. Normal bir insan gibi davranıp, normal insanların yaptığı şeyleri yapabiliyordu işte. Tina’nın kendi keçilerinin sütüyle yaptığı ve kimsenin tadının bir tuhaf olduğunu söylemeye cesaret edemediği peynirden yedi ve hiç sebep yokken gülümsedi.

Sonra Sonos’u bastırarak kadar yüksek sesle konuşan Ian’ı duydu. “Hey, Vince. Senin işte şimdiye dek gördüğün en kötü şey neydi?” Sesi meydan okur gibi çıkıyordu.

Bir berjerde oturan Vince, Suzie ve José ile sürdürdüğü sohbeti kesip başını kaldırdı. Charlie koltuğun bir kedi tarafından yolunmuş gibi görüldüğünü, koçaklarından dolgu parçalarının fırladığını fark etti.

“Hepsi kötüydü” dedi Vince, soruyu savsaklamaya çalıştığı açıktı.

“Evet ama illa bir şey vardır. Lavaboda bir göz. Tavanda saçlar. Hadi ama.” Ian düşmanca sırıttı. “Eğlendir bizi.”

O ana kadar Charlie’nin keyfi son derece yerindeydi. Sevgilisi öncekiler gibi bir köşede somurtmuyor, iğrenç laflar etmiyor ya da kavga çıkarmıyordu. Vince karşısındakini dinliyor ve devam etmesi için teşvik ediyordu, sürekli kendinden bahsedenler için bulunmaz nimetti. Ama Charlie’nin arkadaşları Vince’le ne kadar iyi geçirirse geçinsin gece berbat olmak üzereydi.

“Ian” dedi Charlie, Odette’in ofisinde kırbacını şaklattığı zamanki kadar sert bir sesle konuşmaya çalışarak.

Ian, Charlie’ye bakıp sırıttı, Charlie o zaman bunu meraktan sormadığına emin oldu. Nedeni Charlie’ye beslediği tuhaf duygulardı. Charlie’ye bir şey ispatlamak ya da bir şeyi mahvetmek istiyordu. “Öylesine sordum. Adamı tanımaya çalışıyorum hepsi bu. Yani sen onunla...”

Vince koltuktan kalkarak Ian’ın sözünü kesti. “Bir keresinde tersyüz edilmiş birini görmüştüm.”

Charlie, Vince’in fazla yer kaplamak ya da çok korkutucu gö-

r nmek istemiyormuş gibi kambur durmasına alışkındı. Omuzları geride, kollarındaki kaslar gerilmiş haline değil. Vince'in sesi her zamanki gibi sakin çıktığı halde Charlie'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Kemikler, organlar, el ve ayak parmakları. Hepsi. Bir  orap gibi. Tersyüz edilmişti."

"Gerçekten mi?" dedi lan, şaşalamıştı.

"Hayır" dedi Vince kıpırtısız bir yüzle.

Dinleyenler güldü. Charlie bile şaşırıp güldü.

"Pekâlâ g t herif, sana aptal işinle ilgili soru sormayacağım" dedi lan yaklaşarak. Yumruk yemeyi göze alarak dibine kadar sokuldu. Vince tepki göstermeyince de onu itti.

Vince ona karşı koymadı ama gözlerinde Charlie'nin daha önce hiç görmediği, güçlükle dizginlenen bir keyif vardı. "Duvarlardan beyin parçaları falan topluyoruz işte. Anlatacak pek bir şey yok."

 ki adam bir an dik dik bakıştı.

Az sonra lan çekilerek başını eğdi. "Bu kadar sıkıcı olduğunu bilmiyordum" diye homurdandı.

Vince hiçbir şey olmamuş gibi omzunu silkerek tekrar oturdu. z kalsın dananın kuyruğu kopmayacakmış gibi.

Charlie  z r dilemek için yanına gidiyordu ki Suzie Lambton, Vince'in oturduğu koltuğun kolçağına t neyiverdi. Bir şey söyleyerek Vince'in omzuna dokundu. Saçlarını savurdu. Güldü. Vince de ona gülümsedi, bu o i ten gülümsemelerinden biriydi.

Charlie birden Suzie'yi yere yapıştırmak için karşı koyulmaz bir istek duydu.

Onun yerine viskisinden bir yudum aldı.

"Sadece bakarak alev almasını sağlayamazsın" dedi Barb.

Charlie yakalanunca hemen gözlerini başka yere çevirdi. "Ben aslında..."

Barb güldü. "Git de Vince'e iyi iş çıkardığını söyle. Bir tıfılın seni aşağılamasına izin vermek kolay değildir."

"Vince'in gayet iyi olduğuna eminim" dedi Charlie hafifçe kaç çatarak. "Kimse onu sinirlendiremez."

Ama herkes ona asılırdı. Vince altın sarısı saçlarıyla pek çok ki-

şinin tipiydi. Halbuki Charlie'nin sıradışı bir güzelliği vardı. Bedenin kırımları ortadaydı. Göğüsleri dolgundu. Belki de Suzie bir şansı olduğunu düşünüyordu.

Suzie, Smith'te yüksek lisans yapıyordu. Söylentilere göre kirasını hâlâ zengin ailesi ödüyordu. Kafa üstü durulan o yoga hareketini yapabiliyordu. Belki gerçekten de bir şansı vardı.

"Onu kurtların eline bırakman çok acımasızca" dedi Barb. "Eh, sadece bir kurdun eline ama sen ne demek istediğimi anladın."

Charlie omuz silkti.

"Kendini üçlü yaparken bulursan beni suçlama."

Charlie gözlerini devirerek dışarıdaki verandaya doğru yürüdü. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Suzie'ye duyduğu öfkenin şiddeti onu rahatsız ediyordu. Charlie kıskanç biri değildi. Böyle şeyleri kıskanmazdı.

Zaten senin olan birine özlem duymak hiç mantıklı değildi.

İçki yüzünden diye düşündü örümceklerle dolu olmadığını umut ederek verandadaki salıncağa otururken.

Civardaki evlerden çoğunun ışıkları yanmıyordu ama birkaç ışık dikkatini çekti. Bir çocuk odasındaki pembe gece lambasının yumuşak ışığı. Ekranındaki görüntüler durmadan değişen bir televizyon. Bir garaj kapısının üzerinde yanan, birinin dönmesini bekleyen fener. Bu bölge eskiden çiftliklerle doluydu. Muhtemelen bütün çiftlikleriyle. Arka yollarda hâlâ eski kurutma ambarları duruyordu.

Otoyolun ötesinde Connecticut Nehri vardı, kara bir yılan gibi Tom Dağı'nın etrafını sardıktan sonra deri değiştirerek Chicopee Nehri'ne, sonra Swift Nehri'ne, en sonunda da Quabbin Rezervuarına dönüşüyordu. Charlie küçükken okul gezisinde oraları dolaştığını hatırlıyordu. Bir balık çiftliğini gezdikten sonra gözlem kulesine çıkmışlardı. Charlie kulenin tepesinde durup dalgaların altındaki batık binaları görüp göremeyeceğini merak ederek aşağıdaki sulara bakmıştı.

Quabbin dört kasabanın sular altında bırakılmasıyla oluşturulmuş insan yapısı bir rezervuardı. Bölge halkı başka yere taşınmış

olsa da evleri, dükkânları ve kasaba binaları yerinde kalmıştı. İçlerinde kalan eşyalarla birlikte hâlâ suyun altındaydılar. Nereye nasıl bakacağınızı bilmediğiniz sürece gizliydiler.

Karanlıkta kımıldanan gölgeleri düşündü, sular altında kalmış kasabalar gibi onları görebilmek de imkânsızdı.

"Hazır mısın?" dedi Vince kapıyı arkasından sertçe kapatarak. Charlie ürkerek sıçradı.

Vince'in gözleri verandanın ışığında ürpericiydi. Gümüş rengiydi.

"Üçlü yok mu?" dedi Charlie az sonra.

Vince kaşlarını çatarak Charlie telefonundan Fransızca yazılar okuduğu zamanki gibi şaşkın şaşkın baktı. Keşke Vince'e ne düşündüğünü söyletmek mümkün olsaydı. Elbette sadece yorgun olduğunu, Charlie'nin arkadaşlarına sinir olduğunu ve eve gitmek istediğini de düşünüyor olabilirdi.

Hatta belki de Charlie'de ciddi bir sorun olduğunu düşünüyordu.

"Neyse." Charlie salıncaktan kalkıp pantolonundaki tozları silkeledi.

Charlie'nin durduk yere bela aramayı bırakması gerekiyordu. Bela aramayı bırakması gerekiyordu, nokta.

Eve varınca Charlie yüzünü yıkayıp üstüne bir tişört geçirerek yatmaya hazırlandı. Vince'in üzerinden yerine geçerken Vince elini kalçasına koydu. Charlie durup onun göğsüne oturdu.

Pencerelerinden görünen ay kapkaranlık gökyüzünde gümüş bir sikke gibi parlıyor, Vince'in gözleri odaya vuran ay ışığında arzuyla ışıldıyordu. Elini kaldırıp parmaklarını Charlie'nin saçlarında gezdirdi.

"Arkadaşların iyi insanlar." Dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Yani çoğu."

Charlie, Ian hakkında bir şey soracak mı diye merak ediyordu. "Onlar da seni sevdi."

“Çünkü buz getirdim” dedi Vince, Charlie’ye inanmadığı beliydi. “Buz getiren adamı herkes sever.”

Charlie daha önce getirdiği adamların ne kadar kötü olduğunu, Vince’in onlarla kıyaslanınca ne kadar harika görüldüğünü söyleyebilirdi ama bu ikisi için de pek iyi olmazdı. “Benim sevdiğim kesin” dedi, sonra birden bunun ne anlama geldiğini fark etti. Sadece espri yapmak, *buza bayılırım* demek istemişti, *seni seviyorum* değil.

Ama Vince orali olmuşa benzemiyordu, az sonra Charlie’nin içindeki panik duygusu azaldı. Sarhoştur işte. Sarhoşlar da aptalca şeyler söylerdi.

“Biraz yaklaşırsana” dedi Vince.

Charlie üstüne eğilince Vince başparmağını hafifçe elmacık kemiğinde gezdirdi. Charlie’nin saçları saçak saçak üstlerine dökülüyordu.

Vince onu öpmek için hafifçe doğruldu, kırılgan ve çok değerli bir şeymiş gibi nazikçe öpüyordu. Pamuk şekermiş gibi. Bir kelebeğin kanadı gibi. Nasır değilmiş gibi. Ya da pencereden fırlatılmaya hazır bir taş. Charlie Hall değilmiş gibi.

Belki de kızları böyle öpmesi gerektiğini düşünüyordu, cüzdanında fotoğrafı olan kızı öptüğü gibi. Saygı göstermek istediği için de olabilirdi. Ama her seferinde Charlie elinde olmadan bunu bir meydan okuma gibi algılıyordu.

Charlie elini aşağı kaydırды, diğer eli Vince’in göğsündeydi, parmaklarını Vince’in pijamasının belinden içeri soktu. Böyle kesik kesik solumasına bayılıyordu. Onu tekrar öptüğünde ağzının daha açık, dilinin daha edepsiz olmasına da bayıldı.

Geri çekildi, külotunu çıkarıp yatağın bir kenarına fırlattı, tişörtünü çıkarmakla uğraşmadı. Sonra ellerinin ve dizlerinin üzerinde Vince’e yeniden yaklaştı. Vince onu kendine çekip bedenine bastırdı. Ağzı boynunda, omzunda gezinirken parmakları da göğsünde, kalbinin hemen üzerinde dolaşıyordu.

Zevk, omurgasının dibine vardığında Charlie tüm pişmanlıkları kafasından attı.

6 MARSHMALLOW DENEYİ

Charlie inleyerek yattığı yerde döndü. Yan odada pişen kahvenin kokusunu aldıkça ayılmaya başladı. Dışarıdan bir yaprak üfleme makinesinin kulak tırmalayan, tekdüze sesi geliyordu. Akan çatıdan sızan suların oluşturduğu lekenin tanıdık kahverengi halkaları, Rorschach testindeki benzer şekiller oluşturmuyordu. Bir silah. Bir keçi. Kum saati. Çay falında bunların hepsi birer uyarı olurdu. Charlie eliyle yüzünü ovuşturarak kalktı.

Külotu yorganın altında bir yerlerdeydi. Onu bulup yatarken giydiği tişörtle birlikte kirli çamaşır yığınının içine attı.

Çırlıçiplak vaziyette yatağa yüzüstü uzanıp kontrollü telefonunu aldı. (1) MGM'ye gidip Amber olmadığını göstererek Adam'ı hayal kırıklığına uğratmak, sonra da (2) Adam'ı evine götürüp her zamanki Adam olduğunu göstererek Doreen'i hayal kırıklığına uğratmaktan ibaret olan plandan daha iyisine ihtiyacı vardı.

Ama... *Liber Noctem* gerçekten Adam'ın elindeyse Charlie onu istiyordu.

Gece 1.15'te yanına gelebilirim diye yazdı. Danışmaya anahtarını bırak da direkt yukarı çıkayım.

Otel asansörlerinin hemen hemen hepsi anahtarla çalışıyordu, bu da Charlie'de anahtar yoksa Adam'ın onu almak için aşağı inmesi gerektiği anlamına geliyordu. Adam belki işleri ikisi için de biraz kolaylaştırmaya razı olurdu.

Tamam yazdı Adam.

Gece görüşmek üzere diye cevapladı Charlie.

Otele varır varmaz o anahtarı alacaktı. Sonra Adam'a mesaj atıp fikrini değiştirdiğini, doğruca tanımadığı bir adamın odasına gitmenin tuhaf geldiğini söyleyecekti. Kumarhane katında sabah dörde kadar içki servisi vardı; orada buluşmalarını teklif edecekti. Adam yorgun olabilirdi, ona sinirlenebilirdi ama sırf önce aşağı gelmesini istedi diye bu işten vazgeçeceğini sanmıyordu.

Oda anahtarı onda olduğuna göre Adam kumarhanenin barında beklerken odasına dalabilirdi. Kitabı gömme kasaya koymadıysa onu bulabilir, alıp gidebilirdi. Kasaya koyduysa bile Doreen'i tanıdığı için şifreyi tahmin edecek bilgiye de sahipti, çocuğun doğum günü, Adam'ın doğum günü, evlilik yıldönümü vb.

Kılık değiştirmek mesele değildi. Charlie sadece güvenlik kameralarından tanınmayacak kadar farklı görünmek istiyordu, o da Adam otelde kayıtları ona gösterecek birini bulursa diye. Sırf bu amaçla çekmecelerden birinin dibine tıktırılmış, kilitli poşetlerde tuttuğu perukları vardı.

Sırt çantasına kumral bir peruk, dikkat çekecek kadar kırmızı bir ruj, ışıltılı ama esnek bir elbise ve rahat koşabileceği bir çift topuksuz ayakkabı koydu. Sonra iş için giyindi, siyah bir tişört, bisikletçi taytı üzerine etek ve sadık, çirkin Crocs'ları.

Corolla'sı onu Springfield'a götürüp getirebilirse hayal dahi edemediği bir şeye sahip olabilirdi, Lionel Salt'ın elinden bir şey almanın verdiği mutluluğa. Belki de kitabı yakar ve Salt'a erimiş metal kalıntılarını gönderirdi.

Kitabı aldıktan sonra Doreen'e Adam'ın yerini söyleyecek ve onu eve nasıl götüreceğini Doreen'e bırakacaktı.

Charlie'nin vücudu otomatiğe bağlamış gibi kokteyllere apsent karıştırıyor, fıçıdan bira dolduruyor, iğrenç Smirnoff Ice'ların içine yarım shot Chambord katıyordu. Şeytani ama gösterişli Elvira kıyafetleri giymiş bir drag üçlüsü sahnede doksanların şarkılarını söylüyordu. Charlie içkileri karıştırırken ellerini oyalayacak bir şeyler yapmaktan memnun olduğunu fark etti, böylece zihnindeki çalkantılı düşüncelerden az da olsa uzaklaşabiliyordu.

Bir iş çevireceği zaman adrenalın saatler öncesinden devreye girerdi. Charlie son derece zindeydi, tamamen konsantre olmuştu. Sanki sadece çözülecek bir bilmece, boğucu rutinin dışında potansiyel bir zafer söz konusu olduğunda kendine geliyordu. Kalkmak, bir şeyler yemek, işe gitmek, tekrar bir şeyler yemek, sonra yatmadan önce sana kalan birkaç saatte spor yapmak, çamaşır yıkamak, sevişmek, mutfakı temizlemek, film izlemek ya da kafayı çekmek dışında bir şey.

Hayat da bu boğucu rutinden ibaretti ya. Başka bir şeyin özlemini duymaman gerekiyordu.

Charlie daha önce yerel bir yüksekokulda birkaç kredilik ders almış ama onu da batırmıştı. *Suçlular* demişti eli ayağı pek tutmayan yaşlı profesörü *kendini kontrol edemez*. Bir çocuğun önüne bir marshmallow'un koyulduğu bir deney vardı. Çocuğa görevli dönene kadar bekleyebilirse iki marshmallow birden alacağını söylüyorlardı. Tek marshmallow'da kalan çocuklar ileride suça meyiletme ihtimali yüksek, umursamaz, zevk ve heyecanı her şeyden üstün tutan, yakayı ele vermeyecekleri zaman çalmaktan geri durmayan, menfaat icabı yalan söyleyen çocuklardı. Geçici heyecanı daimi kazanca tercih ediyorlardı.

Charlie üç kadehe yemyeşil bir zehir gibi görünen 'Chartreuse'den doldurdu. Dirty martini hazırlayıp bulanık salamurayı andıran içkinin içine fazladan birkaç zeytin attı.

Ters gidebilecek her şeyi aklından geçirdi, Odette'in ofisindeki makbuzları düşündü, makbuzların birinde *Liber Noctem*'den o sayfaları satmaya kalkan ölü adamın adı yazılıydı. Eğer Adam'ın satmaya çalıştığı kitabın geri kalanı da o adamdaysa hapı yutmuş demekti. O zaman kitap otelde olamazdı. Ama ölen adamın adını öğrenirse bir sonra bakacağı yer adamın evi olabilirdi.

Belki de Charlie pek değişmemişti.

Çocukken biri önüne marshmallow koysaydı hemen yerdi çünkü yetişkinlerin sözüne güven olmazdı.

Charlie saat onda yarım saatlik bir yemek molası verdi. Bu bire kadar çalışmak üzere işine geri dönmeden önce içmek ve bir şey-

ler atıştırmak için bir fırsattı, sonra sadece on beş dakikalık bir molası daha olacaktı. Genelde ramen yemek için birkaç blok ötedeki Daikaiju'ya giderdi ama bu akşam köşedeki markete kadar yürüyüp mikrodalga fırında pişirmek üzere peynirli makarna, bir paket buruşuk üzüm ve hindistan cevizi suyu aldı.

Hindistan cevizi suyunu bara dönerken içti, ambalajı çöpe attıktan sonra Rapture'ın çift kanatlı siyah kapısından içeri girdi. Doğruca istirahat odasına gitti. Burası teknik olarak kulisin bir parçası olsa da mikrodalga fırın ve oturacak yer vardı.

Şarkıcılar sahnede olduğu için orada olmasına itiraz edecek kimse de yoktu. Hafif güve yeniği içindeki parlak pembe kanepeye doğru yürüdü. Aynalı uzun tezgâhın üstüne makyaj malzemeleri saçılmıştı. Parıltılı sahne kıyafetlerinin asıldığı elbise askılığı ağırlığın altında her an çökebilirmiş gibi ortadan bel vermişti. Duvardaki kancada aralarında Charlie'nin gıpta ettiği kırmızı satenden pantolon-cekete takımının da bulunduğu birkaç terk edilmiş giysi sahiplerinin gelip almasını bekliyordu. Kanepenin yanındaki küçük sehpa koyu krem rengi bir sabit hatlı telefon duruyordu.

Rapture'ın salonu, bar ve sahne de dahil olmak üzere, o kadar geniş değildi. İçeri zar zor yüz kişiyi sığdırabilirdiniz, Balthazar'ın bodrum katındaki gölge salonu da sayılırsa belki otuz kişi daha. Arka tarafa, Charlie'nin peynirli makarnasının mikrodalganın içindeki cam tabakta döndüğü soyunma odasına giden tek bir koridor vardı. Tam karşıda Odette'in ofisine açılan geniş metal kapı bulunuyordu.

Fişe bir göz atacağım, o kadar dedi kendi kendine. Adamın adı sır değildi ya. Charlie adamın kartını makineden geçirmişti. Ona kalem ve imzalanacak kâğıdı vermişti. Biraz daha dikkat etseydi şimdi ismini biliyor olacaktı.

Koridoru geçip kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince içeri girdi.

Odayı kaplayan duvar kâğıdı parlak altın bıçak desenleriyle süslenmişti. Ortada toz boya kaplı, mor renkli çelik bir masa vardı, üstünde pirinç bir lamba yanıyordu. Dipteki duvarı kaplayan art deco tarzı kitaplık kâğıt yığınlarıyla doluydu. Yanında ikinci

bir çelik kapı vardı. Bu kapı aralıktı ve Odette'in zindanı görünüyordu.

Charlie'nin durduğu yerden küçük ve derli toplu bir odaya benziyordu, köşede bir köpek kafesi vardı, alanın geri kalanını bir Aziz Andreas Haçı kaplıyordu.

Charlie, Odette'i severdi. Rapture'da çalışmaktan keyif alıyordu. Odette kuru buz sipariş etmesine, sahnenin altında serin bir yere koydukları büyük cam fıçılarda mayer limonu, zencefil ya da karabiberle votka demlemesine ses çıkarmazdı. Maaşının yanı sıra iyi de bahşiş alıyordu ve onu rahatsız eden olursa dışarı atılıyordu.

Gerçekte önemi olmayan bir şey için güzel bir işi riske atmak aptalcaydı. Kitabı bulsa bile ne olacaktı ki? Salt'ın elinden bir şey almış olacaktı ama Salt'ın ondan aldıklarının yanında bu hiç kâlırdı.

Bunları düşünürken bile parmakları Odette'in masasındaki fişleri karıştırıyordu. Charlie Hall marshmallow testini geçememişti. Dürtü kontrolü yoktu. Bir kedi kadar meraklıydı.

İşte oradaydı, Four Roses, 4.25 dolar. Adam elli sent bahşiş eklemişti ki gerçekten rezaletti ama önemi yoktu, ölünün arkasından konuşmak yakışık almazdı. *Paul Ecco*. Charlie fişleri yeniden parlak mor zarfa tıkıp zarfın ağzını kapatırken içinden adamın adını tekrarlayıp duruyordu. Bir kalem aldı, adamın adını eline yazmak için soyunma odasına dönmek üzereyken Odette içeri girdi. Charlie'yi görünce şaşırdı.

Siktir diye geçirdi içinden Charlie. *Siktir. Siktir. Siktir.*

"Charlotte?" dedi Odette, öğretmen gibi sert bir sesle. Birine tokat atıp parasını talep etmeden önce kullandığı ses tonu da tam olarak bu olmalıydı.

"Affedersin" dedi Charlie elindekini havaya kaldırarak. "Kalem arıyordum da."

"Onlar benim kalemlerim tatlım." Odette hâlâ sinirli görünse de Charlie'ye inanmış gibiydi.

"Affedersin" dedi Charlie bir kez daha.

"Bir daha ben izin vermedikçe buraya girmezsen sevinirim. Rapture'da dejenere ve laubali bir ortamımız olabilir ama bu, kuralların olmadığı anlamına gelmez."

"Tabii ki." Charlie başını salladı.

"Güzel" dedi Odette, Charlie'nin gidebileceğini gösteren bir ses tonuyla.

Charlie odadan sıvışırken ne kadar şanslı olduğunu farkındaydı.

Kuliste paketten çıkardığı acı sosa buladığı yemeğini yerken telefonunda google'ı açıp "Paul Ecco"yu arattı. Ölüm ilanı çıkmadı, yerel haberlerde de bir şey yoktu. Arama satırına "kitap" kelimesini de ekledi, listelenen arama sonuçlarının üçüncüsünde adamın Esrarengiz Kitaplar diye bir yerde "antika kitap satıcısı" olarak geçtiğini görünce şaşırdı. İnternet sitesinde geniş bir online envanterden ve Easthampton değirmen binalarının birinde, "sadece randevuyla" müşteri kabul eden bir satış mağazasından bahsediliyordu. Çoğunu bilimkurgu eserlerle çizgi romanların oluşturduğu ilk baskıların yanı sıra tamamen antika büyü kitaplarına ayrılmış bir bölüm de vardı.

Nadir kitap satıcıları gölge büyüğü ekosisteminde ilginç bir konuma sahipti. Kenarda köşede kalmış sahafları didik didik eder, küflü kutu yığınlarını karıştırıp gizli bir hazine ararlardı. Kimse- nin varlığından bile haberdar olmadığı kitaplar keşfedebilirlerdi. Bu kitapları en yüksek teklifi veren hırsızlara satabilirlerdi.

Elbette Paul Ecco'nun hem antika kitap satıcısı hem de hırsız olması mümkündü ama Adam'ın *Liber Noctem*'i satmak için anlaştığı kişi olması daha muhtemel görünüyordu. Ecco öldüğü için Adam'ın başka birine ihtiyacı vardı, Charlie'nin ağzını da bu yüzden aramış olmalıydı.

Bu doğruysa kitap büyük ihtimalle Adam'da demekti ve bu iyi haberdirdi. Peki Ecco kitabın tamamına erişebilecekken neden birkaç sayfa getirmişti? Balthazar'ı kandırmaya mı çalışıyordu?

Belki de adamın dükkânını kontrol etmek daha iyi olurdu. Böylece orada kimse olup olmadığını da öğrenirdi.

Charlie kulağına götürdüğünde sabit telefondan çevir sesi geliyordu. Kitapçının numarasını çevirdi. İki kez çaldıktan sonra telefon açıldı.

"Esrarengiz Kitaplar." Ses boğuk ve biraz fazla heyecanlıydı.

"Paul orada mı?" diye sordu Charlie ne cevap alacağını merak ederek.

"Benim. Aradığınız bir kitap mı vardı?"

"*Cadı ve Talihsiz Kardeşi*'nin resimli baskısını arıyorum" deyiverdi Charlie, kalbi deli gibi atıyordu. Bu başka bir Paul Ecco değilse hattın diğer ucundaki adam kendini ölmüş biri gibi gösteriyor demekti. "Sizinle dün konuşmuştuk ya."

Dün, yani Ecco öldürüldükten bir gün sonra.

"Ah evet" dedi adam. "Bazı kutular yeni geldi, envantere bakıp size haber vereyim. Adınızı ve telefon numaranızı bırakırsanız..."

Gerisini Charlie'nin getirmesini bekleyerek sustu.

Telefon numarası ve arayanın kimliğiyle ilgili sorun adamın Rapture'ın numarasını büyük ihtimalle zaten biliyor oluşuydu, bu yüzden sadece adı konusunda yalan söyleyebilirdi.

"Bayan Damiano" dedi kendi soyadı yerine Vince'inkini vererek. "Beni bu numaradan arayabilirsiniz."

"Size *hemen* dönüş yapacağım" dedi adam ürkütücü bir sesle. "İyi akşamlar Bayan Damiano."

Hiç de tedirgin edici değildi canım.

Charlie cep telefonuna baktı. Barın arkasına geçmesine yedi dakika kalmıştı. Fazla vakti yoktu. Ama Paul Ecco hakkında öğrenmeye degecek şeyler bilen biri daha vardı.

Charlie kadife perdeyi kenara itti, oniks basamakların ilkinde –eşiğin üstündeki oniks pervaza basamağın yansıması vuruyordu– o ilk adımı attı ve merdivenlerden Balthazar'ın gölge salonuna indi.

Basamağın üzerinden geçtiği kısa süre için bir gölgenin gücünü azaltmak pek işe yaramasa da oniksin diğer özelliği hayli kullanışlıydı, canlanmış gölgelerin cisim bulmasını sağlıyordu. Silahlara takılan oniksleri değerli kılan da buydu; gölge büyücülerinin gölgelerinin vurulabileceği anlamına geliyordu.

Salon alçak tavanlıydı, duvarları Rapture'ın geri kalanı gibi tüm ışığı emen siyah renge boyanmıştı. Önlerinde içkileriyle masalarda oturan birkaç kişi kafa kafaya vermiş sohbet ediyordu. Kızın biri gözlerini kapatmıştı, yanındaki gölge büyücüsü kızın gölgesini diker gibi bir şeyler yapıyordu. Kaykaylı bir çocuk bir sandalyeye çöküp başını duvara yaslamıştı, gözleri geriye kaymıştı.

Salonun arka tarafına doğru bir kadife perde daha vardı. İçeride, Balthazar'ın oturduğu küçük, külüstür masanın karşısına –müşteriler için– kolçaklı iki sandalye yerleştirilmişti. Joey Aspirins dipteki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Randevun var mıydı?” diye sordu Joey Aspirins gereğinden yüksek bir sesle.

Balthazar kaygısızca elini salladı. “Öf, saçmalama. Bu bardaki kız. Adın neydi sahi? Shar? Cher?”

“Çok komik” dedi Charlie.

“Charlie!” Balthazar isim dilinin ucundaymış gibi parmağını şıklattı. “Demek yeniden iş almaya karar verdin. Biliyordum zaten. Tekrar hoş geldin.”

Balthazar'ın dalgalı siyah saçları ve uzun kirpikleri vardı, buruşuk gömleğinin üstüne berbat bir takım elbise giymiş, berbat bir de kravat takmıştı. Kravatını oniks bir kravat iğnesiyle tutturmuştu. Eskiden bir terzi olduğu, gölgesini çok fazla kullanarak yaktığı söylenirdi. Dili hâlâ tekinsizlerinki gibi yarıktı ve yarığın tepesinde gümüş bir çivi takılıydı. Geç gelir, erken çıkar ve Odette'e kirasını ödemeyi sık sık unuturdu. Tam da Charlie'nin genelde takıldığı, sonra da pişman olduğu zayıf, ağzı laf yapan tiplerdendi.

Joey Aspirins ise tersine ufak tefek ve tıknazdı, çökük yanakları geçmişindeki bir hastalığa, belki de madde bağımlılığına işaret ediyordu. Kır saçlarını asker gibi kısacık kestirirdi. Birkaçı boyunda olmak üzere çok sayıda dövmesi vardı, hep beyaz tişört üzerine kısa kollu gömlek, ayağına da postal giyerdi. Charlie ona bakışlarından pek de zeki olduğunu düşünmediğini anladı. Eh, o da Joey'nin dahi olduğunu falan düşünmüyordu zaten.

Charlie elini kalçasına dayadı. "Moladan dönüyorum. Bardan bir şey istiyor musunuz diye sorayım dedim."

"Ne kadar da düşüncelisin" dedi Balthazar kuşku dolu bir sesle, yine de bir içkiyi geri çevirmeye niyeti yoktu. Aslında amaro ile yaptığın şu kokteylden alabilirim."

"Portakal kabuğu ve kirazlı mı olsun?"

"Kiraz birkaç tane olsun" dedi Balthazar. "Acının yanında tatlıyı çok severim."

Fiyakalı laflar. Charlie gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Ayrıca sana bir şey sormak istiyordum."

"Hadi canım." Balthazar masumiyet abidesi gibi duruyordu.

Charlie içini çekti. "Geçen gece sokakta bir adam gördüm. Eller gölgedendi. Onu tanıyor musun?"

"Yeni Aziz'le karşılaşmışsın" dedi Balthazar.

Aziz. Hem tarot destesindeki büyücü, hem de gölge büyücüleri arasında bir unvandı. Yerel gölge büyücüleri bir araya gelip her disiplinden temsilciler seçerek –belki de yanlış olmayan şekilde– Kabala olarak adlandırdıkları oluşuma gönderirlerdi.

Temsilciler tanınmış kişilerdi. Kariyerinde düşüş yaşayan bir aktörün gölgesini değiştirdikten sonraki performansıylayla Oscar kazanmasını sağlayarak ve influencer olan eski erkek arkadaşının gölgesinin kafasını domuza benzeyecek şekilde değiştirerek üne kavuşan Vicereine. Vicereine'in Sanatçılar çetesi yıllar içinde büyüyerek hayli etkili bir hale gelmişti, bunun bir nedeni de gölge değiştirmenin çok kazançlı olmasıydı.

Malik'in oniksle tedbir alınmadan önce British Museum'dan kocaman bir yakut çalmak için gölgesini kukla haline getirdiği söyleniyordu, maskelilerden Bellamy'nin ise kayda değer bir ünü yoktu, zaten maskeliler disiplininin olanlar da ünlerinin olmamasıyla ünlüydü.

Sonra bir de Knight Singh vardı. Öldürüldüğü için yerine bir başkasını bulmaları gerekecekti.

Kabala gölge büyücüleri arasında yasalar dışında ihtiyaç duyulan her türlü adaleti sağlıyordu ve hepsi de hiçbir gölge büyücü-

sünün yerüstü dünyasının hakkında fazla şey bilmesini istemediği tek şeyi avlamak için maddi olarak bir miktar katkıda bulunuyordu: Musibetleri.

Kabala'nın karşısına çıkan talihsiz de Aziz pozisyonuna getiriliyordu.

"Pek de dost gibi görünmüyordu" dedi Charlie. "Ama sanırım onların hepsi öyle."

Aziz cesedin bulunduğu sokaktaysa Paul Ecco muhtemelen bir musibet tarafından öldürülmüş demekti.

"Geçen gece gelip onun için bir şey satmanı isteyen şu adam" dedi. "Onu neden dışarı attın?"

"Bu adama neden Joey Aspirins derler biliyor musun?" dedi Balthazar başıyla Joey'yi işaret ederek.

Charlie omuz silkti.

Balthazar'ın yumuşak gülümsemesi silindi, Charlie yüzünde bir tehdit sezer gibi oldu. "Çünkü baş ağrılarını def ediyor. Sen de onlardan birisin. İşinde iyiydin Charlie. En iyilerden biriydin. İşe geri döneceksen konuşalım. Dönmeyeceksen defol git."

Charlie bara dönüp Balthazar'ın kokteylini hazırlarken Paul Ecco cinayetinin onu ilgilendirmediğini düşündü. Adamın içki tercihi pek de iyi değildi, ayrıca doğru dürüst bahşiş de bırakmamıştı. Evet ölmüştü ama bir sürü insan ölüyordu. Zaten kitap da muhtemelen Adam'daydı.

İçkiyi götürdükten sonra geri dönerken keçi sakallı ve rastalı bir adam eliyle işaret etti. Şekeri yakarak absent içmek istiyordu, ayrıca beş arkadaşının da aynunu denemesini istiyordu. Barın diğer tarafında da viski içen ve Speyside'in içimi ve tuzluluğu üzerine konuşmak isteyen bir adam vardı.

Rapture kapanırken Charlie terden ıslanmış saçlarını iki yandan toplamış, boynuna da ıslak bir havlu atmıştı. Balthazar ve Joey Aspirins gitmişti. Şarkıcılar bir köşede Odette'le birlikte oturmuş açık mor renkli kokteyllerini içerken Charlie kasadaki parayı sayıp o geceki bahşişlerini cebine koydu.

"Hep şarkıcı olmayı mı istemiştin?" diye sordu Odette.

"Ah hayır tatlım" dedi biri. "Annem doktor olmamı istiyordu."

Üçü bir ağızdan gülerken Charlie bulaşık makinesini dolduruyordu. Barmenlerden biri de kırık cam parçalarını süpürüyordu.

O anda kapı açıldı. İçeri koyu yeşil balıkçı yağmurluğu giymiş sakallı bir adam girdi, gölgesi arkasında kanat şeklindeydi.

"Kapattık" diye seslendi Odette sandalyesinde dönüp eliyle işaret ederek. "Başka akşam gel canım."

Sakallı adam Odette'e, masadakilere, sonra da Charlie'ye baktı. "Bayan Damiano?" Charlie önce anlamadı. Sonra durumu kavrayıp dehşete kapıldı. Bu telefonda konuştuğu adamdı, Paul Ecco imiş gibi davranan adam.

"Charlie Hall" dedi eliyle kendini işaret ederek.

Sonuçta burası bir bardı. İnsanlar gelip gidiyordu. Telefonu kullanıyorlardı. Sesi adamın arayanın o olduğunu anlamasını sağlayacak kadar karakteristik olamazdı.

Ama adam bara doğru yürümeye başlayınca kararını verdiğini anladı. Adam yürürken gölgesi büyümeye başladı, tüyler uzuyor, sis gibi Charlie'ye doğru uzanıyordu.

Salonun öbür ucundaki şarkıcıların soluğu kesilmişti, Odette yerinden o kadar hızlı kalktı ki sandalyesi devrildi.

Charlie donup kaldı.

Karanlık birden bıçağa benzeyen parmaklarını ona doğru uzattı. Charlie kendini raflara doğru atınca arkasındaki şişeler devrilecekmiş gibi sallandı.

Sonra gölge yok oldu, sanki hepsi hayal görmüştü. Sanki hiçbir şey olmamıştı. Adamın gölgesi şimdi gayet normal görünüyordu, değiştirilmemiş gibiydi. Artık kanat şekilleri yoktu.

Adam kolunu çizik içindeki ahşap bar tezgâhına dayayarak sırttı, "*Abrakadabra* sürtük."

7 GEÇMİŞ

Charlie, Rand ortaya çıkana kadar Travis'tan daha çok nefret ettiği biri olabileceğini hiç sanmazdı.

Rand, annesinin kafayı kristal küreler ve tarotla bozmuş arkadaşlarından biriydi ve Alonso, Charlie aracılığıyla konuşurken son derece şüpheli davranmıştı.

Charlie'yi pek önemsemezdi, bu yüzden annesi bir gün Rand'ın oturma odasında onu beklediğini söyleyince şaşırılmıştı.

"Ne istiyormuş?" diye sormuştu.

"Okuduğu bir kitapta seni ilgilendiren bir şeye rast geldiğini söyledi. Sana kendisi söylemek istiyormuş." Annesi zihnini beraklaştırmak için dibinde birkaç parça kuvars bulunan bir çaydanlıkta yeşil çay kaynatıyordu. "Git hadi. Birazdan ben de gelirim."

Rand kanepede oturuyordu. Pomatlanıp iki taraftan kıvrılarak Rand'ın "palabıyık" diğer herkesin "hipster" dediği tarzda şekillendirilmiş olan bıyığı her zamankinden de uzun görünüyordu. Üstünde dirsekleri ve dizleri hafifçe aşınmış bir tüvit takım vardı. Tüm bunlar bir araya gelince ona profesör, eski zaman meyhanecisi ve Monopoly'deki Zengin Pennybags Amca arası dostça bir görünüm veriyordu.

Başlıca oyunlarından biri yaşlı kadınları özel biri olduğuna ve onunla kurdukları bağ sayesinde onların da özel olduğuna inandırmaktı. Alonso'nun Rand'ın oyununu bozduğundan Charlie'nin haberi yoktu.

Rand'ın bir dolandırıcı olduğundan da.

"Gel otur" dedi Rand eliyle hafifçe kanepeye vurarak.

Charlie kabalık etmiş sayılmadan oturabileceği en uzak sandalyeyi seçti.

Rand ona yetişkinlerin çocuklara yaptığı gibi yapmacık yapmacık gülümsedi. "Annen herhalde sana bir mesaj getirdiğimi söylemiştir."

Charlie adamın yüzüne bakmaya devam ediyordu. Travis'la birlikte yaşamının tek faydası yetişkinleri memnun etme isteğinden kurtulmuş olmasıydı.

Rand boğazını temizledi, öne eğildi ve devam etti. "Aslında mesaj benden değil, *Alonso*'dan."

Charlie itiraz etmek için ağzını açacak oldu ama sonra bunu yapamayacağını fark etti. Yaparsa Alonso'nun gerçek olmadığını itiraf etmiş olacaktı.

Rand ne düşündüğünü biliyormuş gibi doğrudan gözlerinin içine baktı. "Rüyamda bana göründü ve senin bana yardım etmen gerektiğini söyledi. Alonso'ya inanıyorsun, değil mi?"

Charlie sonradan akıl edip de söyleyemediği her şey için pişmanlık duydu. Keşke Alonso onun aracılığıyla konuştuğu için aslında Alonso'yla hiç tanışmadığını söyleyecek kadar zeki olsaydı. Keşke gözyaşları içinde Alonso'nun onun vasıtasıyla konuşmasından nefret ettiğini ve ondan zaten yeterince şey aldığını söyleseydi. Kısacası keşke bu işi Rand'e bırakmadan bir dolandırıcıya dönüşmüş olsaydı.

Ama o anda çok korkuyordu. Kendini yakalanmış, köşeye kısıtılmış gibi hissediyordu. O yüzden de başını sallamakla yetindi.

"Güzel" dedi Rand. "Bu hafta sonu benimle bir partiye geleceksin. Annene gitmek istediğini söyle."

"Seks falan yapmam" dedi Charlie.

Rand önce şaşırmış, sonra da bozulmuş gibi göründü. "Bu öyle bir şey değil..."

"Giysilerimi çıkarmam" dedi Charlie, Rand ne demek istediğini anlamamış olabilir diye. Annesi ona, erkekler bir sır saklamayı istediğinde meselenin genelde seks olduğunu söylemişti.

"Partide yapman gereken tek şey yalan söylemek" dedi Rand iğrenç bir şekilde. "Bu konuda da hayli iyisin, değil mi?"

Bu neredeyse tehdit sayılırdı. Annesi Rand'le gitmek isteyip istemediğini sorunca ısrarla gitmek istediğini söyledi.

Charlie çok sonra annesinin buna izin vermemesi gerektiğini anladı. On iki yaşındaki kızların doğru dürüst tanımadıkları yetişkin erkeklerle takılması abesti. Ama annesi o zamanlar çok çalışıyordu ve o kadar meşguldü ki Charlie'nin haftasonu birkaç saatliğine evde olmaması büyük nimetti.

Parti Berkshires'taydı. Rand konuşturmaya çalışsa da Charlie yolcu koltuğunda hiç sesini çıkarmadan oturuyordu. Rand istediği radyo istasyonunu seçmesine izin verdi. McDonalds's arabaya servis bölümünde ne isterse sipariş vermesini söyledi, Charlie patates kızartması ve milkshake söyledi. Rand Charlie'nin annesi hakkında biraz komik bir hikâye anlattı.

Bunlar Rand'e olan nefretini azaltmasa da yolculuğu daha keyifli hale getirdi.

Sonunda birbirlerinden dönümlerce uzakta konuşlanmış malikânelerin önünden geçerek iki yanı ağaçlarla çevrili bir yolda giderlerken pes etti ve daha arabaya binmeden önce sorması gereken soruyu sordu.

"Beni oraya neden götürüyorsun?"

"Parti sırasında gizlice üst kata çıkacaksın."

Charlie kuşkuyla Rand'e baktı. "Bir şey *çalmamı* mı istiyorsun? Ya yakalanırsam?"

Rand böyle bir şey söz konusu bile olamazmış gibi güldü. "Alakasız yok. *Yasadışı* bir şey değil. Paltonun altına bir gecelik giyeceksin. Yukarı çıkıp soldan üçüncü odaya gideceksin. Sakın kimsele görürme. Ben işaret verene kadar orada beklemeni istiyorum, sonra geceliğinle pencerenin önünde duracaksın. Sen sormadan söyleyeyim, gecelik öyle kısa falan da değil. Hassas duygularını incitecek hiçbir şey yok."

Çok basit bir şey istiyormuş gibi konuşuyordu ama hiç de öyle değildi. "Neden peki?"

Rand gözlerini yoldan ayırmadı.

Charlie çilekli milkshake'in dibinde kalanları da pipetle içip bitirdi, milkshake'in tatlılığı dudaklarındaki tuza karıştı. Yetişkinlerin nefret ettiği o sesi çıkarmak için pipetten tekrar çekti. "Yapmamı istiyorsan söyleyen iyi olur."

Rand, Charlie'ye çabucak bir göz attı, ona ne kadar büyük bir rol yüklediğini yeni fark etmiş gibiydi. "Rol yaptığını düşün. Güzel bir prenses gibi birkaç dakika pencerede dur, sonra kimseye görünmeden dışarı çık ve arabada beni bekle. Kimseye bir şey söylemek zorunda değilsin."

Herhalde Charlie'yi on iki değil de yedi yaşında sanıyordu. "Her neyse."

Rand arabayı bir çitin yanına park etti, inip bagajda bir şeyler aradı. Sonra içinde beyaz bir gecelik ve sarı bir peruk olan bir Walmart poşetiyle geri döndü.

"Giy hadi" dedi.

"Sen bakma" dedi Charlie, sonra daha geniş olduğu için arka koltuğa geçti.

"Öyle bir niyetim yok" dedi Rand.

"Ayrıca nöbet tut ki kimse görmesin."

Rand sinir olmuş gibi bir ses çıkardı ama sırtını arabanın camına dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Charlie geceliği giysilerinin üstüne geçirdi, sonra geceliğin altından tişörtünü çıkardı. Geceliği kot pantolonunun içine soktu. Kumaş tuhaf bir şekilde yukarı toplanmıştı ama geceliği tamamen paltosunun altına saklayabilmesinin tek yolu buydu. Sonra peruğu kafasına geçirdi, görünmesinler diye siyah saçlarını iyice perüğün altına tıktırdı.

Arabadan indiği zaman Rand tren raylarına bağlayacak kurban arayan kötü bir adam gibi bıyığının ucunu parmaklarının arasında bükmeye başladı. Kaşlarını çatarak Charlie'nin kot pantolonuna baktı. "Pencerenin önünde dururken kotun olmasın."

"Tamam" dedi Charlie. Rand planı uygulama zamanı yaklaştıkça daha da geriliyordu.

"Hem peruğu da düzgün takmamışsın."

"Nasıl takılacağını bilmiyorum" dedi Charlie. "Ayna bile yok."

"Şöyle biraz..." Rand duraksadı. "Ben de bilmiyorum. Getir bakayım."

Rand peruğu düzelterek Charlie'nin saçlarını daha çok gizlemeye çalıştı, saçlarını peruğun altına doğru çekştirip duruyordu, sonunda Charlie o kadar sinirlendi ki pes etmek zorunda kaldı. Charlie dolabı peruklar ve tel tokalarla dolu yaşlı bir komşu hatırlıyordu ama Rand'in tel toka getirmeyi akıl etmek şöyle dursun adını bile duymadığına bahse girebilirdi.

"Neyse, önemli değil" diye mırıldandı Rand, Charlie'ye söylemekten çok kendi kendine konuşur gibiydi.

Charlie paltosunu yeniden giydi. Bu pembe renkte bir şişme monttu, şapkasının sahte kürkü yıpranmış, biraz da keçeleşmişti. Mont elden düşmeydi, annesinin Charlie'den biraz büyük bir kızı olan bir arkadaşı vermişti. Annesinin arkadaşları hep giysiler verirdi, hepsi de Charlie'nin tercih etmeyeceği kadar cıvılcı ve renkliydi.

Üstündekilerin hiçbiri böyle bir yer için uygun değildi. Çok fazla dikkat çekecekti. Birden Rand'in ne yaptığını bilmediğine dair korkunç bir kaniya kapıldı.

Kapıya yaklaştıklarında durum daha da kötüleşti. Taş duvarlar yerini iki tarafında da at motifleri olan ferforje parmaklıklara bıraktı.

Rand kapının bir tarafındaki diyafona uzanıp bir düğmeye basarak adını söyledi. Ferforje demir kapılar açılırken beklediler.

"Yayan geldiğimizi fark etmeyecekler mi? Bu çok tuhaf" diye fısıldadı Charlie devasa malikâneye giden upuzun yola bakarak. Ev üç katlıydı, en üst kat boyalı kiremitlerle, alt katlar ise taşla kaplanmıştı. Pencereleleri ve kapının iki yanındaki beyaz sütunları sarmaşıklar bürümüşü.

"O kadar endişelenme" dedi Rand, Charlie'yi kenara çekerek. "Eksantrik biri olarak kabul ediliyorum. Bu da yaptığım her şeyi eksantrikliğimle açıklayabilmemi sağlıyor. Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet" dedi Charlie, sinir olmuştu. En azından bazı yetişkinleri ölü bir büyücü olduğuna inandırmamış mıydı? Belki de Rand'ın hakkını teslim etmeliydi.

Rand dev malikânenin yan tarafına doğru uzanan, seyrek ağaçların bulunduğu çimenliği işaret etti. "Bu taraftan git."

"Nereye?" dedi Charlie.

Rand içini çekerek Charlie'nin eline bir telefon tutuşturdu. "Yan kapıdan içeri gir. Sonra söylediğim gibi ikinci kata çıkacak, soldan üçüncü odaya gireceksin. Acele et ama koşma. Dikkat çekme, dikkatinin dağılmasına da izin verme. Ne olursa olsun bu telefonda beni arama. Telefon sana işaret göndermem için. Titreştiği zaman söylediğim pozisyonu al, *kotunu çıkarmayı da unutma.*"

Charlie'nin kalbi deli gibi çarpıyordu, parmakları endişeden buz gibi olmuştu. "Oraya tek başıma gitmek istemiyorum."

"Seninle yan kapıda buluşalım. Buna ne dersin?" Rand bahçe kapısına bir göz attı. Evden bakanlar onları görmeyebilirdi ama bir araba gelecek olursa burada konuşmaları son derece şüphe uyandıracaktı.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Rand, Charlie'nin çenesini tutup yukarı kaldırdı. "Çok yazık" dedi sabırsızca. "Bu işi beceremezsen annenle çok uzun bir konuşma yaparım. Hangisinin daha kötü olduğuna sen karar ver."

Charlie, Rand'ın elinden kurtuldu. Rand'ın ondan istediği şey – gizlice malikâneye girip içeridekilere bir oyun oynamak– imkânsız gibi geliyordu ama annesini kaybetmesi daha kötüydü. Annesi onu asla bağışlamazdı, sadece onu kandırdığı, evliliğinden ettiği ya da arkadaşlarının önünde aptal konumuna soktuğu için değil, büyüyü bozduğu için de. Charlie o zaman babasının yanına, düzgün kurulmamış kompost bir tuvalet kullanılan, tavuklarla dolu, elektriği suyu olmayan o deneysel çiftliğe gönderilirdi. Babasının yeni karısı da orada kalmasını istemezdi. "Yalan söylediğini söylerim."

"Bu işe kız kardeşini de bulaştırdın, değil mi?" Rand sırtıttı. "Kardeşin daha çok küçük. Annen sıkıştırınca her şeyi itiraf etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Posey, Travis'tan nefret eder" dedi Charlie. "Hatta benden bile çok."

Rand'in yüzü değişti, düşünceli bir ifadeye büründü. Belki de *neden* Alonso rolüne büründüğünü düşünmemişti; belki de eğlen-
ce için, insanlarla dalga geçmek için, hatta annesinden bir şey ko-
parmak için olduğunu sanmıştı: *Alonso bana yeni bir Xbox alsan iyi olacağını söylüyor. Ruhlar böyle istiyor!*

Charlie şimdi başının daha çok mu daha az mı belada olduğunu bilmiyordu.

"Travis pisliğin tekiydi" dedi Rand sonunda.

Charlie hafifçe gülümsedi, içten bir gülümseme değildi ama ta-
mamen yapmacık da sayılmazdı.

Charlie böylece ellerini montunun ceplerine sokup başını öne eğerek yürümeye başladı. Gökyüzü bulutluydu. Yürürken gerçek-
ten inandırıcı olmak için peruğu aslında yukarı çıkınca takması ge-
rektiğini fark etti. Ama peruğu yeniden düzgünce takabileceğine
güvenmemişti. Hem şimdiden kılık değiştirmesi onun için daha
iyiydi. Böylece Rand'in başı sonradan belaya girerse Charlie'ninki
de girmeyecekti.

Yine de montun şapkasını başına çekti.

Malikânenin yan tarafı yemek şirketleri tarafından ele geçiril-
mişti. Çadır kurmuş ızgara yapıyorlardı. Tepsi tepsi puf börekleri,
karidesler ve Charlie'nin daha önce hiç görmediği diğer şeyler ha-
zırlanıyor, sonra da herhalde daha süslü tabaklara konulmak üze-
re içeri gönderiliyordu.

Kapının yanında küçük bir taşlık vardı, siyah-beyaz garson kı-
yafeti giymiş çalışanlardan bazıları burada oturmuş sigara içiyor-
du. İçlerinden biri karton bardaktan kahve içiyor, nefesinden ve
sıcak içecekten buharlar çıkıyordu.

Bir diğeri yanındaki çalışma arkadaşına alçak sesle İspanyolca
bir şeyler söylüyordu. Charlie dersleri iyi dinlemediği için ne de-
diğini tam olarak anlayamadı ama seksi fakat berbat bir adamdan
yakınıyor gibi gelmişti.

Çalışanlar ona dikkat etmediği halde Charlie yanlarından geçme-

ye cesaret edemedi. Ona bir kez baksalar orada olmaması gerektiğini anlarıydı. Yürürken ayakkabıları çamur içinde kalmıştı, üstelik ayağında *spor ayakkabılar* vardı. Simli bağcıkları olan spor ayakkabılar.

Ama yanlarından geçemediği gibi olduğu yerde de kalamazdı. Eninde sonunda çalılar arasında gizlendiğini fark edeceklerdi, o zaman hiç şansı kalmayacaktı. İçindeki o ses yine Rand'in ne yaptığını bilmediğini söylüyordu. Belki de cep telefonunu çıkarıp annesini aramalıydı. Rand'in başını belaya sokarsa annesi belki adamın söylediklerine inanmazdı.

"Hey, ufaklık?" Rand'in sesiyle irkildi. "Hadi. Acele et."

Rand'in kapıyı açık tuttuğunu gördü. Uzaktaki odalarda gezinenleri görebiliyordu ama yakınlarda kimsecikler yoktu. Başını öne eğip hiç kimseye bakmadan hızla eve daldı.

Evin şatafatından o kadar afallamıştı ki bir an etrafına bakınarak öylece kalakaldı. Cilalı ahşap döşemeler. Krem rengi-altın sarısı çizgili duvar kâğıtları. Koruyucu camı olmayan antika çerçeveler içinde tablolar.

Rand onu merdivene doğru götürdü.

"Dediklerimi unutma." Rand'in sesi alçak ve gergin çıkıyordu. "Soldan üçüncü kapı. Küçük bir çocuğun odası. Üstündeki her şeyi çıkar, sadece gecelik kalsın. Ben işaret verince –sakın ben işaret vermeden harekete geçme– pencerenin önünde duracaksın. Tül perdenin arkasından bak ki yüzün bulanık görünsün, tamam mı? Anladın mı? Muhakkak işaretimi bekle. Orada bir dakika dur, sonra montunu giyip evden çık. Kimseye görünmemen ve arkanda hiçbir iz bırakmaman gerekiyor."

Charlie başını salladı, eli ayağına dolanıyor, korkuyordu. Yakalanacağından, sonra da Rand'in annesine her şeyi anlatacağından emindi.

"Tamam, dikilip durma. Hadi git!" Rand arkasını dönüp kalabalığa doğru yürümeye başladı.

Charlie basamakları hızla çıktı.

Üst kattaki koridor sessizdi. Apliklerdeki kristal lambalardan ahşap döşemelere rengârenk ışıklar dökülüyordu.

Üçüncü kapının tokmağını çevirince kendini devasa bir odada buldu, her şey pespembeydi, ortada Sindirella'nın arabası şeklinde bir yatak vardı. Duvarlar sarmaşık resimleriyle süslenmişti.

Koridordan farklı olarak mobilyaların üstü tozla kaplıydı.

Sanki bir zamanlar bu odada uyuyan kişi uzun zaman önce ölmüştü. Sanki biri odayı olduğu gibi korumak istemişti.

Charlie montunu çıkarıp dikkatle şifonyerin kenarına, bir müzik kutusunun yanına koydu. Sarsıntı yüzünden kutudan birkaç ürpertici nota yükseldi. Charlie ayakkabılarını da çıkardı çünkü çamurluydular ve pencereye gitmesi için açık pembe bir halının üstünden geçmesi gerekiyordu. Sonra da kot pantolonunu çıkardı.

Kafasında hayali Rand'e meydan okuyordu. *Gördün mü? Bunu sen söylemeden yaptım.*

İşi bitince odayı adımlamaya başladı. Ama pencerenin yakınına gitmek yerine iç kapıları açtı. İlk kapı oda gibi pembeye boyanmış olan banyoya açılıyordu, küvetin üstünde büzgülü bir duş perdesi asılıydı. Lavabonun yanındaki küçük tabakta bir kalıp pembe sabun duruyordu ama kurumuş ve çatlamıştı.

İkinci kapı devasa bir gömme dolaba açılıyordu, o kadar büyüktü ki içeride makyaj masası da barındıran bir oda vardı. Aynanın çerçevesine gökkuşağı renginde bantlarla sarışın bir kızın fotoğrafları yapıştırılmıştı. *Hailey*. Pembe bir futbol formasının arkasında kızın ismi yazıyordu. Şu fotoğraftaki oydu, kollarını arkadaşlarına dolanıyordu. Bir başka fotoğrafta kestane rengi kocaman bir atın sırtındaydı. Mutlu görünüyordu. Hayat doluydu.

Ama anlaşılan öyle değildi.

Charlie makyaj masasına oturdu. Rand'in onu buraya neden getirdiğini anlamıştı.

Rand, Hayley'nin yash ana babasına ne diyecekti: *Bakın kızınız pencerede. Onunla konuşmak ister misiniz? Yardım etmek isterim ama maddi bir katkıya ihtiyacım olacak. Mate çayı ve büyük pomadı bedava değil.*

Charlie çekmecedeki bir tarak, bir saç lastiği, iki de parlak toka buldu.

Peruğu çıkarıp lastik tokayla saçlarını arkadan topladı, peruğu yeniden taktığında saç tutamları yüzüne dökülmüyordu. Sonra tarağı alıp peruğu fotoğraftaki kızın saçları gibi şekillendirdi.

Aynada hem o olan, hem de olmayan kıza baktı. Farklı bir hayata geçme düşüncesi biraz başını döndürmüştü. Ya da farklı bir benliğe bürünmeye çalışmak, odası sadece mumyasının eksik olduğu bir türbeye dönüştürülecek kadar çok sevilmiş birine.

Rand hâlâ işaret göndermediği için kızın eşyalarını karıştırmaya devam etti, sonunda basit bir tişört ve peruk ve geceliğin sığabileceği büyüklükte bir çanta buldu. Bunları kapının yanına koyarken telefon titreşti. Telefona baktığında ekranda tek bir kelime vardı.

Şimdi!!!!

Charlie tül perdenin arkasında kalmaya özen göstererek pencereye yaklaştı.

Rand' i dışarıda gösteriye rehberlik ederken görmeyi bekliyordu ama Rand ortada yoktu. Uzun bir müddet hiçbir şey olmayacağını, kimsenin başını kaldırıp bakmayacağını düşündü. Ama sonra bir kadın başını kaldırdı ve bir çığlık attı.

Bu korku ya da dehşet dolu bir çığlık değildi, keder dolu bir çığlıktı. Charlie daha önce hiç böyle bir ses duymamıştı.

Perdenin arkasından baktığına memnundu. Kadının yüzünü fazla net görmek istemiyordu.

Ama kadın yüzü hâlâ yukarı dönük halde yere yığılınca Charlie bir elini kaldırıp avucunu cama dayadı.

Hailey'nin annesi kızının onu görebildiğine inansa daha iyi olmaz mıydı? Ona biraz güç vermek daha iyiydi. Ona herhangi bir şey vermek.

Sonra muhtemelen bir dakikadan fazladır camın önünde durduğunu fark ederek geri çekildi, koşarak eşyalarının yanına gitti. *Evden çık* demişti Rand. Bir hayalet gördüyseniz ilk yapacağınız şey elbette onu gördüğünüz odaya gitmek olacaktı.

Charlie peruğu başından çekip çıkardı. Geceliği üstünden yır-

tar gibi sıyırdı. Bir an sadece sütyeniyle kalınca böyle yakalanacak diye ödü koptu. Sonra tersine dönmüş tişörtü başından geçirdi, montunu giyip fermuarını çekti ve merdivenlere doğru yürüdü.

Ama tam merdivenlerden incekken aşağıdan sesler geldiğini duydu. Dönüp koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Burası büyük bir evdi, saklanabileceği bir banyo olmalıydı.

Daha gösterişli başka bir merdiven buldu, basamakları hızlı hızlı inince kendini mermer zeminli bir antrede buldu. Antrede saklanacak hiçbir yer yoktu, burada görülmesi kolay olurdu.

En yakın kapıdan içeri dalınca kendini bir müzik odasında buldu. Yerler yeşil tonlarında halıyla kaplıydı, az ötede rahat olmayacak kadar sert ve küçük görünen bir kanepe duruyordu. Kanepenin yanında gitara benzeyen telli bir çalgı ve duvar tipi bir piyano vardı. Charlie piyano çalmayı bilmeseydi de henüz bir çocuğun tuşlara basma hevesine kapılmayacak kadar büyümemişti. Bunun yerine parmağını cilalı simsiyah piyanonun üstünde gezdirmekle yetindi.

“Demek buradasın” diye fısıldadı Rand onu kolundan tutarak. “Senin neyin var? Lütfen bana bir şey çalmadığını söyle. Neyse boşver, hiçbir şey söyleme. Buradan çık yeter.”

“Canımı yakıyorsun” diye sızlandı Charlie adamın elinden kurtulmaya çalışarak.

Ama Rand kolunu daha da sıkarak eline bir anahtar tutuşturdu. “Arabada bekle.”

“Dediğini yapsaydım yakalanacaktım” dedi Charlie, Rand zekice davrandığını anlamadığı için sinirlenmişti. Ondan *adil* davranmasını beklediği için kendine daha da çok sinirlenmişti.

Rand onu evin kapısına doğru itti. “Git hadi.”

Charlie derin bir nefes alıp evden çıktı. Devasa beyaz sütunların yanından geçti. Taş basamaklardan indi. Çocuğu rolünü oynadığı kadın oradaysa onu fark edip paniklemesin diye gözlerini yere dikmişti.

Uşakların yanından geçerken herkes ona bakıyormuş gibi hissediyordu. Dışarı çıkan birkaç çift vardı. Bir adamın karısına şö-

le dediğini duydu, "Adam üçkâğıtçının teki. Bunu görmek çok mu zor?"

Charlie'nin yüzü yanmaya başladı ama kapıya varana dek yürümeye devam etti. Bir arabanın geçmesini bekledikten sonra kendini dışarı attı. Kendi başına bir şey daha çözmüştü.

Arabaya varınca içeri geçip kapısını çarparak kapattı. Keşke araba kullanmayı biliyor olsaydı. Rand'i orada bırakıp giderdi. Belki daha sonra gelip onu alırdı; belki de almazdı. Rand ne yapabilirdi ki, polisi mi arayacaktı?

O anda kendini çok küçük hissediyor, bu kadar büyümüş olmayı istemiyordu.

Rand arabaya bindiğinde içerideki gibi kaba davranmasını bekliyordu ama tersine adamın keyfi yerindeydi.

Rand yola çıkarken bir sevinç çığlığı atıp, "İnanılmazdın!" dedi. "Ne heyecan ama değil mi? Cidden doğuştan yeteneklisin. Biliyordum zaten."

"Neyi biliyordun?" dedi Charlie.

"Sen de benim gibisin. Biz bunun için yaratılmışız. Doğuştan düzenbazız. Gülen sırtlanlar gibi yüzümüzde gülümsemeye toplumun kıyısında bucağında dolaşıp zayıf ve yavaş olanları arıyoruz."

Charlie cevap vermeyince omzunu dürttü. "İçeride seni azarladım diye surat asma. Gerilim çok yüksekti! İş üzerindeyken nezakete vakit olmuyor. Küs değiliz, değil mi?"

Charlie başını salladı, Rand tarafından bile olsa övülmek hoşuna gitmişti. Her şey yoluna girecekmiş gibi hissetmeye başlamıştı. Rand onu evine bırakacaktı ve bu da tek sefere mahsus tuhaf bir şey olarak kalacaktı. Charlie, Rand'i yine annesinin arkadaşı olarak görüp ondan uzak duracaktı.

Kendini Rand'in yanıldığına, birbirlerine hiç de benzemediklerine ikna edecekti.

Bol bol istasyon değiştirerek geçen bir saatin sonunda Charlie'nin oturduğu apartmanın önünde durdular.

"Al bakalım" dedi Rand yirmi dolar uzatarak. "Bunu hak ettin."

"Teşekkürler." Charlie parayı alıp arabadan indi. Birlikte ikinci kata çıktılar.

Charlie'nin annesi oturma odasındaki masada Posey'yle birlikte yapboz yapıyordu. Yanlarında bir pizza kutusu duruyordu.

"Nihayet döndünüz" dedi annesi. "Vakit hayli ilerledi. Eğlendin mi bari?"

Charlie, Rand'in onu nereye götürmesi gerektiğini unutmuştu ama başını salladı.

"Öyleyse Rand'e teşekkür et" dedi annesi acı dolu bir gülümsemeyle Rand'e bakarak. Rand de ona gülümsedi, bir çocuğa sorumluluklarını öğreten iki yetişkin gibiydiler.

Bunun bir son bulması için her şeyi yaparım diye düşündü Charlie. Rand'e dönüp, "Teşekkür ederim" dedi.

"Bir ara yine gideriz" dedi Rand. "Annen de biraz kafa dinlemiş olur."

Charlie onu duymazdan gelerek gidip kutudan bir dilim pizza aldı.

Annesi Rand'e kalıp onlarla birlikte bir şeyler yemeyi teklif etti, Rand kabul etmeyince Charlie rahat bir nefes aldı.

Bir hafta sonra Charlie sokakta kaykay yapmayı öğrenmeye çalışıyordu. İkide bir düşüyordu. Rand arabasından indiğinde dizi kanıyordu.

"İkimiz için bir iş daha buldum benim küçük şarlatanım" dedi Rand. "*Şarlatan Hall*. Buna bayıldım."

Charlie başını iki yana salladı, her yanı uyuşmuştu.

"Olmaz mı?" Rand şaşırmış gibiydi. "Hadi ama. Bu kez daha çok para vereceğim. Zaten başka seçeneğin de yok."

Charlie ağzı açık bakakaldı. "Hiçbir şey söyleyemezsin. Ne yaptığını biliyorum. Herkese söylerim."

"Ya?" Rand telefonunu kaldırdı, ekranda pencerede duran bir hayalet fotoğrafı vardı. "Daha önceden olsa benim sözüme karşılık senin sözün derdim ama artık değil. Küçük bir düzenbaz olduğuna dair elimde kanıt var."

Charlie fotoğrafa bakınca canı sıkıldı. O olduğu tam olarak anlaşılmıyordu ama hayalet onun boyundaydı. Hem annesi o gün Rand'le birlikte olduğunu biliyordu.

"Ama beni oraya *sen* götürdün. O insanlara yalan söyleyen *sen-sin*" dedi Charlie.

"Of, annen bunu duyarsa benden de nefret eder" dedi Rand, hâlâ glümsüyordu. "Ama bu neden umurumda olsun ki? Ayrıca eğlendin. Eğlenmeseydin bunun yarısı kadar bile başarılı olamazdın."

Charlie'nin Rand'in onu kandırmak için kullandığı tekniği anlaması yıllar alacaktı. Düzenbazlık bataklığı, biri üzerinde küçük bir hâkimiyet kurup sonra o kişi üzerindeki nüfuzunu artırmak. Şantajla başlarsın. Karşıdakini kurtulmak için çaba sarf etmeye değer göreceği minik bir şeyle tehdit edersin. Belki senin için bir şeyler çalmaya, rakamlarla oynamaya, bir sınav notunu değiştirmeye, kasadan biraz para almaya falan razı olurlar. Ama işte tam da o zaman batarlar. Çünkü teslim olurlarsa artık sadece ilk başta yaptıkları hatayı değil, onu örtbas etmek için yaptıklarını da gizlemiş olacaklar. Ve kurtulmaya çalıştıkça daha da derine batacaklar.

Birini nasıl köşeye sıkıştıracağınızı ancak köşeye sıkışınca öğrenirsiniz.

8

LIBER NOCTEM

Gölge büyücüsü konuşurken Charlie sırtını barın tezgâhına dayayarak donup kalmıştı.

Adam başını Odette ve iki drag şarkıcıya çevirdi. "Dışarı çıkın."

Tekinsizler çok az güç harcayarak kuklalaştırılmış bir gölgeye istediklerini yaptırabilirdi. Biraz daha fazla bir güçle ellerini boğazınızdan aşağı sokup kalbinizi ezebilirlerdi. Charlie'nin bir dolandırıcı ve hırsız olarak tüm kariyeri bir gölge büyücüsüyle karşı karşıya gelmekten kaçınmak üzerine kuruluydu.

Şarkıcılar kalkıp telaşla sahnenin yanından çöp bidonlarına açılan arka kapıya doğru kaçıştı. Odette peşlerinden giderken arkasına bakıp sessizce ağzını oynatarak Charlie'ye bir şey söyledi. Maalesef Charlie ne demeye çalıştığını anlayamadı. Polisi arayacağını söylemiş olsun diye dua etti. Polisin büyü karşısında cesurca davranabileceğini sanmıyordu ama belki vücut kameraları adamı korkutabilirdi.

"Bana Hermes diyebilirsin. İçecek ne var?" Hafif Güney Boston aksanıyla konuşuyordu. Otuzlarında olmalıydı, koyu renk saçlı, açık tenliydi, yanakları rüzgârdan kızarmıştı. Büyüyle işi olmayan gerçekçi birine benziyordu. Büyü gücü olan birine benzemiyordu.

"Bar sahibinin kapattık dediğini duymadın galiba" dedi Charlie ciddi bir sesle. O anda adamın gölgesi ay ışığı kadar silikti. Charlie gölgelerini değiştirmenin onlara bir şeye mal olduğunu biliyordu, sadece neye mal olduğundan emin değildi.

"Barın sahibi gitti" dedi adam. "Artık sadece biz varız."

Ruhani şekil yine Charlie'ye doğru uzandı, o kadar büyüktü ki salon birden kararıverdi. Charlie kollarını göğsünde kavuşturdu.

Hermes elini tezgâha vurunca yerinden sıçradı. "Sana neler yapabileceğimi biliyor musun?"

Adrenalinini birden yükseldiği için Charlie düşünmekte zorlanıyordu ama kendine adamın onu tanımadığını hatırlattı. Karşısında dikilmesinin sebebi ne olursa olsun büyü hırsızı Charlie Hall'la konuştuğundan haberi yoktu. Sadece aşırı meraklı barmaid Charlie Hall'u görüyordu. Charlie de bu rolü oynayacak, cahil cesaretiyle hareket edecekti.

"Bana mı? Bilmem, korkunç gölgele neler yapabiliyorsun?" dedi. "Beni havaya mı kaldıracaksın? Gözlerimi kırmazsam beş santim daha uzun mu görüneceğim? Koku duyum mu gelişecek?"

Hermes'in bir anlığına afalladığını görünce sevindi. Sonra Hermes sessizce güldü. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Hiçbir şeyden haberin yok."

"Böyle de cahilimdir işte" dedi Charlie sesinin bu kadar sakin çıkmasından gurur duyarak. "Mesela şu anda beni neden rahatsız ettiğini de bilmiyorum."

Adamın gölgesi karamela gibi uzadı, Charlie'ye doğru geldi, sonra ahşap tezgâhtaki ince bir yarığın *içinden*, lavabonun, yedek bardakların ve içinde nar ekşisi ve şurup olan plastik kapların üzerinden geçti.

Charlie gölge büyücülerinden çaldığı onca zaman boyunca gölgelerinin biri tarafından yakalanmaktan korkmuştu. Gölge büyücülerinin gücünün sınırlarını en kötü yoldan öğrenmekten korkmuştu. O zamanlar bundan kaçınmışken başına şimdi gelmesi ironikti.

Bir adım geriledi ama barın dar olması kaçmasını engelliyordu. Arkasındaki aynalı içki rafları, kasa ve mızımız kapuçino makinesi arasına sıkışıp kalmıştı.

"Paul Ecco" dedi Hermes sessizliğin içinde. "Hayattayken konuştuğu son kişi sen olabilirsin. Senin gibi güzel bir kızı görünce

eminim ne kadar zengin olacağını anlatıp hava atmıştır. Belki de sana satmayı düşündüğü nadir bir parça göstermiştir. Ama o parça Bay Salt'a aitti. Bize Ecco'nun onu nasıl ele geçirdiğini söyle. Söylersen sefil hayatına geri dönüp ölümle hiç burun buruna gelmemiş gibi yapabilirsin."

Lanet olası Lionel Salt.

Hermes olta atıyordu. Charlie'nin bir şey bildiğinden haberi yoktu. Ama Charlie onu yoklamak için telefonda yalan söylemiş, bu da şüphe uyandırmıştı. İşten bir yıl uzak kalınca hamlamıştı. "Tek yaptığım adama içki doldurmaktı."

Bana zarar vermesi için bir neden yok dedi kendine, gerçi Salt için çalışan birinin nedene ihtiyacı olacağını sanmıyordu. Salon çok sessizdi, ikisi de soluğunu tutmuştu.

"Bu şeyi neyle beslediğimi biliyor musun?" dedi adam Charlie'den ve gölgesinden uzaklaşarak. "Karla. Belki seninkiyle de beslerim."

Hermes'in gölgesi birden cisimleşti. Gölge onu o kadar inandırıcı bir şekilde yeniden yaratmıştı ki Hermes aynı anda iki yerdeymiş gibi görünüyordu. Sakallı adamın ayaklarıyla olan göbek kordonu benzeri bağ bulanık bir biçimde görünse de gölge şimdi üç boyutlu gibiydi.

Gölge bir parmak ona doğru uzanınca Charlie irkildi. Parmak tenine dokununca rüzgâr esmiş gibi soğuk bir elektrik akımı hissetti. Kaskatı kesildi, korkuya kapılarak geriledi, duyduğu korku ona ait olamayacak kadar büyük ve felç ediciydi.

Kalbi deli gibi atıyordu, yaşadığı anın gerçek dışılığı başını döndürüyordu.

"Tamam, şu şeyi benden uzak tut. Sen kazandın." Charlie ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp geri çekilirken sesi titriyordu. Kendini toplamak için yanağının iç kısmını ısırды. "Beni ikna ettin. Kapalı da olsak sana bir bira dolduracağım."

Gölge kımıldamadı. "Ne kadar da şakacısın" dedi Hermes.

Charlie aynalı rafa uzanıp bir bira bardağı aldı. Bardak parmaklarının arasından kayıyordu, avuçları terlemişti. Bardağa en

kaliteli biralarından doldururken havada asılı kalan gölge yanında süzülüyordu.

Belki de gerçeği söyleyebilirdi. Yani bir kısmını. "Yürüyerek eve dönerken onu gördüm. Paul Ecco'yu, ölmüştü. Onu daha önce Rapture'da gördüğüm için tanıdım. Başına her ne geldiyse çok kötü görünüyordu. Sonra haberlerde bir şey görmeyince merak ettim."

"Yalan söylüyorsun" dedi Hermes. "Paul Ecco'yu tanıyordun. Onu sormak için aradın."

"Telefonun açılmasını beklemiyordum" dedi Charlie. "Sonra Paul'le görüşmek istersem telefondaki kişi ne olduğunu söyler diye düşündüm. Oymuşsun gibi davranacağın aklıma gelmedi."

"Buna inanmıyorum." Hermes'in öfkeli sesinde bir çaresizlik vardı, sanki patronuna eli boş dönmek onu endişelendiriyordu.

"O geceden önce Paul'ü hiç görmedim" dedi Charlie, Hermes'in yüzünü görünce boşa kürek çektiğini anladı. Hermes bu işle ilgisi olmadığı kabul etmek istemiyordu.

Arka taraftaki kapıya ulaşabileceğini sanmıyordu ama yine de denemek zorunda kalabilirdi. Keşke çantasındaki oniks saplı bıçak yanında olsaydı. Keşke onu kurtarabilecek bir şey olsaydı.

"Benimle oynamayı bırak" diye hırladı Hermes. Gölgesi karanlık bir ateşten yapılmış gibi hafifçe titreşiyordu. "Bir şekilde bu işin içindesin. Bundan sonra ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur."

Hermes ne duymak istediğine çoktan karar vermişti ve bunun dışında hiçbir şeyi dinlemeyecekti. Charlie ya başarısız bir kaçma girişiminde bulunacak ya da onu inandıracak iyi bir hikâye bulacaktı.

Hermes *Liber Noctem*'i patronu için istiyordu ve Ecco'nun elinde satmaya çalıştığı sayfalardan, Charlie'nin Ecco'nun katilinin eline geçtiğini düşündüğü sayfalardan fazlası olduğuna inanıyordu. Charlie, Ecco'nun Balthazar'dan elindeki sayfaları satmasını istediğini anlatabilirdi ama Hermes'in Balthazar'la çoktan konuştuğundan ve Balthazar'ın onu sattığından şüpheleniyordu. Ne de olsa Hermes telefon edenin o olduğundan emin görünüyordu.

Charlie birayı Hermes'e doğru itip iç geçirir gibi yaptı. "Paul, Rapture'a geldiğinde yalnız değildi" dedi yalan atarak. "Yanında bir adam vardı ve adamın 'bütün kitap' gibi bir laf ettiğini duydum. Bu işine yarar mı?"

Hermes direkt olarak kitaptan bahsetmemiştir, o yüzden bu onu ikna edebilirdi. Ecco kitabı gerçekten Adam için elden çıkarmaya çalışıyorsa böyle bir şey gerçekleşmiş olabilirdi.

"Yanındakinin bir *adam* olduğundan emin misin?"

"Galiba" diye geçiştirdi Charlie, işin içinde olmasını beklediği başka biri daha mı vardı? O gece gerçekten Ecco'yla konuşan olmuş muydu?

"Edmund Carver" dedi Hermes. "Paul ona böyle mi diyordu?"

Charlie ne diyeceğini bilemedi. Evet derse Hermes'in memnun olacağı belliydi. Ama bahsettiği kişinin kim olduğunu bilmiyordu ve bilmediği detayları vermek zorunda kalacaktı. Başını iki yana salladı. "İsim falan duymadım, adamın gölgesi de sanki..."

Hermes'in gölgesi Charlie'ye bir tokat attı, o kadar sert vurmuştu ki Charlie dengesini kaybetti. Kalçasını lavaboya çarpıp kaydı. Elleriyle dizlerinin üstüne düştü.

"Bana yalan söyleme" dedi Hermes.

Charlie aynı anda pek çok şeyin farkına vardı, zeminin yapış yapışlığı, bozulmuş içkinin ekşi kokusu, tokat yediği yanağında ki sızı, olanlardan duyduğu dehşet, Odette'in barın arkasında, buz makinesinin altında tutmaları için ısrar ettiği ve şu anda ulaşamadığı beyzbol sopası.

Charlie sopaya doğru emeklerken zaman hem yavaşlamış hem de hızlanmış gibiydi.

Sakallı adamın gölgesi Charlie'nin üzerinde titreşti, ruhani bir el şişelerin durduğu rafa vurdu, kırık cam parçaları yağmur halinde aşağı yağdı.

Charlie otomatikman başını kapadı. Şişeler etrafına yağarken yarı dolu bir şişe omzuna çarptı. Kırılan her şişede küçük cam parçacıkları havaya saçılıyor, giysilerine yapışıyor, derisine batıyordu. Dökülen içkiler dizlerinin üstünden sel gibi akıyordu.

Charlie parmaklarıyla sopayı tuttu, adrenalinden, öfkeden, hiddetten titreyerek ayağa kalktı.

İyi bir fikri olmadığına göre kötüsünü deneyecekti.

Bunu mezar taşına yazsalar iyi olurdu. Charlie Hall mantrası.

Sopayı sertçe gölgeye doğru savurdu. Sopa gölgeden hayaletin içinden geçer gibi geçti. Charlie o hızla ileri doğru sendeledi. Neredeyse yere kapaklanıyordu.

Hermes güldü. Olan bitenin mimarı değil de seyircisiymiş gibi bardan uzaklaşmıştı. "Tam bir deli fişeksin, değil mi? Son bir şans. Bu kez doğruyu söyle. O kitabın sayfalarını Ecco'ya kim verdi?"

Charlie hava birden ağırlaşmış gibi hissetti.

"Gözünün önünde de olsa gerçeği göremeyecek kadar alıksın" dedi Charlie elinden geldiğince alaycı bir tavırla.

Bu kez gölge doğrudan boğazına sarıldı.

Charlie boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sanki ciğerleri havadan daha ağır, öksürerek sökemediği bir şeyle dolmuştu.

Panikle boğazını tuttu, gölge gırtlığına girmiş onu boğuyordu, Charlie çığlık atamıyordu.

Gölge ağzından, burnundan ve gözlerinin arkasından dışarı sızıyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı, bunun havasızlıktan mı yoksa gölgeden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Bir an kendine dışarıdan bakıyormuş gibi hissetti, dudaklarının morarmaya başladığını fark etti. Nefes almaya çalıştığını, boğulmak üzereyken suyun üstüne çıkmaya çalışır gibi çenesini yukarı kaldırdığını gördü.

Charlie gözlerini açınca kendini fayansların üstünde buldu. Şimdi nefes alabiliyor ama aldığı her nefeste canı yanıyordu.

Charlie tavandaki aynalı küreye bakınca birinin Hermes'in arkasında durduğunu ve kolunu adamın boğazına doladığını gördü. Bulanık göründükleri için bu yeni gelenin kim olduğunu çıkaramadı. Demek o geldiği için Hermes gölgesini geri çağırmıştı.

Cam kırıklarıyla kaplı fayansların üstünde yavaşça sürünmeye başladı, niyeti salon bölümüne varınca arka kapıya koşmak, kapıyı omuzlayıp kendini hızla dışarı atmak ve arkasına bakmamaktı.

"Gölgeni bu gece biraz fazla besledin." İmkânsızdı ama duyduğu Vince'in sesiydi. Yalnız sesinde bir tuhafılık vardı. Yumuşak ve tehdit doluydu. Hermes'in kıvranımlarını umursadığı yoktu. "Senden geriye pek bir şey kalmadı. Gerilimi hissedebiliyor musun, içinden bir şeyler kopup gidiyor gibi?"

Adam boğulur gibi bir ses çıkardı, kıvranarak Vince'in elinden kurtulmaya çalıştı.

"Artık bir önemi yok."

Charlie boş kulübün ortasında dikilen bu Vince'i tanımakta zorlanıyordu. Vince, Hermes'in boğazını biraz daha sıktı.

Sonra ıslak bir dal kırılmış gibi bir ses geldi.

Charlie nefesini tuttu.

Düzinelerce minik aynada Vince'in kollarından sarkan sakallı adamın yansımasını gördü.

9 GEÇMİŞ

Charlie yankesiciliğe parmakları bu iş için yaratılmış gibi ısınmıştı. On iki yaşındayken Rand, Charlie'yi gösterisinin bir parçası olarak cüzdan ve saat yürütmeyi öğrenmiş olan emekli bir sihirbazın yanına verdi, her salı ve perşembe okuldan sonra onu Bayan Presto'nun evine bırakıyordu. Charlie'nin annesine ise piyano dersi için olduğunu söylemişti.

Bayan Presto sigara içtiği için evi leş gibi kokuyordu. Leeds'te, arka bahçesi bile olmayan küçük bir evde oturuyordu. Evin içi antikalarla doluydu, bir zamanlar büyük bir mağazayı süsleyen ama şimdi silindir şapkasıyla bir köşede duran, yüzünün yarısı olmayan robot da buna dahildi. "İnsanlar hep erkek sihirbazları bilir ama büyük sihirbazların bazıları kadındı" dedi Bayan Presto sigarasını sallayarak. "Hem sana bir şey söyleyeyim mi, en iyi üçkâğıtçılar *daima* kadınlardan çıkmıştır. İnsanların düşünce tarzını biliyoruz. Cesuruz. Ayrıca yakalanmayız."

Bayan Presto'nun konuşurken onu da işe katması Charlie'nin hoşuna gitmişti. *Biz*. Özellikle de yakalanmama kısmından hoşlanmıştı.

"Bu yüzden de öğrenmen gereken ilk şey dokunmaktır. Bir şey aşıracağın zaman önce hedefin vücudunda bir yere dokunursun. Mesela yürüyorsan ona çarparsın, kalabalık bir restoranda oturuyorsa omzuna dokunursun. İnsanlar dokunmanın şaşırtmaca olduğunu düşünür ama öyle değildir. Beyin aynı anda iki yere birden dokunulduğu hissini işleyemez, bu nedenle zihni sadece daha sert dokunuş için uyarır.

Omzuna dokunursan elinin cebinde ya da çantasında olduğunu hissetmez. Maharet gerekmiyor. Sadece kapıp kaçıyorsun."

Charlie düşüncelere daldı. Bayan Presto sehpanın üstündeki gümüş kurukafanın içinde duran kakuleli akide şekerlerinden bir tane alıp Charlie'ye uzattı. "Ya elini çantaya sokarsan ve içinde çok fazla şey varsa? Ya da fermuarı kapalıysa?"

"Ah, işte şaşırtmaca burada devreye giriyor" dedi Bayan Presto. "Onu şaşırtırsın. Oldu bittiye getirirsin. Ya da daha kolay bir hedef seçersin. Denizde bir sürü balık var. O balıklardan bazıları som altından zincirler takıyor."

"Peki ya kancalar?" Bayan Presto anlatmaya başladığında kolay bir iş gibi gelmişti. Ama Charlie düşündükçe daha zor geliyordu. Birini şaşırtarak kolyesini tek elle çıkarmak şöyle dursun Charlie'nin bir kolyeyi boynuna takmak için bile üç deneme yapması gerekiyordu.

"Elini ensesine koyarsın, biraz bastırırsın ve parmaklarını akılcı kullanırsın" dedi Bayan Presto. "Hepsi aynıdır. Hadi çalışmaya başlayalım."

Önce robotun üstüne ceketler asıp sandalye kolçaklarına saatler taktılar. Charlie bunda ustalaşınca Bayan Presto evin içinde yürüyerek Charlie'ye ona nasıl yanlışlıkla çarpmış gibi yapacağını ve kalabalığın içinde ona nasıl yanaşacağını öğretti.

Sonunda dışarı çıkmaya hazırıldılar.

Bir akşam üstü Rand, Charlie'yi Bayan Presto'nun evi yerine Holyoke Mall'a götürdü.

"Alışveriş mi yapacağız?" diye sordu Charlie.

Rand ses tonuna aldırış bile etmedi. Dalga geçiyormuş gibi sırttı. "Bugünkü dersin burada."

Bayan Presto onunla Macy mağazasında buluştu, spor ayakkabı satın alıyordu. "Yanında daima bir çanta bulundur" dedi Charlie'ye. Sonra gülümsedi. "Ya da yaşlı bir kadın."

Mağazadan çıktılar.

"Önce seni mi izleyeceğim?" diye sordu Charlie umutla.

Bayan Presto başını iki yana salladı. "Kaçınılmaz olanı ertele-

menin manası yok. Hadi Starbucks'a doğru gidelim. Orası hep kalabalıktır."

Charlie böylece ilk stajına başladı. Dar reyonlardaki insanların yanından kollarına dokunarak ve "affedersiniz" diyerek geçiyordu. Bu Sephora ve Apple Store'da işe yaradı. Düşündüğünden daha kolaydı ama her zaman isabetli değildi. Bir adamın cüzdanını aşırmaı başardı ama elini çantalara her atışı rastgele şeyler almasıyla sonuçlandı. Anahtarlık. Ruj. Hatta bir keresinde tortop olmuş bir kâğıt mendil.

Beşinci seferden sonra Bayan Presto ona frappuccino ısmarladı.

"İki şey önemli" dedi. "Çaldığın şeyi cebine koydun. Ondan sonra ne yaptın?"

Charlie omuz silkti. "Yürüyüp gittim?"

"Bir dahaki sefere" dedi Bayan Presto ciddi bir ifadeyle yüzüne bakarak, "cebinden bir şeker çıkaracaksın. Ya da para. İnsanlar elini cebine ne için soktuğunu sansın istiyorsan onu çıkaracaksın. Cebinde her zaman çıkaracağın bir şey olsun. Her zaman. Yoksa iki şeyi fark etmelerine neden olursun. Yankesicilik yaptığını ve cebinden boş çıkan elini."

Kimse Charlie'ye bir şey söylememiş olsa da bu kadar büyük bir hata yaptığı için avuçları terlemeye başladı.

"Ayrıca bana sarılmaktan pek de hoşlanan biri gibi gelmedin" dedi Bayan Presto.

Charlie yine omuz silkti. Ailesinde büyükannesinden başka sarılmaktan hoşlanan yoktu, büyükannesini de pek göremiyordu. Posey'yle bile sarılmazlardı.

"Konuşurken insanlara dokunmaya alış. Elini karşındakinin koluna koy. Omzuna koy. Onları görünce kucakla, ayrılırken de. Böylece bunu yapmak zorunda kaldığında doğalmış gibi davranmayı da becerebilirsin."

"Tamam" dedi Charlie, sonra frappuccinosundan içti. Ne kadar akıllıca da olsa uymayacağını bildiği bir tavsiye varsa o da buydu.

"Güzel, güzel." Bayan Presto ayağa kalktı. "Seni Macy's'te bekleyeceğim. Şu spor ayakkabıları iade etmem gerekiyor."

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Charlie alacağı cevaptan hiç hoşlanmayacağını bildiği halde.

"Çarptığın insanları bulup aldıklarını geri koyacaksın." Bayan Presto şapkadan çıkan tavşan gülümsemesini takınarak şimdi öneceğine göre çok daha ağır görünen çantasıyla uzaklaştı.

Bir saat sonra Charlie anahtarları ve cüzdanı iade etmiş ve diğerlerini aramaktan vazgeçmişti. Rand Macy's'in önünde onu bekliyordu.

"Duyduğuma göre iyi iş çıkarmışsın" dedi Charlie yanına gelince. "Gerçekten iyiymişsin."

"Öyle mi?"

Rand güldü. "Hemen havalanma evlat." Ama onu doyasıya fıstık ezmeli hamburger yiyebileceği bir hamburgerciye götürdü ve ne isterse sipariş etmesine izin verdi, Charlie böylece Bayan Presto'nun ona tam not verdiğini anladı.

Yankesicilik konusunda doğuştan yetenekli olduğu fikri Charlie'nin ister istemez hoşuna gidiyordu ama en çok sevdiği şey hırsızlıktı.

Başka insanlara ait olan yerlere girmeye bayılıyordu. Halılarının üstünde yürümeye. Kıyafetlerini dener gibi hayatlarını denemeye.

Hem genelde de kolay oluyordu. Büyük, pahalı evlerde yaşayan insanların bir sürü kapısı oluyordu ve Charlie genelde açık bir kapı bulmayı başarıyordu. Bazen anahtar paspasın altında bulurdu. O olmazsa kilitlenmemiş bir pencere. Görünürde araba yoksa içeri sızıverirdi. Pek az kişinin alarm sistemi vardı, bunların da pek azı zahmet edip alarmını kurardı.

Rand onu evlere gönderdiğinde genelde belli bir şey arıyor olurdu. Kocaman bir safir yüzük. Örümcek ağı şeklinde filigranlarla süslü antika peçetelikler. Malta Şahini'nin yüz bin dolardan fazla ettiği söylenen imzalı ilk baskısı. Rand kendini filmlerdeki televizyon çalmaya tenezzül etmeyen kahraman kanun kaçaklarından biri gibi görüyordu.

Ama Charlie bazen bisikletle kasabanın öbür ucuna gider, kendi başına evlere girerdi.

Charlie küçükken babası havuz ve jakuzi sistemleri kuran bir firmada çalışıyordu. Bazen proje çalışmalarına giderken Charlie'yi de yanında götürürdü, Charlie devasa evlerin bakımlı çimenliklerine ve pırıl pırıl havuzlarına, takvimlerde gördüğü tropik denizlerin göz alıcı mavisine bakakalırdı.

Bugünlerde babası Charlie ve Posey'yi gördüğü zamanlarda onları dondurma yemeye götürüyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyordu, oysa yeniden evlenmişti, yeni karısı hamileydi ve kocasının ilk evliliğinden olan iki kızıyla hiçbir şey yapmak istemediği açıktı.

Babası ise gülümseyen, mutlu kızlarını istiyordu. Yanaklarında güller açmasını, kıkır kıkır gülmelerini ve küçükken, daima seviceklerinden eminken yaptıkları gibi *iyi geceler* deyince bir ağızdan *yesin seni cüceler* demelerini istiyordu. Babalarının huyuna gitmeleri gerekirdi, yoksa sertleşir ve huysuzlaşırdı. Ters davranıp mız-mızlanırlarsa onları tamamen yok sayardı.

Charlie ne zaman Travis'tan yakınmaya ya da korkularından bahsetmeye kalksa babası sinir olur ve tüm dikkatini kardeşine yöneltirdi. Posey de Charlie'ye eşlik ederse ikisini de doğruca eve götürürdü.

Babalarının sevgisi tamamen koşullara bağlıydı ve bunu saklamıyordu.

Babasının o zamanlar Charlie'yi götürdüğü evler, şimdi yalnızken gizlice girdiği evlerdi.

Charlie girdiği evlerde buzdolabını karıştırır, bulduğu malzemelerle sandviç yapardı. Ton balığı ve turşu. Kimçi ve domuz filetosu. Tofu ve krem peynir. Dolaplarındaki giysileri dener, yataklarına uzanır ve bazen, ev ahalisinin tatilde olduğuna kanaat getirirse babasının yaptığı berrak havuzda yüzerek bulutlara bakardı.

O evde yaşayanlar kendi ailesiymiş gibi yapardı. Birazdan biri ödevini yapması için onu içeri çağırarak, güneş kremi sürmediği ve halıya su damlattığı için onu azarlayacaktı.

Bu evlerden birinde konuk olarak bir gölge büyücüsünün ka-

tıldığı bir televizyon programı seyretmişti. Kadın gölge büyüsü hakkında açıklama yapıyor, üç model üzerinde yaptığı değişiklikleri gösteriyordu. Modellerden birinin kuş şeklinde gölgesi vardı. İkinci gölgenin göğsünden kalp şeklinde bir parça kesilip çıkarılmıştı. Üçüncüsü ise bir taç takmıştı, tacın sivri uçları gölgenin başı üzerinde yükseliyordu.

Sunucu büyüünün diğer kullanım alanlarını sorunca gölge büyücüsü güldü. "Bu kadarı yetmez mi?"

"Neden bunca zaman herkesten saklandınız?" diye sordu televizyondaki adam.

Charlie kucağında evden aşırıldığı dondurma, elinde çorba kaşığıyla ilk gölge büyücülerinin birbirinden haberdar olmadığını anlatan kadını dinledi. Her biri disiplini yeni baştan keşfetmiş ve bu keşifler onlarla birlikte ölmüştü. Bazılarının birbirini bulduğunu kanıtlayan birkaç mektup vardı, bir de 1940'larda çekilmiş telgraflar. Ama 1980'lerde bilgisayarlar çıkana kadar pek bir değişim olmamıştı. Çağdaş gölge büyüsü pratiği büyük ölçüde forumlarda ve kapalı gruplarda, dünyanın dört bir yanından gölgesi canlanmış insanlar nihayet yalnız olmadıklarını fark ettiğinde geliştirilmişti.

Charlie gölgesinin göğsünde kalp şeklinde delik olan modele bakakalmıştı. Onun yerinde olmak nasıl olurdu acaba?

Tek başına girdiği o evlerden hiçbir şey almadan çıkardı.

10 KAFAYI ÇİZMEK

Charlie yerde yatan cesede bakarken bir şey yapması gerektiğini biliyordu ama yaşadığı şok yüzünden donup kalmıştı.

Vince –itilip kakıldığında bile tepki vermeyecek kadar soğukkanlı olan Vince– birini öldürmüştü.

Ve Charlie'nin onu gördüğünün farkında değildi.

Cam kırıklarıyla dolu ıslak zeminde yatmaya devam edip bunca zaman baygınmış gibi yapabiliirdi. Vince ona dokunduğunda da boğazına takılan elma parçasından kurtulan Pamuk Prenses gibi gözlerini açıp ona bakardı. Sonra Vince ne olduğuna dair istediği yalanı uydurabilir, o da başını sallayarak onaylardı. *Ha, cesedi mi diyorsun? Adam herhalde muz kabuğuna basıp kaydı.*

Charlie tersine barın tezgâhına tutunarak ayağa kalktı. Vince'i gördüğüne şaşırmış gibi yaptı. "Vince? Senin burada ne işin..."

Işık Vince'in yüz hatlarını sertleştirmişti, Charlie barda ilk karşılaştıklarında, daha konuşmadan önce onu ne kadar korkutucu bulduğunu hatırladı. Bakışlarını Vince'den cesede çevirdi, Hermes'in tuhaf bir açıyla bükülmüş boynuna bakarken Vince de onu izliyordu. Yüzü korkutucu şekilde ifadesizdi.

Şaşırmış görünmeye devam et dedi Charlie kendine. Her şey çok şaşırtıcı.

"Gitti" dedi Vince, Charlie'nin yanına gelerek. "Yaralanmışsın."

Ne tuhaf ki Hermes'i öldürebiliyor ama öldü diyemiyordu. Kibarca örtmece kullanıyordu. *Gitti.*

Hem de çok uzaklara gitmişti.

"Ben iyiyim" dedi Charlie bundan o kadar emin olmasa da. Üstüne düşen şişeler yüzünden her yeri acıyordu. Sığ kesiklerin acısını hissedebiliyordu, büyük ihtimalle sütyeninin içinde bile cam kırıkları vardı. Aklından saçma sapan şeyler geçiyordu.

Ayrıca barın ortasında bir ceset vardı.

Gölgesi hâlâ kıvıldaayan, kıvranan, kurtulmak ister gibi sakallı adamla olan bağına asılan bir ceset.

Charlie dehşetle ürperdi. "Nedir... bu?"

İkisi de bir an kurtulmaya çalışan gölgeye baktı, "Birkaç dakikaya sakinleşir" dedi Vince.

"Bu bir *musibet* mi?"

Charlie gölge büyücülerinin nasıl enerji alışverişinde bulunduklarını detaylı olarak bilmiyordu ama kendilerinden ne kadar çok şey katarlarsa gölgelerinin o kadar çok şey yapabileceğini biliyordu. Bir gölge büyücüsü, enerjisinin gölgesi tarafından doğrudan çekilmesine izin verebileceği gibi ona kendinden kimi parçaları da –artık istemediği anıları, utandıran arzuları, ayakbağı olan duyguları– katabilirdi. Gölge büyücüsü ölünce gölgesi musibete dönüşebilirdi. Bedenden ayrılmış bu gölgeler sadece bir insandan değil, kendi insanlıklarından da kopuyordu. Çoğu hayvandan farksızdı, gölge büyücülerini onları avlamayı kendilerine iş edinmişlerdi. Bazı musibetler ise düşünebiliyor, mantık yürütebiliyordu. Charlie çok az musibet görmüştü ve birinin doğuşuna tanık olmayı hiç beklemiyordu.

Vince gözlerine bakmıyordu. "Olabilir."

Charlie, Paul Ecco'nun gölgesinin nasıl parçalandığını düşündü, sanki gölgesi onu öldüren şeyden ayrı olarak yok edilmişti. Sonra gölge büyücüsü hakkında sandığından çok daha fazlasını biliyor gibi görünen Vince'i düşündü.

"Ölüyor mu?" diye sordu alçak sesle.

Vince başını salladı. "Kesilerek ya da yırtılarak çıkarılmazsa ölür."

Charlie gölgeyi ciğerlerine çekişini hatırladı. Ona nasıl vurduğunu hatırladı. Can çekişmesini izlemek üzücü olabilirdi ama

şimdi gölge ona ulaşamadığı için memnundu. Az sonra öleceği için de.

Vince başını iki yana salladı. "Burada senden başka kimse yok mu?"

Charlie arka taraftaki odaya doğru bir göz attı. Odette ve diğerleri sahnenin arkasındaki çıkışa doğru gitmişti ama gitmek yerine Odette'in ofisine saklanmış da olabilirlerdi. "Galiba."

Vince başını salladı. "Cesedi minibüse taşımam gerek. Yalnız kalabilir misin?"

"İyiym dedim ya." Charlie iki elini de tezgâhın üstüne koydu. Biraz başı dönüyordu ama hepsi buydu.

Vince ona inanmıyormuş ama tartışmaya da vakit yokmuş gibi başını salladı.

Charlie camlara basmamaya dikkat ederek yavaşça barın arkasından çıktı. Cam kırıkları Crocslarının altına gömülmüştü bile, terliklerin yere dengesizce basmasına ve step ayakkabısı gibi sert bir ses çıkarmasına neden oluyorlardı.

Cam terlikler.

Charlie yavaş yavaş masalardan birine doğru yürüdü. Masanın üstündeki küçük mum hâlâ yanıyordu, balmumu sıvılaşmış, camı kararmıştı.

Tam o anda musibet kurtulup doğruca Charlie'nin üstüne atıldı.

Oniks canlanmış gölgeleri durdururken iki işe yarıyordu. Onları zayıflatıyor ve cisimleşmeye zorluyordu, böylece içinde oniks bulunan bir bıçak ne kadar saydam görünürlerse görünsünler onları kesebiliyordu. Ama Charlie'nin üstünde oniks yoktu ve gölgelerin canını en çok yakan şey de parlak ışıktı... ateş.

Charlie mumu kaptı, bileğine sıçrayan sıcak balmumunu da parmaklarını yakan camı da umursamadı. Mumu doğruca musibete fırlattı. Gölge kuru çalı gibi tutuşup yanmaya başladı.

Charlie bir an mumun kırılan bardağına, dökülmüş balmumuna bakakaldı. Yanmış parmaklarına.

Vince de ona bakıyordu. "Akıllıca" dedi.

Charlie yakındaki sandalyelerden birine çöktü. Başını salladı.

Vince cesedi kaldırıp ölü bir geyik gibi omzuna attı. Rapture'ın çift kanatlı kapısına doğru yürümeye başladı.

Bu öldürdüğün ilk kişi mi? Charlie dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yuttu. Vince'in işi suç mahalli temizlemektir. Bunun ona ölümlerle başa çıkma konusunda bir perspektif kazandırdığına, bu kadar sakın olmasının sebebinin de bu olduğuna inanmak istiyordu. Ama birini öldürmek bambaşka bir mevzuydu.

Eski sevgilisinin abisi –sonunda onu vuran kişi– zamanında bir içki dükkânını soyduğu için hapse girmişti. Charlie'ye ilk cinayetle sonra insanların zihninin düzgün çalışmadığından bahsetmişti. Kafayı çizdiklerini, beyinlerinin balonlaştığını söylemişti. Bu yüzden de normalde titiz davransalar bile, her şeyi planlamış olsalar bile, çuvallamaya başlardı. Mantıksız şeyler yaparlardı, örneğin yatak odaları kan içinde olduğu halde polisi içeri alırlardı. Ya da kaçmak için kendi adlarına araba kiralarlardı.

Vince böyle davranmıyordu. Bunu daha önce yapmıştı.

Ayrıca o gölge büyücüsünün gölgesi hakkında söylediklerine bakılırsa sakladığı tek sır cinayet geçmişi de değildi. O dünya hakkında şimdiye dek söylediklerinden de fazlasını biliyordu. Charlie'nin ondan sakladıklarından çok daha fazlasını saklıyordu.

Charlie giydiği aptal bisiklet şortuna, dökülen içkilerden sırlıklam olmuş elbisesine baktı. Cam parçalarının saplandığı baldırlarında boncuk boncuk kanlar belirmişti, ellerinin üst kısmına bakıp onların da kanadığını görünce şaşırıldı.

Yine de Vince'i suçlamak zordu. Her ne saklıyor olursa olsun ona güvenebilirdi. Şu anda Charlie için bir cesedin icabına bakıyordu. Güvenilir olmak için daha ne yapması lazımdı?

Charlie'nin dudaklarından küçük bir kahkaha, tuhaf bir kıkırdama döküldü.

Bakışları döşeme tahtalarına ve kendi gölgesine kaydı. Görüşünün netleşmesi için gözlerini iki kez kırptırdı. Gölgesi dalgalanıyor gibiydi. Hermes ona bir şey mi yapmıştı?

Charlie afallayarak eğildi, elini yere düşen gölgesine dokun-

durdu. Bir anormallik yok gibiydi. Doğrulurken parmaklarındaki kesikler yüzünden yerde küçük bir kan lekesi bıraktı.

Tam o anda barın arkasındaki sabit telefon çalmaya başlayınca yerinden sıçradı.

Sendeleyerek bara doğru yürüdü. "Evet?"

"Tatlım" dedi Odette, tıpkı eski zaman aktrisleri gibi konuşuyordu. "Korkunç bir gümbürtü duydum, sonra sesler kesildi."

"Hâlâ ofisinde misin?" dedi Charlie, sesi istediği kadar sakın çıkmadığı için utanmıştı. "Adam gitti. Ama ortalığı mahvetti. Kalmana gerek yoktu."

Telefon kapandı. Charlie az sonra kapı mandallarının açıldığını duydu. Odette salona girdiği anda çift kanatlı kapıda Vince göründü.

"Polis daha gelmedi mi? Onları arayalı asırlar oldu." Odette ikisine ve salona baktı, mahvolmuş sopasını ve Vince'i görünce afallamıştı.

"Bizden başka kimse yok." Charlie birden hiç de iyi olmadığını fark etti. Elleri titriyordu. Belki de otursa iyi olacaktı. Ne var ki bir sandalyeye kadar gidebileceğinden emin değildi.

Odette konuşmaya devam ediyordu. "O adamı tanıyor muydun? Kasadan silahı almak istedim ama şifreyi hatırlayamadım."

Charlie yere diz çöktü, sakinleşmek için derin derin nefes almaya çalıştı. Panik atak geçirdiği zaman böyle yapardı. Üstelik bunun korkunç bir atak olacağından şüpheleniyordu. "Ne?"

"Adamı diyorum." Odette kaşlarını çatarak Charlie'ye baktı. "Seni tanıyor gibiydi. Ayrıca yerden kalksan iyi olur. Sandalyede daha rahat edersin. Hem daha temiz."

"Birini tanıdığımı sanıyordu ama tanımıyorum. Tanımıyorum." Belki de kafayı çizen Charlie'ydi. "Böyle iyiyim."

Odette bir bar taburesine oturdu. Parçalanmış içki şişelerine bakarak iç geçirdi. "Artık dünyayı anlayamıyorum. Galiba yaşıyorum."

Charlie başını iki yana salladı. "Mümkün değil."

"Adamın yaptığını gördün mü? Şeyle..." Odette çift kanat-

lı kapıya baktı, büyü ona doğru süzülürken de böyle bakmıştı. "Balthazar'ın gölge salonu sayesinde gölge büyüünün harikulade kısmını gördüm ama korkunç yanını hiç görmemiştim."

"Evet" dedi Charlie usulca.

"Gerçekten *korkunçtu*." Odette, Vince'e sonra yeniden Charlie'ye baktı. "Sence bunun Balthazar'la ilgisi var mı?"

"Adam geçen akşam salondan attıkları birini arıyordu" dedi Charlie biraz düşündükten sonra.

"Ama neden sana sordu ki?" dedi Odette, bu son derece mantıklı bir soruydu.

Charlie mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak ağzını açmıştı ki Vince atıldı. "İlk yardım çantası var mı? Charlie yaralanmış da."

"Ah, elbette. Ofisimde" dedi Odette tabureden kalkarak.

"Yerini söylersen ben gidip..." diye başladı Charlie ama Odette sözünü kesti.

"Saçmalama. Sen burada kal." Odette yeniden arka tarafa gitti.

Charlie içini çekti, gölgesine özellikle bakmıyordu, gölgesi hareket ediyor da olabilirdi etmiyor da. Bunun bir anlamı olabilirdi de olmayabilirdi de. "Ben iyiyim."

"Biliyorum." Vince yanına çömelip ellerini usulca kollarında gezdirerek kesikleri gözden geçirdi. Parmakları özenliydi. Tıpkı öpüşleri gibiydi. Dudaklara sertçe abanmaktan uzak öpüşleri gibi.

"Vince?"

Vince elini tutup büyü hakkında konuşan o değilmişçesine sevecen bir sevgili gibi gülümsedi. Charlie'nin bilmediğini ya da katil olmasını fazla umursamayacağını uman bir sevgili gibi.

Odette ilk yardım setiyle döndü, cep telefonunu çenesine kısırmıştı. "Bir cuma günü aramış olsaydım *hemen* birini gönderirdiniz." Üstünde yılanlı asa sembolü olan yamru yumru kırmızı bir çantayı Vince'in yanına attı. "Tabelamda kırbaç resmi var diye vergilerim işe yaramıyor mu sanıyorsunuz?"

Vince çantayı karıştırıp bir top sargı bezi çıkardı, sonra bezi banyo lavabosunda su ve sabunla ıslattı. "Çıkarmak istediğim birkaç cam parçası var."

"Gitsen iyi olur" diye fısıldadı Charlie. "Hemen." Minibüsünde bir ceset vardı. Polisin bu delili gözden kaçırmaması imkânsızdı.

"Bir saniye." Vince kanın bir kısmını sildi.

Vince çantadan Charlie'nin cımbıza benzettiği bir şey buldu. Çantada acil durum eyeliner'ı da var mıydı acaba? Odette söz konusu ise gayet olasıydı.

Cam parçası kolayca çıktı. Bombay Sapphire cin şişesinin parlak mavi parçasını görünce Charlie'nin başı döndü. Aslında Vince işe başlamadan bir şeyler içse iyi olurdu ama o anda ihtiyacı olan en son şey zihnini bulandırmaktı.

"Polis on dakika içinde gelmezse belediye başkanını uyandıracam" dedi Odette telefona. "Benden söylemesi."

Charlie, Odette'in belediye başkanı tanıyıp tanımadığını bilmiyordu ama imkânsız değildi.

"Evde görüşürüz" dedi Vince. Bacağını sarmaya devam ediyordu, elleri ne yaptığını gayet iyi biliyordu, sanki daha önce yaptığı tek şey cinayet işlemek değildi, bunu da daha önce yapmıştı.

Charlie derin bir nefes aldı. Bu gece sanki derin bir kuyuya düşmüştü. Belki de hâlâ düşüyordu. "Tamam git hadi. Gitmen gerek."

Vince kalktı, elini Charlie'nin omzuna koydu, sonra arka taraf-taki kapıya doğru yürümeye başladı.

"Seninki nereye gidiyor?" diye sordu Odette. Barm arkasında çekmeceleri karıştırıyor, peçete ve desenli içki karıştırıcılardan çıkarıyordu.

"Polislerle karşılaşmak istemiyor." Charlie ayağa kalktı. "Ne arıyorsun?"

Odette dövmeli kaşlarını kaldırdı ama Charlie'nin Vince hakkında başka bir şey söylemeyeceğini anlayınca cevap verdi. "Eskiden kalma bir paket karanfilli sigara vardı. Buraya koymuştum, beş yıl önce miydi? Yoksa on muydu? Bir şeye ihtiyacım var. Ellerim titriyor. Belki birkaç hap alsam iyi olur."

"Olabilir" dedi Charlie.

"Sen de ister misin?"

Charlie istediği halde başını iki yana salladı. İçki içmemiştir, bu yüzden daha az etkili bir şey almasının manası yoktu.

Odette çantasından plastik bir şişe çıkardı, kapağını açıp ağzına bir avuç hap attı. Yarım saate ya sızmış ya da kafayı bulmuş olacaktı.

"Vince'den bahsetmesen olur mu?" dedi Charlie.

"Olur" dedi Odette. "Ama Vince'in ne tür bir beladan kaçındığını söylersen sevinirim."

"Bilmiyorum" dedi Charlie, bir yandan da Vince'in geçmişine dair bir hikâye uyduruyordu. "Çocukluktan kalma bir şey olduğunu söyledi. Hepimizin geçmişinde bir şeyler var. Geçmişte olanların şu an bir önemi yok."

"Ah tatlım." Odette elini Charlie'nin koluna koyup şefkatle sıktı. "Geçmiş önemi olan *tek* şeydir."

Polis on beş dakika sonra geldi, arandıktan elli beş dakika sonra gelmemişler de hemen yola çıkmışlar gibi sirenleri çalıyordu. Odette onları içeri aldı. Juarez adında bir dedektif Charlie'nin ifadesini alıp bir adamın zorla içeri girip mekânı dağıttığını kayda geçirdi. Odette kamera olmadığını çünkü müşterilerinin mahremiyetine önem verdiğini söyleyince gözlerini devirdi. Kimse gölgeler ya da büyü hakkında bir şey söylemedi.

Dedektif Juarez bir rapor yazacağını, yarın hasarı belgelemek için bir fotoğrafçıyla olay yeri inceleme ekibinden birinin geleceğini söyledi. Sonra Odette'e kartını verdi ve arayacağını söyledi. Charlie, Odette'in ondan bir daha haber alacağını hiç sanmıyordu.

11

DAHA PARLAK BİR YILDIZ

Charlie, Corolla'ya binip motoru çalıştırdı, kaloriferden gelen sıcak havanın keyfini çıkarmaya koyuldu. Yolcu koltuğunda otele girip çıkmak için getirdiği gösterişli elbiseyle peruğun bulunduğu çanta duruyordu. Adam'ı ve kitabını kolayca avlama planları suya düşmüştü.

Gösterge panelindeki saat iki buçuğu gösteriyordu. Kontrollü telefonu çatlamıştı ve içinde öfke dolu üç mesaj vardı, Adam son mesajında onunla oyun oynarsa kafasını kıracağını yazmıştı. Charlie arabanın bozulduğunu yazdı ama mesajının gönderildiğine dair bir doğrulama gelmedi. Herhalde Adam numarasını engellemişti.

Bu arada Vince evde onu bekliyordu.

Charlie başını direksiyona dayayıp iç geçirdi.

Hiç değilse arabası çalışmıştı. İki gece önce Paul Ecco'nun cesedini gördüğü sokaktan geçmemek için yolu uzatarak eve döndü.

Charlie evin önüne park ederken Vince'in minibüsü ortada yoktu.

Elbette olmayacaktı. Vince cesedi ortadan kaldırmakla meşguldü, bunun ne kadar sürdüğünü ve neleri gerektirdiğini Tanrı bilirdi. Charlie'nin beyni filmlerden sahneler hatırlatarak işi daha da zorlaştırıyordu, ayaklara bağlanmış beton bloklar, asit banyoları, yonga makineleri.

Tutulmuş bacaklarıyla titreyerek arabadan indiğinde bir hırsızlık işinden eve dönmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı. Dikkatle

planlanmış ve çılgınca gerçekleştirilmiş bir soygundan artık ait olmadığı bir dünyaya dönerdi. Biçilmesi gereken küçük ön bahçede yürümek, Target'tan alınan hayalet şeklindeki kirli fenerin çekilmiş fişiyle bir kenarda yattığı verandadan geçmek o zamanlar olduğu gibi şimdi de hayal gibi geliyordu.

Kapıyı açınca adrenalinin yerini yorgunluk aldı.

Posey ocağın başında kıyma ve soğan kavuruyordu. Tel kapı Charlie'nin arkasından çarparak kapanınca Posey başını çevirdi ve küçük bir çığlık attı. "Bu ne hal?"

"Rapture'a bir adam gelip birini sordu. Sana bahsettiğim, gölgesi parçalanmış adamı. Beni biraz tartakladı."

Posey elini kalçasına koydu. "Biraz mı?"

Charlie omuz silkti. "Daha kötü de olabilirdi. Ne pişiriyorsun?"

"Spagetti bolonez. Ama boşver şimdi. Neler döndüğünü anlatmak ister misin?"

Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Ve beynini çalıştırmanın bir yolunu bulmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Önce bir duş alayım. Üstüm başım içki oldu, iğrenç, ayrıca kesiklerimi yakıyor."

Posey metal spatulayla sertçe kıymayı karıştırdı. "Vince nerede? Seni almaya gelecek sanıyordum."

"Onu bir şey almaya gönderdim. Yara bandı." Saatin kaç olduğu düşünüldüğünde kötü bir yalandı ama zaten bir gece ailesine dönüşmüşlerdi. Yarasa gibiydiler, geceleri çalışıyor, geceleri yemek yiyor, geceleri alışveriş yapıyorlardı. Vince eli boş dönünce Posey'yi endişelendiren bir büyü meselesi patlak verecekti.

Charlie banyoya kaçarken Posey'nin yine Vince'in ruhunda bir sorun olduğuna dair bir şeyler söylememek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu.

Kardeşi, Charlie'nin eskiden hırsızlık yaptığını biliyordu. Charlie onun için eve birkaç kitap getirmişti, biraz şüpheli ama yine de ilginç olan dijital kopyalar, bir keresinde de sanayi devriminden kalma temel gölge büyüğü notlarından oluşan ince bir cilt. Ama Charlie, Posey'ye korkutucu şeyler anlatmaktan kaçınmıştı. Yakalanmaktan kılpayı kurtulduğu zamanları. Ters giden dolandırıcılık

girişimlerini. Büyünün gölge büyücüler tarafından birbirlerine ve gölgeleri canlandırılmamış insanlara karşı kullanılış biçimlerini.

Tüm kariyerini bir eğlence gibi göstermek daha kolaydı. Bir dizi macera. Kendini toparlayabilirse bunu da aynı ciddiyetsizlikle yapabileceğinden emindi.

Evin küçük banyosunda tek bir lavabo ve küvetli bir duş bulunuyordu. Küvetin etrafındaki plastik kancalardan sarkan ucuzluk mağazasından alınmış duş perdesi kurumuş sabun artıklarıyla kaplıydı. Charlie sıcak su musluğunu sonuna kadar açtı.

İçerisi buharla dolmaya başlayınca kıyafetlerini dikkatle çıkardı. Saçındaki ve eteğindeki cam kırıklarını elinden geldiğince silkelemiş olsa da tenine yapışan minik cam parçalarını gördü. Şortunu top haline getirip ıslatarak son cam kırıklarını da temizlemeye çalıştı. İşi bitince tüm giysileri toplayıp metal çöp kovasındaki buruşuk tuvalet kâğıtlarının üstüne tıktı. Hiçbirini bir daha giymek istemiyordu.

Sıcak suyun altına girince şiddetli bir ürpertiye kapıldı. Alkol kokusu bir bulut gibi havaya yükseliyordu. Aklından geceye dair görüntüler geçmeye başladı, şişe yağmuru, gölge ona vurduğu zaman yıldırım çarpmış gibi hissediş, sakallı adamı kısıkvrak yakalayan Vince'in parlak aynalardaki yansıması, üstüne üstüne gelen koyu karanlık, dilinde gölgenin elektriksi tadı. Aklından isimler geçti, Paul Ecco, Aziz, Hermes, Edmund Carver, Lionel Salt. Parçalanmış gölgeyi ve dışarı fırlamış beyaz kemikleri hatırladı.

Charlie kendini zorlayarak ellerine biraz Dr. Bronner's markalı naneli sabundan sıkıp ovalanmaya başladı, saçını iki kez yıkadı, lifi tenine öyle çok bastırıyordu ki her yeri kıpkırmızı olmuştu. Sabun, kesiklerini yakıyordu. Vince'in sardığı bandajlardan birkaçı çoktan çıkmıştı, gidere takılarak suyun içinde dönüp duruyorlardı.

Vince çok şey saklamıştı. Onu kandırdığını düşününce içinde bir öfke alevlendi.

Fark etmesi gerekirdi. Vince eski hayatını geçmişte bırakmış biri için bile fazla özgürdü. Kimse dostu ya da düşmanı olmayan tertemiz bir sayfa, boş bir levha değildir. Kimse sizden ilk görüş-

te yanınıza taşınmaya, kaçık kız kardeşinizle birlikte yaşayıp evin üçte birini işgal ettiği halde kiranın yarısını ödemeye razı olacak kadar çok hoşlanmaz.

Vince kredi borçları yüzünden adının kontrata yazılmamasını istemişti. Kontörlü telefon kullanmasının nedeni de buydu. Patronu için kayıt dışı çalışıyordu. Ama tüm maaşını eve getirdiği için böylesi daha iyi değil miydi? Ayı ayrı ele alındığında hepsi mantıklıydı ama şimdi hepsi bir araya gelince içi buz kesmişti.

Vince senin hayatını kurtardı.

Sakladığı sır ne olursa olsun yaptığını inkâr edemezdi. Hermes öldüğü için, canını kurtarabildiği için seviniyordu.

Vince eskiden bir gölge büyücüsü müydü? Bunu anlamanın iki yolu vardı. Normal bir insana iki farklı yönden ışık tutarsanız gölgesi bölünürdü. Ama canlanmış bir gölge olduğu gibi kalırdı. İkincisi ise çoğu tekinsizde olduğu gibi dilinin yarık olup olmadığına bakmaktı.

Vince'in dili yarık değildi, gölgesinin bölünüp bölünmediğini test etmek de mümkün değildi çünkü gölgesi yoktu. Ama gölge büyücüsü değilse o zaman neydi? Geçmişinde ne vardı?

Charlie bir havluya sarınarak küvetten çıktı, fayansların üstüne sular damlıyordu.

Bornozunu giyerken banyoya bir an araba farlarının ışığı vurdu. Vince arabayı park ediyordu. Charlie masaya döndüğünde Vince ortada yoktu ama dumanı tüten spagetti tabağı oradaydı.

Charlie kendine spagetti koyup oturdu, çatalıyla makarnalarla kırmızı sosu karıştırmaya başladı.

"Charlie" dedi Posey.

"Evet?" Kız kardeşinin sesinde öyle bir şey vardı ki Charlie endişeyle başını kaldırdı. Posey bakışlarını yer muşambalarına dikmişti.

"Gölgene bir şey olmuş" diye fısıldadı Posey.

Charlie yere baktı. Dalgalanma yoktu ama gölgesi hareketlerine geç tepki veriyordu. Bunun dışında hareketlerini tamamen takip ediyordu ama Charlie'nin içinde hareketlerini taklit ettiğine dair rahatsız edici bir his vardı.

"Sence ne olmuş olabilir?" diye sordu Charlie, aklına okuduğu bir yazı geldi. *BuzFeed'e göre gölgenizi uyandırmanın on yolu*. Başınıza bir torba geçirin. Suyun altında nefesinizi tutun. Çekiçle elinize vurun. Bahsedilmeyen bir şey vardı: Başka bir gölge tarafından saldırıya uğramak.

Posey, Charlie sevimsiz bir espri yapacakmış gibi kaşlarını çatmıştı. Öyle de olacaktı çünkü Charlie, Posey'nin en çok istediği şeyi elde edebilirdi. Bazı gölgeler canlanırken bazılarının neden canlanmadığını kimse bilmiyordu. Travmanın bunda rolü var gibi görünse de kesin sonuç veren bir yöntem değildi. Ama Charlie büyü gücüne sahipse kardeşinin ondan nefret edeceği kesindi.

"Neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi Posey konuyu değiştirerek.

Charlie içini çekti. "Bara gelen adam gölgesinin şeklini değiştirmişti. Gölge birden cisimleşti. Her yeri yıkıp döktü. Beni de."

"Çetelerin birinden miydi?" diye sordu Posey.

Charlie, Salt'ı düşünerek başını iki yana salladı. "Sanırım çetelerden bağımsız biri için çalışıyordu."

Kardeşi kuşkulananmış gibiydi. "Ondan bir şey mi aldın?"

"Henüz değil." Charlie kalktı, yarı yarıya boş tabağını lavaboya ötürdü. O esnada beyaz minibüsün evin önüne park edilmiş olduğunu gördü, farları yanmıyordu. İçinde kimse yok gibiydi. Banyoya vuran far ışıklarını hatırladı. "Vince gelmedi mi?"

Posey umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Bilmiyorum. Gelmiş mi?"

"Ben gidip iyi mi diye bakayım." Charlie ayağına Vince'in kapının yanında bıraktığı, tabanları çamurla kaplı iş çizmelerini geçirdi. Çizmeler çok büyüktü, ayakları içinde kayıyordu ama yavaş yavaş yürürse sorun olmayacağını düşündü.

"İyidir. Neden iyi olmasın ki?" dedi Posey ayağa kalkarak. "Ben gidip arkadaşlara bakayım. Bu gece sohbetimiz var da."

"Sana anlattıklarımı kimseye söylemeyeceksin" dedi Charlie.

"Ablamın başına gelmiş gibi anlatmama gerek yok" dedi Posey bıkkınlıkla, kimseye söylememe fikri çok saçmaymış gibi.

"Hiç kimseye" diye belirtti Charlie.

"Neyse" dedi Posey, Charlie'nin gölgesinin videosunu çekmek için telefonunu kaldırarak. Charlie'nin yüzünü görünce abartıyla iç geçirdi. "Ben sadece gölgene ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Charlie, Posey'nin en azından gölgesinin canlanmış olabileceği ihtimalini ileri sürmesini beklemişti. Posey bunu yapmayınca rahatlamıştı, birazcık hayal kırıklığı hissettiyse bile bunu kolayca gözardı edebilirdi.

Charlie dışarı çıktı, tel kapı çarpınca düşüncelerinden sıyrıldı. Evin yan tarafına doğru yürürken ayakları Vince'in kocaman çizmelerinin içinde kayıyordu, rüzgâr buz gibi estiği için bornozuna sıkıca sarındı.

Vince'i arka taraftaki basamaklarda oturmuş yıldızlara bakarken buldu.

Anlaşılan ceketini kaybetmişti. Kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, alnını bileklerine dayamıştı, tişörtü omuzlarının üstünde gerilmişti. Arka kapının üstündeki sensörlü lambanın altın rengi soluk ışığı üstüne vuruyordu. Havada daireler çizen pervaneler gölgesiz bedenine küçük gölgeler düşürüyordu. Uzun süredir burada oturuyor olmalıydı.

Başını çevirdiğinde yüzü ifadesizdi, sanki Charlie için kasten ifadesiz bir yüz takınıyordu.

"İyi misin?" dedi Charlie, Vince başını salladı.

Charlie içi parçalanarak ondan ne kadar hoşlandığını fark etti. Barb'ın evinde Suzie'ye öfkelenildiği zaman anlamalıydı. Ya da cüzdanındaki fotoğrafı kontrol etmeye devam ederken. Ya da bundan önceki herhangi bir anda, hakkında ne kadar az şey bildiğini fark ettiğinde.

Vince gökyüzüne baktı. "Sence yıldızların gölgesi var mıdır?"

Charlie de gökyüzüne baktı. Springfield'a yakın oldukları için ışık kirliliği gece göğünü matlaştırıyordu ama galaksiler yine de üstlerinde ışıldıyordu. Ay neredeyse gecenin sonuna kadar ilerlemişti, şafakta kendi yatağına girmeye hazırdı.

"Daha parlak bir yıldız varsa" dedi, aklına aylar önce, kendini yeni bir işe başvurmak için ikna etmeye çalıştığı dönem, kanepede uzanırken televizyonda evreni açıklayan boğuk sesli adam geldi. "Kara deliğe dönüşmek üzere olan türden bir yıldız. Önce onlar patlamaz mı?"

Vince başını salladı. "Kuasarlar. Ölerken patlarlar. Herhalde o zaman yakındaki bir yıldızın gölgesi oluşuyordur."

Charlie sakallı adama bağlı olan o kıvranan, kurtulmaya çalışan şeyi düşündü. Vince için gecenin ne kadar ters gittiğini düşündü, iyilik yapma girişimi ceset yok etmekle sonuçlanmıştı. Ona yalan söylemiş olması son birkaç saatin Vince için ne kadar korkunç geçtiğini anlamasına engel değildi. Sakin görünmesi, hatta daha önce de cinayet işlemiş olması, iyi olduğu anlamına gelmiyordu. Belki de iyiymiş gibi numara yapan sadece Charlie değildi. Uzanıp Vince'in elini tuttu.

Vince, Charlie onu ürkütmüş gibi hafifçe irkildi.

"O adam beni öldürebilirdi." Charlie ne kadar baygın yattığını bilmiyordu ama yeterince uzundu. "Yani suçluluk duymana gerek yok."

"Hissettiğim bu değil" dedi Vince.

Charlie yüzüne bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Anlamayınca sinir oldu.

"İçeri gelsen iyi olur" dedi. "Hava soğuk, ayrıca Posey spagetti yapmış."

Vince yan yan bakınca Charlie birden onu sıkıştırmak, Rapture'da Hermes'e söylediklerini duyduğunu söylemek istedi. Sakladığı sırları söylemesi için bastırmak istedi.

Bu gece gölgeni çok fazla besledin. Senden geriye pek bir şey kalmadı.

Vince bomboş gri gözleriyle ona baktı. "Öfkeliyim" dedi. "Hâlâ çok öfkeliyim."

Charlie şaşırmıştı, bir şey diyecek oldu ama sonra vazgeçti.

"Dün gece sen uyuduktan sonra yanağındaki şişliğe bakıp durdum. Karmakarışık olmuş kara saçlarına. Rüya görürken kıvrıdığın ayak parmaklarındaki soyulmuş siyah ojelere. Uykunda

dönerken altımızdaki çarşafı çekip toplayışına. Sana bakarken o kadar yoğun duygulara kapıldım ki başım döndü, kendimi kötü hissettim.” Vince bakışlarını çimenliğin gümüş rengi otlarına dikmişti. “Böyle şeyler hissetmek iyi değil.”

Charlie’nin kalbi deli gibi atıyordu. Vince şimdiye dek onunla hiç böyle konuşmamıştı. Kimse onunla böyle konuşmamıştı. “Vince?”

“Bu gece seni görünce, Hermes’in ne yaptığını görünce, onu öldürmek istedim. Öfkeden kuduruyordum, hâlâ öyleyim. Suçluluk duymuyorum. Keşke hayatta olsaydı da onu yeniden öldürebilseydim.”

Şaşkınlıktan Charlie’nin soluğu kesildi. Vince hiç öfkelenmezdi. Duygularını açmazdı. Karanlıkta tek başına oturmaz, gölgelerden ve yıldızlardan bahsetmezdi.

Vince başını ona çevirdi. “Bunların hiçbirini söylemedim say. Yapabilirsen bu gece olanlar hiç yaşanmadı say Charlie.”

Charlie kendini toplamaya çalışarak hafifçe gülümsedi. “Öyleyse bu soğukta dışarıda ne yapıyoruz?”

“Ne istersen” dedi Vince, sonra Charlie’yi öptü. Bu son derece sert bir öpücüktü. Daha öncekiler gibi değildi. Charlie’nin vücudu birden beklenmedik bir arzuya kapılarak tepki verdi. Vince’in dudakları elmacık kemiğinden boynuna inerken bir inilti koyuvermemek için kendini zor tuttu. Tırnaklarını Vince’in kollarındaki kaslara batırdı.

Vince’i istiyordu, hemen oracıkta, beton basamaklarda. O gece olanlara rağmen. Belki bir parçası, korkunç da olsa, onu bu yüzden istiyordu.

Vince sertçe Charlie’nin bedenine abandı. Charlie’nin üstünde sadece bornoz vardı, önü kolayca açılabilirdi.

“Benim istediğim...” diye başladı Vince tereddütle. “Zaten sen de...”

Yaralısın. Yorgunsun. Rahatsızsın.

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden Vince’i öptü.

Vince’in eli göğsü kafesinde gezindi, parmağı eski kurşun ya-

rasını sıyırdıktan sonra bacağına indi. Bacaklarını araladı. Arzusu saf ve kırılgandı. Sanki ona ilk kez gerçek bir yanını gösteriyordu.

Charlie parmaklarını Vince'in saçlarına geçirdi. Dudağını ısırıldı.

Öfke bedenini şaşırtıyor, arzusunu daha da körüklüyor, her şeyi daha hızlı, daha keskin, daha sıcak hale getiriyordu. Daha iyi. Vince'in açlığı Charlie'nin vahşiliğine karşılık veriyordu. Geceyi, korkuyu, soğuğu, her şeyi silip atıyordu.

Zihni düşüncelerden kurtulurken gözü evin alüminyum kaplamasına takıldı. Gölgesinin sırtını yay gibi gererek basamaklardan imkânsız bir açıyla yükseldiğini gördü. Vince'in gölgesi olmadığı için şeytani bir sevgilinin kollarında gibiydi. Ele geçirilmişti. Orada olmayan birine sarılıyordu.

12 GEÇMİŞ

Ortaokuldayken Charlie'ye izin kâğıdı* derlerdi, erkekler birbirine, "Sen izin kâğıdını aldın mı?" diye sorar, kızlar da kıs kıs gülerdi. Deneyimli bir kız olarak görülmek Charlie'nin biraz da hoşuna gidiyordu çünkü aslında en ufak bir deneyimi yoktu. Ama daha çok aşağılayıcıydı; vücudu erkekleri kendine çekiyor, sonra da onları geri püskürtüyordu. Bu da grup çalışmalarını zorlaştırıyordu. Sıraları birleştirdikleri zaman Matt Panchak zamanının çoğunu spor ayakkabılı ayağını bacağında kaydırarak geçiriyor, şikâyet etmeyişi onun da istediği şekilde algılıyordu.

Anaokuluna birlikte gitmiş olmalarını da umursamuyordu.

Bir keresinde beden eğitimi dersinde karnına futbol topu gelip de kustuğu zaman onu revire Charlie'nin götürmüş olması da umurunda değildi.

Hayır, sen artık onun özgüvensizliğini yok etme becerisine sahip, tepesinde memeler bulunan bir çift bacaktın. İstiridye kabuğundaki Venüs.

Beden eğitimi derslerinde, Charlie üstünü değiştirirken, Doreen Kowalski ne zaman regl olduğu, koltuk altlarını tıraş edip etmediği, kaç beden sütyen taktığı gibi sorular sormuştu. Charlie önce Doreen'in dost olmak istediğini sanmıştı ama Charlie cevap verince Doreen kıkırdayarak kankalarının yanına dönmüştü.

Sütyen askılarının omuzlarını nasıl kestiğini, balenlerin kaburgalarına battığını ve ona uyan sütyenlerin eski savaş filmlerindeki

* Soyadından ötürü hall pass (izin kâğıdı) diye dalga geçiriyorlar (ç.n.)

anaç hemşirelerin taktıklarına benzediğini anlamıyorlardı. Anlatmak da mümkün değildi.

Charlie daha koyu renkli eyeliner sürmeye, daha salaş kıyafetler ve kocaman botlar giymeye başladı.

Rand de onunla ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Onu on iki yaşında yanına aldığı zaman zaten yaşından büyük gösteriyordu. Liseye başladığında vücudu yüzünden yetişkin bir kadın gibi görünüyordu.

Charlie'nin yanlış işlerde fazla başarılı olması her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Bir eve yaklaştığında kilitlenmemiş bir pencerenin ya da kapının nerede olabileceğini anlıyordu. Yankesicilikte o kadar ustaydı ki Rand yanına yaklaşmasına izin vermiyordu. Ve bir role büründüğünde o rolün içinde kayboluyordu.

Rand bildiklerini doğuştan yetenekli bir çocuğa aktarmaktan hoşlanıyordu ama Charlie'nin ondan daha iyi olmasını istemiyordu. Ona rakip olmasını da istemiyordu.

Belki unutmuştur diye, "Sen ve ben aynımız" diye tekrar tekrar hatırlatırdı. "İnsanlar bizi sevsin diye rol yapıyoruz. Oysa bizi tanırsalar sevmezlerdi, değil mi? İşte bu yüzden birbirimize destek olmalıyız."

Bazen, Charlie bir işi büyük bir başarıyla yerine getirdikten sonra, Rand kindar bir ruh haline bürünürdü. Charlie'ye küçümseyerek "Küçük Şarlattan" der, yaptığı her hatayı tekrar tekrar belirtir ve hak ettiğinden daha az pay verirdi.

Ama Charlie'nin gittikçe gelişen becerileri onu kızdırsa da yakınlıkla, övünebileceği ya da yüksekte atıp tutabileceği birinin olması hoşuna gidiyordu. Suça bulaşmanın doğal sonucu olarak ağzını sıkı tutması gerekiyordu ve Rand doğası gereği ağzı sıkı biri değildi.

Bazen de eğlenceli biri olurdu. Chicopee'ye, eski dolandırıcıların mekânı olan Moose Lodge'a giderken Charlie'yi de götürür, adamların anlattığı hikâyeleri dinlerken bol kremalı kahve içmesine izin verirdi. Charlie çalıntı eşya satıcıları ve kalpazanlarla ah-bap olmuştu. Willie Lead Charlie'ye kart saymayı öğretmiş ve ona

göre gelmiş geçmiş en büyük içki dükkânı soyguncusu olan ölen karısı Leticia'dan bahsetmişti.

"Sonu gırtlak kanserinden oldu" demişti üzüntüyle. "Polisler yanına bile yaklaşılamazdı."

Moose Lodge, Charlie'nin on dört yaşında barmaidliğe başladığı yerd, kimse yapmak istemediği zaman içki doldurur, kişiye özgü talimatlara göre kokteyller hazırlardı.

"Vermut şişesini cinin üzerinde gezdir" derdi Benny. "Martini böyle yapılır." Benny zengin dul avcısıydı ve nefesi genelde içki koktuğu halde bu işte hep iyiydi.

Willie hararetle karşı çıkar, bağırarak vermutun içkinin dörtte biri olması gerektiğini, Benny'nin ağzının tadı kaçmış bir ayyaş olduğunu, belki de ağzının tadını hiçbir zaman bilmediğini söylerdi.

"Demek ayyaşım!" diye bağırırdı Benny. "İçki konusunda bir ayyaşa güvenmeyeceksin de kime güveneceksin?"

Charlie onları severdi. Onlara büyükannesinden ve av tüfeğinden bahsetmişti, büyükbabası idam edilirken büyükannesinin onun televizyon koltuğunda oturduğunu söylediğinde gülmekten yerlere yatmışlardı. Willie bir gün büyükanneyi ziyaret etmek için Charlie'yi Gardner'daki Kuzey Merkez Hapishanesi'ne götüreceklerine söz vermişti ama götürmemişlerdi.

Onlarla takılmak Charlie'nin belki de hiçbir sorunu yokmuş gibi hissetmesini sağlıyordu. Okula uyum gösterememesi ya da vücudunun durmadan değişmesi önemli değildi. En iyi arkadaşının annesiyle babasının ona şöyle bir bakıp baş belası olmakla suçlamaları da sorun değildi. Onu sekiz yaşından beri tanıyan Laura tuhaf davranmaya başladığında da sorun etmedi. Annesinin Rand'in onu sürekli gezilere götürmesinde bir tuhafılık olduğunu fark etmesini ummayı da bırakmıştı. Onu yargılayan ya da onunla ilgilenmeyen tüm o insanlar bir işarettti. Son gülen o olacaktı.

"Bu işte köpekbalığı gibi olacaksın" demişti Benny yumuşak sesi ve arkaya taranmış saçlarıyla. "Suda kan kokusunu almaya çalış. Hayatı dişlerinle karşıla. Ve ne olursa olsun yüzmeyi bırakma."

Charlie bu tavsiyeye uyup Rand'le yaptığı son işten aldığı parayla bir dövme yaptırdı. Hem dövmesi olsun istemiş, hem de on sekizine daha üç yıl olduğu halde bir dövmeciyi kandırıp dövme yaptırıp yaptıramayacağını merak etmişti.

Biraz dil dökmesi ve noter mührü gerekmişti ama yaptırmayı başarmıştı. Bu ilk dövmesiydi. Hareket edince hâlâ biraz acıyordu. Kolunun iç kısmında el yazısıyla "korkusuz" yazıyordu ama dövmeci kelimeyi nedense "korku suz" şeklinde aralıklı yazmıştı.

Dövme ona ne olmak istediğini ve vücudunun ona ait olduğunu hatırlatıyordu. İsterse her yerini yazıyla doldurabilirdi.

Yıllar geçip dünya gölge büyüsünün farkına vardıkça Rand de bu konuya giderek daha fazla ilgi duymaya başladı. Yıllardır doğaüstü gizemlere dayalı düzenbazlıklar yapıyordu, Charlie'nin bir çocuğun hayaleti rolünü oynadığı zamanki gibi. Küçük bir el çabukluğunun zengin yaşlı kadınları etkileyebilmesi hoşuna gitse de gerçek büyüde daha büyük fırsatlar yattığını seziyordu.

Willie hiç etkilenmemişti ve Moose Lodge'da bunu açıkça ilan ediyordu. "Ben küçükken Uri Geller diye bir adam vardı, düşünce gücüyle kaşıkları bükabiliyordu. Tahmin edin ne oldu? Hiçbir şey. Kimin bükülmüş kaşığa ihtiyacı var ki?"

Ama Benny bir adam tanıyordu. Rand toplantıdan heyecanla döndü. Charlie'ye bu kişinin ele geçirecekleri bir şey karşılığında çok miktarda para vaat ettiğini söyledi. "Adam muhtemelen elindeki kitabın ne kadar değerli olduğunu bile bilmiyor. İhtiyar gerzeğin teki, gölge büyücüsü değil. Tek yapmamız gereken doğru açıdan yaklaşmak."

"Bizi tutan adam gerçek bir gölge büyücüsüyse, olsa da olmasa da, onu neden kendisi çalmıyor?" dedi Charlie. "Neden çalması için gölgesini göndermiyor?"

"Oniks yüzünden" dedi Rand sorması bile abesmiş gibi. "Oniks gölgeleri cisimleştiriyor, böylece çatlaklardan falan kaçamıyorlar."

Charlie kuşkuluydu. "İhtiyar gerzek bunu biliyorsa kitabının değerli olduğunu da biliyordur."

"Bunu başarabiliriz" dedi Rand. "Bu işi halledersek bize başka işler de vereceğini söyledi. Cesur davranırsak zengin olacağız diyorum."

Charlie gözlerini devirdi. Annesinin aşk hayali kurduğu gibi Rand de voliyi vurmanın hayalini kuruyordu. Böylece hakkı olduğunu düşündüğü ve eşiğine kadar geldiği rahat hayata kavuşacaktı. Hep bir serap gibiydi, hep bir sonraki kumulun arkasındaydı.

"Müşterimizin adı Knight ama sana bu kadarını söyleyeceğim" dedi Rand. "Kitabı ona götürürsek para babasından istediğimizi almakta özgür olduğumuzu söyledi."

Charlie bu işten hoşlanmamıştı. Genelde kendi hesaplarına çalışırlardı. Bir müşteri başlarına bela açabilirdi.

"Lionel Salt denen adamın evindeki bir toplantıya katılabilmemiz için her şeyi ayarladım. Medikal cihaz üretimiyle uğraşan zengin bir aile. Bu işte büyük paralar dönüyor, ameliyat aletleri için alengirli zimbirtılar üretiyorlar. Adama kızımın da benim gibi iblisler de dahil görünmeyen dünyayla iletişim kuran bir okültist olduğunu söyledim. Bu iblislerin gölgesini canlandırmasına yardım edeceğini söyledim." Rand sakın bir sesle konuşsa da bıyığını büküp duruyordu.

"Lionel Salt mı?" dedi Charlie. "Arabası olan adam mı?" O zaman bile en küçük detayına kadar sınıftaki oğlanların dilinde olan mat siyah renkli Phantom'un farkındaydı.

"Evet o" dedi Rand geçirir gibi.

Charlie kaşlarını çatı. "Adam bizimle dalga geçecek. İblisler mi?"

Ama Rand fikrini değiştirmeyecekti. "İnananlar inanmak ister. Adam gölgesini canlandırmak istiyor, değil mi? Hepsi istiyor. Ona umut verebiliriz."

Charlie böylece kendini arabanın yolcu koltuğunda buldu, gözlerini sadece akları kalacak kadar devirme alıştırmayı yapıyordu. Önce gözünüzü kapatmadan yapmak kolay bir teknik değildi ama daha ürperticiydi.

Alonso'yu "kanalize" ettiği zamanlarda bunu yapmayı biliyor olsaydı Alonso'nun ilk ziyaretinden sonra annesinin Travis'ı terk edeceğinden emindi. O kadar iyi görünüyordu.

Charlie gözüne kestirdiği deri ceketini alabilmek için işin yolunda gitmesini (ya da evin içindeyken değerli bir şey aşırabilmeyi) istiyordu. Ceketini ikinci el giyim mağazasında görmüştü, fiyatı yüz yetmiş beş dolardı, satıcıyı daha uzuca bırakmaya ikna edebileceğini düşünüyordu ama yine de çok paraydı.

"Planı hatırlıyor musun?" diye sordu Rand yola çıktıklarından beri milyonuncu kez.

Hatırlıyordu. Rand babası rolünü oynayacak ve Charlie'nin (tabii başka bir isim kullanacaktı) birkaç yıl önce görünmez varlıklarla konuşmaya başladığını söyleyecekti. Herkes zihinsel bir rahatsızlığı olduğunu düşünerek tedavi etmek istemişti ama Rand kızının doğaüstü varlıklarla konuşma yeteneği olduğunu fark etmişti ve cehennemi yaratıklar da buna dahildi. Böylece kızının yeteneklerini geliştirmesini sağlamıştı.

Rand adamın ondan biraz iğrenmesini istiyordu. İnsanlar biri korkunç bir şey yaptığında ödülün gerçek olması gerektiğine inanır.

Charlie'nin yapacağı tek şey gereken etkiyi yaratmaktı. Ürkek, sessiz kız rolünü oynayacak, sonra da gözlerinin akını göstererek her yere pancar şerbeti kusacaktı. Sonunda da onlara "şeytanın armağanını" verecekti.

Zenginler şanslı olduklarına, sahip olmadıkları şansı da parayla satın alabileceklerine inanırdı. Zaten o kadar çok şeye sahiplerdi ki hayal kırıklığı söz konusu bile olamazdı.

"Bana araba kullanmayı öğretmen gerek" dedi Charlie otoyola ve Connecticut Nehri boyunca parıldayan ışıklara bakarak.

Rand güldü. "Daha o kadar büyümedin."

"Yani yasadışı mı demek istiyorsun?" Charlie omuz silkti. "Hadi canım."

Rand sinirle ofladı. "Sanırım öğretebilirim. Gelecek hafta vaktim var. Umulmadık bir anda işe yarayabilir."

Otoyoldan ayrıldılar, şehri geride bırakıp banliyölere, sonra da Springfield'ın üretim merkezi olduğu zamanlarda malikânelerin yaslandığı ormanlık alana doğru ilerlediler.

Charlie tırnaklarını yiyerek camdan dışarı bakıyordu. Pancar şerbetiyle stres birleşince midesi bulanmaya başlamıştı.

Rand yola sapınca malikâne göründü. Charlie hiç böyle bir yer görmemişti. Müzeye ya da masallarda lanetli prensesin uyuduğu yere benziyordu.

"Bu kötü bir fikir" diye homurdandı ama Rand onu duymazdan geldi.

Arabadan inip Charlie'nin kapısını açtı. "Sahne korkusu" dedi. "Bir yudum viski ister misin?"

"On beş yaşındayım" diye hatırlattı Charlie.

"Ya?" dedi Rand, Charlie'nin sesini taklit ederek. "Yasadışı mı yani?"

Evin kapısı açıldı. Kızıl saçlı, ufak tefek bir adam gözlerini kısarak onlara baktı. Charlie, Lionel Salt'ın neye benzediğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"Taşınmasına yardım edebileceğim yükünüz var mı efendim?" diye sorunca kâhya gibi bir şey olduğu anlaşıldı.

"Sahne dekorumuz yok" dedi Rand, düşüncesi bile rahatsız ediciymiş gibi.

Charlie rolüne büründüğü için gözlerini devirmedi.

İçeri girdiler, birkaç yaşlı adam büyük bir kütüphanede, yeşil deri koltuklarda oturuyordu. Gerçek Lionel Salt beyaz saçlı, yaşlı bir adamdı. Yanında gümüş saplı bir baston duruyordu. Arkadaşlarından biri onun yaşlarındaydı, diğeri ise yirmi yaş kadar genç görünüyordu. Rand kendini tanıttikten sonra insan değil de eğitilmiş bir lemurmuş gibi Charlie'yi işaret etti. Charlie gizlice kitapların adını okumaya çalışıyordu.

Çalmaları gereken kitap kırmızı ciltliydi, adı da *Amor Pettit'in Kitabı* idi. Ama Charlie raflarda kitabı göremedi. Adında "kara büyü" geçen birkaç kitabın olduğu ilginç bir bölüm fark etti. Umut vaat ediciydi.

Planın şöyle işlemesi gerekiyordu: Rand her şeyi ayarlayacaktı. Charlie rolünü oynayacaktı. Kitap oradaysa Rand onu alacaktı. Değilse onları oyalamak için Charlie'yi kullanacak ve birinci kattaki diğer odaları aramak için bir bahane bulacaktı. İşi veren kişi kitabı orada gördüğünü söylemişti.

Charlie rolünü oynadı. Utangaç. İçine kapanık. Ruhu ele geçirilince kendini gerçekten bırakmayı planlıyordu.

Oturmaları söylendi. Kızıl saçlı adam içkileri getirdi. Rand elinde viskiyle birkaç farklı büyü teorisi üzerine konuşurken Charlie de suyunu yudumluyordu.

"Kimse kendi gölgesinin üstünden atlayamaz" sözünü duydu-nuz mu?" diye sordu Salt.

Rand duymamıştı.

"Bir Alman deyişidir. Herkesin sınırları olduğu anlamına gelir."

"Ama siz buna inanmıyorsunuz" dedi Rand.

"Hayır" dedi Lionel. "Ben hep evrenin bir sırrı olduğuna inan-dım. İnsanı tanrı mertebesine yükseltebilecek bir yol. Bu yol da gölgelerden geçiyor. Sen de gölgemi canlandırabileceğini iddia ediyorsun."

Rand zamanın geldiğini sezerek ayağa kalktı. "Öyleyse başla-alım mı?"

"Ah evet, gerçekten" dedi adamlardan biri. Gülümseyişi Charlie'nin hiç hoşuna gitmemişti.

"Sizin de bildiğiniz gibi beyler" diye başladı Rand, "dünya arayanlar için sonsuz tuhaflıklarla doludur. Biz inanmakla kalmı-yoruz. Biz maceraperestleriz, karanlığın kâşifleriyiz. Bu yüzden kendi çocuğumun yeteneklerini fark edince ne kadar şaşırdığımı anlarsınız. Kızım kendini boş bir kabuk haline getirip bilgelik ve güç sahibi her türlü varlığın onun aracılığıyla konuşmasını sağla-yabiliyor."

Adamlardan ikisi birbirine baktı.

Charlie yanağının iç kısmını ısırды. Sohbette içini kemiren bir terslik vardı. Rand'ın bakışlarını yakalamanın bir yolunu bulmak istedi ama viski ve sohbet Rand'ın aklını başından almış gibiydi.

"Büyüleyici" dedi adamlardan biri söylediğini yalanlayan bir ses tonuyla. "Kızınız genelde ne tür şeyler açıklıyor? Gömülü hazinenin yerini mi? Hisse senetleriyle ilgili şeyler mi?"

Birkaçı güldü. Rand kaşlarını çattı, nihayet onları inandıramadığını fark etmişti. Ama paniğe kapılmış gibi görünmüyordu, Charlie'nin sezdiği tehlikeyi hissetmişe benzemiyordu. "Ne açıklayacağını bilemem ama emin olun önemli bir amaca yönelik olacaktır. Canlandırılmış bir gölge istiyorsanız onu buna göre yönlendireceğiz. Ama belki de hakkınızda yanıyordumdur. Belki de siz işin dalgasındasınızdır."

"Bir iblis çağırın" dedi biri. "Buna ne dersiniz? Cehennemden gelen bir varlıkla konuşmak istiyorum."

"Emin misiniz?" dedi Rand.

Diğerleri bir şey söylemeden birbirlerine bakıp gülümsediler.

Charlie'nin gözüne salonun bir ucunda, halıya düşmüş gölge takıldı. Onu daha önce fark etmemişti ama şimdi gözlerini ondan alamıyordu. Oraya gölgesini düşürebilecek hiçbir şey yoktu.

"Lexi'ciğim" dedi Rand. "Hazır mısın?"

Charlie bakışlarını tekrar Rand'a çevirip derin bir nefes aldı. "Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum." Bu hem gerçektir, hem de rolünün bir parçasıydı.

"Biliyorum tatlım" dedi Rand usulca başını okşayarak. Sonra durup ne diyeceğini unutmuş gibi kaşlarını çattı.

Avuçları terlemeye başlamıştı. Charlie stresten olduğunu düşündü.

"Ben..." dedi Rand. Yüzü kızarmıştı. "Siz..."

Hayır, stresten değildi. Bir sorun vardı. Charlie'nin midesi ağrımaya başladı.

Adamlardan biri sırtarak Salt'a döndü. "Düşündüğümünden daha hızlı oldu. Gösterilerini görmeyi çok istiyordum."

"Seni yaramaz, demek beni kandırmaya çalışırsın" dedi Salt, gülümseyerek parmağını Charlie'ye doğru salladı. Sonra tekrar arkadaşlarına döndü.

İçkiler. Charlie'nin suyuna bir şey katılmıştı. Rand'ın visikisine de.

Charlie eliyle ağzını kapattı, başını ele geçirilme sırasında yapmayı planladığı gibi öne eğdi, parmağını ağzına sokup damağının arkasına bastırdı. Bir kez öğürdükten sonra sandalyeden kalktı ve gösteri sırasında yapacağı gibi titremeye başladı. Sonra pancar şerbetini pahalı halıların üstüne kustu.

Geriye sıçrayan adamların bağırışmalarını duydu, gözlerini kapatıp yere yığıldı ve hiç kımıldamadı. Yanağı kusmuğuna geldiği halde kıpırtısız yatmaya devam etti.

“Ölüyor mu?” dedi adamlardan biri.

“Suyuna çok fazla koymuşsun” dedi bir diğeri. Sesinde hafif bir tiksinti vardı.

Charlie kitaplık tarafından menteşe gıcırtiları duydu. Küflü kâğıt kokusu aldı. Bir kasanın kolu döndürüldü. Erkek sesleri geliyordu.

Kızı boşverin. Adamı getirin.

Denemek istediğim bir şey var. Bakalım gölgesi kan kaybına nasıl tepki verecek.

Kız ölürse kanını alabiliriz.

Sonra Charlie kendinden geçti.

Kendine geldiğinde halının üstünde yatıyordu. Halı kusmuklardan ve pancar şerbetinden dolayı hâlâ ıslaktı. Fazla zaman geçmiş olamazdı.

“Biri geliyor. Kımıldama.” Ses arkasından geliyordu, bir oğlan sesiydi. Charlie oğlan gerçekten orada mı, yoksa uyanmadan önce gördüğü bir rüyanın yansıması mı bilemedi.

Dönüp bakmamak için kendini zor tutuyordu. Az sonra kordorda ayak sesleri duydu, taş zeminde sert topuk tıkırtıları. Soluklarını yavaşlatmaya çalışarak onlar geçene kadar kımıldamadan bekledi.

Ayak sesleri uzaklaştıktan sonra kalktı. Başı dönüyordu. Ona ne verdilerse henüz vücudundan atılmamıştı.

“Arkana bakma” dedi ses.

Charlie durdu.

"Bana bakmazsan seni evden çıkarırım."

"Ya bakarsam?" diye fısıldadı Charlie.

"O zaman tek başınasın demektir. Kendi kanının içinde yattığını sanıyorlar, yani şu anda seninle ilgilendikleri yok" dedi ses. "Başarabilirsin."

"Birlikte geldiğim adama ne oldu? Onun yanına gidebilir miyim?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Artık ona kimse yardım edemez."

Bunun ne anlama geldiğini kavrasa da kabullenecek kadar düzgün düşünemiyordu. Yavaşça ayağa kalkıp dengesini sağlamak için kitaplığa tutundu. Kitaplardan biri, sırtında altın rengi alev süslemeleri olan ince bir kitap, tuhaf bir biçimde yanlamasına yerleştirilmişti. Üstünde *Cehennem* yazıyordu.

Charlie uzun uzun baktıktan sonra bunun kitap değil bir kol olduğunu anladı.

Ayakta dururken raflardan birinin içeri doğru itildiğini, gizli bölmeye giden kapının açık bırakıldığını görebiliyordu. O haldeyken bile içeri bakmaktan kendini alamadı. Burası da bir kütüphaneydi ama içeride daha eski ve daha değerli görünen kitaplar vardı. Dipteki duvara ürpertici bir yağlıboya tablo asılmıştı, üç boyutlu resimde ahşap bir masanın üzerinde karnı deşilmiş, bağırsakları dışarı sarkmış siyah bir keçi tasvir edilmişti, keçinin yanında bir kadeh ve bir dizi nar bulunuyordu. Çok fazla kırmızı olduğu için ressam parlak nar tanelerini kandan ayırmak için hayli çaba sarf etmişti.

Charlie resme dikkatle baktı, tablo tuhaf bir şekilde asılmıştı. Bir tarafı duvardan daha uzak duruyor, bir kapakmış gibi görünüyordu. Kasa orada olmalıydı, tablonun arkasında.

Charlie eşiğe doğru bir adım attı. Rafları gözden geçirdi. İşte oradaydı, kırmızı ciltli bir kitap daha. *Amor Pettit'in Kitabı*.

Elini kitaba uzatacakken duraksadı. "Sakıncası var mı?" Charlie kendini masal kurallarının geçerli olduğu bir peri masalındaymış gibi hissediyordu. *Sakın bakma*. Ama bu çalmaması gerektiği anlamına da geliyor muydu?

"Sakıncası olup olmadığına karar vermek bana düşmez" dedi ses.

Bu cevap kitabı raftan alıp omzuna astığı çantasına atmasına yetti.

"Sola dönüp iki adım yürü." Ses tam arkasından geliyordu, ensesindeki tüyleri diken diken edecek kadar yakındı ama Charlie soluğunun sıcaklığını hissetmiyordu. "Kapıdan geçip yemek odasına gireceksin. Orada kimse olmaz, yani kimseye görünmeden mutfağın önündeki koridordan hizmetçilerin kullandığı merdivene ulaşabilirsin."

"Ya sonra?"

"*Sakın arkana bakma.*"

Charlie arkasındaki sesle evin içinde yürürken kendini hâlâ rüyadaymış gibi hissediyordu. Duvarlardaki hayvan kafalarının parlak gözlerle ona baktığı bir salona girdi. Ceylan. Dağ keçisi. Gergedan. Sonra bir oturma odasının önünden geçti, içeride sarışın bir kızın bir dergiyi karıştırdığını gördü. Charlie karanlıkta odanın önünden geçerken kız başını kaldırmadı. Koridora varınca hizmetçilerden birinin telefonda enginar ve organik ıspanak siparişi verdiğini duydu. İçeride radyo çalışıyor, Nina Simone şeytana koşmakla ilgili bir şarkı söylüyordu.

"Peki şimdi?" diye fısıldadı Charlie.

Uzun müddet yanıt gelmedi. Charlie arkasına dönerken aklına sevgilisini yeraltı dünyasından çıkarmak isteyen Orpheus geldi. Masal kuralları. Durdu.

Orada olsun ya da olmasın çocuğun onu buraya yönlendirmesinin bir sebebi vardı. Mutfığa girmesini istemiş olamazdı çünkü içeride birileri vardı. Özellikle merdivenlerden bahsetmişti. Charlie merdivenlerden çıktı, köşeyi dönerek uzun bir koridora girdi. Bunun gibi büyük bir eve girdiği son seferi hatırladı, ana girişte daha göz alıcı, ikinci bir merdiven daha vardı. Belki de çocuk, ev halkının çoğu alt kattayken kapıya bu yoldan ulaşmasını amaçlamıştı.

Ya da Charlie'nin kafası o kadar bulanıktı ki çocuk tamamen kendi hayal gücünün ürünüydü.

Çantayı göğsüne bastırarak koridorda yürümeye başladı. Aşağıdaki salondan bir kız sesi geldi. "Bu haksızlık! Onu ödünç almak istiyorum."

Sonra bir oğlan sesi geldi, belki de Charlie'nin duyduğu sesti. "Senden hoşlanmıyor."

Kız güldü. "Bu doğru değil. Seninle asla oynamayacağı oyunlar oynuyoruz."

Charlie merdivenlerden inmeye başladı. İnerken yine başı dönmüştü ama başarmıştı. Pirinç tokmağı çevirip kapıyı itti. Kapı açıldı, sonra arkasından çarparak kapandı.

Fark edilmemesi mümkün olmayacak kadar çok ses çıkarmıştı.

Charlie koşmaya başladı.

Malikânenin çevresinde sadece ağaçlıklar vardı, Charlie de ağaçların içine daldı, giysisine takılan dalları umursamıyordu. Başının zonklamasını, midesinin bulanmasını umursamıyordu.

Derisini çizen dikenli çalıların içinden geçerek, eğreltiotlarına takılarak karanlığın içinde koşuyordu. Arkasında bağırtılar duyuyordu ama çok uzaktan geliyorlardı. Araba farları karanlığı deliyordu. Charlie koşmaya devam ediyor, başı dönüyordu.

Karanlığın içinde koştu koştu, ay ve yıldızlar üstünde dönüyordu, sonunda bir açıklığa geldi. Kalın paltolu, kasketli, siyahi bir adam çalılarının arasından fırlayan Charlie'yi görünce irkildi.

"Baykuşları korkutacaksın" dedi sertçe. Sonra Charlie'ye dikkatle bakıp gözlerini kocaman açtı.

Charlie'nin saçlarına dal parçaları takılmıştı, her yeri çizik içindeydi ve ağzı kurumuş pancar şerbetiyle kaplıydı.

"Kaç. Kaçmak zorundasın" dedi Charlie soluk soluğa. "Konaktakiler peşimde."

Adam başını iki yana sallayarak cebinden bir telefon çıkardı. "Ah hayır genç bayan, senin gibi bir belayla uğraşmak istemiyorum."

"Konaktakiler. Geliyorlar" dedi Charlie yine, sonra da yere yığıldı.

Üç gün sonra Rand'ın arabası bulundu. Cesedi arabadaydı ve bileklerini keserek intihar etmişe benziyordu ama adli tıp ekibi bu kadar az kan olmasına anlam verememişti. Polis bagajında genç bir kızın çürümüş cesedini bulmuştu. Kız neredeyse üç yıldır kayıptı.

Bundan bir hafta sonra Benny onu evden aradı. Kitabı almış mıydı? Çünkü alıcı hâlâ kitabı soruyordu.

Charlie kitabı aldığını söyleyince "Köpekbalığı gibi" dedi Benny hayran hayran. "Önce dişler."

Knight Singh onunla bir Dunkin' restoranının arkasındaki otoparkta buluştu. Gümüş rengi, gıcır gıcır bir arabası vardı, dik yakalı şık bir yün palto giymişti, kitap için Charlie'ye iki bin dolar ödedi. "İstersen başka işler de var" dedi güneş gözlüklerinin üstünden Charlie'ye bakarak.

Charlie bir gün Salt'ın malikânesine yeniden gidip o pisliklerden intikam almaya yemin etti. Ama bu yemini kendi kendine etti, böylece bunu yapmazsa hayal kırıklığına uğrayacak başka kimse olmayacaktı.

13

AKIL ALMAZ MELEKLER

Charlie sabahın geç saatlerinde odaya dolan güneş ışığıyla uyanıp şaşkın şaşkın gözlerini kırptırdı. Kesikleri hâlâ acıyordu, kalçasının üstüne düştüğü kısmı morarmıştı ve saçları dışarıda donup sonra da ıslak kafayla yattığı için Medusa'nın kılere benzemişti. Yataktan kalktı. Duvarda gölgesini gördü, her zamanki gibiydi.

Bu geceyi hiç yaşanmamış say Charlie.

Koyu altın sarısı saçlar Vince'in kollarının üstüne dökülüyor, kapalı gözlerinin kirpiklerinde ışıldıyordu. Charlie büyülenmiş gibi göğsünün kalkıp inişini, kıvrılmış küt parmaklarını izledi.

Vince uykusunda döndü.

"Adeline" diye mırıldandı yastığa doğru. "Adeline, yapma."

Charlie geri çekildi, içine bir acı saplanmıştı. Adeline cüzdanında taşıdığı fotoğraftaki kız mıydı? Ayrıca Vince neyi engellemeye çalışıyordu?

Bu geceyi hiç yaşanmamış say. Charlie zaten ilişkilerinin başından beri geçmişte kalmış ve gelecek de umurunda değilmiş gibi rol yapıyordu. Vince de buna göz yumuyordu çünkü o da rol yapıyordu.

Yatağın yanına çömelip fısıldadı, "Voulez-vous plus de café?" Bunlar iki sabah önce telefondan bulduğu sözlerdi.

Vince, Charlie'nin soluğundan gıdıklanmış gibi yüzünü iyice yastığa gömdü. Charlie kendini aptal gibi hissediyordu. Neredeyse kapıya varmıştı ki Vince'in hâlâ rüya görüyormuş gibi usulca mırıldandığını duydu, "Je voudrais un café noir, merci."

Charlie bunun büyük ihtimalle kahve istediği ve teşekkür ettiği anlamına geldiğini düşündü. Ayrıca Charlie'nin hapi yuttuğu anlamına geliyordu.

Türlü türlü yalan çeşidi vardır. Toplumu uyutmak için yalanlar. Doğacak kötü sonuçlardan kaçmak için aldatmacalar. Karşınızdaki kişinin anlamayacağından ya da sizden hoşlanmayacağından korktuğunuz için ya da kötü bir şey yaptığınız ve bundan utandığınız için arkasına saklandığınız yanlış beyanlar. Bir de hayatınız yalan olduğu için söylediğiniz yalanlar vardır.

Posey'nin Vince'in Fransızca bildiği yönündeki suçlaması saçmaydı çünkü bir şeyi söylememek onu saklamakla aynı şey değildi. Belki de Vince bir yılını yurt dışında geçirmişti ya da ailesinin bir tarafı Fransızdı, belki de Duolingo indirmiş ve sıkı bir şekilde çalışmıştı.

Ama Charlie onunla Fransızca konuştuğunda tek kelime bile anlamıyormuş gibi yapmıştı.

Cinayete yatkın olduğunu saklamak rahatsız edici ama anlaşılabilir bir şeydi. Gölge büyüleriyle ilgili bir geçmişi saklamanın da makul bir açıklaması olabilirdi.

Ama önemli olmayan bir şeyi saklamak Charlie'nin Vince hakkında tek bir gerçeği bile bilip bilmediğini sorgulamasına neden oluyordu.

Charlie banyoya gidip kapıyı kilitledikten sonra küvetin kenarına oturdu. Başını ellerinin arasına aldı.

Vince'in bir yalancı ve katil olması içgüdülerinin tıpkı annesi ve büyükannesi gibi berbat olduğunu kanıtlıyordu. Tamam, tek gecelik bir ilişki gibi başlamıştı ama Vince sağlam, sorumluluk sahibi birine benziyordu. Belki Charlie için biraz fazla iyiydi ve uzun süre onunla olması pek olası değildi ama yine de mantıklı seçimler yaptığının bir kanıtıydı. Doğru yoldan sapmadan yaşayabileceğine dair bir umut olduğunun kanıtıydı.

Ama gel gör ki her zamankinden de fazla sapmıştı.

Zamk tuzacağının karıncaları kendine çektiği gibi Charlie Hall da belayı çekiyordu. İşin kötüsü şimdi uzaklaşması gerektiği için

Vince'i daha çekici bulmasıydı. Vince artık çözülmeyi bekleyen bir bilmeceydi.

Ama Charlie'nin sürekli rol yapması nasıl imkânsızsa Vince için de öyle olsa gerekti. Bazı ipuçları bırakmıştı. Charlie bulduğu şeyden hoşlanmamış olabilirdi ama Vince'in bir gün kalbini kıracağını zaten biliyordu. Hall ailesinin yazgısı buydu. Sadece bir zaman meselesiydi.

Ruj sürüp bacaklarını tıraş et dedi kendine. Aklını başına topla. Tek problemi Vince değildi. Hermes bir gece önce nereye gideceğini birine söylediyse Charlie'yi aramaya gelen son kişi olmayacak demektir. Ayrıca Balthazar'ın Hermes'e bir şeyler söylediğinden de emindi. Onun hakkında konuştuklarına bahse girebilirdi.

Bir lifle biraz sabun alarak küvetin musluğunu açtı. Koltuk altlarını ve özel yerlerini yıkadı. Bacaklarına tıraş kremi sürdü. Kör jilet birkaç yara kabuğunu sıyırdı, yaraları yeniden kanamaya başladı.

Aklına o söz geldi: *Gölgeler Homeros'un ölülerinin gölgeleri gibidir, canlanmak için kana ihtiyaç duyarlar.*

Hermes'i düşündü. *Bu şeyi neyle beslediğimi biliyor musun? Kanla. Belki senin kanınla da beslerim.*

Acaba..?

Charlie işaret parmağını bacağındaki kana sürdü. Gölgesine doğru fırlatabileceği kadar kan bulaşmıştı. Kanı fırlatınca gölgesinin titriyormuş gibi dalgalandığını gördü. Yerdeki fayanslara kan fakan sıçramamıştı.

Charlie birkaç kez gözlerini kırıştırarak yere daha dikkatli baktı. Belki de çok az bir miktar olduğu için kanı göremiyordu. Ya da gerçekten gölgesini beslemişti.

Hem gölge canlansa kesin başka bir şey olurdu. Şüpheyeye yer bırakmayan bir işaret.

Bu düşünceleri kafasından atarak çamaşırların arasında bulduğu bir tişörtle eşofmanı giydi. Saçlarını tepesinde toplayarak gevşek bir topuz yaptı. Sonra da kahve yapmaya gitti.

Kendi telefonunda üç mesaj vardı. Biri Doreen'dendi, Charlie'ye bu uzun gecikmenin nedenini soruyor, Adam'ı eve ge-

tirmezse Posey'nin sicilini düzeltmek yerine daha da bozmakla tehdit ediyordu. İkinci mesaj Odette'tendi, tüm Rapture çalışanlarına gönderilmişti, soygun girişiminin ardından sigorta eksperigelin hasarı tespit edene dek barın kapalı olduğunu bildiriyordu. Odette'in tahminine göre bu da üç-dört günü bulacaktı.

Sonra bir de Odette'ten gelen özel mesaj vardı:

Gördüklerimizi kimseye anlattın mı?

Charlie ne demek istediğini tam anlayamadı. Cevap yazdı:

Hayır, ya sen?

Cevap gelmedi.

Charlie paranoyakça davranmaktan hoşlanmazdı ama Odette'in bunu neden sorduğunu merak etmişti. Demliğe öğütülmüş kahve, tarçın ve su koyarken Odette'in Salt'ı tanıyıp tanımadığını düşünüyordu.

Balthazar, Hermes'le konuştuysa Charlie'yle de konuşmasının zamanı gelmişti.

Daha önce Balthazar'ın yerine bir defa gitmişti, burası Holyoke'de kanala bakan tuğladan bir itfaiye binasıydı. Balthazar o sırada parti veriyordu ve onu içeri davet etmemişti.

Bu defa bol şans.

Charlie ceketini giydi, anahtarlarını alıp arabasına atladı.

Hava kapalıydı, yağmur yağacak gibiydi. Arabasından inip tuğla binanın yan tarafındaki girişe doğru yürürken yağmur kokusunu alabiliyordu. Binanın sıradan bir görünüşü vardı, neredeyse terk edilmiş gibiydi ama Charlie içeride ışık yandığını fark etti.

Holyoke'nin bu kısmında hâlâ kullanılmayan eski fabrikalar vardı, bunlar diğerleri gibi sanatçılar ve büyük, salaş bir yere ihtiyaç duyan ya da en azından bunu sorun etmeyen iş sahibi insanlar için ucuz çalışma alanlarına dönüştürülmemişti. Birkaç blok ötede apartmanlar ve bakımsız çimenlikleri olan birkaç ev görünüyordu.

Charlie üstündeki "DEFOL" yazısını görmezden gelerek siyah boyalı kapıyı çaldı.

İçeriden hiç ses gelmeyince tekrar çaldı.

“Okuman yok mu?” diye bağırdı biri içeriden.

Charlie kapıyı tekmeledi. “Kilit açma silahı nedir biliyor musun? Arabamın bagajında bir tane var, bu kilidi birkaç saniyede açar. Mekanizmaya zarar verebilir de vermeyebilir de ama her şekilde içeri girerim.”

Balthazar kapıyı açtı. Üstünde kırmızı bir sabahlık vardı, saçları darmadağındı ve onu uyandıran kişiyle kavgaya hazır görünüyordu. Gözlerini birkaç kez kırptırdı, Charlie’yi görünce afalladığı belliydi.

“Dün gece neredeyse beni öldürtüyordun” dedi Charlie.

“Yapma ya. Selam tatlım.”

Charlie onu iterek itfaiye binasına girdi. “Hâlâ hayatta olduğumu görünce şaşırdın mı?”

“Çok sevindim. Gel hadi, ben de kahve yapacaktım.” Ses tonu içeri dalmasına sinir olduğunu açığa vuruyordu ama sorun edecek kadar da değildi. Charlie’ye merdivenleri işaret etti, yukarı çıkıp son derece güneşli bir mutfağa girdiler, saksılarında kurumuş birkaç bitki göze çarpıyordu. Ocağın üstünde Charlie’nin o güne kadar gördüğü en büyük Küba tarzı ocak üstü espresso makinesi duruyordu. “Bizim Aspirins’e dedim ki bu kızda görüldüğünden fazlası var. Joey de duygusal davrandığımı, senin boş kafalının teki olduğunu....”

“Kes şunu” dedi Charlie, Balthazar’ın daha fazla devam etmesine izin vermeden. “Bilgiye ihtiyacım var.”

“Otursana” dedi Balthazar bir köşesi yanmış gibi görünen küçük masayı işaret ederek. Raynham Park’ın bir hafta önceki at yarışı bültenleri masa örtüsü vazifesi görüyordu.

“Paul Ecco’nun sana satmaya çalıştığı kitap hakkında bilgi istiyorum.”

“Gizlice dinliyordun, değil mi?” Balthazar bir kavanoz Café Bustelo çıkardı, metal kabın içine göz kararı kahve attı, sonra da dibini suyla doldurdu. Demliği ocağa koyup gazı açtı, mavi alevler demliğin dibini yalamaya başladı. “Gerçekten iyiydin. Bu tür

şeyler yapabileceğini sanan çoğu kişi işi kıvıramaz. Ama bu işleri bıraktığını açıkça söylemiştin."

Rand bazı insanların soygunlar, yalanlar ve hırsızlıklar dünyası için doğduğunu, Charlie'nin de onlardan biri olduğunu söylemişti. Charlie'nin elleri ustalaşmış, parmakları hızlanmış, ağzı iyi laf yapar olmuştu. Gerçekten iyiydi. Ve bundan hoşlanmıştı. Asıl sorun da buydu.

"O gece eve giderken Paul'ün cesedini gördüm" dedi Charlie. "Deşilmiş gibi görünüyordu. Tamam, böyle bir şeyi kimin yapabileceğini bilmek istedim. Sonra bir eşkıya çıkageldi ve Paul'ün o sayfaları nereden aldığını biliyormuşum gibi davrandı. İşte o zaman gerçekten merak ettim, özellikle de beni kimin ispiyonladığını."

"Bana haksızlık ediyorsun" dedi Balthazar yapmacık bir masumiyetle. "Bela arayan bir domuz olman benim suçum değil. Tek yaptığım konuyla ilgilenen birinin birkaç sorusuna cevap vermektir."

Balthazar konsantre süt kutusunu almak için arkasını döndü ama Charlie dönerken ağzını nasıl büzdüğünü görmüştü. Suçlular ve suçla iç içe olanlar arasında esnek bir ahlak anlayışı olabilirdi ama her serserinin kesinlikle itimat ettiği tek bir şey vardı: Kalleşlik yok.

"Paul'ün sana sayfaları satmaya çalıştığı kısmı atlayarak mı cevap verdin?" dedi Charlie. Hermes'in kaybolduğunun ne zaman duyulacağını merak ediyordu. Balthazar'a yanarsa onu da yakacağını hatırlatmakta fayda vardı. "Bu kitap neden bu kadar önemli?"

"Adı *Liber Noctem*" dedi Balthazar sıkılmış gibi. "*Musibetler Kitabı* diye biliniyor çünkü özellikle onlara dair ritüeller içerdiği söyleniyor. Bazı gölge büyücüler sonsuza dek musibet olarak yaşayabilmekten bahsettiği için kitabın ölümsüzlüğün anahtarı olduğunu düşünüyor. Ama içinde her ne varsa gerçekten muhteşem bir kitap. Baskı yerine kalıpla hazırlanmış metal sayfalar. Açık artırma da o aşağılık Lionel Salt tarafından satın alındı. Adam bir Medici kadar zengin ve aynı ilgi alanlarına sahip."

Charlie dudaklarını büzdü.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Balthazar.

"Elbette hayır" dedi Charlie. "Ama Hermes'i gönderen oydu."

Balthazar iki büyük kupa çıkarıp diplerine konsantre süt koydu. İkisinin de üstüne kahve doldurduktan sonra birini Charlie'ye getirdi, sonra oturup sabahlığını düzeltti. "Salt'ın torununun *Liber Noctem*'i çalıp kaçtığı düşünüyor. Sanırım adı Ed Carter'dı. Yoksa Carver mıydı? Her neyse, torun birini öldürdükten sonra intihar ediyor ama kitabı önceden satmış olmalı çünkü kitap eşyalarının arasından çıkmıyor. Salt kitabı geri almayı o kadar istiyor ki kitabı getirene sorgusuz sualsiz elli bin dolar teklif ediyor."

Edmund Carver. Hermes'in ona sorduğu isim buydu. Ama adam ondan ölmüş gibi bahsetmemiştii.

"Kitabı Paul Ecco'ya mı satmış?" diye sordu Charlie.

Balthazar başını iki yana salladı. "Büyük ihtimalle başka birine, sonra o kişi de Paul Ecco'ya tek bir sayfa satmış."

"Neden tamamını değil?" diye sordu Charlie. "Elli bin dolar burun kıvrılacak bir para değil."

Balthazar hak verdiğini göstermek için ellerini açtı. "Belki de Salt'ın dikkatini çekmek isteyen biridir. Suyu bulandırmak isteyen biri."

Charlie kahvesini yudumladı. Kahve yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar tatlı, bu kadar tatlı olmasına şükrettirecek kadar da sertti. "Daha fazla para vermesi için mi?"

"*Liber Noctem* ilk kayb olduğunda" dedi Balthazar, "Salt benim adamlarımdan birini tuttu. Yeni gelen çocuğu."

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Adam'ı mı?"

"Evet, onu. Ama adamım işi halledemedi. Hiçbir şey bulamadı. İhtiyar da pek şaşırmaşa benzemiyordu." Balthazar omuz silkerek kupasından bir yudum aldı.

"Vay be." Paul Ecco'nun Rapture'dan atılmasından bu kadar kısa bir süre sonra sayfayı satmaya çalıştığının duyulması Charlie'yi rahatsız ediyordu, söylenti fazla hızlı yayılmıştı. Ayrıca sadece Aziz'in orada olması değil, cinayetin hunharca işlenmiş olması da bunu yapanın insan olmadığını düşünmesine yol açıyordu. Bir musibetin cinayet işlediğinde bir gölgeyi parçalamak için sebepleri olabilirdi. Bir göğüs kafesini parçalayacak gücü de.

Bir musibet neden *Liber Noctem*'i arasındı ki?

Ayrıca kimdeydi bu kitap?

Salt kitabı araması için Adam'ı tuttuysa Adam, Edmund Carver'in zulasını bulup kitabı iç etmiş olabilir miydi?

Elbette Odette'in mekânının darmadağın olmasına yol açan, ölümün kıyısından dönmesine neden olan şey de bu tür sorular sormaktı. Salt'tan intikam alma hayalinden yıllar önce vazgeçmişti, şimdi de intikam peşine düşmemesi gerekirdi. Bu hem imkânsız hem de çocukçaydı.

"İşi sen alabilirsin" dedi Balthazar. "Oyundan dönmemek üzere çıkmak mı istiyorsun? Öyleyse klas bir vedayla ayrıl. Hadi Şarlatan, sen bir bedenden nefesi, bir kalpten nefreti, gökyüzünden ayı çalabilirsin."

"Yağcılık sana hiç yakışmıyor." Elli bin dolar çok paraydı ama Salt'ın ödemeyi hak ettiği bedelin yanında hiçbir şey değildi. "Bunu düşüneceğim."

Balthazar, Charlie şimdiden işi kabul etmiş gibi gülümsedi. "Hah şöyle. Yola geleceğini biliyordum."

Charlie asfaltta arabasına doğru yürürken caddenin diğer tarafında bir adam fark etti. Adam hareket ediyor olsaydı ya da herhangi birinin yapacağı gibi telefonuyla uğraşsaydı Charlie dönüp ikinci kez bakmayabilirdi. Ama bu adam hiç kımıldamadan duruyordu, ellerini –hatta kollarını– paltosunun ceplerine sokmuş, gözlerini itfaiye binasına dikmişti.

Charlie gün ışığında Aziz'in genç bir adam olduğunu ama gözlerinin kadim bir parıltıyla ışıldadığını görebiliyordu.

Musibet avına çıktıysa Balthazar'ın evinde ne arıyordu? Charlie, Aziz'in ara sokakta kötü bir niyeti varmış gibi ona doğru yürüyüşünü unutamıyordu.

Ürpererek Corolla'sına binip gazladı. Uzaklaşırken Aziz'in başını yavaşça çevirip gözleriyle arabayı takip ettiğini gördü. Sonra gölgesi sırtında kocaman kanatlara dönüşerek Aziz'i havaya kaldırdı. Aziz mavi gökyüzünde akıl almaz bir melek gibi asılı duruyor, paltosu etrafında uçuşuyordu.

Charlie neredeyse bir çukura girecekti, kalbi deli gibi atıyordu. İlk kırmızı ışıktaki durup tekrar arkasına baktı, Aziz peşinden gelmiyordu.

Charlie eve geldiğinde gergin bir enerjiyle ve bol bol kafeinle doluydu. Lavabodaki bolonezli tabakları yıkadı. Tezgâhı sildi. Bu da yetmeyince buzdolabını temizlemeye koyuldu. Her zamanki gibi en iğrenç şeyleri atmakla yetinmiyordu, bir tarafı içine göçmüş ve küfle kaplanmış bir salatalık, beyazlaşıp sertleştiği için kimsenin yemeyeceği küçük bir parça peynir, grimsi eriştelerle dolu ve endişe verecek kadar şişmiş bir kap. Bu kez soslar da dahil olmak üzere her şeyi dışarı çıkardı ve rafları çamaşır suyu katılmış suyla ıslattığı havlularla sildi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Vince yatak odasından gelip kahve demliğine uzanarak.

Charlie, Vince’in sesini duyunca irkildi.

Vince aylardır birlikte yaşadığı adam gibi görünüyordu. Sarı saçları uykuda darmadağın olmuştu. Sakalı uzamıştı. Bir önceki geceden bahsetmeden mutfakta dolaşırken bir adamın boynunu kirdiğine, sonra da ay ışığının altındaki kırık basamaklarda onu becerdiğine inanmak imkânsızdı.

Ve yalan söylediğine.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar söylediğine...

“Minibüsünden biraz temizlik malzemesi alabilir miyim?” diye sordu Charlie.

Vince tereddüt etti. “İstersen ben gidip...”

“Harika olur” dedi Charlie sevinçle sözünü keserek. Minibüsünü karıştırmasını istemiyorsa büyük ihtimalle saklayacak başka bir şeyi daha vardı. Charlie gitse belki de arka koltukta yuvarlanan bir kafa bulacaktı.

Belki de Vince sırf nezaket gereği bu teklifte bulunuyordu.

Belki de Hermes’in cesedinin parçaları poşetlerin içindeydi ve Charlie’nin görmesini istemiyordu.

Charlie tazelenmiş bir şevkle işine döndü. Buzdolabını Vince’e

duyduğu arzuyu, bütün aptallığını söküp atmak için ovalıyormuşçasına ovaladı.

Vince temizlik malzemelerini getirdikten sonra olukları temizlemek için elinde kupasıyla dışarı çıktı. *Ve kafayı saklamak için* diye düşündü Charlie ister istemez.

Posey dört civarında, her zamankinden de geç kalktı. Yalpalarak mutfağa girip bir mısır gevreği kâsesini kalan kahveyle doldurduktan sonra mikrodalgaya koyarken bitkin görünüyordu.

Charlie birkaç ay onun gibi hırsızlık yapan bir çocukla çıkmış, sonra çocuk Charlie'nin onu elmas olduğuna inandırdığı küpeleri alıp şehirden kaçmıştı. Çocuk Charlie'ye evleri soymaya ilk başladığı zaman zengin insanların gerçekten değerli eşyalarını kasada sakladığını sandığını ama sonra onları göz önünde tuttuklarını anladığını söylemişti. Zenginler de herkes gibi paspasın altına anahtar koyuyordu çünkü onlar da anahtarlarını kaybediyordu. Kasaya değerli şeyler yerine doğum belgelerini, evlilik cüzdanlarını ve resmi evrakları koyuyorlardı. Mücevherler yatak odasında ki dolapta dururdu, çok değerli olanlar bile, çünkü insanlar onları takmak isterdi. Dizüstü bilgisayarlar masaların ya da kenepelerin üzerinde olurdu. Televizyon duvarda. Pahalı içkiler servis arabasında. Silahlar komodinin ilk çekmecesinde.

İnsanlar eşyalarını yanlarında ister, sırları da buna dahildir. Gece yatarken güvende hissetmenizi sağlayan nedir? Sırlarınızın hâlâ saklı olduğunu kontrol edip görebilmek.

Charlie'nin bulması gereken bir şey varsa Vince onu büyük ihtimalle yatak odasında saklıyordu.

Bu fikir aklına geldikten sonra bir türlü gitmek bilmedi.

Vince'i evden çıkarması gerekiyordu, hem de bir an önce, yoksa sağduyusunu bir tarafa bırakıp şeytana uyacak, eşyalarını karıştırırken Vince'e yakalanacaktı.

Bir saat sonra Vince kapkara ellerle içeri girdi. Charlie o zamana kadar hikâyesini hazırlamıştı.

"Katelynn bu akşam kahve içmek için onunla buluşmamı istiyor" dedi kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışarak.

Vince lavaboda dirseklerine kadar sabunladığı ellerini yıkıyordu. "Şu dövmece. Pervane yiyen kuzeni olan."

"Evet" dedi Charlie, cesareti kırılmıştı. Partide konuştuklarını fark etmemişti. "Yeni bir şey yaptırmayı düşünüyorum."

"Öyle mi?" dedi Vince ıslak ellerini siyah kotuna kurulayarak.

Yüzündeki ifade -hafifçe gülümseyişi, içten gibi görünen ilgisi, dün gece olanlar için yargılamayışı- de cesaretini kırmıştı. Onu gerçekten önemsiyor olmalıydı. Onu kurtarmak için birini öldürmüştü.

Charlie ona güvenmek istiyordu.

"Vince?" Vince'in elini tutup gri gözlerine baktı. "Gölgeni nasıl kaybettin? Bu kez ciddi soruyorum."

Vince bakışlarını kaçırdı. "Kaybetmedim. Ben..." Durdu, sonra yeniden konuşmaya başladı. "Tehlikede olduğumuzu anlamamıştım."

Yalan söylemiyor olabilirdi. Gerçek çoğu zaman karmaşıktı, açıklaması zordu. "Ne tehlikesi?"

Vince başını iki yana salladı, Posey'nin daha çevreci olmaları için internetten satın aldığı ve şimdi sümüksü salatalık kalıntılarıyla, buzdolabından çıkan diğer artıklarla ve bir sürü kahve telvesiyle dolu olan gübre kovaşını aldı.

"Bu bir cevap değil" diye seslendi Charlie arkasından.

Ama aradığı her ne ise bulamadı. Vince gübre kovaşındakileri hiçbirinin işe yaradığından emin olamadığı tuhaf solucan kutusuna boşaltmak için dışarı çıktı. Onca kahve artığıyla Charlie'nin emin olduğu tek şey solucanların gerim gerim gerildiği idi. Bir kuş solucanlardan birini yese doğruca güneşe uçardı.

Vince geri geldiğinde telefonda konuşuyordu. Bir iş için aramışlardı. Bir konutta işlenen çifte cinayet için.

"İstersen kalabilirim" dedi Vince telefonu ağzından uzaklaştırarak. Charlie telefonda patronun birine bağırdığını duyabiliyordu. O ana kadar Vince'in konuşmaktan kurtulmak için telefon gelmiş gibi yaptığından şüphelenmişti.

Başını iki yana salladı. "Zaten dışarı çıkacağım. Katelynn'le buluşacağım ya."

Vince paltosunu aldı. Charlie'yi ağzından, sonra da çenesinin ucundan öptü. Belli ki bu öpücüğün bir anlamı vardı ama Charlie özür mü yoksa bir söz mü olduğundan emin olamadı.

Vince gittikten sonra gözlerini yatak odasının kapısına dikti. Vince işten aranmamış olsaydı sorularına cevap verebilirdi. Gazetede ki köşesinde okuyucuların sorunları için tavsiyelerde bulunan yazarlardan biri olsa beklemesini, Vince'in mahremiyetine saygı göstermesini ve sorularını döndüğünde sorması gerektiğini söylerdi.

On beş dakika sonra ayağa kalkıp gerinir gibi yaptı. "Eh, dışarı çıkmadan önce biraz kestireyim bari."

"Bekle" dedi Posey. "Vince'in gitmesini bekliyordum. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Charlie yine DMT muhabbeti yapmak ve Posey'nin ormanda inziva deneyimi için biraz hırsızlık yapmanın nasıl kaçınılmaz olduğuna dair söyleyeceklerini dinlemek istemiyordu. "Uzun sürmez."

Yatak odasına girip kapıyı kapattıktan sonra etrafına bakındı. Darmadağınık çarşaf. Yere saçılmış giysiler ve ayakkabılar. Sararmış ciltsiz kitapların, makyaj malzemelerinin ve içine makbuzlar tıktırılmış vazounun bulunduğu şifonyer.

Ellerine bakıp da titrediklerini görünce şaşırdı.

Bütün örtüleri çekip aldıktan sonra yatağı kaldırıp duvara dayadı. Yatak ağırdı ve sallanıp duruyordu ama başarmıştı. Fimlerde yatağın altına bir şeyler saklarılardı. Bu da film izleyen insanların yatağın altına bir şeyler sakladığı anlamına geliyordu.

Ama yatağın altında tek bulduğu kayıp külotu, buruş buruş bir kâğıt mendil ve bir zamanlar Lucipurr'un tüy yumaklarından biri olabilecek iğrenç, tüylü ve yassı bir şeydi.

Aklına çekmecelerde, ceplerde başka bir kadına dair delil arayan annesi geldi. Canla başla bir olumsuz kanıtlamaya çalışıyordu. Hiçbir şey bulmamayı ummak ve hiçbir şey bulmamanın yeterince aramadığın anlamına geldiğini bilmek. Charlie asla böyle olmayacağına yemin etmişti.

Ama işte aynı noktadaydı.

Şifonyerin Vince'e ait olan tarafına geçti, ellerini çekmecelerin arkasına kadar soktu, sonra her şeyi boşaltıp çekmeceleri ters çevirdi. Vince düzenli biriydi –giysilerini asla yerlere atmaz, lavaboda kıl tüy bırakmazdı– bu yüzden tişörtlerle kotların çekmecelere gelişigüzel tıktırıldığını görmek şaşırtıcıydı. Bu kaosta bir düzen olmasın diye dua ediyordu çünkü yeniden eski haline getirmesinin imkânı yoktu. Vince karıştırılıp karıştırılmadığını anlamak için beş top çorabı belli bir düzende bıraktıysa Charlie hapı yutmuş demektir.

Ama dikkat çeken bir şey bulamadı. Suçlayıcı hiçbir delil yoktu.

Sonra dolaba geçti. Dolaptaki giysilerin çoğu Charlie'nindi ama sol tarafta Vince'in derinlere itilmiş bir paltosu ve bir çift botu vardı. Charlie paltonun ceplerini karıştırıp iki fiş çıkardı. Biri benzin fişiydi, diğeri de süt, ekmek ve yumurta. İkisi de nakit ödenmişti.

Karanlığın içine doğru bakarken botların arkasında boş gibi görünen silindirik şeklinde bir çanta fark etti. Çantayı çekip çıkardı ve fermuarını açtı.

Çantanın dibinde yaklaşık beş sent büyüklüğünde metal bir disk ve bir ehliyet buldu. Çantayı çevirip salladı ama içinden başka bir şey çıkmadı.

Küçük metal diski eline aldı. Beklediğinden daha kalın ve ağırdı, saat piline benziyordu ama üstünde yazı falan yoktu. Elektronik bir şeyin parçası mıydı? Bir oyun ekipmanının parçası? Charlie diski cebine koydu.

Sonra ehliyete baktı. Fotoğrafta daha genç bir Vincent vardı, kocaman gülümsüyordu, saçları düzgünce briyantınlenip taranmıştı, fotoğrafın alt kısmında gömleğinin yakası görünüyordu. Springfield'da bir adres, bir daire numarası. Eyalet başkentinin üstünde ise bambaşka bir isim yazıyordu.

Edmund Vincent Carver.

Charlie bir an afallayarak sahte bir ehliyete baktığını sandı. Ama ehliyetin kenarları gayet düzgündü, ışığa tuttuğu zaman şüpheye yer bırakmayan hologramın Vince'in fotoğrafının üstünde parladığını gördü.

Lionel Salt'ın torunu. *Liber Noctem*'i çalan kişi. Öldü sanılan kişi.

Lionel Salt'ın varisi geceleri yanında yatıyordu.

Charlie nefes almakta zorlanıyordu. Panik atak geçirdiğinden ve böyle hızlı hızlı ve sık nefes almaya devam ederse ciğerlerini patlatacağından emindi.

Telefonunu çıkarıp ehliyetin fotoğrafını çekti, bunu başarabildiğini görünce şaşırdı. Her şey çok hızlı geliyor gibiydi. Yine de bilgisayarın başına geçip arama motorunu açabildi. "Edmund Carver" ve "Springfield" yazdı.

İlk arama sonucu geçen yaz *The Republican*'da çıkan bir yazıydı:

SPRINGFIELD–Pazartesi sabah saatlerinde şehir merkezindeki MGM kumarhanesinden iki blok ötede, bir arabanın içinde iki cesedin yanmış kalıntıları bulundu.

Polis cesetlerden birinin Lionel Salt'ın torunu olan 27 yaşındaki Edmund "Remy" Carver'a ait olduğunu tespit etti. Diğer cesedin ise dört ay önce Worcester'daki daire-sinden çıktıktan sonra kaybolduğu bildirilen 23 yaşındaki Rose Allaband'a ait olduğu bildirildi. Adli tıp ilk bulgulara göre cinayet sonrası intihar olasılığı üzerinde duruyor.

Polis şu an başka şüpheli aramıyor.

Charlie'nin kalbi deli gibi atıyordu.

Birkaç tıklamadan sonra Vince'in New York Üniversitesi'nin eskrim takımındaki onun gibi genç, geniş omuzlu adamlarla birlikte fotoğrafını buldu. Üstünde yakalı, beyaz bir giysi vardı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, saçları ehliyettenkinden daha kısaydı, yanları neredeyse kazınmıştı. Kılık değiştirmiş gibi görünüyordu ama kameraya içtenlikle gülümsemişti, sanki dünyanın onun gibi insanlar için yaratıldığını düşünüyordu.

Vince böyle gülümsemezdi.

Elbette o zamanlar kendine *Remy* diyordu, zengin ve mutluydu. Kimseyi öldürmemiş, kendine öldü süsü vermemişti. Cesetleri kaldırarak kayıt dışı çalışmıyor, yatacak bir yeri olsun diye züğürt bir kızla birlikte yaşamıyordu.

Charlie tanıştıkları gece kalabalık barda Vince'in kürek kemikleri arasından süzülen teri, ucuza sarhoş olmak için içtiği adi içkiyle hazırlanmış cin toniğin tadını, arkadaşının erken çıktığını, Vince'in onu yangın çıkışına doğru iten kalabalıkla arasında nasıl duvar gibi durduğunu hatırladı.

Zengin olduğunu bilseydi kendini çaresiz ve aptal hissettiği bir anda onu evine götürür müydü? Asla. Hem ona inanmazdı da. Bunun berbat bir tavlama yöntemi olduğunu düşünürdü. *Demek bir milyarderin torunusun. Ben sadece zibilyonerlerle çıkarım. Şansına küs.*

Ya onu ikna etseydi? Asla edemezdi. Prestijli bir üniversiteden mezun, koca bir mirasın üstünde oturan ve önünde geleceği olan bir adamla olmazdı. Hayat tarzını, işini, eğitimsizliğini ve seçimlerini küçümsesin diye onu kirada oturduğu eve götürecek hali yoktu.

Ayrıca Salt'ın akrabası olduğunu bilseydi kafasında şişe kırardı.

Charlie odaklanmaya, Vince'in o gece ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı. Herhalde bir geleceği olmadığı için endişeleniyordu, değil mi? *Liber Noctem*'i çalmıştı, sonra bir şeyler ters gitmişti. Kızla ilgili bir şey miydi? İki cesetle ve kendine ölmüş süsü verme-siyle sonuçlanan şey ne olabilirdi?

Bir şekilde o sahte Minnesota ehliyetini edinmişti, ehliyet Charlie'nin sorgulamayacağı kadar gerçeğe benziyordu. Charlie elbette gerçek bir Minnesota ehliyeti görmemişti, Vince'in ehliyetini plastik kılıfından çıkarıp incelememişti de, herhalde pek az kişi bunu yapardı. Ama Vince'in ne kredi kartı ne de kredisi vardı. Sosyal güvenlik numarası da yoktu. Sadece kayıt dışı olarak otel odalarını temizlediği korkunç bir işi vardı.

Sonra Charlie ortaya çıkmıştı. Muhtemelen Vince onu içerken görmüş ve kolay lokma olduğunu düşünmüştü. Vince'i hemen yatağa atmaya hazır, üzgün bir kız. Fazla soru sormayacak kadar da çaresiz. İyi dolandırıcılar böyle yapar. Sizi hiçbir şeye ikna etmelerine gerek yoktur çünkü siz kendi kendinizi ikna etmekle meşgul-sünüzdür.

Ardından, neredeyse bir yıl sonra Vince, Rapture'a gelmiş ve büyükbabasının tetikçisini orada bulmuştu. Hermes onu görürse başı daha da belaya girecekti. Yani Hermes'in ölmesi gerekiyordu. Bunu Charlie'yi kurtarmak için yapmamıştı.

Charlie sersem gibiydi, başı dönüyordu.

"Sen dışarı çıkacağını... "Posey kapının pervazına yaslandı, eli hâlâ tokmaktaydı. Duvara yaslanmış yatağı, boşaltılmış çekmece-leri görünce gözleri hafifçe büyüdü, sonra yerde oturan Charlie'ye baktı. "Çöpe attığın kıyafetlerin cebinde otuz dolar bıraktığından haberin var mı?"

"Kahretsin" dedi Charlie. Geceki bahşişleri. Aklını kaçıyordu. Gerçekten aklını kaçıyordu.

Posey odaya girip parayı verdi, sonra yeniden etrafına bakındı. "Neler oluyor? Çünkü pek de uyuyor gibi görünmüyorsun."

"Hayır, uyuduğum falan yok" dedi Charlie.

Posey iç geçirdi. "Biraz ramen yapacağım, yeniden kahve de demleyeceğim. Her ne yapıyorsan bitirmek için on dakikan var, sonra da konuşacağız."

Kardeşi gider gitmez Charlie yeniden internete girdi. Yine 'Edmund Carver' yazdı. Dernek bloglarında Vince'in partilerde çekilmiş fotoğrafları çıktı. Son dört yıla ait bir fotoğraf yoktu ama ondan önce açılışlara ve balolara katıldığına dair haberler vardı. Fransız Kültürel Mirasını Koruma Derneği'nin galası hakkında bir haber buldu, haberde Vince'in sarışın bir kadınla çekilmiş fotoğrafı vardı, fotoğrafın altında kadının Adeline Salt olduğu yazıyordu. Kadın bronzlaşmış, fit ve büyük ihtimalle cilt bakımından geçirilmiş vücutuna son derece pahalı görünen beyaz, ipekli bir elbise giymişti.

Vince -*Edmund*- bir kolunu kadının omzuna atmıştı ve elinde bir şampanya kadehi vardı. Fotoğraf tam kahkaha atarken çekilmişti, ışık öyle bir vurmuştu ki gölgesi ikisinin üstüne düşmüştü.

Charlie kızı tanıdı. Vince'in cüzdanında sakladığı fotoğrafta ki kadındı. Salt'ın kızıydı, her ne kadar aynı yaşta görünseler de Edmund'ın teyzesi oluyordu.

Adeline. Uykusunda sayıkladığı kız.

Haberin altındaki yorum kısmına birkaç kişi düşüncesini yazmıştı.

Asalak yüzde birlik kesimin yüceltilmesindeki sorun da bu. Doğru insanları tanıdığı müddetçe adam katil de olsa sorun olmuyor.

Remy'ye yönelik suçlamalara inanmıyorum, onu tanıyan kimse de inanmaz. Hamptons'taki bir parti esnasında çıkan fırtınanın ardından personelin çadır kurmasına yardım ederken sıırıslıklam olmaktan, tanımadığı birinin ızgaradan aşağı düşen çantasını almak için pis kaldırıma uzanmaya kadar her zaman insanlara yardım etmek için zahmete girerdi. Central Park Koruma Derneği'nin yemeğinden kaçıp onunla parkta yürüdüğümü asla unutmayaçağım. Ben bu Edmund'ı hatırlamayı seçiyorum.

Belki de kötü biriyim ama öldüğüne sevindim. Keşke masum bir kızın canını almadan ölseydi. Birinin onu savunması, üstelik onu bir sosyopat olarak değil de başka şekilde "hatırlanmayı seçmesi" gerçekten iğrenç.

Charlie kardeşinin lavaboya bir şey koyduğunu duyunca onunla yapacağı mecburi konuşmadan önce sadece birkaç dakikası kaldığını anladı. Ama yapmak istediği bir şey daha vardı. Google'a Lionel Salt yazdı, bu yıllardır yapmadığı bir şeydi.

West Springfield'da, 2001 yılında 8,9 milyona satın aldığı anlaşılan malikânesine dair bir tanıtım ve devam eden davalarla ilgili bazı bağlantılar vardı. Evin fotoğrafını görür görmez Charlie'nin avuçları terlemeye başladı.

Tıpkı hatırladığı konak gibi görünüyordu.

14 KARA SİNEK SÜRÜSÜ

Charlie odadan çıktığında Posey acılı sarmısak sosuna buladığı ramenı mideye indirmekle meşguldü.

Tayt ve kocaman bir tişört giymiş, kahverengi saçlarını örmüştü. Eyeliner ve dudak parlatıcısı sürmesi ve uzun, fermuarlı çizme-ler giymiş olması dışında normaldi. Demek bir yere gitmeyi planlı-yordu. Charlie bir laboratuvar olmasın diye dua etti.

“Tamam, demek Vince yokken benimle konuşmak istiyordun” dedi Charlie öğrendiklerine değil, bu konuşmaya odaklanmaya çalışarak. “Neden?”

Posey kâsesini itti. “Odanı neden talan ettiğini bana söylemeyecek misin?”

Belki de ahmaklar gibi tarot falı baktırmalıydı. Belki de bunu başka birinden duymaya ihtiyacı vardı: *Ondan sana hayır gelmez.* “Önce sen ne söyleyeceksen söyle.”

“Peki. Dün gece biriyle konuşuyordum...”

Charlie birden dün gece o kadar çok şey söylediğine pişman oldu. “Bana kimseye anlatmayacağını söylemiştin.”

“Sadece seninle tartışmayı bırakmıştım” dedi Posey. “Söylediğin gibi yapmayı kabul etmemiştim.”

Charlie aptalca bir telefon görüşmesi yüzünden neredeyse ca-rından oluyordu. Salt bir şekilde Posey’nin hikâyesini duyar ve bunu Hermes’le ilişkilendirirse ne olacaktı?

“Tedbirli davrandım” dedi Posey.

“Hepsini sil. İnternette her ne yazdıysan *sileceksin.*” Charlie,

Posey'nin bilgisayarını arandı, onu Nashawannuck Gölü'ne atabilirse internette paylaştıkları silinecekmiş gibi.

"İnternette yazmadım. Okunduktan sonra her şeyin silindiği şifrelenmiş bir sohbetti."

Charlie masaya oturdu. Baş zonkluyordu. Son yirmi dört saatte olanlar kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Karanlık bir deliğe kıvrılmak, belki de çılgılık terapisine katılmak istiyordu.

"Bir an için hepsini unut" dedi Posey. "Çünkü seninle konuşmak istediğim kısım bu değil."

"Hassiktir" dedi Charlie, daha doğru düzgün bir yanıt bulamamıştı.

"Massachusetts Üniversitesi'nde yüksek lisans yapan biri var. Madurai Malhar Iyer. Doktora tezini gölgelerin canlandırılması üzerine yapıyormuş. Bana ondan bahseden adam yıllardır onunla konuşmaya çalışıyormuş ama Malhar onu sürekli başından savıyormuş."

Charlie bunun ardından ne geleceğini de bundan hiç hoşlanmayacağını da seziyordu.

"Onunla görüşmeyi kabul etmeyeceğini biliyordum, o yüzden ona yazıp sana olanlar benim başıma gelmiş gibi anlattım. Ama..."

Charlie ona ters ters baktı.

"Ama yalnız gidemem" dedi Posey.

"Nedenmiş?"

"Çünkü bunlar benim başıma gelmedi" dedi Posey çok açıkmiş gibi.

Charlie kardeşinin ramen'ine bir çatal batırıp acı sostan ağzı yana yana yemeye başladı. "Bu *senin için* büyük bir sorun sanırım."

"Ona bu akşam konuşmak için üniversitenin kütüphanesinde buluşabileceğimizi söyledim" dedi Posey, sesi bir şeyi açıkça sormadan sormak isteyen biri gibi yükselmişti. "Bu akşam."

"Hayır... olmaz" dedi Charlie ellerini havaya kaldırarak. "Hayatta gitmem. Mümkün değil."

Posey gözlerini kıstı. "İşin mi var? Oturma odasını mı yağmalayacaksın?"

Charlie kalktı. "Dün gece olanlar gerçekten kötüydü ve bunu bugün bir yabancıyla konuşmayı kesinlikle istemiyorum."

"Katelynn'le buluşacağın konusunda yalan söyledin. Yalan söylediğini biliyorum. Bir şey arıyordun ve o esnada Vince'in burada olmasını istemiyordun." Üstü kapalı bir tehdit olsa da etkiliydi.

Gözlerini dikmiş bakışıyorlardı. Charlie farkında olmadan yumruklarını o kadar sıkıştı ki tırnakları avuçlarına batıyordu. "Bunu yapma."

"Arabam yok. Hiç değilse beni oraya götür" dedi Posey. "*Lütfen.*"

Charlie bir inilti çıkararak odasına doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Posey arkasından.

"Ceketimi almaya."

Gözlerini banyonun yanındaki duvara dikerek kuyruğunu sallamakta olan Lucipurr'un yarından geçti. Oradan bazen farelerin sesi geliyordu, bu da kedinin sınırlarını bozuyordu. Charlie son günlerde hepsinin sınırlarının bozuk olduğunu düşündü.

Charlie yatak odasını düzene koymaya çalıştı, yatağa yeni çarşaf serdi, böylece herhangi bir şey yerinden oynamışsa temizlik yaptığını bahane edebilirdi.

Yola çıktıklarında Charlie'nin kafası Salt'ın Rand'i öldürmesine dair hatıralarla ve Vince'in bir gece önce bir cinayeti nasıl kolayca örtbas ettiğine dair düşüncelerle allak bullaktı. Vince büyükbabası için mi cinayet işlemişti? Arabasında ölü bulunan o kızı Salt için mi öldürmüştü? Kendisi için mi öldürmüştü?

Vince dikkatli, titiz ve sinir bozacak kadar becerikliydi ama cinayet işlemekten hoşlanıyormuş ya da bir daha cinayet işlemeye hevesliymiş gibi görünmüyordu. Charlie onu zevk için birinin canını yakarken düşünemiyordu.

Elbette onu sadece televizyonda gördüğü türden bir galada, üstünde muhtemelen Charlie'nin arabasından daha pahalı bir kıyafetle, Fransa'nın doğru bölgesinden geldiği için büyük C harfi kullanmasına izin verilen şampanyayı yudumlarken de düşünemiyordu. Belki de Charlie'nin hayalgücü feci şekilde körelmişti.

“Bana Malhar denen şu adamdan bahsetsene” dedi kafasını dağıtmak için.

Posey omuz silkti. “Hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Yazışırken gayet kibardı.”

“Alınma ama Vadi’de bir sürü yüksek lisans öğrencisi var, hepsi de sadece öğrenci. Bu adamın senden daha fazla bilgiye sahip olduğu fikrine nereden kapıldın? Her gece internette araştırma yapıyorsun. Herhalde canlandırılmış gölgelerle ilgili milyonlarca yazı okumuşsundur.”

Posey kaşlarını iyice çatı. “Ben araştırma yapıyorum sayılmaz. İnsanlar dikkat çekmek için hikâyeler uydurabiliyor ya da abartabiliyor. Videolar sahte olabiliyor. Çok şey biliyor olabilirim ama gerçek olduğunu düşündüğüm pek çok şeyin işe yaramadığı oldu. Malhar ise elde ettiği bilgileri doğruluyor. Kanıtları var.” Posey koltuğunda huzursuzca kıvıldandı. Muhtemelen Corolla’daki her şey gibi koltukların da hurdası çıktığı içindi. “Yeri gelmişken...”

“Ne?” dedi Charlie.

Posey yüzünü buruşturdu. “Ben de bazı şeyleri abartmış olabilirim...”

“Malhar’ın dikkatini çekmek için.” Charlie camdan dışarıya, kararmakta olan gökyüzüne baktı. “Sanırım başardın da.”

Bundan sonra Posey, Calvin Coolidge Köprüsü’nü geçene dek konuşmadı.

Massachusetts Üniversitesi futbol stadyumu, yüksek binaları, keşmekeş trafiği ve minyatür bir Stonehenge’i ile birden bir şehir gibi önlerine seriliverdi. Pazarda yanlış bir yola saparsanız kendinizi her yıl çekirge sürüsü gibi gelen, biraya ve boba çayına susamış bir öğrenci sürüsünün içinde buluverirdiniz. Öğrenciler Vadi’nin can damarıydı, Charlie onlara kızsada içki dağıtmaya devam etmek istiyorsa onlara herkes kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Hem yakında Posey de onlardan biri olacak, onlarla birlikte imkânlarla dolu bir geleceğe doğru yol alacaktı. En azından Charlie öyle umuyordu.

Charlie arabayı doğru ya da yanlış yerde olduğunu ifade ediyor olabilecek harflerle işaretlenmiş devasa bir park yerine çekti.

Arabadan inince ısıtmayan deri ceketini giydiğine bir kez daha pişman oldu. Güneş alçalmıştı, uzakta kıpkırmızı görünüyordu. Sunderland'deki yıldırım çiftliğini görebiliyorlardı, uğursuz çatırtılar ve çakmalar eşliğinde yıldırımların enerjisi toplanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Charlie.

"Her gün buraya gelmeyi hayal edemiyorum" dedi Posey.

Oldukları yerde biraz dikildikten sonra Charlie, Posey'nin ne tarafa gideceklerini bilen kişinin o olduğunu hatırlattı. Posey kaşlarını çatarak bir müddet telefonuna baktı. "Sanırım şu gölete doğru gitmemiz gerekiyor."

UGG botlar ve pijamalar içindeki öğrenci kümelerinin yanından geçerek kampüste dolaşırken iki kez kayboldular. Kusursuz eyeliner'lı siyah bir kadın, öğrenci derneği binasının önünde oturmuş *Beowulf* un feminist bir çevirisini okuyordu. Beyaz bir çocuk, Charlie'ye anime festivali için broşür vermeye çalıştı. Üstlerinde takım eşofmanı olan üç çocuk koşarak yanlarından geçti.

Vince de böyle bir okula gitmiş, derslere girmiş, eskrim yapmayı öğrenmişti. Onu daha az şanslı olanlara hükmetmeye hazır halde mezun eden daha pahalı bir üniversiteye.

O zamanlar Vince'in her şeyi vardı. Para. İmtiyaz. Güç.

Charlie ilk kez onu kaçmaya iten şeyin ne olduğunu merak etti.

Madurai Malhar Iyer onları kütüphanenin lobisinde bekliyordu. Uzun boylu bir adamdı, gençti, kahverengi tenliydi, tel çerçeveli gözlükleri vardı ve tişörtünün üzerine oduncu gömleği giymişti, o kadar zayıftı ki çalışmaktan yemek yemeyi unutuyor gibiydi.

"Ben Posey" dedi Posey. "Bu da ablam Charlie."

Malhar onları misafiri olarak kaydettirip içeri soktu ve arka taraftaki bir çalışma odasına götürdü. "Benimle bu kadar çabuk buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim" dedi kitap raflarının arasından yürürlerken.

Posey başını salladı, belli ki biraz utanmıştı. Charlie onun adamı etkilemek istediğini fark etti.

Malhar çantasını omzundan indirip masanın üstüne koydu, dizüstü bilgisayarıyla birlikte bir defter çıkardı. Çantadan birkaç kalem düştü, peşlerinden bir elma yuvarlandı. "Bir şey ister misiniz? Kahve makinesi var ama kahve pek iyi değil. Sıcak çikolata iyidir ama biri bardağında haşlanmış hamam böceği bulunduğunu söyledi."

Posey yüzünü buruşturdu. "Ben almayayım."

"Ben hamam böcekli bir kahve alayım" dedi Charlie. Balthazar'ın şekerli kahvesinin etkisi geçmeye başlamıştı ve ayakta kalmak için bir şeye ihtiyacı vardı.

"Ben gidip getireyim" dedi Malhar, sonra duraksadı. "Eminim iyidir. Yanlı bir sürü insan içiyor."

Üç bardakla geri döndü. İki kahve ve bir sıcak çikolata. Herhalde misafirlerini zehirlemediğini göstermek için şaraptan ilk yudumu alan bir ev sahibi gibi kendine de alma zorunluluğu hissetmişti.

"Ee" dedi boğazını temizleyerek. "Posey, hikâyeni yeniden anlatmanı istiyorum, ayrıca kayda almak istiyorum. Sakıncası var mı?"

Posey omuzlarını dikleştirdi. "Aslında ablamın başından geçti. Sana benim başıma gelmiş gibi anlattım çünkü ablam konuşmaya pek istekli değildi. Ama onu bunun gerçekten önemli olduğuna ikna ettim."

Malhar bakışlarını Charlie'ye çevirdi. Charlie omuz silkti.

"Yani canlanmış gölgesi olan sen misin?" Malhar afallamış görünüyordu.

Charlie onu suçlayamazdı. Posey'ye döndü. "Ne?"

Posey süt dökmüş kedi gibi duruyordu. "Evet. Ya da onun gibi bir şey. Dün gece gölgenin ne kadar tuhaf görüldüğünü biliyosun."

"Seni geberteceğim" dedi Charlie ayağa kalkarak. "Cidden seni öldüreceğim. Kimse beni suçlamaz. Beni buraya sürüklemene izin verdiğime inanamıyorum."

Malhar şiddete engel olmak için elini kaldırdı. "Birkaç test yapabiliriz."

Posey arabada hikâyeyi abarttığını söylemişti ama Charlie bunu hiç beklemiyordu. "Olmaz. Biz gidiyoruz. Posey vaktini boş yere çalıyor. Tek istediği senden gölgesini nasıl uyandırabileceğini öğrenmek. Seni buna ikna edebilmek için her şeyi söyleyebilir."

"Dur" dedi Posey onu kolundan tutarak. "Bırak bir baksın. Ona olanları anlat."

Charlie kolunu sertçe çekti. İçinden Posey'nin kahvesini devirmek, kafasına sandalye fırlatmak geliyordu.

Yine de bir yanı merak ediyordu, gölgesi büyülü olabilir miydi? Edindikleri bilgi gerçekten işlerine yarayacaksa kardeşinin sinir bozucu düzenbazlığını hoş görmeye değmez miydi?

"Tamam" dedi kendini yeniden koltuğa bırakarak. "Başla hadi. Gölgeyi test et. Ya da her ne yapacaksan. Ama tüm bunların saçmalıktan başka bir şey olmadığı ortaya çıkınca seni uyarmadığımı söyleme."

Malhar telefonunu kaldırdı. "Peki kaydedebilir miyim?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz" dedi Charlie.

"Hadi ama" dedi Posey.

"Kayıta ismini söylemen gerekmiyor" dedi Malhar. "Kimliğini notlarımda saklı tutacağım. Kaydı sadece yeniden gözden geçirebilmek için alıyorum, böylece her şeyi doğru yaptığımdan emin olacağım. Başka kimse kaydı dinlemeyecek."

Charlie bir Malhar'a bir Posey'ye baktı. "Tamam. İsim yok."

Malhar bir butona basarak telefonu aralarına koydu. "Tamam, şimdi kayıttayız. Bu işi çözeceğiz. Önce biraz kendinden bahset. Yaşın. Diğer önemli detaylar."

"Yirmi sekiz yaşımdayım." Geri kalanların hiçbirisi Charlie'nin kayıta söyleyeceği şeyler değildi. "Söyleyecek fazla bir şeyim yok."

"Ya sen?" Malhar, Posey'ye döndü.

"Ben mi?" Posey endişeyle başparmağının etrafındaki deriyi yoluyordu. Tam derisini ısırmıştı ki ne yaptığını fark eder gibi oldu. Ellerini masanın üstünde birleştirdi.

"Kayıтта sen de konuşacaksın." Malhar güven vermek ister gibi gülümsedi.

Posey sesini hafifçe yükseltti, sanki sesinin kayıтта duyulmayacağından korkuyordu. "Yirmi beş yaşındayım. Onun kız kardeşiyim, internet üzerinden tarot falı bakıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Malhar.

Posey başını hafifçe yana eğerek salladı. "Senin için de bakabilirim."

"Evet, belki olabilir." Malhar bu akşama dair her şeyden pişmanmış gibi görünüyordu. "İzin verirseniz yer alacağınız proje hakkında biraz açıklama yapayım. Etnografik bir çalışma olarak başladı, gölge büyücüler hakkında kültürel bir araştırma. Yani bu topluluğun içine derin bir dalış. Bir tarafta bunun gizli olduğu zamanlara tanıklık edenler, diğer yanda bunu dergilerdeki değiştirilmiş gölgeleri görerek öğrenenler olduğu için önem taşıyan bir konu gibi görünüyordu.

Ama insanlarla konuştuğça canlandırılmış gölgeler ve etnografyaları daha çok ilgimi çekmeye başladı. Farklı dönemlerde ve farklı gruplar arasında gölgelere ne kadar değişik bakıldığını görünce şaşırdım. Bu tezin orijinal konseptine uymuyordu. Yani, ee, tezim genişledi. Tarihsel referansları toplamaya ve modern anlatılarla karşılaştırmaya başladım. Sonra daha fazla görüşme yapma ihtiyacı duydum. Çalışmalarımı profesörlerime karşı savunmak için çok uğraş veriyorum. Sınıf arkadaşlarıma da. Aileme de."

"Bundan memnun olmaları lazım" dedi Charlie. "Massachusetts Üniversitesi günün birinde bir cadılık ve büyücülük okulu kurmayı düşünmüyor mu?"

Malhar güldü. "Afotik gölgelerle deneyler yapan fizikçiler var. Hikâyeleri derleyen halkbilimciler. Kedi gölgelerini farelere diken biyologlar. Ama ben etnograf olduğum için herkes çok derine indigimi düşünüyor."

"Ya" dedi Charlie. "Cadılık ve büyücülük okulunu kurmak isteyen *sensin* o zaman."

Malhar başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. "Söylediğim utanç verici şeyleri kayıttan çıkaracağımı biliyorsun, değil mi?"

"Ya *ben* kayda alınmamasını istediğim bir şey söylersem?" dedi Charlie.

"Bir yorum yapmak istediğinde kaydı durduracağım, işimiz bitince de yeniden başlatacağım" dedi Malhar. "Kayda alınmadan söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Olabilir" dedi Charlie.

Malhar devam etmesini bekledi, Charlie sözünün devamını getirmeyince cesaret vermek ister gibi başını salladı, paranoyak ucu-belerle röportaj yapmaya alışkın gibiydi. Sonunda hafifçe öksüre-rek boğazını temizledi. "Gölgedeki değişikliğe neyin yol açtığını anlatabilir misin?"

Charlie kahvesinden bir yudum aldı, olanları başına iş açma-yacak şekilde nasıl anlatacağını düşünüyordu. "Çalıştığım yere bir adam geldi, gölgesini üstüme saldı. Gölgesi sis gibiyken birden in-san şeklinde bir kâğıt bebek ve kara delik karışımı bir şey haline geldi. Zifiri karanlıktan oluşan bir şekil. İçki şişelerini devirebilecek kadar cisimleşebiliyordu. Ayrıca..."

Charlie ciğerlerine dolan şeyi ve o an hissettiği çaresizliği hatırlayınca sustu. Acı tadının yardımcı olmasını umarak kalan kah-vesini bir yudumda içti. Ne yazık ki kahvenin dibi de tatsız ve su-luydu.

"Sonra gölge boğazıma girdi. Yoğun ve ağırdı, sanki bir fırtına bulutu yutmuştum. Nefes alamıyordum." Onlara bakmamak için başparmağının yer yer çıkmış ojesine baktı. "Çok uzun sürmese de bayılmışım."

Uyanıp da Vince'in sesini duyuşunu düşündü. Hermes'le ko-nuşurken nasıl yumuşak çıktığını. Basamaklarda konuşurlarkenki yumuşaklığını. *Keşke hayatta olsaydı da onu yeniden öldürebilseydim.*

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum" dedi Malhar. "Gölgenin kişinin bedeninden ne kadar uzaklaşabildiğini söyleyebilir misin?"

"Galiba yedi-sekiz metre kadar" dedi Charlie hissettikleri ye-rine teknik detaylara odaklandığına sevinerek. "Ama genelde üç

metreden az.”

Malhar buna benzer bir dizi soru sordu. Ne sıklıkla cisimleşiyordu, ne kadar cisimleşiyordu? Bir gölge büyücüsüne bağlı gibi mi görünüyordu? Gölge büyücüsü zorlanıyor gibi miydi, gölgeyi kanla beslemek için durmuş muydu? Charlie’nin bir yeri kanamış mıydı, kanadıysa gölge kana ilgi göstermiş miydi?

Malhar deftere bir şeyler yazdı. “Peki gölge hiç konuştu mu?”

Charlie soruya şaşırarak başını iki yana salladı. Musibetler konuşurdu, en azından bir kısmı. Boxford Katliamı’nın sorumlusu olan Rowdy Joss ve MS 220 civarında biliminsanlarına dünya hakkında pek çok bilgi veren ve bir hayalet olduğu düşünülen Xiang Zheng gibi çok güçlü olanlar. Musibetlerin çoğu hayvanlar kadar bile zeki değildi, insan hafızalarından kalan az bir kurnazlık da çoğunun başına bela olan delilikle karışmıştı.

Ama gölgeler hâlâ sahiplerine bağlıydı. Konuşamıyorlardı, en azından kendi başlarına. Daha doğrusu Charlie konuşamadıklarını sanıyordu.

Posey de aynı şeyi merak etmiş olmalıydı. “Konuşabiliyorlar mı?”

Malhar duraksadı, cevap verip vermemeye değil de söyleyeceği şeyi nasıl ifade edeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. “Gölge büyücüsü ve gölge arasındaki enerji alışverişinin işleyişine dair ne bildiğinizi bilmiyorum.”

Posey kaşlarını çattı. Posey bilmediğini itiraf etmekten hoşlanmazdı ama Charlie bunun kesin cevap istediği şeylerden biri olduğunu düşünüyordu.

“Anlat öyleyse” dedi.

“Ortalama bir insan dinlenirken bir ampülü yakacak kadar enerji üretir. Bir telefonu şarj edecek kadar. Koştuğumuz zaman da bir elektrik ocağını yakacak kadar enerji üretiriz.” Malhar başını iki yana salladı. “Doğru ifade etmedim. Termodinamiğin birinci yasasına göre enerji ne yaratılabilir ne de yok edilebilir. Yani enerjiyi biz üretmeyiz. Yiyip içtiklerimizi enerji haline getiririz.”

Posey başını sallayarak dinliyordu.

"Gölgelere aktarılan enerji de budur. Gölge bir nevi parazit gibidir. Vücut zaten fazla enerji üretir, büyülü parazit de bu enerjiyi çeker. Ne kadar çok enerji depolarsa o kadar güçlenir."

"Ve böylece ona istediklerini yaptırabilirsin" dedi Posey.

"Dilinin yarık olduğunu fark ettim" dedi Malhar, "demek çatallanmış bilinci duydu. Gölge büyücüler beyinlerini, bedenleriyle aynı anda gölgelerini de kontrol edebilecek şekilde eğitirler. İki elini de kullanabilen insanlar avantajlıdır. Dili yarık olmayan bir gölge büyücüsü görürseniz büyük ihtimalle iki elini de kullanabiliyordur."

"Elbette" dedi Posey sabırsızlıkla. Ona göre bunlar çok temel bilgilerdi.

"Sorun şu ki canlanmış bir gölge kendi başına fazla enerji depolayamaz. Diyelim ki bir gölge büyücüsü gölgesinin sahip olduğundan daha fazla enerji gerektiren bir şey yapmak istiyor, o zaman gölgesine bir musluk açarak çok daha fazla enerji çekmesine izin verebilir. Ama musluk çok fazla açık kalırsa gölge büyücüsü ölür. Çatallanmış ruh da işte burada devreye girer.

Bir gölge büyücüsü kendinden bir parçayı gölgesine katarsa enerji barındıran ayrı bir varlık yaratabilir. Gölge bir ayna benlik, yansıtılmış benlik, ikinci benlik, ters dönmüş benlik haline gelir. Ama gölgeniz ne kadar güçlenirse sizi de o kadar çok kontrol eder."

"Musibetler" dedi Charlie.

Malhar başını salladı. "Gölge büyücüsü öldüğü zaman, evet. Ama ben bundan çok daha önce bilince eriştiklerine inanıyorum."

Charlie, Malhar'ın *gölgelerin* etnografyası üzerine çalıştığını söylediğini hatırladı, birden hocalarının çok derine indiğini söylerken neyi kastettiğini anladı. Bir gölgeyle röportaj yapmayı mı umuyordu? Yoksa yapmış mıydı?

"Ee, peki, test kısmına geçelim" dedi Malhar, belki de Charlie'nin yüzündeki ifadeyi görmüştü. "Denemek istediğim üç şey var ama önce hazırlık yapmam gerek."

"Video mu çekeceksin?" dedi Charlie.

"Bu da testin bir parçası" dedi Malhar çekinerek.

Malhar bir ayak çıkarıp dizüstü telefonunu bir kabloyla telefonuna bağlarken Charlie kaşlarını çatarak onu izliyordu. "Yüzümü-zü göstermeyi aklından bile geçirme."

Malhar yuvarlak flaş lambasını çıkarırken dalgın dalgın başını salladı. Sonra plastik ambalaj içinde, parmaktan kan almakta kullanılan minik bir neşter çıkardı.

"Charlie, ayağa kalkabilir misin?" dedi ekipmanını istediği yere yerleştirdikten sonra.

Charlie ayağa kalktı.

"Şimdi ikinizden biri bana gölgenin bu deneyimden etkilendiğini düşünmenize yol açan şeyi açıklayabilir mi?"

"Tuhaf hareket ediyordu" dedi Posey. "Charlie onu kontrol ediyormuş gibi falan değildi ama tuhaftı."

Malhar, Charlie'ye döndü. "Gölgeni kanla besledin mi?"

"O gece bir yerlerim kesilmişti" dedi Charlie. "Bugün de banyoda yaramın kabuğunu kopardım. Yani bilmiyorum. Belki de beslemişimdir."

Posey bunu yeni duyduğu için ihanete uğramış gibi görünüyordu ama Charlie sözünü dinleseydi bunların hiçbirinin olmayacağını düşünerek üzülmeyi reddetti.

"Şimdi parmağını delebilir misin?" diye sordu Malhar. "Kameranın önünde."

"Olur." Charlie minik neşteri alıp paketi açtı. Neşterin ucunu parmağına batırdı, birden beliren kırmızı damlacığı izledi.

Hepsi sessizce izliyordu. Hiçbir şey olmadı. Sonunda Charlie parmağını yaladı. "Tamam, işe yaramadı. İşimiz bitti mi?"

Ne düşüneceğini bilmiyordu. Gölge büyücüsü olmak istediği yoktu ama yine de bir sınavdan kalmış gibi hissediyordu.

"Onu hareket ettirmeyi deneyebilir misin?" diye sordu Malhar, oysa bunun işe yaramayacağını biliyor olmalıydı.

Charlie konsantre oldu. İki elini de kullanabiliyor sayılırdı ama beyni hiç de çatallanmış gibi gelmiyordu.

"Deniyor musun?" diye sordu Posey.

Charlie ona ters ters baktı.

"Tamam, sonuncusu" dedi Malhar. Işıkları yaktı.

İlk ışık yanınca Charlie'nin gölgesi solundaki duvara düştü.

Sonra ikinci ışık yandı. Şimdi gölgesinin iki farklı yere düşmesi gerekiyordu ama öyle olmadı.

Charlie bakakaldı, gördüğü şeye inanmak istemiyordu. "Bu..?"

Malhar başını salladı, sonra alçak sesle konuşmaya başladı. "Gölgen canlanmış. Daha tam olarak belli olmuyor ama bir-iki gün daha kanla beslendikten sonra iyice belli olacak. Daha önce canlanmış bir gölgeyi bu aşamada hiç görmemiştim."

Charlie karşısında yükselen gölgesine baktı, kalbi deli gibi atmaya başladı. Gölgenin ondan bir parça olduğunu biliyordu ama biraz korkmaktan da kendini alamıyordu. "Peki ne yapmalıyım?"

"Onu beslemeyi bırakabilirsin" dedi Malhar. "O zaman sorun kalmaz."

Charlie başını salladı.

"Ama bunu yapamazsın" dedi Posey seçeneğin kendisi bir hakaretmiş gibi.

Charlie kimsenin dokunmadığı üçüncü bardağı alıp içindeki ılık kahveden içti.

"Ya da bir gölge büyücüsü olabilirsin." Malhar sırtarak ışıkları sökmeye başladı. "Bazıları canlandırılmış gölge fikrinden rahatsız oluyor. Hatta gölgelerin doğası hakkında aldatıldığımıza inanan radikal gruplar bile var."

Posey güldü. "Gölgelerin *iblis* olduğunu düşünen insanlardan bahsediyor."

Malhar başını salladı. "Ya da uzaylı. Zihnimizin gözümüzün gördüğü şeyleri yanlış yorumladığını düşünüyorlar çünkü onlara göre gerçek, insan zihninin kavrayamayacağı kadar korkunç."

"Ama Charlie kaçık değil" dedi Posey.

Charlie bundan o kadar da emin değildi. "Tamam, peki canlanmış gölge nedir?"

"Teorik olarak mı?" dedi Malhar. "Herhalde karanlık *maddeyi* duymuşsunuzdur: yerçekiminin galaksinizi parçalamasını engel-

leyen şey. O olmasaydı tüm matematiksel hesaplar çökerdi ama kimse karanlık maddenin varlığını kanıtlayamaz. Karanlık *enerji* ise bundan daha kuramsal.

Karanlık enerji hayaletleri açıklamak için kullanılıyordu ama gölgeler için daha uygun. Onları da yaşayanların hayaletleri olarak düşünebiliriz. Hem hayaletler nasıl travmatik olayların yankıları gibi görülüyorsa afotik gölgelerin de travmadan oluştuğu söylenir. Buradaki profesörlerden bazıları hayaletler gibi afotik gölgelerin de gerçek yaşamdan ziyade anıları canlandırdığına inanıyor. Bana kalırsa saçmalık."

"Afotik?" dedi Charlie.

"Işık olmayan yerde büyümek" dedi Malhar özür diler gibi. "Bu terim akademide çok tuttu da."

"Yani gölgeleri canladırın şey travma mı?" Konuşmanın en çok ilgisini çeken kısmına geldikleri için biraz soluğu kesilmişti.

Malhar kaşlarını çattı. "Öyle görünüyor ama travma son derece bireyseldir. Gölgelerini uyandırmak için ekstrem ve sorumsuzca şeyler yapan insanların çektiği çok rahatsız edici videolar var. Ama bunların işe yaraması pek mümkün değil çünkü duygusal bir yük barındırmıyorlar. Travma acıdan çok daha fazlasıdır."

Charlie imalı imalı kardeşine baktı. "Yani ayahuasca yok."

Malhar bir kahkaha attı.

Utançla öfke arasında kalan Posey bir şey söylemedi.

"Gitmemiz gerek" dedi Charlie ayağa kalkarak, anın tadını fazla çıkarmamaya çalışıyordu.

Malhar masadan cep telefonunu aldı. "Seninle tekrar konuşmak isterim, böylece gölgendeki gelişimi izleyebilirim. Umarım bana güvenebileceğini biliyorsundur."

"Kayda geçmemesi koşuluyla bir şey sorabilir miyim?" dedi Charlie.

Malhar kaşlarını çatarak kaydı durdurdu. "Tabii."

"*Liber Noctem* diye bir kitap duydun mu?"

Malhar'ın kaşları yukarı kalktı. "*Musibetler Kitabı* mı?"

Charlie başını salladı.

"Müzayedede satıldığını duymuştum" dedi Malhar. "'Hayatın nefesini yakalamış' bir musibet tarafından yazıldığına dair çılgınca iddialar var. Bir göz atmak isterdim doğrusu. *The Luctifer Treatise*, *Codex Antumbra* ya da *Fushi-no-Kage* gibi o da herkesin incelemek isteyeceği bir kitap."

"Sence iddialar doğru mu?"

Malhar omuz silkti. "Bir musibet tarafından yazıldığı mı? Bu büyüleyici olurdu. Gölge büyüsüne dair kitapların neredeyse tamamı gölge büyücülerinin bakış açısından yazılmıştır, peki bilinçlenip kendi arzularının peşine düşen bir gölgenin bakış açısından yazılsa nasıl olurdu?"

Charlie bilmek istediğinden pek emin değildi ama başka bir musibetin kitabı neden okumak isteyeceğine dair kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra Charlie ve Posey çimenlikten otoparka doğru yürüyordu. Yanlarından küme küme öğrenciler geçiyordu.

"Sence gölgem gerçekten canlanıyor mu?" diye sordu Charlie.

Posey başını iki yana salladı. "Sence?"

"Elbette hayır." Charlie ellerini deri ceketinin ceplerine soktu. "Öyle olsa sana söylerdim."

Posey bundan pek emin değilmiş gibi güldü.

"Burası tam senlik" dedi Charlie etrafına bakınarak.

Kardeşi cevap vermedi.

"Ciddiyim" dedi Charlie. "Sen de bu insanlar gibisin."

Posey birkaç ıslak yaprağı tekmeledi. "Faturaları ödemekte zorlanıyoruz, ayrıca senin de hatırlattığın gibi kirayı ancak Vincent bir kısmını karşıladığı için ödeyebiliyoruz. Okul aptalca bir masraf olur. Ayrıca artık her şey farklı olacak. Sen de onlardan birisin. Bir yıla kalmaz, sen bir tekinsiz olduğunda, ne istersek yapabiliriz. İşe yaramaz bir diplomaya sahip olmamı istesen bile."

Charlie kaşlarını çatarak yere, gölgesine baktı. Gelecekte güç sahibi insanlardan biri olacağını hiç düşünmemişti. Bunun Posey'yi mutlu edebileceği anlamına geldiğine inanmak güzel olurdu. Ama Charlie sanki çocukluklarından beri Posey'nin istediği şeyleri elde

ediyordu. Annelerinin ilgisi. Para. Şimdi de gerçek büyü. Ama onları iyi şeyler bekliyor olsa bile önce ona ihanet eden, bir kitap saklayan, Salt ve şiddetle bağlantısı olan yalancı Vince'le uğraşması gerekecekti. Vince'in sırlarını bilmek sineklerle dolu bir karna sahip olmak gibiydi. Ağzını açtığı anda iğrenç bir sürü halinde dışarı fırlamalarına engel olabileceğini sanmıyordu.

15 GEÇMİŞ

Rand öldükten sonra Charlie birkaç haftayı başıboş dolaşarak geçirdi. Okulda arkadaşlarıyla takılıyordu. Arkadaşlarının evine gitmek ve hafta sonları partilere katılmak için daha çok zamanı vardı.

Kendine yıllarca onu entrikalarına katılmaya zorlayanın Rand olduğunu söylemişti. Ama entrikalar olmadan Charlie kendini huzursuz hissediyordu. Çevresindeki insanlardan daha çok gerilime ihtiyaç duyuyor gibiydi, bir şey hissetmesi için daha yüksek dozda adrenalin gerekiyordu.

Rand gömüldükten altı ay sonra Charlie kendini yeniden Moose Lodge'ta buldu. Benny onu kapıdan girerken görünce güldü.

"Ah, yapma tatlım" dedi. "Sen buraya ait değilsin. Okulu asıp da müfettişleri başımıza bela etme."

Charlie sırt çantasını masalardan birine bırakıp barın arkasına geçti. Birbiriyle kaynaşan ve buz kıracağıını sertçe kullanarak çıkarılabilen topaklar üreten buz makinesini kontrol etti. Benny'ye tam sevdiği gibi bir martini hazırladı, kadehe soğuk votka doldurup acısını hafifletmek için birkaç zeytinle süsledi.

"Kendi başıma bir iş yapmak istiyorum" dedi içkiyi Benny'ye doğru iterek. "Ve Knight için çalışmak istemiyorum."

Benny kaşlarını çatarak baktı. "Bugünlerde iş verenler hep tekinsizler."

"Tamam" dedi Charlie avuçları terlemeye başladığı halde. "Yeter ki Knight olmasın."

Benny omuz silkti. "Willie'nin kuzeni Stephen gölge çalma işine girdi. Zahmetsiz bir iş olduğunu söylüyor. Bir gölgeyi bir çantanın askısını keser gibi kesebiliyormuş, tek gereken o oniks bıçaklardan biri."

"Ne yani, insanları mı soyuyorsun?" Charlie yüzünü buruşturdu, Rand'den gerçek yetenek gerektirmeyen suçları küçümsemeyi öğrenmişti.

"Gölge başına iki yüz elli papel alıyor" dedi Benny. "Büyülü gölgelerden biriye bunun yirmi katı ama o tehlikeli bir iş tabii."

Charlie düşünceli düşünceli başını salladı.

Benny kuşkuyla Charlie'ye baktı. "Ama sana gerçek bir iş lazım."

Charlie sırtını dikleştirdi. "Nasıl bir iş?"

"Bizden birinin en ateşli zamanlarında kalkışmış olabileceği türden bir iş. Arthur Thompson Evi'ni biliyor musun?"

"Evet" dedi Charlie. Birinci sınıfta oraya geziye gitmişlerdi.

"Bir grup genç gölge büyücüsü aralarında biraz para toplamış, birinin içeri girip kilitli bir dolaptaki defterlerin birinden tek bir sayfa çalmasını istiyorlar. O sayfada gölgelerin diğer gölgeleri değiştirmek için emilebilir enerji olarak kullanılmasıyla ilgili büyü saçmalıkları falan filan varmış. Sen yapabilir misin?"

Arthur Thompson fırtınalardan elektrik elde etmeyi başarmış ve yaklaşık otuz yıl önce ilk yıldırım çiftliğini kurmuştu. Boxford Katliamı'ndan önce adını bununla duyurmuştu. Charlie'nin öğretmenlerine göre bununla hatırlanmalıydı çünkü çocukların dehşet verici olaya ilgisi karşısında yerel bir efsanenin hatırasını korumak istiyorlardı.

Arthur Thompson yıldırımlara olan ilgisinin yanı sıra gölge büyüyle de ilgileniyordu. Bir biliminsanı olarak kasaba panayırında, gölge büyüünün şeytanın işi olduğuna inanan bir grup yobazın açtığı bir tezgâh gördüğünde yanındaki iki arkadaşıyla birlikte durup adamlarla tartışmıştı.

Uzun lafın kısası hepsi vurulmuş, Arthur ölmüş, gölgesi de yüzden fazla insanı öldüren bir musibete dönüşmüştü. Ama evi tüm notları ve atölyesiyle birlikte bıraktığı şekilde korunmuştu.

"Ne kadar ödüyorlar?" diye sordu Charlie.

Benny güldü. "Beş yüz."

Charlie ona baktı, Benny'nin payının ne kadar olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Pek de fazla değilmiş. İki çalıntı gölge parası."

Benny omuz silkti. "Evet, belki de daha kolay bir iş almalısın."

Charlie işi aldı.

Charlie hep bir deniz kestanesi kadar asabi olduğunu düşünürdü ama Rand gibi bir düzenbaz olmak istiyorsa daha sevimli olması gerekecekti. Rand'in talimatlarını yerine getirmek başka, her şeyden sorumlu olmak başka şeydi.

Temel konularda alıştırma yapmaya başladı. Eksik para ödemek de bunlardan biriydi. Yirmi dolara bir paket sakız alıyordunuz, sonra bozuklukları cebe indirip para üstü olarak kasiyerden dokuz yerine on dolar almaya çalışıyor, ardından hatanızı fark etmiş gibi davranarak on doları uzatıp yirmi dolarınızı geri alıyordunuz. Deli saçması bir şeydi ama düzgün konuşmayı ve dürüst görünmeyi gerektiriyordu.

Sonra bir yeniyetme için özellikle verimli geçen göz boyama vardı. Charlie sokakta altına benzeyen ya da onun kadar değerli bir şeymiş gibi görünen bir yüzük bulmuş gibi yapıyor, sonra yoldan geçen birine yüzüğün ona ait olup olmadığını soruyordu. Çoğu zaman ona yirmi dolar verip yüzüğü alabileceklerini önermesine bile gerek kalmıyordu, Charlie'yi kandırdıklarından o kadar emindiler ki bunu kendileri yapıyordu.

Bu ne kadar gülümsemesi, ne kadar utangaç ne kadar girişken görünmesi gerektiğini anlamasına yardımcı oldu. Ayrıca altmış dolar kazandı ki hiçbir şey değildi.

O cumartesi Rand olmadan yapacağı ilk işe hazırlandı.

Arthur Thompson Evi'ne telefon ederek ihtiyacı olan ilk bilgileri edindi. Pazartesi günü evi hangi grupların gezeceğini öğrendi, sonra müze çalışanının bahsettiği katolik okuluna en yakın ikinci el mağazasına gitti. Oradan kendine bir okul üniforması buldu. Üniformada biraz güve yeniği vardı ve eteği son sahibi tarafından

epeyce kısaltılmıştı ama beyaz gömlek de dahil hepsi sadece on iki dolara mal olmuştu.

Evde saçını çeşitli modellere sokarak deneme yaptı. İki örgü kılık değiştirmiş gibi görünmesine sebep oluyordu ama yukarıdan atkuyruğu yapınca, bir de siyah çoraplar giyip dudaklarına ruj sürerek ağzına da bir sakız atınca şahane oldu.

İçeri girmek kolay olacaktı –ne de olsa orası bir müzeydi, ziyaretçilere açıktı– ama kimse fark etmeden kilitli çalışma odasına girmek, sonra da kilitli bir dolabı açmak o kadar kolay değildi. Kiptan bir sayfa koparıp kimse tarafından durdurulmadan sayfayla birlikte dışarı çıkmak daha da zor olacaktı.

Pazartesi günü planını uygulamaya koydu. Annesine o gece Laura’larda kalacağını söyledi, okul için de sahte bir doktor raporu yazdı. Sonra otobüsle Northampton’a gitti. Göze batmayacağı bir mesafeden çocukların içeri girişini izledi, on beş dakika sonra ortaya çıktı.

Danışmadaki kadına elinden geldiğince paniklemiş görünmeye çalışarak, “Geç kaldım” dedi. “Çok özür dilerim. Beni annem bırakmak zorunda kaldı, başım gerçekten büyük belaya girecek. Buradalar, değil mi? İçeri girebilir miyim?”

Kadın tereddüt etti ama çok kısa bir an için. “Gir hadi. Acele et.”

Charlie koşarak gidip çocuklara katıldı, ilk kısmı tamamladığı için rahatlamıştı. Öğrencileri buldu ama sınıf Arthur Thompson’ın çalışma odasına girene kadar onlardan uzak durdu. Sonra aralarına karışıp içeri daldı. Bu kısım önemliydi çünkü kapıda alarm vardı ve gruplar içeri tek tek alınıyordu.

Öğretmenleri –Doğu Avrupa aksanıyla konuşan hayli genç bir rahip– hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Şimdi ses çıkarmadan dikkatle dinliyoruz.”

Charlie bir kitap rafının arkasına saklandı.

Bir müze görevlisi Arthur Thompson’ın çocukluğundan, seksenlerde Harvard’da yaşadığı zorluklardan, yıldırım toplama cihazının prototipinden elektrik çarpınca altı hafta hastanede yattığından bahsetmeye başladı.

"Gölgesi o zaman mı büyülü olmuş?" diye sordu kızlardan biri.

Rahip, kıza imalı imalı baktı ama müze görevlisi başını salladı. "Bu olaydan sonra gölge büyüyle ilgilenmeye başladığı için genelde öyle kabul edilir. İlk tartışma forumlarından bazılarına katılmış, hatta gölge büyücüsü ile gölgesi arasındaki enerji alışverişine dair hesaplamalar yapmıştır."

"Peki ona ne oldu?" diye sordu arkalardan bir çocuk.

"Okuma ödevini yapmadın mı Tobias?" dedi rahip.

"Hayır, ben gölgeyi diyorum" dedi çocuk. "Rowdy Joss, bir zamanlar kendisine musibet diyordu, değil mi? Onu yakaladılar mı?"

"Okuma parçasında böyle bir şey yoktu" dedi rahip. "Ayrıca görevlilerin vaktini boşa harcamanın lüzumu yok."

"Ben videoyu gördüm" dedi çocuk. "İnternette."

Görevli gülümsedi ama bu biraz zoraki bir gülümsemeydi. "Boxford Katliamı'ndan sonra Arthur'un gölgesine ne olduğunu kimse bilmiyor. Enerji transferinin hafıza kaybı yarattığına ya da kafa karışıklığına yol açtığına dair bazı söylentiler vardı. Ama unutma ki Rowdy Joss, Arthur değildi. Arthur, Boxforda Katliamı'nda öldü, diğerleri gibi o da günün kurbanlarından biriydi."

Charlie bu minvalde devam eden konuşmayı dinliyordu, öğretmen ve görevli ise asıl konuya dönmek için mücadele veriyordu. On beş dakika sonra öğrenciler sıra halinde dışarı çıktı, Charlie saklandığı rafın arkasında kalmıştı. Oda boşalana kadar bekledi, sonra yerinden çıkıp emekleyerek Arthur Thompson'ın devasa masasının altına girdi.

Gelip giden ayakları izlerken sondan üçüncü grupla değil de son grupla gelmesi gerektiğini fark etti. Ama gürültü yapmamak ya da kımıldamamak için çok fazla zahmete girmesine gerek yoktu. Dört bir yanını kıkırdamalardan, sakız çiğneme seslerinden ve konuşmalardan oluşan bir kakofoni sarmıştı.

Sonra son grup da odadan çıktı. Charlie diğer odada müze görevlilerinin -iki kişiydiler- konuştuğunu duydu. Biri güldü. Sonra maalesef bir elektrikli süpürge uğultusu başladı.

Ama süpürge çalışma odasına girmedi, birkaç dakika sonra da duyulmaz oldu.

Charlie rahat bir nefes aldı.

Kilitlerin döndüğünü, alarmların kurulduğunu duydu. Dışarıda hava kararmıştı. Charlie masanın altından çıkarken beklediğinden daha gergindi. Onca eve girmiş olmasına rağmen bu farklıydı. En ufak seste irkiliyordu.

Birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra telefonunun ışığını kullanarak dolabın kilidini açmaya koyuldu. Üç denemeden sonra nihayet parmaklarının titremesi kesildi ve dolabın kapağını açtı.

Dolabın içinden istedikleri kitabı buldu, en öne koyulanlardan biriydi. "Gölge Enerji Alışverişi" yazan sayfayı buldu, sonra çantasından bir jilet çıkardı.

Ama tam kesecekken suçluluk duygusuna kapıldı. Bir kitabı mahvetmek yanlış geliyordu. Sorumluluk Rand'deyken işin ahlaki yanını düşünmek zorunda kalmıyordu. Rand kötü bir adamdı ve kötü işler yapıyorlardı, hepsi buydu.

Charlie dolaba bakarak çantasından çıkardığı tahıllı kurabiyeyi yedi.

Odada dolaşarak fotoğraflara baktı. Arthur Thompson'ın orijinal yıldırım çiftliği çizimleri. Validen bir tebrik mektubu. Bir köşede de musibet olduğunu iddia eden birinin gösterişli bir el yazısıyla yazılmış mektubu vardı.

A. Thompson, Northampton Şehri

Benimle iletişime geçmeye çalışıyorsunuz, sizi bundan vazgeçmeye çağırıyorum. Evet, gölgelerin içinde kadim varlıklar barınıyor ama bırakın böyle kalalım.

İnceleme konusu olmak niyetinde değilim. Kökenim sizin türünüzden olablılır ama artık sizden değilim.

Nisan ayının 23. gününde York'lu Cleophes tarafından kaieme alınmıştır

Charlie kaşlarını çatarak mektuba baktı, acaba Arthur Thompson'ın musibeti hâlâ ortalarda dolaşıp mektuplar yazıyor muydu?

Charlie sonunda telefonunu çıkarıp defterdeki sayfanın fotoğrafını çekti. Fotoğraf da aynı bilgileri içeriyordu, istedikleri de buydu, herhalde bu da iş görürdü. Daha fotoğrafı çekerken içinde hapi yuttuğuna dair bir his vardı ama yine de sayfayı kesmeye eli varmıyordu.

Sonra dışarı çıkmanın bir yolunu bulma umuduyla pencerelere gitti ama hepsinde alarm takılıydı. Koltuğa oturup biraz döndü. Telefonunda oyun oynadı. Tekrar masanın altına girip uyudu.

Sonra pencerede bir şey gördü. Köşede bir gölge vardı, kayarak duvardan uzaklaşıyordu. Charlie iyice büzüldü ve nefes almamaya çalıştı.

Gölge odanın içinde ilerledi, zemini çaprazlamasına kesen siyah karo dizisine gelince durdu. Karoların üstünden geçerken cismani bir varlığa dönüşmeye başladı. Bir an yüz hatları belirdi, sanki onu kontrol eden gölge büyücüsünün hatlarına bürünmüştü. Sonra oniks karoları geçerek dolaba doğru ilerledi. Anahtar deliğinden içeri girdi, dolabın kapağı açıldı.

Sonra gölge yeniden cisimleşti, sanki biri karanlığa insan formu vermişti. Kitabı taşımak için olsa gerekti. Charlie'nin kalbi hızla çarpıyordu, gölge yanından geçerken yine nefesini tuttu. Gölge kitabı odanın bir köşesine, röprodüksiyona benzeyen mimari planlarla dolu bir sepetin içine sıkıştırdı.

Gölge pencereden süzülüp giderken Charlie kitabı neden götürmediğini anladı. O da Charlie gibi kitabı pencereden ya da kapıdan çıkaramazdı. Ama yerini değiştirebilirdi, böylece gölge büyücüsü yarın gelip kitabı çantasına atabilir ve kimsenin ruhu duymadan çıkıp gidebilirdi.

Charlie gölgenin dışarıda beklemediğine kanaat getirip kitaba bakmak için sepetin yanına gittiğinde neredeyse şafak söküyordu.

Kitabı görünce kaşlarını çatı. Bu sayfasını kesmek üzere gönderildiği kitabın ta kendisiydi. Charlie bu sefer şeytani bir keyifle kitabı açtı ve jiletini çıkardı.

Kitabı ele geçirmeye çalışan gölge büyücüsü her kim ise çok şaşıracaktı. Charlie öfkeden köpürmesini istiyordu. Birden eserine imza atmak gibi çılgınca bir dürtüye kapıldıysa da bu isteğini bastırdı.

Ertesi gün ilk sınıf içeri girdiğinde Charlie zafer sarhoşuydu ve işlemek için tuvalete gitmesi gerekiyordu. Öğrenciler odayı boşaltırken masanın altından çıkıp kitap raflarının arkasına saklandı. İçeri başka bir sınıf girdi. Yine aynı şeyler anlatıldı. Sonra Charlie rafın arkasından çıktı.

Bir sonraki grup çalışma odasına girdi. Charlie gelip yanında duran çocuğa gülümsedi. Elini ağzının kenarına sürdükten sonra kaşlarını çatarak çocuğa baktı.

“Şuranda bir şey var da...”

Çocuk parmağını Charlie’nin gösterdiği yere götürdü, Charlie elini uzatıp halletti. “Tamam” dedi. “Gitti.”

Gitme vakti gelene kadar öğretmenlerin gözüne görünmemeyi başardı. Sonra başını önüne eğerek diğerleriyle birlikte dışarı çıkmaya koyuldu. Tam kapıda bir ses duydu.

“Hey” dedi öğretmenlerden biri. “Sen bu sınıftan değilsin.”

Charlie suçlu suçlu arkasına döndü, dudaklarındaki ruj dağılmıştı. Öğretmenin bakışlarının rujunu ağzına bulaştırdığı çocuğa kaydığını gördü.

“Keith!” dedi kadın. Charlie bunun koşarak kaçmak için inandırıcı bir mazeret olmasını umarak kapıdan ve müzeden çıkıp gitti.

Benny görüşmeyi o günün ilerleyen saatlerinde, şehrin ortasındaki bir kafenin arkasındaki otoparkta ayarlamıştı.

Yirmili yaşlarda üç tekinsiz çıkageldi. Birinin ağzında elektronik sigara vardı. Bir diğeri ise bir kaykay taşıyordu. Charlie’ye bu kadar küçük olduğunu bilseler işi hayatta ona vermezlermiş gibi baktılar.

“İşte üç yüz doların” dedi ağzında elektronik sigara olan parayı havalı havalı uzatarak.

Charlie itiraz etmek için ağzını açmıştı ki bir diğeri sırtarak söze girdi. “İster al ister alma.”

"Almıyorum" dedi Charlie.

"Sayfayı başka kime satacaksın ki?" dedi çocuk. "Daha fazlasını veren çıkar mı sanıyorsun?"

İçlerinden biri diğerlerini devre dışı bırakarak gölgesini Arthur Thompson Evi'ne göndermiş olabilir miydi? Ya da içlerinden biri kitabı diğerlerinden habersiz çalmak için birini mi ayarlamıştı?

Aslında olanları anlatabilirdi. Ama onları gözü tutmamıştı. "Altı yüz, yoksa sayfayı yakarım. Ayrıca pazarlık ettiğiniz her seferde fiyat artar."

Gençler birbirlerine baktılar. "Yok artık."

"Yedi yüz" dedi Charlie.

İçlerinden biri güldü, Charlie çantasının dibinden bir çakmak çıkardı. Çakmağı yaktı.

"Siktir git" dedi kaykaylı olan.

Charlie sayfayı tutuşturdu. Sayfa bir anda alev alıp gençlerin bağrıışları arasında yanıp kül oldu. Küller etrafta uçuşmaya, gölgeleri andıran siyah şekiller halinde rüzgârda dönmeye başladı.

Charlie gülerek tekinsizlere bakarken boşa giden gecenin bitkinliğiyle, kazandığından eminken kaybetmenin verdiği hayal kırıklığıyla ve bunun Rand'in başına asla gelmeyeceğinden emin olmanın sıkıntısıyla savaşıyordu.

"Ne yaptığının farkında mısın?" dedi elektronik sigarası olan.

"Bir daha kimseden kazık yememeyi garantiye aldım" dedi Charlie, sonra başını kaldırıp sırtını dikleştirerek uzaklaştı.

O gece çektiği fotoğrafı internete yükledi. Fotoğraf bazen hâlâ karşısına çıkıyordu. Onun çektiği fotoğraf olduğunu biliyordu çünkü kenarda parmağının ucu görünüyordu.

YARALARINI SARMAK

Vince eve geldiğinde Charlie düzenli nefes alıp vererek uyu-
ma numarası yapıyordu, yanağını yastığa dayamış, bur-
nunu örtüye bastırmıştı. Vince kapıda durup uzun uzun bakınca
Charlie'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Onunla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu ama şimdi ol-
mazdı. Bu kadar bitkin ve hissetmesi gereken öfke yerini ağır
bir kedere bırakmışken bunu yapamazdı. Vince'in Lionel Salt'ın
torunu olmasını istemiyordu, kimliğini saklamak için işi nerelere
vardırabileceğini düşünmek istemiyordu. Hermes'i Edmund Car-
ver olduğunu bildiği için öldürdüyse bu Charlie'yi de öldüreceği
anlamına mı geliyordu?

*Bildiğimi anlayamaz ki diye düşündü. En azından şimdilik. Yine
de kafasında Vince'in yanında yattığını, yastığını alıp onu boğdu-
ğunu canlandırdı.*

Kendi mutfağından alıp arkasına sakladığı bıçakla yatağa yak-
laştığını gözünün önüne getirdi. Sonra o bıçakları TJ Maxx'ten al-
dığını ve sürekli bilenmeleri gerektiğini hatırladı. En son bir balka-
bağını kestiğinde testere kullanmak zorunda kalmıştı. Bu korkunç
bir ölüm olurdu.

Hem o cesetten ne kadar çabuk kurtulduğuna bakılırsa
Charlie'nin cesedinden kurtulmakta da sorun yaşamazdı. Adli tıp
ekibine kanıt bırakmayacak kadar iyi solventlere sahip olduğun-
dan şüphesi yoktu.

Omuzlarını bir titreme alınca kıvıldamamak için yanağını ısırdı.

Aklına katillerle ilgili o eski söz geldi, *sessiz sakın, içine kapanık bir adam*. Tam da Vincent'ı anlatıyordu.

Vince pantolonunu katlayıp tişörtünü kirli sepetine atarken Charlie hiç kımıldamadı. Saatini şifonyerin üstüne koyup telefonunu şarja takarken de kımıldamadı.

Belki de ondan önce harekete geçmeliydi. Biriyle yaşadığınız zaman onu etkisiz hale getirmek kolay olsa gerekti. Atlara verilen sakinleştiriciler. Gıda zehirlenmesi. Seks için onu yatak demirlerine bağlamayı teklif etmek. Sonra onu sorguya çekebilirdi. Her şeyi itiraf etmeye zorlayabilirdi. Öğrenmek istediği ne varsa sorabilirdi.

Yine de yatağa girmesini, başını omzuna koyarak uyanık olduğunu bildiğini söylemesini istiyordu. Onu çok sevdiğini, ondan sakladığı her şeyi ve nedenlerini itiraf etmek istediğini söylemesini. Bu çocukça bir istektir, dünyanın bambaşka bir düzende olmasını, insanların hiç davranmadıkları şekilde davranmasını istemek gibiydi. Sahip olduğu her şeyi çaldırmaya hazır bir enayinin dileği idi.

Vincent Damiano diye biri yok. Taktığı maskeleri Vince görmesini diye uğraşırken Vince'in maskelerden ibaret olduğunu fark etmemişti.

Kafada delik, kalpte delik ya da cepte delik. Hall ailesinin laneti.

Vince sonunda ışığı söndürüp odadan çıktı. Charlie karanlıkta gözleri açık yatıyordu. Dışarıda sokak lambaları yanıyordu. Civar-daki evlerin arkasında eski değirmen yükseliyordu, o da kapkaranlıktı, ay gökyüzünde gümüş bir sikke gibi parlıyordu.

Charlie uykuya daldığında şafağın kırmızı aydınlığı ufukta belirlemeye başlamıştı.

Öğleden sonra uyandığında yatakta yalnızdı. Kalktı, Vince'in delirip onu ikiye ayırmadığından emin olmak için başını kardeşinin odasına uzattı. Posey bir kolunu eski MacBook'unun üstüne atmış uyuyordu.

Charlie sırtına bir sabahlık geçirip mutfığa gitti, kendine bir kupa koyu, ılık kahve doldurdu. Sabahlığının cebine bir et bıçağı soktu. Sonra midesi bulanarak beklemeye koyuldu.

Konuşmanın zamanı gelmişti.

Yirmi dakika sonra Vince iki poşetle içeri girdi. Charlie eve onun zengin çocuğu gözleriyle bakmaktan kendini alamadı. Eski püskü eşyalara. Yağ lekelerine. Pejmürdeliğe.

Vince, Charlie'nin yüzüne baktı, poşetleri tezgâha bıraktı, aldıklarını çıkarmaya yeltenmedi. "Bir şey mi oldu?"

"Bana yalan söyledin" dedi Charlie, Vince'in gri gözlerine bakarak.

Vince henüz savunmaya geçmemişti ama temkinli görünüyordu. "Ben..."

"Hangi yalanından bahsettiğimi anlamaya mı çalışıyorsun? O kadar çoklar ki hangisi olduğunu bulmak zor olmalı" dedi Charlie sertçe. "*Edmund Carver.*"

"Bana o isimle hitap etme."

"*Remy* dememi mi istersin? Yoksa biri duyar diye mi korkuyorsun?" Charlie, Vince'le yüzleşmenin korkunç olacağını düşünmüştü ama içindeki pislik nihayet dışarı aktığı için kendini *harika* hissediyordu. "Pahalı çarşaf lar yerine yer yatağında yatmakta zorlandın mı?"

Vince başını iki yana salladı. "Yemin ederim ki öyle değildi."

Ama Charlie ona baktığında tek gördüğü duman rengi gözlerinde küçümsemeyle magazin sayfalarının Edmund Vincent Carver'ıydı. Biraz pomatla, çenesini biraz yukarı kaldırmasıyla bir yabancıya dönüşecekti. Keşke onu daha yakından gözlemlemiş olsaydı, o zaman Vacheron Constantin saatini yirmi adımdan seçmesine, üst sınıfın tatil evlerini bilmesine, dedikoduya olan aşkına bir anlam verebilirdi. Cinayet işleme yeteneğinden ve hepsinin yanına kalacağına olan inancından bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Aa, demek *yemin* ediyorsun. Tamam o zaman, *kesin* doğrudur" dedi hurlar gibi bir sesle.

"Her şeye baştan başlamak istedim." Vince'in sesi hâlâ yumuşak çıkıyordu. "Eski hayatımdan hiçbir şey kalmasın istedim. Beni eski halimle görmeni istemedim."

"Aman ne güzel. Ama neden herkesin seni öldü bildiğini açıklamıyor" dedi Charlie. "Ya da beni öldürmeye kalkan adam da dahil herkesin neden çaldığın bir kitabı aradığını. Onu da ehliyetinle birlikte dolabın dibindeki çantaya saklayamaman kötü olmuş."

"Eşyalarımı mı karıştırdın?" Vince'in sesinin birden soğuk çıkmaya başlaması cesaret kırıcıydı.

Ama Charlie bastırdı, tüm acısı sonunda öfkeye dönüşmüştü. "Aynen öyle. Ehliyeti buldum. Sonra da gazetede çıkan o haberi buldum, bir kızı, sonra da kendini nasıl öldürdüğünden bahsediyordu. Mahremiyetini ihlal ettiğim için üzülmemi mi istiyorsun?"

"Evet" dedi Vince yüzünü ovuşturarak. "Biraz. Bilmiyorum."

"Bir şey daha var. Hermes'e söylediğin her şeyi duydum. Hepsi. Yalan söylediğini de o zaman anladım. Şimdi onu neden öldürdüğünü biliyorum, onu öldürdün çünkü seni tanıyordu."

Vince söylediklerinden kurtulabilirmiş gibi yine başını iki yana salladı.

"Durma" dedi Charlie. "İnkâr et. Bana yalandan bir ilişkide yalanlardan ibaret biri olmadığını söyle."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Gözleri Charlie'nin daha önce hiç görmediği bir öfkeyle parlıyordu. Hiddetten alev alevdi.

Charlie bunu görünce duraksadı. "Ne düşünmem gerekiyor? Lionel Salt için kaç kişiyi öldürdün?"

"Pek çok" dedi Vince gözlerini kapatarak.

Charlie dehşet içinde bakakaldı. "Ya kız?"

Vince başını iki yana salladı. "Hayır, Rose'u ben öldürmedim."

"Ya arabada buldukları adam? Herkesin sen sanmasına izin verdiğin ceset?" Charlie'nin sesi olabildiğince soğuk ve acımasız çıkıyordu.

"Kendime engel olamadım..." diye başladı Vince.

"Cinayet işlerken mi?" diye sözünü kesti Charlie. "Elim kaydı, bir de baktım bir balta tutuyorum! Yine. Hay aksi!"

"Ben gidiyorum" dedi birden Vince yatak odalarına giden koridora doğru dönerek.

"Cevap vermektense gitmeyi mi tercih ediyorsun?" diye bağırdı Charlie arkasından.

Vince yürümeye devam etti, bir ara dengesini kaybetmiş gibi elini duvara koydu. Elbette gidecekti. Elbette sadece Charlie sorun çıkarmadığı zaman, her şey yolunda olduğu zaman yanında olacaktı.

Kedi, kuyruğunu suçlarcasına sallayarak Vince'in peşinden gidiyordu.

Charlie de peşinden gitti. "Tamam, *Liber Noctem* nerede? Buna ne diyeceksin? Herkes bilmek istiyor. Hermes de istiyordu."

"Ne yani, söylersem kitabı benden çalacak mısın?" dedi Vince bir çekmeceyi açarak.

"Doğal olarak" dedi Charlie kapıdan, giysilerini bir çantaya doldurmaya başlayan Vince'i izliyordu. "Bana çok para kazandıracığı kesin."

Vince durdu. "Salt bir oyun oynuyor ve birileri de onunla oyun oynuyor. Hepimizi piyon gibi kullanmak istiyorlar. O kitabı bulmaktan daha kötü bir fikir olamaz."

"Tamam açıkla o zaman" dedi Charlie. "Neler döndüğünü anlat."

"Yapamam."

"Çünkü anlatmak istemiyorsun. Beni de hiç istemedin, değil mi? Sadece yaralarını sarmak için saklanabileceğin bir yer istedin. Beni hiç sevmedin."

Vince, Charlie onu tokatlamış gibi bakıyordu. Sonra yüz ifadesi değişti, gece her yeri kilitlenmiş, alarmları kurulmuş bir eve dönmüştü. "Aşk hakkında ne biliyorsun ki?" dedi çantasını omzuna atarak. "Yalan söyleyen tek kişi ben değilim."

Charlie ağzını açacak oldu ama cevap vermeye hazır olduğu onca şey arasında bu yoktu. "Sana hakkımda her şeyi anlatmamış olabilirim ama bu başka biriymişim gibi davranmakla aynı şey değil..."

"*Haklısın*" diye bağırdı Vince sözünü keserek. Aylarca kendini tuttuktan sonra boşaldığını görmek korkutucuydu ve gözlerinde

öyle bir şey vardı ki Charlie'ye onun da korktuğunu düşündürüyordu. "Sana istediğin şeyi veremedim. Senden bir şeyler sakladım. Sorunun ne olduğunu bilmesen bile kendimi sana yeterince açmadığımı anlıyordun. Keşke üzgün olduğumu, başından beri dürüst davranmak istediğimi söyleyebilsem ama istemedim. Dürüst olmayı hiç istemedim. Sadece sana söylediklerimin gerçek olmasını istedim."

"Yine de anlat" diye bağırdı Charlie, geri adım atmak istemiyordu. "Şimdi dürüst ol. Bana bu kadarını borçlusun."

"Değilim" dedi Vince. "Hiçbir şey anlatmayacağım."

"Tamam, siktir git o zaman. Kaçıp git. Yaptığın şey bu, değil mi? Git kandıracak başka bir aptal bul."

Kedi birden Charlie'nin bacağına atlayarak baldırını art arda üç kez ısırıldı.

"Of! Kahretsin!" diye bağırdı Charlie, Lucipurr atlayıp öbür odaya kaçtı. "Derdin ne senin kedi?"

Vince kaşlarını kaldırarak gülümsedi, Charlie de gülmeye başladı. Sonra güldüğü için kendine kızdı, şeytani bir pislik olduğu için kediye de, ama kendini tutamıyordu. O anda belki de Vince'i tanımadığını düşünmekle yanıldığını, belki de yalanların altında daha önemli bir gerçeğin yattığını düşündü.

Vince omzunda çantayla gitmek üzere dönerken hâlâ biraz gülümsüyordu.

"Düşündüğün gibi değil" dedi kapıdan. Arkasına dönmediği için Charlie yüz ifadesini göremiyordu. Ama sesi şimdi gülümsüyormuş gibi çıkmıyordu.

"Öyle mi?" diye seslendi Charlie arkasından. "Öyleyse neden gidiyorsun?"

"Çünkü düşündüğünden çok daha kötü."

Charlie birkaç dakika sonra tel kapının çarptığını duydu.

Peşinden gitmemek için tırnaklarını avucuna batırmak zorunda kaldı. Sonra minibüsün motoru çalıştı. Ardından evin önündeki ufalanmış asfaltta lastiklerin sesi duyuldu.

Charlie şifonyere bir tekme attı. Tekme suntadan çok çıplak ayağını incitti. Bir tekme daha attı.

Charlie'de öyle bir sorun vardı ki iyi biri olduğundan şüphe etmediği adam hem bir katil hem de nefret ettiği kişinin torunu çıkmış ve *bu adam bile* onu terk etmişti.

Charlie zehirli bir kuyu gibiydi.

Şifonyere üçüncü bir tekme daha indirdi.

Ama şimdi olsa yine yapardı. Fişi yine çalardı. Kitapçıyı yine arardı. Fısıldayarak Fransızca bir şeyler söylemeye çalışırdı. Vince'in eşyalarını karıştırırdı. Bu Charlie'nin sorunuydu. Charlie Hall her bir leşi çevirip bakmadıkça, bütün kurtçuklar ortaya çıkmadıkça asla tatmin olmazdı.

Hayır, son kırk sekiz saati düşünmeyecekti. Tıpkı planladığı gibi gidip Adam'ı soyacak, sonra da onu Doreen'e teslim edecekti. Artık bir sevgilisi olmadığına göre hiç değilse bir başkasının rezil sevgilisine eziyet edebilirdi.

Charlie böyle şeylere tövbe ettiğini hatırlar gibiydi ama bu iyi biri olmaya çalıştığı zamanlarda kalmıştı.

Bela onu bir kez daha bulmuştu ve Charlie yine kollarını ona açmaya hazırdı. *Liber Noctem* gerçekten Adam'daysa, şans eseri onu Vince'ten araklamayı başarmışsa, daha da iyiydi.

Herkesten intikam alacaktı. Zamanını buna harcayacaktı. Bununla meşgul olacaktı. Böylece kendini duygularına kaptırmayacaktı.

Madem sorumluluk sahibi, özenli, iyi, sevilmeye layık biri değildi, madem yanan bir kibrit olmaya mahkûmdu, o zaman geri dönüp yakacak bir şeyler bulabilirdi.

17

RAHATSIZ ETMEYİN

Soygunların güzel bir yanı da tüm dikkatinizi oraya vermenizdi. Bir şey çalacağınız ya da birini dolandıracağınız zaman canlanan gölgenizi kanla besleseniz mi, yoksa aç bırakıp tekrar uyutsanız mı diye düşünemiyordunuz. Vince'in son sözlerini ya da kollarında paketlerle marketten geldiği zaman size nasıl baktığını da düşünemiyordunuz.

Aşk hakkında ne biliyorsun ki?

Charlie, Vince'in olduğu gibi tezgâhta bıraktığı ve büyük ihtimalle çürümekte olan yiyecekleri de düşünemiyordu.

Hayır, tüm acısını, sıkıntısını, üzüntüsünü bir kenara bırakmak zorundaydı. İş bitene kadar tüm duygularını rafa kaldırmalıydı.

Rand'in yıllar önce hakkında söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu kabul etmek acı veriyordu. Sıcaktan bunalan bir kaplanın serinlemek için suya atılması gibi Charlie de bu işe atılmıştı.

Balthazar da haklıydı. Bu iyi olduğu tek şeydi.

Charlie MGM otelin önündeki otoparkta elinden geldiğince çabuk hazırlandı. Göz kapaklarına far bazı, sonra da koyu kahverengi far sürdü. Kirpiklerinin dibine eyeliner çekti, göz pınarını beyaz kalemle belirginleştirdi, gözünün geri kalanına siyah kalem sürdü. Sonra maskaraya geçti, kirpiklerin üzerinden üç-dört kez geçerek bolca maskara sürdü. Ardından takma kirpikleri yapıştırdı.

Dikiz aynasına bakıp gözlerini kırıştırdı, cildinden iki ton açık bir fondöten sürüp parmaklarıyla yaydı, elmacık kemiklerinin al-

tına, burnunun iki yanına fırçayla kontür uyguladı, sonra hepsini iyice dağıtıp allık ve aydınlatıcı sürdü. İşi bittiğinde burnu daha ince, yanakları daha dolgun görünüyordu, yüzü değişmişti. Son olarak peruğunu takıp tel tokalarla tutturdu, olabildiğince doğal görünsün diye kızıl saçlarını parmaklarıyla taradı.

Aynaya baktığında Charlie Hall gitmişti. Bu tedirgin edecek kadar rahatlatıcıydı.

MGM Springfield'daki otel Easthampton'a yaklaşık yirmi dakika uzaktaydı. Kumarhane ekonomik sıkıntı çeken bir şehre para getireceği teorisiyle birkaç yıl önce açılmıştı. Yerel gazetelerde bunun şehir sakinleri için durumu daha da kötüleştireceğine dair sayısız yazı çıkmasına rağmen bir kez dönmeye başlayan endüstri çarklarını hiçbir şey durduramamıştı.

Sonuç yanıp sönen ışıklarıyla, rengârenk halılarıyla, neredeyse tüm gece devam eden içki servisiyle futbol stadyumu büyüklüğünde bir kumar makinesi deposu olmuştu. Ama Charlie içeri girip de otelin hem endüstriyel hem de şirin olduğunu görünce şaşırды.

Tuğla duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı, resepsiyonun üzerindeki asma kat da kütüphane olarak düzenlenmişti. Resepsiyon görevlilerinin arkasında kocaman yazıcı üniteleri vardı, kahverengi deri kanepeler bir profesörün çalışma odasındaki uzanıp kestirmelik türdendi. Kumarhane, Vegas ve tran garı arası bir havaya sahipti ama Charlie'nin umursadığı yoktu.

Çevreye bir göz atınca buranın da diğer kumarhane otellerinde olduğu gibi arkadaşlarıyla eğlenmek ya da birkaç saatliğine hayatından uzaklaşmak için gelenlerle dolu olduğunu ve etraflarının kazandıkları parayı sömürmeyi uman üçkâğıtçılarla sarılı olduğunu anladı. Charlie bunu da umursamadı.

Salonların birinde bir öğleden sonra düğünü sona ermiş olmaydı çünkü beyaz elbiseli, saçları lüle lüle, örgüleri çiçeklerle süslenmiş çocuklar ortalıkta koşturuyordu. Payetli giysiler ve takım elbiseler içindeki birkaç kişi –gösterişli şapkalar takmış iki kadın da buna dahildi– barın kenarında durmuş konuşuyordu.

Charlie kimsenin duymaması için insanlardan olabildiğince uzaklaşıp kütüphane koltuklarından birine oturdu ve Adam'ın odasını aradı. Telefon beş kez çaldıktan sonra telesekretere geçti. Adam odada değildi.

Charlie çaktırmadan güvenlik kameralarının yerlerini tespit ederek asansöre bindi. O anda aklına Vince'in söyledikleri geldi.

Keşke üzgün olduğumu, başından beri dürüst davranmak istediğimi söyleyebilseydim ama değilim. Dürüst davranmayı hiç istemedim. Sadece sana söylediklerimin gerçek olmasını istedim.

Daha önce bunun değişik bir varyasyonunu kendisi için düşünmüş ama hiç kimseye itiraf etmemiştir.

Charlie asansördekilerle –bir pizza kuryesi ve havuzdan gelen ıslak saçlı, havlulu iki kız–göz göze gelmemeye gayret ederken bir yandan da sıkılmış ve biraz da kafayı bulmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Sekizinci katta asansörden indi, 455 numaralı odayı bulana kadar tabelaları takip etti.

Kapının tokmağına "Rahatsız Etmeyin" kartı asılmıştı. Charlie kartı çekip ceketinin cebine tıktı. Emin olmak için kapıyı çaldı. İçeriden hiç ses gelmedi.

Durum daha da iyiye gidiyordu.

Charlie bu işi iki gece önceki gibi hızlıca halletme şansını kaçırdığının farkındaydı. Bu biraz daha zor olacaktı. Yine de başarıyla arasında tek bir kapı vardı.

Üstünde iç çamaşırları, elinde bir buz kovasıyla leş gibi içki kokuları saçarak lobiye gelen ve dışarıda kaldığını söyleyen bir kadın biliyordu. Kadın bu sayede bir "yedek anahtar" sahibi olmuştu ama Charlie bunu başarabileceğini de o kadar dikkat çekmek istediğini de sanmıyordu. Planı o kadar iddialı olmasa da küçük duruma düşme olasılığı çok daha azdı.

Büyük şehirlerdeki havalı oteller hariç hepsinde buz makinesi, ve eğer şanslıysanız, gazoz sebili olan bir oda vardır. Bu odalarda asla kamera olmaz. Charlie sekizinci kattakine girdi ve resepsiyonu aradı.

"Alo, beni kat hizmetlerine aktarabilir misiniz?"

"Bir saniye" dedi bir adam.

Telefon iki kez çaldıktan sonra açıldı. Bu kez bir kadındı ve homurdanarak bir şeyler söyledi.

“Ben 450 numaradan Shirley” dedi Charlie belirgin bir Long Island aksanıyla konuşarak. “Odayı temizlemesi için birini gönderebilir misiniz?”

Kadın göndereceğini söyledi. Charlie telefonu kapatınca kalbi beklenti dolu bir heyecanla atmaya başladı, sanki bir shot espresso kafasına dikmişti. Cesaretinizi ve zekânızı evrene karşı sınamak zedelenmiş bir özgüven için en kötü tedaviydi.

Evren her zaman kazanırdı ama bakarsın bugün farklı olurdu.

Charlie en depresif zamanlarında bir terapistle gitmiş ve ona sorunlarının bir hayli kısaltılmış bir listesini sunmuştu. Terapist “farkındalık” pratiği yapmasını söylemişti, bu da “anı yaşamayı” ve “geçmişte yaptığın hataların” yanı sıra “gelecekte yapmayı planladıklarına” da takılıp kalmamayı içeriyordu. Charlie bunu terapistin odasında pek yapamamıştı, indirdiği farkındalık uygulaması da işe yaramamıştı ama bir düzenbazlığın ortasındaiken farkındalığın aslında nasıl bir şey olduğunu anlayabilirmiş gibi geliyordu.

Şu anda tamamen anı yaşıyordu.

Gergin geçen yirmi dakikanın ardından mor saçlı genç bi kadın havlularla dolu bir arabayı iterek asansörden indi ve koridorda ilerlemeye başladı.

Charlie derin bir nefes aldı, dışarı çıkıp kadının yanından geçti. Birden tökezlemiş gibi yaptı. Kadına dirseğiyle çarparken parmakları temizlikçi gömleğinin cebinden evrensel anahtar kartını kapıverdi. Kartı cebine attı, sonra Bayan Presto’nun öğrettiği gibi cebinden tarçınlı bir akide şekeri çıkardı.

Genç kadının kartının kaybolduğunu fark edince Charlie’den şüphelenmesi olasıydı ama güvenlik ekibi kapıya dikildiğinde Charlie çoktan sırta kadem basmış olmayı planlıyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu kadın.

Charlie güldü. “Düğünde biraz kafayı buldum da” dedi, sonra üç kapı ilerideki Adam’ın odasına girdi.

“Rahatsız etmeyin” kartının bir süredir kapıda asılı olduğu

belliydi. Giysiler ahşap döşemelere saçılmıştı, modern çerçevesi içindeki gösterişli televizyonun yanında yarıya kadar ucuz votka dolu, kapağı açık, büyük bir plastik şişe duruyordu. İçeriye sigara kokusu sinmişti, Adam'ın devre dışı bıraktığı duman dedektöründen kablolar sarkıyordu.

Şimdi tek yapması gereken kitabı bulmaktı.

Yatağın yanındaki sehpanın üstünde bir kutu prezervatif duruyordu. Charlie banyoda saç şekillendirme ürünleri, tıraş losyonu ve kolonya buldu. Çekmecede esrar içmeye yarayan altın rengi bir elektronik sigaradan başka bir şey yoktu.

Odada dolaşırken sıkıntıyla bir gün önce kendi yatak odasını karıştırdığını hatırladı.

O zaman aklına dolap geldi. Dolabı açınca içinde tek bir ceketin asılı olduğunu gördü. Parmaklarını ceplere soktu. Sadece bir kâğıt vardı.

Kâğıdı açınca bunun Murray'nin rehinci dükkânına bırakılmış bir yüzüğün makbuzu olduğunu gördü. Adam karşılığında yedi yüz dolar almıştı. Vay. Açıklamada şunlar yazıyordu: *kadın kokteyl yüzük, antika altın-bakır alaşımli, taşı yenilenmiş*. Doreen'in büyükannesinden kalan böyle bir yüzüğü vardı.

Charlie, Adam'ın Doreen'den bir şeyler çalmasına şaşırılmamalıydı. Bir kez çalmaya başlayınca, insanlara duymaktan hoşlandıkları şeyleri söyleyerek istediğinizi elde edebileceğinizi fark edince bahaneler üretmek kolay, durmak ise zordu.

Rand düzenbazların toplumun kıyılarında yaşadığını, işler ne kadar kötüye giderse gitsin gülümsemeyi hiç eksik etmediklerini söylerdi. Bu o zamanlar romantik gelmişti.

Ama Charlie şimdi bunun kendine güvenmemekten kaynaklandığını görebiliyordu. Sürekli en zeki olma ihtiyacı. Kimsenin her seferinde kazanamayacağı bilgisi, nasihatten ziyade meydan okumaya dönüşüyordu.

Adam'ın neye bulaştığını, elinde satılacak bir kitap olduğu halde paraya ihtiyacı olduğuna göre işlerin ne kadar kötü gittiğini merak ediyordu.

Sıradan insanlar rehinci dükkânlarını sıkıştıkları zaman çabucak nakit bulabilmek için kullanır, büyükannelerinin porselenlerini, evlilik yüzüklerini ya da her ne bıraktılsa geri almak için gereken parayı vadesi dolmadan bulabilmeyi umut ederlerdi. Suçlular ise rehincileri bir şeyler satmak için kullanırdı. Murray'nin dükkânı Charlie'nin bildiği bir yerdi. Kendisi de oraya bir şeyler satmıştı.

Makbuz elinde olduğuna göre Charlie yüzüğü geri alabilirdi, tabii yedi yüz doları olsaydı. Ama yoktu. Olsaydı bile yüzük için harcamazdı.

Charlie makbuzu cebine soktu. Doreen makbuzu polise verebilirdi. Çalıntı eşyaların rehinci dükkânlarında satılmaması gerekiyordu ve ara sıra yakalanmak işinizi çoğunlukla bir şeyleri görmezden gelerek yapmanın bedeliydi.

En azından müşterisine verebileceği bir şey vardı.

Tam dönecekken ceket dikkatini çekti. Sırt tarafında bir ağırlık varmış gibi tuhaf duruyordu. Charlie astarı yoklamaya başladı, sonunda eline sert bir şey geldi.

Sert, dikdörtgen şeklinde ve... *hassiktir*.

Charlie bıçağını çıkarıp astarı dikkatle kesince içindeki şey eline düştü: A5 boyutunda deri kaplı bir defter. Eski *Musibetler Kitabı* değildi. Herhangi bir kırtasiyeden alabileceğiniz türden modern bir defterdi. İçindeki yazılar tükenmez kalemle yazılmıştı.

İlk sayfada *Knight Singh'in Gözlemleri* yazıyordu. Charlie bir an öylece bakakaldı.

Bu Doreen'in Rapture'a geldiği gece Balthazar'ın ondan bulmasını, ve çalmasını, istediği defterdi. Paul Ecco'nun öldürüldüğü gece.

Charlie hayal kırıklığı duyamayacak kadar şaşkındı.

Knight'in notlarında bu kadar önemli ne vardı da Adam uzun saçlı Amber'ın arkasına saklanma gereği duyuyordu? Defteri kime satmak istiyordu da Balthazar'ın onunla çalışmayacağını düşünüyordu?

Charlie'nin içinde kötü bir his vardı.

Eh, Adam, Knight'ın notlarını ele geçirecek kadar zeki olabilirdi ama onları elinde tutacak kadar zeki değildi. Charlie defteri elbisesinin içine sokup sütyen balenlerinin altına kıstırdı.

Gitme vakti gelmişti. Kapıya doğru giderken kilidi açan bir anahtar kartının yanulgiya yer bırakmayan mekanik tıkırtısını duydu.

Hemen banyoya dalıp kapı tam açılırken kendini küvete attı. Çömeldi, hiç ses çıkarmadan duş perdesini olabildiğince gizlenecek şekilde ayarladı. Gidişat pek de iyi sayılmazdı.

İçeriden Adam'ın sesi geldi. "Evet, altı yüz dolar koyarım. Garanti olduğuna emin misin?"

Charlie çıkmak sesi duydu. Sigara kokusu aldı. Knight Singh'in defterinin bir köşesi karnuna batarken çömelmekte zorlandığı için dengesini sağlamak amacıyla küvetin kenarına tutunmuştu.

"Evet, ikili bahiste Vantablack ve Wild Mars Rover." Sesi birden değişti, saygılı bir tonla konuşmaya başladı. "Hayır, senden şüphem yok. Elbette yok."

Charlie, Adam'ın söylediklerini duyabilmek için nefes almamaya çalışıyordu.

"On dört bini kazandığım zaman defter senindir. Eve, sevgili-me bir kahraman olarak döneceğim." Doreen'i ve çocuğu günlerce ihmal etmemiş, üstüne bir de Doreen'in yüzüğünü çalmamış ol-saydı bu çok daha hoş bir düşünce olurdu. Charlie şimdi en azın-dan Adam'ın yüzüğe neden ihtiyaç duyduğunu anlıyordu. Biri ona defter karşılığında yarış tüyosu vermişti.

Knight gölge büyücüleri için yerel bir idari organ olan Kabala'nın bir üyesiydi. Tek başına, sanat eseri hırsızlığı ve siyasi manipölasyonlar da dahil olmak üzere pek çok şeyde parmağı olan küçük bir teşkilata sahipti. Genelde kuklacıları çalıştırıyordu.

O gidince tepede bir iktidar boşluğu doğmuş olabilirdi. Knight'ın bilgi birikimiyle liderliğe oynamak mümkündü. Gölge-sini kullanarak dünyanın tekerine çomak soka bir kuklacı daha. İnme-k üzereyken yavaşlatılan bir yumruk. Virajı almak üzereyken direksiyona atılan bir el. Yarış atını tökezleten bir çelme. Çok hırslı ama züğürt bir başka kuklacı.

Aslında bunun iyi bir anlaşma olması gerekirdi ama kesinlikle kaçak bir anlaşmaydı. Adam gerçekten de kitabı hemen elinden çıkarmak istiyor olmalıydı.

"Onu Raven'dan aldım" dedi Adam diğer odadan. Charlie yatağın yaylarının gıcırdadığını duydu. "Okuyup okumadığını bilmiyorum."

Charlie'nin bacakları çöelmekten titriyordu. Oturma riskine giremezdi, hemen kalkması gerekirse kötü olurdu. Olduğu gibi kalıp kaslarına kramp girmemesi için dua edecekti, yoksa koşmak gerekirse hızı daha da kesilirdi.

Kaşlarını çatarak gölgesine baktı, beyaz fayanslarda kapkara görünüyordu, onu ele verebilecek bir şey daha.

O öğleden sonra kedi onu ısırmişti. O kadar kan gölgenin tamamen canlanmasına yetmiş olabilir miydi? Adam üstüne gelen gölgeyi görünce herhalde kendini dışarı atardı. Peşinde öfkeli bir gölge büyücüsü olduğunu zanneder, avazı çıktığı kadar bağırarak lobiye koşardı.

Hadi kımılda dedi gölgesine. Bir şeyler yap.

Gölgesi oralı olmadı.

Hadi ama diye geçirdi içinden Charlie. Büyülü bir gölge gibi davran.

Hiç hareket yoktu.

Kan için olsa yapardın, değil mi? Kana bulanmış bir peçete fırlatsaydım yapardın, tıpkı getirsin diye köpek için bir sopa fırlatır gibi.

Ya da köpek için kana bulanmış bir peçete gibi, diye düşündü.

Lütfen. Ama hiçbir şey olmadı. Yalnızca bacakları daha da ağrı-maya başladı. Öyleyse ne işe yararsın sen?

Şansını denemek için elini fayansa koydu ve yavaşça ayağa kalktı. Daha uzun süre ayakta durabilirdi ama Adam banyoya girerse onu kesin görürdü.

Adam'ın kapıyı kilitlediğini duymamıştı. Duştan çıkıp odadan yeterince hızlı geçerse Adam yataktan kalkmadan dışarı çıkabilirdi. Ama duştan hiç gürültü yapmadan çıkmak neredeyse imkânsızdı. Adam televizyonu açsaydı bunu deneyebilirdi.

Adam diğerk odada ikinci telefon görüşmesini yapıyordu. "Evet, hemen bir duş alıp iniyorum, seninle barda buluşuruz."

Charlie'nin banyodan çıkması gerekiyordu, hem de hemen.

Yavaşça cebinden telefonunu çıkardı.

Adam zaten kitabı elinden çıkarmanın bir yolunu bulmuştu, yani engellememiş olsa bile Amber'ın pek şansı kalmamıştı. Charlie kendi telefonunu kullanabilirdi, ona bir mesaj gönderip çalın-tı kredi kartı uyarısında falan bulunabilir ya da otel müdürü gibi davranabilirdi. Ama Adam aramaya kalkarsa küvetin içinde telefonu açamazdı.

Charlie tanıdığı insanları ve onları söylemeye ikna edebileceği şeyleri zihninden geçirdi. Belki Barb'ı Adam'ı arayıp aşağı inerek imza atmasını gerektiren bir kargosu olduğunu söylemeye ikna edebilirdi. Belki Posey, Adam'ı arayıp arabasının yandığını söyleyebilirdi.

Sonra aklına Adam'ı ayağa dikip odadan çıkarabilecek tek kişi geldi. *Doreen*.

Adam'ın odada çekmeceleri karıştırdığını duyabiliyordu.

Şerefsiz, büyükannenin yüzüğünü satmış diye yazdı Charlie.

Bir müddet cevap gelmeyince Charlie terlemeye başaldı.

Sonra Doreen'in mesajı geldi: *Göt herif. Onu geberteceğim. Nerede o?*

Charlie gülümsedi. Elinden geldiğince hızlı yazdı. *MGM Otel, 455 no'lu oda. Canına okumak istiyorsan şu anda odada.*

Uzun bir müddet cevap gelmedi. Charlie bir elini duvara dayadı.

Sonra cevap geldi: *Sen Adam'ın yanında mısın?*

Charlie'nin bel bağlayabileceği bir şey varsa o da Doreen'in beklemekten nefret etmesiydi. Doreen, Rapture'dayken huzursuzdu, her mesajı da sabırsızlık doluydu. Lisedeyken ayağını Charlie'nin sandalyesinin arkasına vurur ve ders boyunca kalemle uğraşırdı.

Charlie cevap yazmadı. Otuz saniyeye varmadan sabit hatlı otel telefonu çalmaya başladı.

Adam telefonu açtı, uzun bir sessizlik oldu. "Beni nasıl buldun?" dedi sonra.

"Buraya mı geliyorsun? Bebeğim, dur biraz. Oda numaramı nereden öğrendin?"

Charlie banyoya yaklaşan ayak sesleri duyunca tekrar çömeldi. Adam'ın tuvalete işeyişini dinledi. Adam iki kez küfredip duvara tekme attıktan sonra banyodan çıktı. Charlie kapının kapandığını ve elektrik kilidinin devreye girdiğini duydu.

Charlie tutulmuş bacaklarla titreyerek küvetten çıkarken dengeğini sağlamak için havlu askısına tutundu. Topallayarak kapıya doğru yürüdü. İçinden hemen kapıyı açıp koşmak geliyordu ama kendini tutup elliye kadar saydı. Sonra koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüdü. Basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı indi. Beşinci katta durup birkaç kez derin derin nefes almak zorunda kaldı. Panikten soluğu kesiliyor, başı dönüyordu.

Lobiye varınca başını dik tutup gözünü çıkıştan ayırmadan yürüdü. Kendine Adam neye benzediğini bilse bile kafasında peruk olduğunu hatırlattı. Büyük ihtimalle Doreen'in yanından da çaktırmadan geçebilirdi.

Kapıdan çıkınca taze, serin sonbahar havası yüzüne çarptı. Charlie derin bir nefes aldı, bir iş bitmek üzereyken gelen adrenalin akınını hissetti. Ve şimdi, Knight Singh'in kitabı sütyeninin altındayken bir işi daha garantilemişti.

On dakika sonra Meadow Road'da, Murray's Fine Jewellery'nin önündeki kaldırıma iyice yanaştı. Doreen'in yüzüğünü alırsa Posey'nin okulunda işleri yoluna koyması karşılığında verecek bir şeyi olacaktı. Ve Adam'dan yürüttüğü kitabın telafisi için.

"Charlie Hall" dedi Murray zil Charlie'nin arkasından çınlar-ken, Charlie tanıdık, tozlu raflara bakındı. "Bana ne getirdin?"

Murray ufak tefek bir adamdı, kızıl saçlıydı, gözlerini ürkütücü bir şekilde büyük gösteren tel çerçeveli bir gözlüğü vardı. Charlie on beş yaşında Rand işin arka planını da öğrenme vaktinin geldiğine karar verdiğinden beri Murray'ye çalıntı mal satıyordu.

Charlie tezgâha doğru yürüdü. Yüzüklere baktı. "Şuna bakabilir miyim?"

Murray hafifçe gözlerini kıstı ama yüzük tablasını dışarı çıkardı.

Charlie, Doreen'in yüzüğünü parmağına geçirdi. "Bu yüzük çalıntı."

Murray kaşlarını kaldırdı. "Çok yazık."

Charlie içini çekti çünkü Doreen polise haber verse de polisler genellikle ortak mallarla ilgili aile içi anlaşmazlıklara karışmazdı. "Karşılığında sana bir at yarışı tüyosu veririm."

Murray güldü. "At yarışı oynamamı mı istiyorsun? Kaybedersem ne olacak, yüzüğü senden geri mi alacağım? Biliyorsun ki seni severim evlat ama ben işimi sağlama alırım."

"İkili bahiste Vantablack ve Mars bilmem neye oynayacaksın" dedi Charlie yüzüğü parmaklarının arasında çevirip taşın parlaklığına ve altının güzelliğine hayran hayran bakarak. "Hadi ama, rehinci dükkânı işletmek de biraz kumar oynamak gibi değil mi zaten?"

"İşinde iyiysen hayır" diye homurdandı Murray. "Ayrıca o taş sahte."

"Ha" dedi Charlie taşı yüzüne yaklaştırıp daha dikkatli inceleyerek. Elmasa benzeyen taşı tutan dişler diğerlerinden daha farklı bir tondaydı. Parlak, sarı altın rengindeydi.

"Adam bunu biliyor mu?" diye sordu Charlie.

Murray başını iki yana salladı. "Adam mı? Taşı bana satalı yıllar oldu."

"Öyleyse bu sahte yüzük için Adam'a neden o kadar para verdin?" dedi Charlie, Doreen elmasın gittiğini fark ederse yüzüğüne yeniden kavuştuğunu düşünecek miydi?

"Demek Adam'a kaç para verdiğimi biliyorsun" diye homurdandı Murray. "Ayrıca ben parayı *altına* karşılık verdim. Yirmi iki ayar. Bu kadar çizik olmasının nedeni de bu. Zarar görmeden günlük kullanılamayacak kadar yumuşak."

Charlie uslu öğrenci gülümsemesiyle Murray'ye baktı. "Hadi ama, tüyo gerçekten iyi. Görünüşe göre yüzük de ancak şöyle böyle."

Murray homurdandı. Sonra dizüstü bilgisayarını açıp bir şeyler yazmaya başladı. Charlie yüzüğü orta parmağının ucuna taktı. Dükkâna bakınmaya koyuldu.

Diğer dolapların birinde oniksten yapılmış mücevherler gördü. Yüzükler, küpeler, kolyeler, cilalı oniks boncuklardan bir saç filesi, oniks şeritlerle kaplı kelepçeler. Bunların yanında Odette'inkilere benzeyen eldivenler duruyordu ama parlak tırnakların yerine siyah taşlar vardı. Sonra ojeye katmak ya da ruja uygulamak için pudralar, birkaç takma diş ve çok sayıda oniks kakmalı bıçak gördü. Kasanın arkasında da büyük bir bıçak asılıydı. Murray'nin diğer işi. Gölgelerden koruyacak şeyler satmak.

"Bahsettiğin koşuyu buldum. Wild Mars Rover. Tüyodan ne kadar eminsin?" diye sordu Murray.

Güzel soruydu. Adam emin gibiydi ama Adam aptalın tekiydi. "Tamamen eminim." Sonuçta kaçamak cevap vermek, Murray'nin parayı kaybettiğinde Charlie'yi daha az suçlamasına neden olmayacaktı.

"Pekâlâ" dedi Murray. "Yüzüğü arkadaşına götür. Ama dediğin gibi olmazsa bana kaybettiğimden iki kat değerli bir şey getireceksin, ayrıca elden çıkarması kolay bir şey olacak, işlenmemiş cevher gibi. Ya da çalıntı gölge. Anlaştık mı?"

"Evet" dedi Charlie yüzüğü parmağına iyice oturtarak, sonra siyah bıçakları işaret etti. "Bunlardan çok satıyor musun?"

"Giderek daha çok. Tedbiri elden bırakmamak gerek. Oniksin geceyi kesebildiğini söylerler."

"Ne kadar?"

Murray büyükbaba gibi şefkatle gülümsedi. "Hesabına yazayım. Güvendiğin birinden almak daha iyi. Piyasada taş gibi görünen çok fazla parlatılmış reçine var."

"Teşekkür ederim" dedi Charlie.

Murray dolaptan bir bıçak seçti, beze sarıp bir torbaya koydu. "Umarım atlar kazanır."

"Umarım" dedi Charlie kapıya doğru yürürken. Çıkarken eşikteki tuğlalardan birinin simsiyah olduğunu fark etti. Hiçbir kuklacı buraya gölge gönderemiyordu.

Direksiyonun başına geçince torbayı açıp bıçağı çıkardı. Parma-

ğını kenarına bastırdı. Fazla keskin değildi, taş metal gibi keskin olmuyordu.

Oniks geceyi kesebilir.

Gölge büyücülerinden bir şeyler çalmayı bıraktığından beri yanında oniks bıçak taşımıyordu, eski bıçağının da büyük bir parçası kırılmıştı. Keskin olmasa da oniks bıçak bir gölgeye karşı mükemmel bir silahtı. Oniks vurulabilsin diye gölgeyi cisimleşmek zorunda bırakıyor ve onu zayıflatıyordu.

Artık Vince insanların boynunu kırmak için yanında olmayacağına göre bıçağa ihtiyacı olacaktı.

İşi bittiği için kendini Vince'i düşünmekten alıkoymanın bir yolu yoktu. Giderek indirdiği darbeden kaçmanın yolu yoktu. Onu boğmaya gelen kederden kaçmanın yolu yoktu.

Ama Vince en azından Charlie Hall'un enayi olmadığını anlamıştı. O bir av değildi.

Edmund Vincent Carver. Charlie telefonunu çıkarıp bir kez daha Vince'in ehliyetindeki fotoğrafa baktı, onu bu fotoğraftan tanıyabilmiş gibi inceledi. Gözü Springfield'daki adrese kaydı.

Şöyle bir uğrayabilirdi.

Apartman yüksek tavanlı dört katı olan küçük bir binaydı. Dış cephesi eski tuğla kaplıydı. Binarun yaşmı zamanın bıraktığı izlerden tahmin edememiş olsaydı standart dışı büyüklükteki pencerelelerden yine anlardı. Pencerelelerden çıkan klima tertibatları tuhaf bir açıyla desteklenmek zorunda kalmıştı.

Charlie basamakları çıktı. Zilin üzerinde on düğme vardı. İlk üçü cevap vermedi. Dördüncü ve beşinci sorduğu kişiyi tanımıyordu. Altıncısı homurdanarak cevap verdi.

"Edmund Carver için bir kargo paketi getirdim" dedi Charlie. "İmza atılması gerekiyor."

"Kendisi burada oturmuyor." Sesine bakılırsa bir erkekti.

"Belki paketi siz ulaştırabilirsiniz" dedi Charlie. Adam kapıyı açarsa içeri girecek ve ona *bir şey* söyleyene kadar da çıkmayacaktı. "Sadece imza atacak biri gerekiyor."

"Dedim ya, kendisi burada değil. Öldü."

“Burada değil” diye başlayıp “öldü” diye bitirmesi hiç ikna edici değildi. Charlie bir kumar oynamaya karar verdi. “Bak, yalan söyledim. Ben bir arkadaşımı ve onu bulmaya çalışıyorum.”

Adamın sesi titriyordu. “Bas git. Hiçbirinizi kapımda istemiyorum. Size söyledim, ben bir şey bilmiyorum. Zaten genelde burada kalmazdı, arkasında da bir şey bırakmadı. Şimdi bas git buradan.” İnterkomun cızırtısı kesildi.

Charlie zile tekrar bastı, sonra tekrar, ama yanıt veren olmadı.

Arabasına doğru baktı ama onun yerine binanın arka tarafına, çöp tenekelerinin olduğu yere doğru yürüdü. Kahve artıkları, yumurta kabukları ve hazır yemek kapları arasında daire 2B’ye gönderilmiş bir reklam broşürü bulması uzun sürmedi. Kuşe kâğıda basılmış katalogda doktor önlükleri tanıtılıyordu, üstüne biraz çorba bulaşmıştı, arkasında Dr. Liam Clovin yazıyordu.

18 GEÇMİŞ

Küçük bir şey olarak doğmuştu, sigara dumanı misali gelip geçici bir şey gibi. Sonra kanla, korku kırıntılarıyla ve kendinden iğrenmeyle beslenmişti. Utanç verici arzularla. Onu istiyorum. Bunu istiyorum.

Topu yakala diyor, ben de yakalıyorum. Bunlar benim ellerim mi yoksa onun mu?

Beni kovala diyor. Bul beni. Bu çok kolay. Onu kaybetmek için kendimi kaybetmem gerek.

Gülmemi istiyor. Nasıl güleceğimi gösteriyor. Bana komik şeyler gösteriyor. Masadan düşen kediler. Kaykayla göle atlayan gençler.

Sen benim tek dostumsun diyor bazen. Çünkü annesi onu okula göndermiyor. Çünkü kıyafetleri kirli. Çünkü kimseyi evine davet edemiyor.

Annesinin ölmesinden korkuyorum. Ağladığımda, hastalandığımda, korktuğumda bana sarılmasını istiyorum. Saçımı okşamasını istiyorum. Alnımdan öpmesini. Ondan nefret ediyorum. Belki ölseydi benim için daha iyi olurdu. Bu duyguların hiçbirisi bana ait değil ama benim olmaya başlıyorlar. Bana dönüşüyorlar.

Bazen bizi markete götürüyor, arabasına sadece ucuz, ağır şeyleri koyuyor. Şeker. Un. Süt. Ona tavuk göğsü ve domuz pirzolası paketlerini sırt çantasına atmasını söylüyor.

Şeker yok diyor. Çocuklardan şeker çalmaları beklenir. Seni böyle yakalarlar.

Tavanda insanların izlemesine olanak veren aynalar var. Güvenlik kameraları var.

Ama hiçbirini beni izlemiyor. Onun istediklerini alıyoruz. Şeker alıyoruz. Ne varsa alıyoruz.

Sonra büyükbabası bizi o kocaman evine götürüyor, orada oynayacak bir kız ve herkese yetecek kadar yiyecek var. Remy acıkmışsa biri ona yemek hazırlıyor. Remy ağlıyorsa hemen biri geliyor. Ama Remy artık ağlamıyor. Bütün gözyaşlarını bana veriyor.

Anlaşma basit. Ben kötü şeyler yaptığım sürece burada kalabiliriz. İnsanların içinde bir kıvılcım var, benim yapmam gereken de onu dışarı çıkarmak. Bunu her yapışımında kıvılcımın birazı bana bulaşıyor, ezilen bir ateş böceğinden geriye kalan leke gibi. Öldürmek çalmaktan daha kolay ama işimiz bittiğinde Remy'nin bana bakışından hoşlanmıyorum.

Değişiyorum. Kıvılcımlar bana bir şey yapıyor.

Remy'nin bana ihtiyacı olmadığı zaman tekrar uykuya dalmakta zorlanıyorum.

Huzursuzum. Bende yanlış olan bir şey var. Bende doğru olan bir şey var. Remy'nin bilmediği şeyler yapabiliyorum. O uyurken evde dolaşıyorum, ince bağ hiç gerilmiyor. Portakallarla hokkabazlık yapabiliyorum, radyoyu hayalet gibi açabiliyorum. Kitap okuyabiliyor, pencerenin buğusuna resim çizebiliyorum.

Bunu ben akıl ettim, ilk kez. Ne olacağını görmek istiyorum. Kordonu kesiyorum. Sonra da korkmaya başlıyorum. Önceden Remy'nin olduğu yerde şimdi bir boşluk var, sanki gecenin içine yuvarlanıyorum. Hiç yalnız kalmadım. Yalnız kalacak kadar varlığım yok.

Bu ne zaman olsa bir şeyleri unutuyorum. Önemsiz şeyleri. Nerede olduğumu. Orada ne kadar kaldığımı.

Adeline bana bazı şeyler anlatıyor ama hepsi doğru değil. Artık onu dinlemek istemiyorum.

Bazen etrafımı saran hava elektrikleniyormuş gibi geliyor, fırtına yaklaşıyormuş gibi. Belki de öfkeliyim diye düşünüyorum.

Belki de kızgınım. Belki de sonradan pişman olacağım bir şey yapmak üzereyim.

Remy bana söz verdiriyor. Şşş. Kaçacağız. O zaman sadece ben olacağım, ne ben ne de o. Remy beni iyileştirecek. Sorunumu çözecek. Bana yardım edecek.

Ama önce birkaç kıvılcımı daha söndür. Birkaç yıldızı daha boğ.

19

DİŞ KIRAN ŞEKER

Charlie, Doreen'e mesaj atıp yüzüğü aldığını bildirdi, sonra beklemek ve Knight Singh'in kitabını ne yapacağını düşünmek için Blue Ruin'e gitti.

Bar şehir merkezinden uzakta, küçük ve köhne bir tuğla binadaydı. Dışarıdaki rengi solmuş tabelada "Bluebird" yazıyordu. Ne var ki kimse bu ismi kullanmazdı. Üç vardiya çalışan bir bardı, sabah beşte açılıyor, gece ikide kapanıyordu. Saat iki ile beş arasında son derece kısıtlı menüsü olan bir restorana dönüşüyordu. Servisteki üç saatlik boşluğu atlatmanıza yetecek kadar kokteyl sipariş ederseniz yirmi dört saat boyunca aralıksız içebilirdiniz.

Sabah beşte bar genelde Cooley Dickinson Hastanesi'nde çalışan hemşire ve doktorların yanı sıra bakım işçileri, hastane hademeleri ve diğer tüm mekânları tükettikten sonra gidecek bir yer arayan ikinci vardiya restoran çalışanlarıyla dolu oluyordu.

Blue Ruin güzel bir mekân değildi. Eski püskü bar ve masalar kapanan eski bir meyhaneden satın alınmıştı ve mekâna uymuyordu. Yerler kapıya kadar yapış yapıştı, içki plastik bardaklarda servis ediliyordu ve garnitür namına bir tek buruşmuş misket limonu vardı.

Charlie'nin o öğleden sonraki hislerini tam olarak yansıtan bir bar varsa o da Blue Ruin'di. Charlie bütün gece kalabileceğini bilmenin verdiği rahatlıkla bir tabureye oturdu.

Bir saat sonra üç kadeh Maker's Marks devirmişti ve ya-
vaşlamaya niyeti yoktu.

Doreen mesaj atıp yolda olduğunu yazmış ve Charlie'nin oku-
ma zahmetine girmedeği daha bir sürü şeyden bahsetmişti. Lise
arkadaşı Laura'dan da bir mesaj vardı, barbekü partisini kaçırdı-
ğından bahsediyordu, annesi de mesaj atıp yeni erkek arkadaşı-
nın doğum gününde bir araya gelmeyi umduğundan söz etmişti.
Belki evleri daha büyük olduğu için kızlar ev sahipliği yapmak
isterdi.

İş yerinden iki sesli mesaj vardı, pazartesi akşamı gelip gelme-
yeceğini soruyorlardı. Charlie yeniden o barın arkasına geçip içki
hazırladığını hayal etmeye çalıştı. Camları, kanı ve onu boğan göl-
geyi düşünmemeye çalışarak. Hermes'in kırılan boynundan çıkan
sesi düşünmemeye çalışarak.

Mesajları cevapsız bırakıp makyajını silmek için tuvalete gitti.
Ama tek yapabildiği gözlerini ve yanaklarının bir kısmını ısıltı-
lı bir kömür lekesine bulamak oldu. Bitkinlik ve öfke alkolün def
edemeyeceği kadar hızlı hücum ediyordu.

Bir işin ardından hep başdöndürücü bir yükseliş, sonra da bir
adrenalin düşüşü olurdu. Sonra her şey fazla sıkıcı gelmeye baş-
lar ve birden hassaslaşırdınız. Charlie tam o anda, aynada kendine
bakınca, bakışlarını kapkara gözlerine dikip parmağını yaralı du-
dağında gezdirince birden rezilce ağlamak istedi.

Vince yüzünden değildi. Onunla hiç ilgisi yoktu.

Bara dönüp bir içki daha söyledi. Acılarınızı boğacaksanız bol
bol sıvıya ihtiyacınız vardı.

Barmen, Don'un arkadaşıydı ve ara ara sohbet etmeye çalışı-
yordu ama Charlie üstüne düşeni yapmakta pek başarılı değildi.
Bir ara adamın ona asıldığından şüphelendi.

"Kyle" dedi adam başını telefonundan kaldırıp sırtarak.
"Adım Kyle. Belki Don benden bahsetmiştir."

Charlie birden Don'un Kyle'a ondan bahsettiğini anladı.

Kyle'ın kahverengi saçları gür ve dalgalıydı. Haçlı bir tespih
dövmesi bileğinden koluna doğru uzanıyordu. Gölgesi son derece

normal görünüyordu. Charlie'nin korkularını, dehşetini ve üzüntüsünü dünyadaki tüm viskilerden daha iyi silebilirdi.

En azından on beş-yirmi dakikalığına.

Charlie birini aramak zorundaydı. Laura'yı arayabilirdi, hem barbekü partisine gidemediği için de özür dilerdi. Onu güldürebilecek olan Barb'ı da arayabilirdi. Kendisi de üzgün olan José'yi.

"Biliyor muydun" dedi Kyle'a muhabbet olsun diye, "birkaç tuz tanesi kahvenin acısını alıyormuş. Şekerden daha çok işe yaraması tuhaf değil mi?"

"Doğru olduğunu sanmıyorum."

Kyle herhalde berbat bir barmendi. Charlie omuz silkti. "Ben zaten her şeyin acısını severim. Benim gibi."

Kyle bundan ne anlaması gerektiğinden emin değilmiş gibi baktı.

Bir uyarı demeliydi Charlie. Bunu moralimin çok bozuk olduğuna ve öfkemi seve seve senden çıkaracağıma dair bir uyarı olarak al.

Charlie herkesin onu inatçı ve taş kalpli biri olarak görmesini istiyordu. Taşlaşmış eski bir tahta gibi, kaya gibi, dişinizi kıran bir şeker gibi. Ama öyle değildi.

"Demek buradasın." Doreen barda yanına oturdu, öfkeden kudurduğu belli oluyordu. "Muhteşem Charlie Hall." Üstünde iş giysileri vardı, beyaz kot pantolon ve yakalı mavi bir tişört, göğsüne resepsiyonist olarak çalıştığı diş kliniğinin adı işlenmişti. Adam'ın nerede olduğunu bildiren mesajı alınca iş yerinden fırlamış olmalıydı.

Charlie gözlerini devirdi. "Ne? Erkeğini de yüzüğünü de buldum."

"Lütfen bana bir rehinciye soymadığını söyle." Doreen'in sesi barda vakit öldüren birkaç kır saçlı müşterinin dönüp bakmasına yetecek kadar yüksekti.

Charlie omuz silkti.

"Adam yüzüğü ödünç almış. Parayı hayatımızı değiştirecek bir anlaşma yapmak için kullandığını söyledi." Doreen'in buna inanmak istediği belliydi. "Mutluluk uçuşu falan yapmıyormuş."

"Belki sana yüzükteki taşın orijinal olmadığını da söylemiştir" dedi Charlie. "Çünkü taşı yıllar önce satmış."

Doreen kıpkırmızı kesildi. "Gerçekten de şeytan gibisin. Bütün günahlarımızı biliyorsun."

Charlie konuşmayı çok uzaktan izliyormuş gibi hissediyordu. "Saçmalama. Ben berbat biriyim Doreen. Ama erkeğini buldum, yüzüğünü bile aldım, yani Adam hakkında bilmek istemediğin bir şey öğrendiysen kusura bakma."

Uzun müddet dik dik birbirlerine baktılar.

Charlie yüzüğü parmağından çıkarıp barın tezgâhına koydu. Ama Doreen almaya kalkınca elini yüzüğün üstüne kapadı. "Abinin Posey'nin üniversitedeki dosyasına neler yapabileceğine dair bazı tehditler savurmuştun. Son ödeme tarihinin erteleneceğine dair garanti istiyorum. En az üç ay. Hesabıma girdiğimde telefonumda bildirimi görmem gerek."

"Abimden böyle bir riske girmesini beklemek..."

"Kesinlikle bekliyorum." Yaptığın işin en sinir bozucu yanlarından biri insanların iş hallolana kadar ona yüksek bir değer biçmesi, sonra da işin zaten kolay olduğuna kanaat getirmeleri idi. Yeniden pazarlık etmek hiçbir zaman lehine olmazdı.

Doreen, Charlie'nin elinin altındaki yüzüğe baktı. "O benim yüzüğüm."

"Senin olacak" dedi Charlie. "Abini arayıp o e-postayı yollamasını söyler söylemez."

Doreen gösterişli bir tavırla cebinden telefonunu çıkarıp kapıya doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra dudaklarını büzerek geri geldi.

"Adam yüzüğümü geri alacağını söyledi. Onu kredi için teminat olarak kullanmış."

"Enteresan" dedi Charlie bunu hiç de enteresan bulmadığını gösteren bir ses tonuyla.

Doreen içini çekti. "Abimle konuştum. Faturaya erişemediğini söyledi. Olmuyormuş"

"Şaka ediyorsun herhalde" dedi Charlie. "Ne demek bu?"

"O da bilmiyor." Doreen endişeli görünüyordu, Charlie'nin

onu yalan söylemekle suçlamamasının tek nedeni de buydu. "Faturalandırmayı abimin ofisi üzerinden yapmayan farklı bir departman yüzünden olabilir. Belki de hesap dondurulmuştur. Ama gerçekten denedi."

Charlie bir an yakıcı bir öfke seline kapıldı, daha çok da kendine kızmıştı.

Elini yüzükten çekti. Aklına yine entrikalarının kendisi kadar bu entrikalardan para kazanmakla da ilgilenseydi şimdi çok daha iyi durumda olacağı geldi.

Doreen kararsızdı. "Şimdi ne olacak peki?"

"Hadi durma" dedi Charlie. "Al şunu. Canı cehenneme. Canın cehenneme. Benim de canım cehenneme. Her şeyin canı cehenneme."

"Senin neyin var böyle?" Doreen, Blue Ruin'in pek de hoş bir yer olmadığını, henüz öğle vakti olduğunu ve Charlie'nin şimdi den kafayı bulduğunu anlatmak ister gibi eliyle etrafı gösterdi.

"Kutlama yapıyorum" dedi Charlie. "Yalnızlığımı kutluyorum."

Doreen şöyle bir güldü. "Şu haline bak. Aşk seni yıkmış. Herkes gibi acı çekiyorsun."

"Benimle bir içki içsene" dedi Charlie plastik bardağını havaya kaldırarak. "Acı çekmeye."

"İşe dönmem gerek" dedi Doreen tiksintiyle. "Sorumluluklarım var. Herhalde senin de vardır, yani sorumluluklarını unutacak kadar içmesen iyi edersin. Ha, ayrıca bir rehinci dükkânını soyduysan polis peşine düşünce beni suçlama."

"Şansım varsa bu konuşmayı yaptığımızı unutacak kadar içirim." Charlie viskisini tek yudumda bitirdi. "Bana şişeyi getir Kyle."

"Bu arada" dedi Doreen kapıya doğru yürürken. "Erkek arkadaşını bir kez gördüm ama gördüğüm anda seni aldatacağını anladım. Böyle adamlar..."

"Vince'ı kimse tanıyamadı" dedi Charlie.

"Senden başka mı?" Doreen alaycı bir tavırla güldü.

Charlie başını iki yana salladı. "Hiç kimse. Vince hiç var olmadı. Hiç."

Doreen bu sarhoş zırvalarından bir şey anlamıyormuş gibi öfleyerek uzaklaştı.

"Gerçekten dükkân falan soymadın, değil mi?" diye sordu Maker's şişesini getiren Kyle.

Charlie pişmiş kelle gibi sırttı. "Tabii ki hayır."

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Kyle şişeyi Charlie'nin yanına bıraktı.

"Tabii ki evet." Charlie kendi şişesinden içkisini doldurdu. Masaya şişe servisi yapılan havalı mekânlardan birindeymiş gibi hissetti, tabii havalı kısmı hariç.

Parası yetmese de önemli değildi. Geleceği belliydi. Yine gölge büyücüleri için çalışacaktı. Posey'nin okul masraflarını başından beri yapması gerektiği şekilde ödeyecekti. Arkadaşlarıyla bağlarını koparacaktı. Madem etrafındaki her şeyi havaya uçuracaktı, öyleyse sevdiği herkesi uzak tutması gerekiyordu.

Her şeyin canı cehenneme.

Charlie akşama kadar Blue Ruin'de kaldı, köşedeki müzik kutusuyla uğraştı, iki yaşlı alkoliğe sipariş ettikleri pizzayı yerken eşlik etti ve onlardan biriyle seksenlerin bir şarkısı eşliğinde dans etti. Her şey bulanıklaşıp birbirine karışmaya başladı. Salon gitgide doluyordu. Tuvalette oturup çantasında bulduğu bir iğnenin arkasını tekrar tekrar etine batırdığını hatırlıyordu. Yere yuvarlandığını, sonra düştüğü yere uzandığını, Kyle'ın ayakta duramıyorsa ona içki vermemesi gerektiğine dair bir şeyler söylediğini ve bunun onu çok güldürdüğünü hatırlıyordu.

Kyle'a ihtiyacı yoktu. Kendi şişesi vardı.

Dengesini sağlamak için barın kenarına tutunarak tekrar taburesine otururken Top Hat'teki eski patronu üç arkadaşıyla birlikte Blue Ruin'e girdi.

"Vay vay vay" dedi eski patronu ona bakarak. "Bakın burada kim varmış."

"Richie, klişelere bayılırsın" dedi Charlie dilinin dolandığı-

nı belli etmemeye çalışarak. Richie ellili yaşların başındaydı, tepesi açılmaya başlamıştı, gözleri yırtıcı bir kuşu andırıyordu. Vadi'nin her yerinde malı mülkü vardı, iki bar ve üç restoran da buna dahildi. Charlie'yi kovarken başka bir yerde çalışamayacağını zannetmişti, Charlie'nin iş bulmasını kişisel bir hakaret olarak almıştı.

"Duyduğuma göre Rapture'da çalışıyormuşsun."

"Evet..." Vadi küçüktü ama *bu kadar da* küçük olması Charlie'nin hoşuna gitmemişti.

Richie havada kırbaç şaklatıyormuş gibi bir hareket yaparak kaşlarını oynattı. "Şimdi de insanları mı bağlıyorsun? Eminim buna bayılıyorsundur." Arkadaşları kıkırdadı.

"Canın cehenneme" dedi Charlie öfkelenmeden.

"Uuu, bir yerlerime mengene takmaya kalkmayasın."

Charlie büyük oranda boşalmış olan Maker's şişesini Richie'ye fırlattı. Richie son anda eğilince şişe arkasındaki duvara çarptı. İçki kirli boyadan aşağı akmaya başladı.

"Kaçık sürtük!" Ama Richie'nin kendini beğenmiş tavırlarından eser kalmamıştı, artık ne isterse söyleyebileceğinden ve çevresindeki insanların da bunu sineye çekeceğinden emin değildi. Hatta biraz korkmuş gibiydi. Charlie korkutmaya bayılırdı.

Charlie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gitmen gerek" dedi Kyle, sonra eğilip sesini alçattı. "Ayrıca bir süre gelmesen iyi edersin."

"Sizin boktan barınıza kalmadım." Charlie, Richie'nin öfkeli bakışları altında kalkıp dikkatle ceketini giydi. Hesabı ve bahşişi sayıp ıslak tezgâhın üstüne bıraktı. Sonra dans ettiği yaşlı adama bir öpücük gönderdi, adam öpücüğü yakalıyormuş gibi yapınca son derece mutlu oldu.

Kapıdan çıkarken sadece iki kez tökezledi.

Charlie arabasının arka koltuğunda uyandığında ağzı kurumuştur ve başı straforla doluymuş gibi zonkluyordu. Bacakları soğuktan kaskatı kesilmişti. Yağmur damlaları arabanın

tavanına çarpıyor, karanlık gökyüzü daha da çok yağacağını gösteriyordu.

Oturmak için doğrulurken camdaki yansımasını gördü. Rime-li akmıştı ve ağladığını hatırlamadığı halde yanaklarında yol yol gözyaşı izleri vardı. Tanıdık bir utanç duygusuna kapıldı. Buna benzer pek çok gece geçirmiş, pek çok kez anlık bir tatmin için ödeyeceği bedele değmeyecek bir şey yaptığının bilinciyle uyanmıştı.

Ama tepeden ağaçlık alana inip yaprakların üstüne işerken tüm hatalarını kucaklamaya hazırdı. Değişebileceğini düşünerek kendine yalan söylemişti.

Yine her zamanki Charlie Hall'du. Darmaduman. Fevri. Yalnız.

Charlie geri dönerken arabasının yanında birini gördü. Kır saçlı, uzun siyah paltolu bir adam.

Midesi allak bullak oldu.

"Sen Charlie Hall olmalısın" dedi adam. "Ben Lionel Salt. Tam sana göre bir iş var."

20

İKİ BİLEŞENLİ ZEHİR

Adam gümüş topuzlu bir bastona yaslanmıştı. Arkasında efsanevi siyah Rolls-Royce vardı. Arabanın camları bile koyu renkti. Ufak tefek, yaşlıca bir adam Lionel Salt ıslanmasın diye şemsiyeyle yanında duruyordu. Adamın paltosu şimdiden sırlıklam olmuştu.

Salt'a bakmak bile öyle bir dehşete kapılmasına neden oluyordu ki Charlie'nin kasları kilitlenmişti. Arabasının yanına gitmesi gerektiğini bildiği halde içinden ormanın derinliklerine kaçıp saklanmak geliyordu.

"İş mi?" diye seslendi Charlie, sesinin sakın çıkması şaşırtıcıydı.

"Seninle aynı işi yapan Hermes Fortune adında bir adam tutmuştum. Kendisi ne yazık ki kayıplara karıştı. Yani yeni bir hürsıza ihtiyacım var. Senin de son derece iyi olduğunu duydum."

Charlie tepeye varmayı başardı, sonra Salt'tan uzak durmaya dikkat ederek arabasına doğru yürüdü. MGM'de giydiği gösterişli elbise sabah ışığında parlıyordu. Arabanın camındaki yansıması, gözyaşı izleriyle dağılmış makyajı kendini fazla savunmasız hissetmesine yol açıyordu. Belki yağmur yüzünü yıkayıp temizlerdi ama Charlie bunun durumu daha da kötüleştireceğinden şüpheleniyordu. "Ben o işleri bıraktım" dedi. "Eskiden benim yaptığım işleri yapan Adam adında bir adam var. Balthazar ikinizi irtibata geçirebilir."

Salt'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Adam Lokken mi? Onu başka bir işim için tuttum."

Balthazar, Adam'ın *Liber Noctem*'i bulamadığını söylemişti. Charlie, Salt'ın onu hayal kırıklığına uğratan adamlarla bir daha çalışacağını sanmıyordu. Kulak misafiri olduğu konuşmada, telefonun diğer ucundaki kişi Salt mıydı?

"Çok yazık" dedi Charlie. "Yine de sana yardım edemem."

"Eski bir ahababım olan Odette Fevre ile konuştum. Anlaşılan Hermes'i canlı gören son kişi senmişsin. Ne tesadüf, değil mi? Odette adının *Charlie Hall* olduğunu söyledi. Bu gerçek adın mı? Ben seni Şarlattan diye biliyordum."

Demek Odette onu tanıyordu. Milyarder Lionel Salt'la yolları kesişecek kadar çok zengin müşterisi vardı. Ayrıca Odette biriyile Hermes hakkında konuştuğunu ima etmişti. Charlie'nin hemen olası en kötü sonuca varması gerekirdi.

Hiç değilse Salt onu tanımamıştı. Elbette o zamanlar on beş yaşında bir çocuktü. Hem o gecenin Salt için özel bir yanı da yoktu. Herhalde ondan önce de, daha sonra da bir sürü insan öldürmüştü.

Ama Hermes'in kayboluşunu koz olarak kullanıp Charlie'ye şantaj yapabileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyordu. Charlie, Rand'den sonra şantajın zamanla daha da kötüye gideceğini öğrenmişti. Ayrıca vardiyasına zamanında gelip kasayı muntazam tuttuğu sürece Odette'in bir katil olmasını umursayacağını sanmıyordu.

Sessizlik uzayıp Charlie'nin cevap vermeyeceği belli olunca Salt yeniden konuşmaya başladı. "Tesadüf demişken, tanınmış bir büyü kitabı hırsızının benim kitaplarımdan biriyle kaçan bir adamla takılma ihtimali nedir?"

"Bana tanınmış dediğin için teşekkür ederim" dedi Charlie.

"Torunum seni tanıyordu, değil mi?" Salt'ın sesi sakın çıkıyordu ama Charlie'nin tavrından hoşlanmadığı açıktı. Herhalde ormana işeyen ve kimseye bahsetmemeye söz verilen türden bir gece geçirmişe benzeyen birinin en azından mahcup davranacağını düşünüyordu.

"Merhum Edmund Carver" dedi Charlie. "Başın sağ olsun."

Salt gözlerini kıstı. "Galiba ona ikinci adıyla hitap ediyormuş-

sun. Odette onu şüpheye yer bırakmayacak kadar detaylı tarif etti, o yüzden bu zırvalığı bir kenara bırakalım."

"Vince mi?" dedi Charlie masum masum. "Dün öğleden sonra beni terk etti. Sanırım onu kılpayı kaçırdın."

"Arabaya binsen iyi olur" dedi Salt dişlerini sıkarak, artık öfkesini saklama gereği duymuyordu. "Konuşacak çok şeyimiz var, bizim de bunu yağmurun altında yapmak istediğini sanmıyorum."

Tanıdığı pek çok genç Rolls'a binme daveti aldığı için onu kıskanırdı ama bu düşünce Charlie'nin kanını donduruyordu. "Zaten ıslandım, yani istemez. Güzel deri koltuğunu ıslatmayayım."

Lionel Salt elini yün paltosunun iç cebine sokup mat siyah bir Glock çıkardı. Silah arabayla uyum içindeydi.

Şemsiyeyi tutan adam hiç istifini bozmadı.

"Korkarım ısrar etmem gerekecek" dedi Salt namluyu gelişigüzel doğrultarak. Silahı Charlie'ye doğru salladı. Nişan almıyordu. Henüz.

Gündüz vaktiydi ve bir otoparkın ortasındaydılar. Blue Ruin'den her an biri çıkabilirdi. Çok sayıda olmasa da otoparkta arabalar vardı. Otoparkın yanından geçen yolda fazla trafik yoktu ama arada bir araç geçiyordu. Salt'ın silahını rahatça çıkarması her şeyden yakayı sıyrabileceğine inandığının deliliydi.

Pancar suyu kusup kaçarak canını kurtaralı on yıldan fazla olmuştu. O gece yaşananlar aklından hiç çıkmamıştı ama verdikleri ilaç ve geçen zaman hafızasını bulandırmış, yaşananları bir anı yerine kaleydoskopik bir kâbusa çevirmişti.

Ama Salt'ı gördüğü an o korku geri gelmişti. Charlie kendini yine peşinde canavarlarla ormanda koşan bir çocuk gibi hissediyordu. Salt'ın büyük evine tekrar gitmek, kütüphanedeki halının üzerinde kan kaybından ölmek istemiyordu.

"Bu şartlar altında seninle geleceğimi sanmıyorum" dedi yerinden kımıldamadan.

"Ama geleceksin" dedi Salt, Corolla'nın etrafından dolaşıp Charlie'ye doğru yürüyerek. "Sen akıllı bir kızsın. Akıllı seçimler yaparsın."

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Hakkımda hiçbir şey bilmediğin belli oluyor."

Lionel Salt dik dik yüzüne bakarken ister istemez Vince'le aralarındaki benzerliği fark etti. İkisi de uzun boyluydu, aynı sert çene hatlarına ve çatık kaşlara sahiptiler. Ama Vince'in gölgesi yokken Salt'ın arkasında öfkeli bir alev gibi titreşiyordu.

Salt dönerken gölgesinin boyuna, profiline dikkat etti, sonunda bir gölge büyücüsü olabilmek için acaba kimin gölgesini çalmıştı?

"Kızım arabada bizi bekliyor" dedi Salt, şimdi silahı doğruca Charlie'ye doğrultmuştu. "Onu üzmemeyi tercih ederim. Hatta zaman ayırmanın karşılığını da öderim. Ama bu doğru seçimi yapmak için son şansın."

"Yani seninle gelirsem bana para verecek, gelmezsem beni vuracaksın, öyle mi?"

Salt doğru anladığını göstermek ister gibi gülümsedi. "Dünya iki kaideye göre işler, havuç ve sopa."

"Odette'i tanıdığına göre bazen gerçek cezanın ödül olduğunu da biliyorsundur." Ama bu söylediğine ve onunla gitmenin aptalca olacağını bilmesine rağmen başka şansı olmadığını farkındaydı.

Daha önceki vuruluşu korkunçtu, bu sefer herhalde ölürdü.

"Gel hadi" dedi Salt. "Bir yemek yeriz. Göz önünde bir yerde. Gayet medenice. Benim için ne yapacağını ve görevi tamamlamak için ne kadar zamana ihtiyacın olacağını konuşabiliriz."

Charlie tam olarak kabul etmese de Salt'ın arabasına doğru yürümeye başladı. Arabaya binmekten kurtulamayabilirdi ama Salt'ın elinden bir kez kaçmıştı ve yine kaçacaktı.

Hem bu sefer gerçekten bunu ona ödetecekti. Geçmişin, ona doğrulttuğu silahın ama en çok da Hermes'i göndererek mükemmel yalanlar üzerine kurulmuş mükemmel bir ilişkiyi mahvetmenin hesabını soracaktı.

Şemsiyeyi tutan adam -jokey gibi ufak tefek ve adaleliydi- arka koltuğun kapısını açtı.

Büyükbabamın otoriter biri olduğunu söylemiştim, değil mi? Bana

bir sürü şey öğretti. Kaç yaşında olursan ol çalışmanın iyileştirici gücüne inanırdı. Mazeret kabul etmezdi. Ve arada bir bozulan bir limuzini vardı.

Salt'ın Vince'e araba tamir etmeyi öğretmiş olmasına imkân yoktu. Ama bir başkasına yaptırmış olabilirdi.

"Edmund'ı severdin, değil mi?" diye sordu Charlie şoföre.

Adam onunla konuşmasından pek memnun görünmüyordu.

"Edmund'ı herkes severdi Bayan Hall" diye cevap verdi alçak sesle.

Charlie arabaya bindi.

Güneş gözlüklerine rağmen geniş konsolun diğer tarafında oturan kadının New York'taki gala fotoğraflarında gördüğü kadın olduğunu anladı. Salt'ın kızı ve Edmund Vincent Carver'ın teyzesi, yaşça birbirlerine yakın oldukları için daha çok kız kardeşi gibi duruyordu. Siyah dar pantolonunu süet çizmelerinin içine sokmuştu, üstünde ince ipekliden desenli bir bluz ve kürklü bir ceket vardı. Saçları Edmund'inkinden çok daha açıktı, sapsarıydı. Kim bilir bu saçlar Manhattan elitlerinin kalbinde –ve yataklarında– ne derin izler bırakmıştı.

"Ben Adeline" dedi Charlie arabaya binerken. "Babamın kusuruna bakma. Bazen korkunç bir zorba olabiliyor."

Havuç ve sopa.

Salt şoföre alçak sesle bir şey söyledikten sonra öne geçip oturdu.

Deri ve pahalı araba parfümü kokusu Charlie'nin başını döndürmüştü.

"Gidip bir kahve içelim" dedi Salt dönüp Charlie'ye bakarak. "Kahveye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Ve üstünü değiştirmeye" dedi Adeline yüzünü buruşturarak, sonra Charlie'ye gülümsedi. "Gücenmece yok. Ben de kaç kez üstümde önceki gecenin parti paçavralarıyla uyandım."

Parti paçavraları? Vince'in onunla vakit geçirdiğini hayal edemiyor değildi çünkü Vince tam bir sabır abidesiydi. Hayal edemediği şey Vince'in de onun gibi olmasıydı.

Araba bardan ve Charlie'nin Corolla'sından uzaklaşıp yola çıkınca kaçma umudu da kalmadı.

Birkaç dakika sonra araba Northampton şehir merkezine yakın bir kafe olan The Roost'un önünde durdu. Bir çalışan elinde kahvelerle dolu bir tepsi ve bir torbayla dışarı çıkıp hepsini camdan şoföre verdi.

Charlie pizza teslimatı sırasında tehlikede olduklarına dair işaret vermeyi başaran zeki kadınlar gibi kaçırıldığına dair verebileceği bir işaret var mı diye düşündü.

Varsa bile Charlie akşamdan kalma olduğu için bulup da çıkaramadı. Araba tekrar yola koyulup I-91 istikametinde ilerlemeye başladı. Silecekler ön camda metronom gibi gidip geliyordu.

Charlie kahvesini yudumlarken son derece gergindi. Adeline matcha içiyordu, üst dudağını yemyeşil bir köpük kaplamıştı

"Ben istediğini elde etmeye alışmış biriyim" dedi Salt, Charlie bu tabirin son derece hafif kaldığını düşündü. "İstediğim şey de kitabımın bana geri dönmesi. *Liber Noctem, Gecenin Kitabı*. Edmund'un kilit altında tuttuğu metal kapaklı bir kitap arayacaktır. Kapakta hiçbir şey yazmıyor. Günlük bile sanabilirsin."

Charlie başını salladı, kitabı bulmayı kabul etmek istemiyordu, kahvesinden bir yudum daha aldı. Bekledi. Sessizlik bazen insanları konuştururdu. Bazen çok konuşurlar ve sizin konuşmadığınızı fark etmezlerdi.

İşe yaramıştı. Salt devam etti. "Torunum hoş biri olabilir ama bencildir. İnsanları kullanmak onun suçu değil; uyuşturucu müptelası bir anneyle büyüdü. Annesi onu türlü çevrelere ve hiçbir çocuğun muhatap olmaması gereken insanların arasına soktu. Sokaklarda yaşadılar, hatta arabada yattılar. Edmund küçük yaştan itibaren hayatta kalma mücadelesi vermeyi ve çevresindeki insanların hoşuna gidecek şekilde davranmayı öğrendi. Onu yanıma aldığımda on üç yaşındaydı ve neredeyse enkaz halindeydi."

Charlie, Adeline'e bir göz attı. Kadın, babasının sözlerinden hiç hoşlanmamış ama açıkça itiraz etmek de istemiyormuş gibi kaşlarını çatarak ellerine bakıyordu.

Charlie, Salt'a hiçbir konuda inanmak istemediği halde böyle bir geçmiş, Vince'in on yılı aşkın bir süre büyük bir zenginlik için-

de yaşadından sonra bile normal bir insan gibi davranmayı nasıl başardığını açıklıyordu. On üç yıl boyunca sefalet içinde yaşamış, bir evin sorumluluğunu almış bir çocuk, olukların nasıl temizleneceği bilebilirdi. Taco yapmayı, çamaşır yıkamayı ve zengin bir aylağa zor gelecek her şeyi yapmayı öğrenmiş olabilirdi.

İnsanları kullanma kısmına gelince, eh, Charlie'yi de kullanmamış mıydı?

Salt devam etti. "Çoğu insan yıldızlara bakınca evrenin büyüklüğü ve kendi önemsizliği karşısında korkuya kapılır."

Charlie, Vince'in sesinin yankılandığını duydu: *Sence yıldızların gölgesi var mı?*

"Ama ben bunda hep huzur buldum" dedi Salt. "Neden biliyor musun?"

Charlie yapması gereken buymuş gibi düşünerek başını iki yana salladı.

"Çünkü *olasılığı* simgeliyorlardı. O uçsuz bucaksız genişliğin içinde evrenin keşfedilmeyi bekleyen sırlarının olmaması imkânsızdı. Torunumu yanıma aldığım zaman haklı olduğumu anladım. Çünkü içinde kırılıp dökülen her şeye rağmen inanılmaz bir yeteneği vardı."

"Büyü" dedi Charlie.

Salt başını salladı. "Onu büyüye hükmederken gördüğüm zaman –ki bunu yarılmış bir dili olmadan, gölge büyücülerinden eğitim almadan yapmıştı– hayatım boyunca aradığım şeyi bulduğumu hissettim. Evrenin gerçek sırlarından birini bulmuştum, daha büyük gizemlere giden bir yol. Ama Edmund için bu sadece küçük ve basit bir numaraydı. O şeyle hayali bir arkadaşmış gibi oynuyor, onu şeker ve sigara çalmaya gönderiyordu."

Araba Grand Berkshire Özel Kulübü'nün arazisine girdiklerini gösteren oymalı ve boyalı bir tabelanın bulunduğu bir yola saptı. Salt yemeğe götürme sözünü tutmaya niyetli görünüyordu, göz önünde bir yemeğe.

"Siz iki kızı spa'ya göndereceğim. Orada duş da alabilirsin Bayan Hall. Personel sana kıyafet verir. Yarım saat sonra öğle yemeği

için buluşalım. Sonra da işimizi bitiririz. İşte bak, ne kadar medenice, değil mi?"

Gerçekten öyleydi, tabii cebindeki silah hariç.

Şoför tekrar gelip kapıyı açtı. Adeline at arabasından iniyormuş gibi adamın elini tutmasına izin verdi. Charlie de külodu görünmesin diye çaba harcayarak beceriksizce onu takip etti.

Yağmur hafif bir çisentiye dönüşmüştü. Charlie etrafına, büyük bölümü golf sahası olan yemyeşil araziye bakındı. Çimenler sonbahar için inanılmayacak kadar parlak görünüyordu. Uzakta şehir kulübünün sosyal tesisi gibi görünen büyük bir bina vardı. Spa binası daha küçüktü, eğreltiotu rengine boyanmış ahşap kiremitleri büyüleyiciydi.

Kapının bir tarafına yerleştirilmiş tabelada buranın dinlenme ve sağlıklı yaşam merkezi olduğu yazıyordu.

İçerisi sıcaktı, havası nemliydi ve buram buram okaliptüs kokuyordu. Masanın arkasındaki kadın raftan iki havlu alıp tezgâha koydu. Süslü püslü giysiler içinde, ağır makyajlı, akşamdan kalma müşterileri ağırlamak son derece normalmiş gibi gülümsedi. Sabit bakışlarında en ufak bir değişiklik olmadı.

"Özel sauna odası istiyoruz" dedi Adeline. "Giysiye de ihtiyacımız var, ee... otuz sekiz beden?"

"Kırk" diye düzeltti Charlie.

Kadın hâlâ gülümsüyordu. "Havlular ve bornozlar hazır. Salatalık suyu ister misiniz?"

"Harika olur." Charlie bir *küvet dolusu* salatalık suyu içebilecek kadar susamıştı. "Aspirin var mı acaba?"

"Elbette. Başka bir isteğiniz var mı?"

Charlie kadının gülümsemesini bozacak bir şey isteyebilirler mi diye düşündü. Bir zürafa? Sıcak hava balonu? Salt'ı sırtından vurmak için bir kurmalı yay?

Charlie kafasından liste yapmaya devam ederek Adeline'in peşinden sauna odasına girdi. Soldaki duvarda beyaz dolaplar sıralanıyordu, havlular kancalara asılmıştı. Saunanın kapısı kapalıydı, kapının üzerinde bir sürü düğme vardı, bunlar herhalde ısı ve

nem seviyesini optimize etmeye yarıyordu, sanki Charlie ve Adeline son derece fiyakalı bir akvaryumun içindeki kertenkelelermiş gibi.

Bir de duş bölmesi vardı.

Charlie bir bornoz aldı. "Hemen dönerim" diye seslendi Adeline'e.

Suyun sabit ısı ve mükemmel basıncı altında, gözlerini yakmasına aldırmadan yüzünü duş jeliyle yıkadı. Saçını iki kez şampuanladıktan sonra bornozu sırtına geçirdi.

Adeline onu bekliyordu, saçlarını kahverengi desenli bir tokayla toplamıştı. "Akşamdan kalmalığın en iyi ilacı gerçekten saunadır. İçkiyi terle atarsın."

Charlie gümüş bir tepside bir sürahi salatalık suyu ve bir kutu aspirin gördü. İkisinden de bolca aldıktan sonra Adeline'in peşinden buharların içine girdi.

Küçük odanın içinde resepsiyon bölümündekinden de keskin bir okalıptüs kokusu vardı, koku o kadar yoğundu ki Charlie onu solurken adeta içiyor gibiydi. Daha önce hiç saunaya gitmediğinden bunun normal olup olmadığını bilmiyordu. Isı ve nem birlikte klostrofobik ama pek de rahatsız edici olmayan bir his yaratıyordu. Charlie bambudan yapılmış bir banka oturup çıplak ayaklarını uzattı.

"Bacağın morarmış" dedi Adeline üç gün önce Hermes'in gölgesi tarafından tartaklandıktan sonra moraran yeri işaret ederek.

Charlie duymazdan gelip konuyu değiştirmenin daha iyi olacağına kanaat getirdi. "Sen ve Edmund hemen hemen aynı yaştasınız, değil mi?"

Adeline bir an duraksadı, sanki sorudan rahatsız olmuştu. "Edmund yanımıza ilk geldiği zamandan beri çok yakındık. Üvey ablam benden o kadar büyüktü ki onunla hiç yakınlaşamadık, bu yüzden Remy'yi bir kardeş gibi benimsemek benim için kolay oldu."

Üvey ablası. Doğru. Edmund'ın annesi. "Peki ya annen? Evde bir çocuk daha olmasını sorun etti mi?"

"Annem Hollandalı bir modeldi. Amerikalı çocukların davranışlarına pek alışkın değildi. Remy'de bir sorun olduğunu düşünüyordu." Adeline aklına güzel bir anı gelmiş gibi gülümsedi. "Edmund küfredirdi. Hem de çok."

"Ya şimdi?"

Adeline içini çekti. "Annem boşandığından beri New York'ta yaşıyor. Babamın gölge büyüüne olan takıntısını... iğrenç bulurdu."

Ağrı kesiciler etkisini göstermiş olmalıydı çünkü Charlie'nin baş ağrısı hafiflemişti. Şimdi daha rahat düşünebiliyordu ve bu durumun akla yatkın olmaması onu daha çok rahatsız etmeye başlamıştı. "Edmund neden kaçtı?"

"Artık babamın söylediklerini yapmak istemiyordu." Adeline'in yüz ifadesini görünce Charlie onun da isyan etmek istediğini sezer gibi oldu. "Babam, Edmund'dan çok şey istiyordu."

Tahmin edebiliyordu. Ne de olsa büyü gücüne sahip olan torunuydu. Salt canlanmış bir gölgeye eriştikten sonra bile torunu gibi yılların deneyimine sahip olamayacaktı. Bu satın alınabilecek bir şey değildi, Charlie bunun Salt'ı ne kadar kızdırdığını tahmin edebiliyordu. Her şeyi satın almaya alışmış bir adam bir çocuğun sahip olduğu gücü satın alamıyordu.

"Seninle birlikteyken nasıldı?" diye sordu Adeline. Soruyu tuhaf bir şekilde, kelimelerden biri başka bir anlama geliyormuş gibi sormuştu.

Belki de Adeline, Edmund'ı büyükbabasının tarif ettiği gibi, birlikte olduğu kişinin hoşuna gidecek şekilde değişen bir şekil değiştiren olarak görüyordu. Buna karşı çıkmak zordu. Edmund herkesle farklıysa Adeline bunu nereden bilebilirdi ki?

Ama Charlie, Vince'i tarif etmenin güzel bir yolunu bulmuştu. "Hiç Quabbin'e gittin mi?"

"Rezervuara mı?" Adeline dehşete kapılmış gibiydi.

"Orada kocaman bir şehir var" dedi Charlie. "Suyun altına gömülü. İşte Vince de öyleydi. Sulara gömülmüş bir şehir gibi. Yüzey son derece sakin. Her şey onun altında gizli."

"Ama bilemeyeceğin..." diye başladı Adeline, sonra sustu. Bileğindeki elmas çerçeveli altın saate baktı, sıcağa ve neme rağmen saat mucizevi şekilde hâlâ çalışıyordu, sonra hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Yemek için babamla buluşma vakti gelmiş bile. Gitmemiz gerek."

Ayağa kalktı. Charlie de kalktı, kürek kemiklerinden tatmin edici bir çatırtı gelene kadar gerindikten sonra Adeline'in peşinden gitti.

Soyunma odasında Adeline dikkatle Charlie'ye baktı. "Söyleyeceğim şeyi hoş karşılamayacağını biliyorum ama artık Edmund'la birlikte olmamanıza sevindim."

Haklıydı. Söylediği hiç de hoş karşılanacak bir şey değildi. Ama enteresandı.

Spa personeli Charlie için dolaplardan birine bir kıyafet asmıştı. Charlie'nin ana binada olduğunu tahmin ettiği golf mağazasından getirilmiş gibiydi. Esnek kumaştan lacivert bir pantolon, yakalı bir tişört ve V şeklinde desenleri olan, fermuarlı, lacivert bir ceket. Beyaz spor ayakkabı ve çorap da getirmişlerdi ama Charlie'nin düz ayakkabılarında bir sorun yoktu, sadece burunlarında biraz kurumuş çamur kalıntıları vardı. Charlie giyinip saçını ördü ama toka olmadığı için örgüsü hemen çözülmeye başladı.

Charlie'nin bakışları gölgesine kaydı.

Onca konuşma içinde Vince'in gölgesini nasıl ve ne zaman kaybettiğinden hiç bahsedilmemişti.

"Charlie?" diye seslendi Adeline.

Charlie gözlerini kırptırarak düşüncelerinden sıyrıldı.

Spa binasının önünde bir golf arabası duruyordu, şoför ana binaya götürmek üzere onları bekliyordu. Charlie yemeğe gitmek zorunda değildi. Tekrar içeri girip ona bir taksi çağrılarını isteyebilirdi. Eve gidip kendi kıyafetlerini giyebilirdi.

Ama Salt onu yeniden bulmak isterse bunu yapabilecek imkâna sahipti. İşe gidip gelirken Rolls'uyla onu takip edebilirdi. Belki onu alması için evine polis de gönderebilirdi.

Belki de o kibar Dedektif Juarez'i gönderirdi.

Para her şeyi satın alabilirdi.

Golf arabasına doğru yürürken çimenler ayak bileklerini ısıltıyordu. Sonra arabayla otoparktan, Bentley ve Lexus'ların yanından geçtiler. Odette'in kaç müşterisi buraya üyeydi acaba?

Ana binaya girdiler, Charlie pırıl pırıl taşların üzerinden restorana doğru yürüyen Adeline'i takip etti. Karşılama görevlisi isimlerini sormadı, onları doğruca duvarları sarı ipekle kaplı özel bir odaya götürdü, kumaşın üstüne tüyleri maun gibi parlayan atların resmedildiği tablolar asılmıştı.

Lionel Salt çoktan gelmişti, içinde bir buz küresi olan viskisini yudumlayarak masada onları bekliyordu. Charlie bakışlarını adamın kırışıklarında, soluk yaşlılık lekelerinde ve sanki lekeleri ağartmaya çalışmış gibi fazla solgun teninde gezdirdi. Yaptırdığı iğnelerin neticesi olan pürüzsüz alnında. Balıkçı yaka siyah bir kazak ve koyu gri pantolon giymişti. Tanıdık gelmeyen gizemli bir sembolle süslü altın yüzüğü parmağında ışıltıyordu. Charlie onun da Adeline'in de oniksli mücevher takmadığını fark etti.

"Sohbet etmek için bu kadar zahmete gerek yoktu" dedi Charlie karşılama görevlisi koşup oturması için sandalyesini çekerken.

"Tazelenmiş görünüyorsun." Salt, Adeline'le bakıştı, Adeline başını salladı. Belki de salatalık suyunda iki bileşenli bir zehir vardı. Sersemlemeye başladığını hissederse eline geçirdiği herhangi bir bıçağı, tereyağı bıçağı dahi olsa, Salt'ın göğsüne saplayacaktı.

Salt garsona doğru eğildi. "Füme sülün konfit salata, kiraz çiçeği çayıyla salamura edilmiş somon ve ızgara kuzu fileto alacağız." Charlie'ye baktı. "Vejetaryen değilsindir herhalde."

Charlie başını iki yana salladı. Kafayı çektiği bir geceden sonra tek istediği yumurtalı, pastırmalı bir sandviçti ama Glock'u olan Salt'tı.

"Bir şişe de Château d'Esclans 2018 Garrus roze" dedi Salt. Garson başını salladı.

"Ben sadece buzlu çay alacağım" dedi Charlie.

Garson gittikten sonra Salt ellerini masaya koydu. Tırnakları te-

miz ve cilalıydı. Charlie, Salt'ı dolandırıyor olsaydı mükemmellik maskesini göz önüne alırdı. Kontrol arzusunu.

Adeline'in soru sorulmadıkça konuşmaması buna işaret ediyordu. Charlie onunla gitmeyi reddettiğinde Salt'ın hemen silaha davranması. Charlie gibi insanlardan koşulsuz itaat ve üstünlüğünün kabul edilmesini bekliyordu. Vince gibi insanlardan.

Salt'ı kandırmanın en iyi yolu hükmetmesine izin vermek olurdu. Kazanmasına izin verecektiniz. Buna inanacak ve daha derine bakmayacaktı.

"Ee" dedi Salt dirseklerini masaya dayayıp Charlie'ye bakarak. "Ortak bir noktamız var. Sevgili torunum ikimize de yanlış yaptı. Benden bir şey çaldı, senin de kalbini kırdı. Öyle değil mi?"

Adeline kaşlarını çatarak tabağına baktı. Ya Vince'in tarafındaydı ama babasının bilmesini istemiyordu ya da Charlie'nin Vince'le birlikte olması onu gerçekten rahatsız etmişti. Belki de Vince'in tüm sevgililerinden nefret ediyordu.

"Galiba öyle" dedi Charlie.

"Öyleyse seninle bir ittifak yapalım. Kitabımı geri alarak sadece bana yardım etmiş olmayacaksın. Edmund'ın büyük bir hata yapmasını da engelleyeceksin. Dediğim gibi benim acayip torunum gölgesine evcil hayvanla arkadaş karışımı bir şeymiş gibi davranıyordu.

Bir gölgeye hükmetmek için iyi bir gardiyan olmak gerekir. Kendi vücudumuzdan kan ve enerji sağlamak. Biz onlara yaşam hediye ederiz, onlar da bize mutlak itaat. Sonuçta gölgemiz bizizdir. Biz nasıl bir zamanlar çamurdan ve Tanrı'nın nefesinden oluştuysak onlar da bizden oluşmuştur."

Charlie bu dindarca konuşma karşısında şaşırılmıştı. Birkaç pazar gününü Laura'ların gittiği kilisede geçirmiş, kızın annesiyle babasını kötü örnek olmadığına inandırmaya çalışmıştı. Doğru düzgün hatırlayabildiği sadece şarkılar, bodrumdaki bedava donut'lar ve bunun gibi dindar bir dille yapılan konuşmalardı.

Salt devam etti. "Ama bu kutsal olmayan bir ayindir. Gölge-mize karanlığa itmek istediğimiz kısımlarımızı veririz. Öfkemizi,

kıskançlığımızı, aç gözlülüğümüzü, en utanç verici arzularımızı. Nefretle dolu bir yaratık düşün, bir insanın en korkunç yönlerinden oluşmuş, enerji ve kanla beslenen bir yaratık. Şimdi de onu şımarttığını düşün Bayan Hall."

Charlie, Vince'in böyle bir gölgesi olduğunu hayal etmeye çalıştı, Vince'in neden pek çok hatasını görmezden geldiğini anlaması zor olmadı.

"Torunum gölgesine Red adını vermişti" dedi Salt. "Red ve Remy, ne tatlı değil mi? Belki de gölgesi şimdi bu adı kullanıyordur."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Charlie.

"Edmund'ın gölgesi serbest kaldıktan sonra bir musibete dönüştü."

"Yaşayan bir insanın gölgesi musibete nasıl dönüşecek?" dedi Charlie.

"Çocukluk döneminde oluşmuş ve hırsı bir çocuğun aptalca izniyle semirmiş bir gölge. Edmund o şeyi çok fazla beslemiş. Ona çok fazla kan vermiş, hem sadece kendi kanını da değil. Edmund bir yetişkin olduğunda gölgesi artık çok güçlüydü. Kendine ait arzuları olacak kadar güçlü. Edmund *Liber Noctem*'i benden bu sebeple çaldı, musibetini bir gölge olmaktan kurtarmak, ona tamamen hayat vermek için."

"Bu doğru olamaz" dedi Charlie, hangi kısma itiraz ettiğinden tam olarak emin değildi.

"*Liber Noctem* bir musibetin insana dönüşmek için gereken maddeyi nasıl elde edeceğini ve koruyacağını detaylı şekilde anlatır." Salt anlamasını istiyormuş gibi masanın karşısından ona baktı. "Yazar bundan ölümsüzlüğün sırrı olarak bahsediyor. Ama ritüeli yeniden gerçekleştirmeye kalkan gölge büyücülerinden hiçbiri hayatta kalan şeyin kendi bilinçleri olmayacağını fark etmemiş. Böylece aldatılarak ölmüşler, çalıntı enerjiyle şişmiş gölgeleri de aramızda dolaşıyor. Tamamen insan görünümündeler. Belki bugün bile."

İnternette dolaşan korku hikâyelerine benziyordu.

İmkânsız. Saçma sapan.

Ama Vince yaptıklarının Charlie'nin suçlamalarından da kötü olduğunu söylemişti. O kadar kötüydü ki açıklamak istememişti.

"Bana inanmak istemiyorsun" dedi Salt. "Ama inanıyorsun."

Garson şarapla içeri girerek konuşmalarını böldü. Kadehlerin üçüne de koyu pembe roze doldurdu, sonra şişenin boynuna bir havlu sarıp gümüş buz kovasının içine bıraktı. Son olarak Charlie'nin çayını önüne koydu, bardağa kalın bir limon dilimi ilıştırılmışti, içinde de bir dal nane ve buz küpleri vardı.

Bir arzuları var mı diye soruyordu ki Lionel elini sallayarak onu gönderdi.

"Vincent'a ne yaptın Bay Salt?" diye sordu Charlie.

Adeline birden şaşkın şaşkın ona baktı.

"Ne yapmışım?" dedi Salt gücenmiş gibi görünmeye çalışarak.

"Bir şey çekip gitmesine neden olmuş. Gölgesiyle deney yapmasını doğru bulmadığın için gittiğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Adeline kadehini alıp şarabı kafasına dikti. "Bu çok korkunç. Ona söyle..."

"Ben de onu yapıyorum tatlım" dedi Salt, kelimeleri sertçe vurgulamasına bakılırsa bu hiç de doğru değildi. Charlie'ye döndü. "Edmund, Red konusunda mantıklı davranmıyordu. Musibetlerin ne kadar korkunç olduğunu biliyordur. En kötü yanlarımızdan oluşuyorlar. Son derece güçlü olabilirler. Hem muhakkak kaçaktırlar. Bu yüzden bazı musibetler yok edilirken bazıları da yakalanıp yeni kişilere bağlanır. İnsanlığı güvende tutmanın tek yolu onları kontrol altına almaktır."

Charlie kendi canlanmış gölgeleri yerine musibet taşıyan birkaç gölge büyücüsü biliyordu ama bu hiç de akıllıca bir fikir gibi görünmemiştir. Ne var ki gölge büyüsü çok genç bir sanat olduğundan tatbikçileri güç için tehlikeli yollara başvurabiliyorlardı. Posey de bunu yapmaya istekli olabilirdi.

Kimi kandırıyordu? Posey böyle bir fırsat bulsa hemen atlardı.

Ama Vince'in bir musibeti serbest bırakmanın tehlikesini bil-

memesi pek olası değildi. İnsanlığın güvenliği için endişelenmek de hiç Salt'a göre değildi.

Garson yiyeceklerle birlikte gelip konuşmayı kesince Charlie sevindi.

Salt kuzu filetoyu Charlie'nin önüne koymasını söyledi. Charlie etten öylesine bir parça alıp çiğnemeye başladı, yediği şeyin tadını bile almıyordu.

"Bundan sonra olanlarda parmağım olduğu doğrudur" dedi Salt garson kadehlerini doldurup gidince. "Edmund'ı Red'den kurtarmaya çalıştım ama torunum ben yok edemedim gölgesini serbest bıraktı. Şimdi dünyada başıboş dolaşıyor. Artık kitabı neden geri almam gerektiğini anlamışsındır, yoksa anlatılan yöntemi tamamlamayı başaracak. Edmund'ın planını gerçekleştirmesine izin verilemez. İnsan zannedilen, doymak bilmez bir açlığa sahip bir musibetin... sokaklarda dolaşmasını, Paul Ecco ve Knight Singh'e yaptığını başkasına da yapmasını ister miydin?"

"Vincent öyle şey yapmaz" dedi Charlie.

"Yapmayacak zaten" dedi Salt. "Çünkü bu cumartesi *Gecenin Kitabı*'nı bir toplantıya getireceksin, biz de onu güvenli bir yere koyacağız. Anlaştık mı?"

Charlie, Salt'ın ithamına takılıp kalmıştı. "Vince'in gölgesi – Red– o insanları neden öldürsün ki?"

"Biri kitabın bir parçasını eline geçirmişti, Red de bundan hoşlanmadı" dedi Salt ağzını çarpıtıp ters ters bakarak. "Diğeri ise *Liber Noctem*'in içeriği hakkında fazla bilgiye sahipti. Ama Red'in öldürmeye ihtiyacı var. Ne kadar kan ve gölge enerjisi tüketirse o kadar güçlenir... ve ayine o kadar hazır olur."

Charlie tabağına baktığı zaman az pişmiş etin bıraktığı kırmızı lekelerden başka bir şey kalmadığını gördü. Peçetesiyle ağzını sil-di. Yediğini bile hatırlamıyordu.

"Bu kitap bir yılı aşkın zamandır kayıp. Cumartesi günü getirebileceğim kanusuna nasıl vardın?" diye sordu.

"Edmund'ı tanıyorsun. Başka kimsenin yapamayacağı bir şeyi yapabilirsin, kimsenin bulmasını istemediği bir kitabı nereye sak-

lamış olabileceğini kestirebilirsin. Kabala'ya katılımını kutlamak için gölge büyücüler arasında küçük bir parti veriyorum. Kitabın varlığı yeni görevimde ne kadar başarılı olacağıma dair önemli bir kanıt olacak."

Charlie dehşet içinde bakakaldı. Kabala'nın illegal bir kurum olduğu doğrudu ama topluma yönelik tehditleri –başboş dolaşan musibetler ya da gölge büyücülüğünü düzenlemeye yönelik yasalar gibi– tespit etmeye ve bir Aziz tahsis etmeye yarıyordu. Ayrıca bölgedeki gölge büyücülerini kontrol altında tutuyordu. Salt gibi bir canavarın orada yer alması, karar verme yetkisine sahip beş kişiden biri olması herkes için kötü olacaktı.

Hayır, dört kişiden biri. Çünkü Knight Singh ölmüştü.

"Teklif için teşekkür ederim ama iş bana göre değil" dedi Charlie. "Vince'in nerede olduğuna ya da kitabı ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim ondan kurtulduğu. Ayrıca senden hiç hoşlanmıyorum. Beni silah zoruyla kaçırdın. Tam bir pisliksin."

Bunu söyleyerek intikam almış olmuyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Adeline'in soluğu kesildi.

Salt masanın karşısından Charlie'ye baktı, yüzünde birazdan çok keyifli bir şey olacakmış gibi bir ifade vardı. Sonra birden gölgesi Charlie'ye doğru uçup derisinden içeri sızıverdi. Charlie ne olduğunu bile anlamadan et bıçağını eline almıştı ki garson içeri girdi.

Charlie içindeki gölgeyi, ikinci bir bilinci hissedebiliyordu. Düşüncelerini duyabiliyor, nefretinin büyüklüğünü seziyordu.

Ağzı açıldı, dilinin kelimeleri şekillendirmeye başladığını hissedebiliyordu, sesi direnmekten boğuk çıkıyordu. "Ge-ber-te-ce-ğim..."

Sonra gölgeden kurtuldu ve korkudan titremeye başladı. Onu kendi iradesiyle mi def etmişti, yoksa kurtulmasına Salt mı izin vermişti bilmiyordu.

Salt, garsonun korku içindeki yüzünü görünce güldü. "Siyaset tartışırken çok sinirlenir ama içinde kötülük yoktur. Öyle değil mi tatlım?"

Charlie cevap vermedi, ağzından kendi kelimeleri çıkmayacak diye ödü kopuyordu.

Salt, Charlie'ye doğru eğilip fısıldadı. "*Liber Noctem*'i çalmak için bir hafta var. Namını göz önüne alınca başaracağından emim. Ama başaramazsan sana başka neler yaptırabileceğimi, kime karşı yaptırabileceğimi göreceğiz. Bir kız kardeşin vardı, değil mi? Şimdi, gitmeden önce bir kahve ister misin? Ya da bir içki?"

Charlie'nin içinde bir dalga gibi kabaran öfke, korku ve hiddet tüm düşüncelerini silip attı. Salt'tan daha fazla nefret edebileceğini hiç düşünmemişti ama şimdi elleri onu paralama arzusuyla titriyordu. Bardaklardan birini kırıp yüzünü kesmek istiyordu. Zehir yüzünden bilincini yitirirken halının üstünde kıvrandığını görmek istiyordu.

Salt dikkatle Charlie'nin yüzüne bakarak gülümsedi. Charlie'nin ona olan nefretinden keyif alıyor gibiydi. Bu da başka türden bir güçtü.

Salt kumaş peçeteyle ağzını sildi. "Anladığını söylersen sevirim. Cumartesi günü elinde kitapla evimde olacağını."

Charlie sandalyesini geri itip kalktı, yanağının iç kısmını ısırıldı. "Söz veriyorum."

Salt başını salladı. "Sana iyi günler Şarlattan."

Ama Charlie tam gitmek üzere dönmüştü ki Adeline elini yakaladı. "Haberlerde görmüştündür. Babamı yargılarken Red'in neler yapabilecek bir güçte olduğunu unutma."

Vince'in gölgesi gerçekten sokaklarda dolaşıp dönüşüm geçirme umuduyla insanları mı öldürüyordu? Rose Allaband'ın başına gelen de bu muydu? Vince tüm bu olanlardan ne ölçüde sorumluydu?

Bununla birlikte Rand'in cesedi ölü bir kızla birlikte bir arabada bulunmuştu. Charlie, Rand'in hayattayken o kızla hiç karşılaşmadığından adı gibi emindi. Hepsi Salt tarafından tertiplenmişti.

Belki de Vince kendine ölü süsü vermemişti. Belki de sadece kitabı alıp kaçmıştı. Yanmış araba enkazını ve içindeki kömürleşmiş cesetleri Salt ayarladıysa Vince'in öldüğü ilan edilecekti, o zaman

Vince fazla uzağa gidemez, polise haber veremezdi. Yaşadığı anlaşılırsa cinayetten aranmaya başlayacaktı.

Elbette bu Red konusuna açıklık getirmiyordu.

“Bırak beni” dedi Adeline’e.

Adeline parmaklarını Charlie’nin koluna geçirdi. “Remy’yi tanıdığını sanıyorsun ama yanılıyorsun.”

Charlie elini kadından kurtardı, elinden geldiğince çabuk odadan çıktı. Nereye gittiğini bile bilmiyordu, tek istediği Salt ailesinden, onların korkunç arzularından ve taleplerinden uzaklaşmaktı. Resepsiyon bölümünün pürüzsüz karoları üzerinde yürürken duvara yaslanmış bir adam gördü.

Kalbi deli gibi atmaya başladı.

Adam şehir kulübüne giden çoğu kişiden daha gençti, koyu renk saçlıydı, çukurdaki gözlerinin altı mosmordu. O gece o ara sokakta ilk gördüğünde gözlerini kurşun deliği sanmıştı. Ama yakından bakınca gözleri sadece yorgun görünüyordu.

Sonra gözü eldiveninin kenarıyla gömlek manşetinin arasındaki bölgeye kaydı. Pek fazla görünmüyordu ama bilek derisinin yerinde gölge olduğunu görebiliyordu.

“Sen Aziz’sin” dedi güçlkle.

Aziz gülümsedi ama gülümseyişi çok acayıpti. Çok fazla yüz kası devreye girmişti. Ağzı bir sürü yöne doğru çarpılmıştı.

“Evet” dedi konuşmakta zorlanıyormuş gibi. “Bir musibetin pe-şin-de-yim.”

Charlie istemsizce bir adım geriledi, Aziz’in söylediğinden çok konuşma şeklinden tedirgin olmuştu. Aklına birden Salt kontrolünü ele geçirdiğinde sesinin nasıl çıktığı gelince dehşete düştü.

“Red?” dedi.

Aziz’in gözleri ışıldadı. “Onu gördün, değil mi?”

Charlie başını iki yana salladı.

Aziz yine tuhaf tuhaf gülümsedi. “Bir zamanlar hırsızdım. Senin gibi.”

Yanlış zamanda yanlış yerde yakalansaydı Charlie’nin sonu da onun gibi olabilirdi. Elleri kesilip musibetleri öldürmeye gönde-

rilebilirdi. Aziz eskiden bir gölge büyücüsü müydü? Çoğu hırsız değildi, her şeyden önce bir gölgenin gölge büyücülerinin yerleştiği oniks korumaları aşması çok zordu.

"Gölgen..." dedi Charlie, kendi kendine mi canlandığını, yoksa onu bir şeye mi bağladıklarını sormak istiyordu.

Aziz gözlerini kıstı, yaslandığı duvardan doğrulup Charlie'ye doğru bir adım attı. "Seni bir kez pençelerine aldılar mı asla bırakmazlar."

Charlie geri çekildi.

Aziz başını yana eğip konuşmaya başladı, başlarda monoton çıkan sesi gitgide yükselerek haykırışa dönüştü. "Red'e kitabı istediğimi söyle. Red'e paylaşabileceğimizi söyle. *Red'e onu parça parça edeceğimi söyle.*"

Aziz ona doğru yürümeye devam ediyordu, Charlie dönüp koşmaya başladı. Düz ayakkabıları hızla cilalı zemine çarpıyordu.

"Kimse kendi gölgesiyle dövüşemez" diye bağırdı Aziz arkasından.

Charlie kapıyı omzuyla iterek açtı. Mat siyah araba onu bekliyordu, kendini arabaya atana kadar koşmaya devam etti.

21 GEÇMİŞ

Remy Carver, Boston'ın Beacon Hill mahallesinde parke taşı döşeli bir sokakta durmuş, bir cinayet suçlusu değil de sıradan bir genç gibi görünmeye çalışıyordu. Gölgesinin aralarında bir ip varmış gibi asıldığını hissediyordu, Red evin merdivenlerinden yukarı süzüldükçe ip inceliyordu.

Sokağın karşı tarafında kürk yakalı plato giymiş yaşlıca bir kadın fazlaca semirmiş bir chihuahua'yı gezdiriyordu. Ona doğru bakınca Remy arkasını dönerek gölgelerin derinliklerine doğru ilerledi, kalbi deli gibi atıyordu.

Belki de gece on bir yerine sabah ikide gelse daha iyi ederdi. Büyükbabası sokakta başka insanlar varken daha az dikkat çekeceğini söyleyerek bu saatte gitmesinde ısrar etmişti ama çöp tenekelelerinin etrafında dolaşarak görünmez arkadaşının birini öldürüp gelmesini bekleyen on dört yaşında bir çocuğun dikkat çekmeyeceği bir saat yoktu.

Büyükbabası kim olursa olsun Remy böyle bir yere ait değildi. Bahar çiçekleriyle dolu pencere çiçeklikleri ve pırıl pırıl parlayan pirinç kapı tokmakları onu huzursuz ediyordu.

Yukarıda olanlardan başka bir şeye odaklanmaya çalışsa da bir yanı her şeyi Red'in gözünden görebiliyordu. Gölgesi adamın yatak odasına varmıştı. Kapı hafif aralıktı, hiçbir engel yoktu. Adam uyuyordu, karısı da yanındaydı. Kadının burnunda şu kanüllerden vardı, ekstra oksijen sağlayan türden...

Remy başını iki yana salladı, bu görmesini engelleyebilirmiş

gibi gözlerini sımsıkı yumdu. *Hayır. Hayır.* Son gördüğünde annesinin ne kadar iyi durumda olduğunu düşünmeye çalıştı. Ama bu da pek iyi bir anı değildi çünkü annesi gelip onunla yaşamasını istemişti ve Remy bunu yapamazdı.

Gittiği gösterişli özel okulu ve Adeline'in onu arkadaşlarıyla nasıl tanıştırdığını düşündü. Remy'yi havalı bulmuşlardı. Uyuşturucu bulabiliyor, içki dükkânına girenlerin içinde kimin onlara yirmi dolar karşılığında bir şişe Grey Goose alacağını anlayabiliyordu. Bu kış kayak evlerine gelmesini istemişlerdi. Bahar tatili için de kendi adalarına davet etmişlerdi.

Bu geçen yıl yaptığı gibi karda yürürken ayakları ıslanmasın diye spor ayakkabılarına koli bandı sararak gezmekten daha iyi değil miydi?

Buna değerdı. Buna değmişti.

Kafasında korkunç sesler yankılanırken, Red adamın boğazından aşağı kayarken odaklandığı düşünce buydu. Adamın karısı uyanıp bağırmaya başlamıştı. Bir evin olduğunu düşün. Annenin ünlülerin gittiği türden bir rehabilitasyon merkezine gittiğini düşün. Geleceğini düşün. Kız kardeşin olmak isteyen Adeline'i düşün.

Red'i düşünme.

Büyükbabası ne kadar işe yarayabileceğini keşfettiğinden beri gölgesini kullanmasını istiyordu. Ayrıca büyükbabası gölge büyücüler hakkında kitaplar toplamaya başlamıştı ve Remy'nin bu işi ne kadar yanlış yaptığı hakkında konuşup duruyordu. Red'in sadece onun bir uzantısı olduğunu anlaması gerektiğini söylüyordu, bir el gibi, tamamen kontrolü altındaki bir şey gibi.

Büyükbabasına göre Red kendi kararlarını verebilirmiş gibi davranmak tehlikeliydi.

Ama Remy kimseyi öldürmek istemiyordu. Buna katılmak zorunda olması bile yeterince kötüydü. Ne yaptığıının tamamen bilincinde olarak adamın boğazından aşağı indiğini, kurbanının gözlerinin dışarı fırladığını, dilinin sarktığını izlediğini hayal bile edemiyordu. Karısının çılgınca feryatlarını kulaklarını kanatacak kadar yakından dinlediğini.

İş bitince Remy gözlerindeki yaşları sildi.

Adamın can çekiştiğini bilmekten nefret ediyordu, can çekişen adamdan da nefret ediyordu. Keşke büyükbabasına ticari işlerinde yardım etseydi, o zaman hepsi daha mutlu olurdu.

Red'in dönmesi uzun sürmedi, parke taşların üzerinden ona doğru süzülüyordu. Ama gölgesi uykudaki yerine dönmeden önce durdu. Sokak lambalarına ve doğa kanunlarına meydan okurcasına, Remy gibi dimdik, tuğla duvarın önünde simsiyah dikiliyordu.

"Mutsuzsun" dedi Red, sözleri sadece Remy'nin zihninde duyulabiliyordu.

Adeline, Red'in, Edmund'ın bilmediği bir parçası olduğunu söylemişti. Bilinçaltı gibi.

Ama Red onun bilinçaltıymış gibi gelmiyordu. Tavan arası gibi geliyordu. Uğraşmak istemediği şeyleri tıkıştırdığı bir yer gibi. Büyükbabasının gitmesi için ısrar ettiği özel okulda kavgadan hoşlanmıyorlardı. O yüzden Remy artık kavga etmiyordu, oysa eski okulunda saygı görmek için herkese diklenmesi gerekiyordu. Ama bu öfkeyi bir yere yönlendirmek lazımdı.

Remy bunun gibi kendini mutsuz hissettiği zamanlarda ya da annesini özlediğinde üzüntüsünü Red'e de yansıtıyordu. Büyükbabasının ölmesini istediği insanlar için duyduğu acımaydı. Bu adil değildi çünkü Red insanları öldürmek ve onlara acımak zorunda kalmamalıydı.

Ama Red gerçek değildi. O Remy'nin bilinçaltıydı. Ya da bir tavan arası.

Oysa eskiden dostuydu.

"Mutsuzsam ne olmuş? Bitti gitti" dedi Remy üzüntüsünü bastırmaya çalışarak. Red'in yakınıp yakınmayacağını merak ediyordu ama bu bir enerjidi, değil mi? Tıpkı onu besleyen kan gibi.

"Gelecek sefere beni serbest bırak" dedi Red. "İşim bitince dönerim."

Remy gölgesinin onun düşüncelerinden kaynaklanmayan, şaşırtıcı şeyler söylemesinden nefret ediyordu. Eskiden, bir oyunda

hamle yapmak ya da yarışta öne geçmek gibi şeyler söz konusu olduğunda, bu hoşuna giderdi.

"Gitmemiz gerek" diye mırıldandı, elleri ceplerinde kaldırımında yürümeye başladı. Birazdan polis gelirdi, bir de ambulans.

Gölgesi peşinden gelmeye başladı. Gölgelelerin yapması gereken de buydu.

İlk köşeyi dönünce Remy kendini daha iyi hissetti. Onu cinayete bağlayacak hiçbir şey yoktu.

Hem düşünüyordu da, Red'in istediği şey onun da istediği idi, öyle değil mi? İmkânsız olsa bile. Yani Red'in önerisi o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı. Remy büyükbabasının anlattıklarından dolayı bazı konularda tuhaf davranıyordu, hepsi buydu.

"Geri döneceğime söz veriyorum" diye fısıldadı Red. "Tüm kalbimle yemin ederim. İki gözüm önüme aksın ki."

"Senin kalbin yok" dedi Remy zihninden. "Gözün de."

"Öyleyse hayatım üzerine. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Sen bensin, o kadar" dedi Remy.

"Ben senim" dedi Red de, gerçi Remy şimdi gölgesi söylediği için bu sözün ne anlama geldiğinden emin değildi.

İkisi de küçükken Remy, Red'in ne demek istediğini hep anlardı.

"Bunu düşüneceğim" dedi Remy.

Oysa bir daha böyle bir gece yaşamamak için her şeyi yapacağını biliyordu.

22

ÂLİM VE GÖLGE

Otoyola çıktıklarında yaşlı şoför hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Arka koltukta sizin için bir şey var Bayan Hall.”

Charlie paspasın üzerinde, kayıp oraya düşmüş olsa gerekti, kırmızı deri kaplı, yaldızlı süslemeleri olan bir kitap buldu. O kadar çok eski, dökülmekte olan kitap çaldıktan sonra başka bir zamana aitmiş gibi görünen modern bir kitabı elinde tutmak tuhaf gelmişti.

Kitabın üstünde *Hans Christian Andersen’in Bütün Eserleri* yazıyordu. Bir sayfaya kitap ayracı yerine yüz dolarlık bir banknot sıkıştırılmıştı. Hikâyenin adı “Gölge” idi.

Yolda yapacak başka bir şeyi olmadığından Charlie okumaya başladı.

Hikâye kuzeyin soğuşundan güneydeki muhteşem bir şehre giden ama sıcağa dayanamayan bir âlimden bahsediyordu. Âlim kızgın güneşin altında solup süzülmüş ve bitkin düşmüştü. Gölgesi bile soluklaşmış gibiydi. Âlim sadece akşamları, serin rüzgâr estiğinde kendine gelmeye başlıyordu. Bir mum yakıp balkonunda oturuyor ve gölgesinin gecenin karanlığında uzayıp kısalışını izliyordu.

Charlie içinin ürperdiğini hissetti. Okumaya devam etti.

Âlim ve gölgesinin ayakları altında uzanan şehir ay ışığında muhteşem görünüyordu. Arabalar mandolin çalan müzisyenlerin yanından tangır tungur geçip gidiyordu. Kilise çanları çalıyordu.

Eşekler pazarlardan yüklenen olgun meyvelerle dolu arabaları çekiyordu. Âlim baharat, duman ve çiçek kokularını içine çekiyordu. Özellikle şarkı sesinin geldiği karşı balkondaki çiçekler çok hoşuna gitmişti.

Âlim her gece balkonda oturup karşıya bakıyordu. Bir keresinde çiçeklerin arasında güzel bir genç kız görür gibi oldu. Tekrar baktığında kız gitmişti. Ama mum ışığında gölgesi sokağı geçip kızın penceresine erişecek kadar uzadı.

Bir işe yara dedi gölgesine gülerek. İçeri girip bak ve bana gördüklerini söyle. Ama muhakkak geri dön.

Sonra da yatmaya gitti. Ama gölgesi gitmedi. Bakmak için koşarak uzaklaştı, âlimin tembihine rağmen bir daha geri dönmedi.

Âlim çok sinirlendi. Ama çok geçmeden ayaklarının ucundan yeni bir gölgenin büyümeye başladığını fark etti. Sıcak ülkeden geri döndüğünde yeterince büyümüş bir gölgesi vardı, bununla yetinmeye karar verdi.

Yıllar sonra bir gece kapısı çalındı. Kapıda tertemiz giyimli, çok zayıf biri vardı. Âlim adama bakınca bir tuhaflık sezse de kuşkularına rağmen onu içeri buyur etti.

Yabancı kendini âlimin gölgesi olarak tanıttı. Âlim afalladı, bir yandan da onu yeniden gördüğüne sevinmişti. Gölge başından geçen maceraları anlattı, her yere girebildiği ve zenginlerin saklı tutmak istediği her şeyi görebildiği için büyük işler başarmıştı. Bir servet edinmişti.

Âlim hayretler içinde kaldı çünkü kendisi hâlâ fakirdi. Gölge âlimi onunla birlikte gelmeye davet etti, yol parasını da üstlenecekti. Âlimin gururuna dokunsa da sonunda razı oldu.

Gölge, sakalının çıkmasını sağlayacağını uınduğu için şifalı suların olduğu bir yere doğru yola koyuldular. Yolda tüm kararları gölge alıyor, yiyip içtikleri her şeyin parasını ödüyordu. Çok geçmeden âlime hizmetçi gibi davranmaya başladı.

Şifalı sulara dünyanın dört bir yanından insanlar geliyordu. Gölge, hastalığının tedavisi için gelmiş olan bir prensesle tanıştı, prenses hastalığı yüzünden her şeyi açıkça görebiliyordu.

Gölgeye şöyle bir baktı ve şifalı sulara yeni bir gölgeye kavuşma umuduyla geldiğini söyledi. Gölge gülüp belki de prensesin çoktan iyileştiğini söyledi çünkü gölgesi hemen oracıkta ydı. Sonra da âlimi işaret etti.

Herkesinkinden çok daha güzel bir gölgesi olması prensesin ilgisini çekmişti. O gece birlikte dans ettiler, prenses gölgeye ülkesinden bahsetti. Gölge daha önce oraya gitmişti ve ülke hakkında o kadar çok şey biliyordu ki prenses ona çabucak âşık oldu.

Prensес onunla evlenmek istiyordu ama bir hükümdarın bilgi kadar bilgeliğe de sahip olması gerektiğinden gölgenin bilgeliğinden emin olması lazımdı. Birtakım zor felsefi sorular sorarak gölgeyi sınadı. Gölge gülerek soruların çok kolay olduğunu, bunları gölgesinin bile yanıtlayabileceğini söyledi. Prensес aynı soruları âlime sorduğunda o kadar güzel cevaplar aldı ki gölgeyle hemen evlenmeye karar verdi.

O akşam gölge, âlime bir teklifte bulundu. Herkese kendisinin gölge, gölgesinin ise âlim olduğunu söylerse onlarla birlikte yaşayabilir ve hayatını varlık içinde geçirebilirdi.

Âlim kabul etmedi. Gidip prensese her şeyi anlatacaktı. Ama gölge böyle bir şeye kalkışırsa prensese ve muhafızlarına âlimin yalancının teki olduğunu anlatacağını söyledi.

Aklını başına al dedi. Prensесle evlenecek olan benim, sana değil bana inanırlar.

Ama âlim diretti. Her şey gölgenin dediği gibi oldu. Gölge, prensesin muhafızlarına âlimi yakalamalarını söyledi, onlar da yakaladı. Gölge ve prenses evlendiğinde âlim çoktan öldürölünüştü.

Charlie kitabı kapattığında I-91'den ayrıldıklarını, arka yollardan Blue Ruin'e doğru gittiklerini gördü. Elini kitabın deri kapağına koydu, okuduğu hikâyeyi bir tarafa bırakıp Salt'ın kitabı ona neden verdiğini düşünmeye koyuldu.

Salt, Red'in sadece dünya için değil, Vince için de bir tehdit olduğuna inanmasını istiyordu. Charlie'nin bunu umursamaması gerekirdi ama umursadığını kabul etmek zorundaydı.

Salt'a duyduğu nefretle yanıyordu ama ne kadar nefret ederse etsin, onu aldattığından ne kadar emin olursa olsun, Salt'ın *her konuda* yalan söylemediğinden de emindi.

Şoför arabayı Charlie'nin Corolla'sının yanına park etti. Charlie kitabı ve yüz dolarlık ayracı da alarak arabadan indi. Ne de olsa Salt ödeme yapacağına söz vermişti.

Siyah Rolls-Royse tekrar yola çıkıp hızla uzaklaşırken Charlie arabasının kapısını açtı. Motor her zamanki gibi tekleyerek çalışmaya kadar nefesini tuttu. Çantası arka koltukta bıraktığı gibi duruyordu. Telefonu da oradaydı, Posey'den ve iş yerinden birer cevapsız arama vardı.

Charlie aldırmayıp Posey'nin hesabında ne gibi bir sorun olduğunu anlamak için üniversitenin muhasebe bürosunu aradı. Meşgul sinyali aldı. Tekrar aradığında telesekreter çıktı. İki arama arasında büro kapanmıştı ve Gaziler Günü boyunca da kapalı kalacaktı.

Hüsrân içinde eve yollandı. Saat öğleden sonra dördü geçiyordu, ev sessizdi. Kardeşi ya yataktan kalkmamıştı ya da odasına kapanmıştı. Charlie yorgunluktan ölüyordu, gidip kendini yüzüstü yatağa bıraktı. Uyandığında evde bir yanık kokusu vardı. Kırmızı kitabı oyuncak ayıymış gibi göğsüne bastırıldığını fark etti.

Posey mutfakta kararmış kurabiyelerle dolu tepsiye bakıyordu. "Dün gece gelmedin" dedi. "Vince de gelmedi. Hem... o üstündekiler ne?"

Charlie spadan verdikleri kıyafetlere baktı. Omuz silkerek bir sandalyeye oturdu ve tepsiye yapışmış kurabiyelerden birini yerinden sökmeye çalıştı. Şekere ihtiyacı vardı. "Vince gitti. Eşyalarını toplayıp evi terk etti."

Posey'nin sevinmesini, en azından ukalalık taslamasını bekliyordu ama Posey şoke olmuş gibiydi. "Onu terk mi ettin?"

Charlie başını iki yana salladı. "Hayır. Dedim ya. Kendisi gitti."

"Ama neden?"

"Çünkü adı aslında Vincent Damiano değil. Edmund Carver, acayip zengin ve herkes onu öldü biliyor." Charlie içini çekti, ku-

rabiyelerle uğraşmayı bırakıp kendine mısır gevreği koymaya gitti.

Evde bir tek o yavan kepekli buğday gevreğinden vardı, Charlie'nin isteği üzerine Vince almıştı. Charlie bir kâseye gevreklerden doldurdu.

"Gerçekten mi?" dedi Posey.

"Sanırım Vince'in başı belada" dedi Charlie. "Yani, öyle olduğu kesin de şimdi daha da çok belada ve konu kayıp gölgesiyle ilgili."

Salt onu yanına aldığı anda Vince on üç yaşındaydı, sorunluydu ve herhalde düzene ihtiyacı vardı. Bunun için neler yapmazdı ki?

Charlie her şeyi yapabileceğine bahse girerdi.

Posey muhtemelen kurabiyelere toksin sızdıran, hafifçe erimiş plastik bir spatulayla yanmış kurabiyeleri dürttü. Birinin bir parçası tepsiden ayrıldı. "Vince'in peşindeki kim?"

"Biraz karışık bir hikâye. Annemin eski hokkabaz arkadaşı Rand'i hatırlıyor musun?"

Posey yüzünü buruşturdu. "O yaşlı herif her yere seni de götürdü. Tuhaf bir şekilde ölmemiş miydi?"

"Öldürülmüştü" dedi Charlie.

Posey başını iki yana salladı. "Hayır, öldürülmedi. Onu arabasında başka bir cesetle birlikte bulmuşlardı. İntihar. Ya da önce cinayet, sonra intihar. Şimdi hatırladım. Babam onca zaman o adamla gitmene izin verdiği için annemi suçlamıştı. Herkesin o kızı öldürmeden önce yaptığından şüphelendiği şeyleri sana da yapmış olmasından korkuyordu."

Babası elbette Charlie'ye hiçbir şey söylememişti. Charlie şimdiye kadar babasının Rand'in varlığından haberdar olduğunu bile bilmiyordu. Hayatının en korkunç olaylarından birini yanlış hatırladığını sanan Posey'ye olan kızgınlığıyla şaşkınlık arasına sıkışıp kalmıştı.

"Rand öldürüldü" dedi. "Biliyorum çünkü ben de oradaydım."

Posey itiraz etmek için ağzını açmak üzereyken vazgeçti.

"Onu Vince'in büyükbabası öldürdü. Lionel Salt."

"Sen neden oradaydın?" diye sordu Posey, sesi şimdi daha alçak çıkıyordu ve şüphe doluydu.

"Çünkü Rand bir dolandırıcıydı" dedi Charlie. "Ben de onun yardımcısıydım. Sihirbaz asistanı gibi ama suç işlemek için."

"Yani sihirbaz asistanlığıyla ilgisi yok" dedi Posey.

Charlie parmağını yanık kırıntılarda gezdirdi. "Bak, Rand iyi bir adam değildi. Kendini beğenmiş ve asabiydi, onunla çalışmam için beni kandırmıştı. Ama bana çok şey öğretti. Ölümü hak etmiyordu, özellikle de o tarz bir ölümü. Kimse öyle bir ölümü hak etmez."

"Anneme hep Rand'le birlikte gitmek istediğini söyledin." Posey kurabiyelerden birini ısırdı, sonra yüzünü buruşturarak geri bıraktı. "Ben de Rand'in sana bir şeyler aldığını sanıyordum, ilk zamanlar kıskandım ama sonra ne düşüneceğimi bilemedim. Her zaman paran vardı. Rand de sinsinin biriydi."

Böyle söyleyince kulağa kötü geliyordu. Charlie şimdi annesinin Rand'le birlikteyken ne yaptığını sandığını ve bunda neden bir sorun görmediğini her zamankinden de çok merak ediyordu.

Sağlıklı mısır gevreğini çiğnerken kaşlarını çattı.

Geçmişteki sorunları çözümsüz olabilirdi ama şu anki sorunlarını çözmenin anahtarı Vince'ti. *Liber Noctem* ya onda ya da onun bildiği bir yerdeydi. Ve gerçekten şeytani gölgesini şeytani bir insana dönüştürmeye çalışıyorsa belki işi cumartesi gününe kadar biterdi ve Charlie de kitabı Salt'a götürebilirdi.

Vince'le iletişime geçmek için bir mazeretinin olması için rahatlatırsa da bunu pek fazla düşünmek istemedi. Telefonunu çıkarıp Vince'i aradı, nefesini tutarak telefonun çalmasını bekledi.

Az sonra bir ses kaydı numaranın kullanım dışı olduğunu söyledi. Zaten başka ne beklenirdi ki.

Eh, on yılın büyük bölümünü bir şeyler bulmaya harcamıştı. Kredi kartları çalışmayan, sahte kimlikli, uzun boylu bir adamı da bulabilirdi.

Charlie mutfaktaki kardeşine baktı. "Sence insan gölgesiyle arkadaş olabilir mi?" diye sordu. "Mesela gölgesini gerçekten sevebilir mi?"

Posey kaşlarını çatarak biraz düşündü. "Berlin Duvarı'yla evlenen bir kadın vardı. Duvarı yıktıkları zaman mahvolmuş. Bir müddet yanında bir tuğla taşımış."

Posey'nin söylediği doğrudu ama Charlie bunu kastetmemişti. "Tamam ama gölgenle gerçekten arkadaş olabilir misin?"

"Bilmem."

"Evet" dedi Charlie. "Ben de bilmiyorum."

"Konuşabiliyorsa belki" dedi Posey, hâlâ soruyu düşünüyordu. "Ama o zaman kendi kendine konuşuyormuşsun gibi olmaz mı?"

Charlie kaşlarını çatarak yere baktı. Kendi gölgesinden bahsetmiyordu ama belki de bahsetmeliydi. Gölgesi her zamanki gibi tepkisizdi. Kesinlikle dostça davranmıyordu. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Posey tuhaf tuhaf yüzüne baktı. "Hayatta en çok istediğim şey gölge büyücüsü olmakken senin gölgenin canlanması haksızlık olduğu için mi?"

Charlie başını salladı.

"Kızgınım" dedi Posey. "Evrene. Senin suçun olmadığını bildiğim halde galiba sana da kızgınım. Bunun üstesinden gelirim. Ama bu işi berbat edersen işte o zaman senden gerçekten nefret ederim."

Charlie içini çekti, şimdiden berbat ettiğinden yarı yarıya emindi, ileride daha da berbat edeceğinden ise hiç kuşkusu yoktu. Huyu böyleydi. Charlie Hall, Hataların Yaratıcısı. Felaketlerin Korumacı Azizi.

Şimdiye dek iyi olduğu tek şey hilekârlık ve aldatmacaydı, o yüzden bu yolda devam etmeliydi. Paul Ecco bir şekilde *Liber Noctem*'in bir sayfasını ele geçirmişti. Sayfayı ona Vince sattıysa satışa dair bir kayıt olmalıydı. Belki Vince, Ecco'ya kullanılan bir telefon numarası, hatta daha da iyisi bir adres vermişti.

Esrarengiz Kitaplar, Ecco'nun dükkânının adı buydu. Charlie'nin merakı gitgide artıyordu.

"Ben dışarı çıkıyorum" dedi üstünü değiştirmek için odasına doğru yürürken.

Posey yan yan baktı. "Akşama gelecek misin? *Lo mein* söyleyeceğim."

"Bana da ayır" diye seslendi Charlie. "Olmadı kahvaltıda yerim."

Esrarengiz Kitaplar eski püskü bir değirmen binasının üçüncü katında, bir beton zanaatkârının hemen üstündeydi, tam karşısında küçük çocuklara hokkabazlık ve tabak çevirmenin öğretildiği bir sirk okulu vardı. Kapıdaki kilitler son derece dandikti. Charlie'nin kilidi açmakla uğraşmasına gerek kalmadı, Big Y puan kartını kapı ile çerçeve arasındaki boşluğa soktu, sonra da mandalı açacak kadar sertçe yukarı çekti. Tokmağı çevirirken kalçasıyla kapıyı itti. Kapı açıldı.

Duvarlar civar şehirlerdeki kütüphane tasfiye satışlarından ve Craigslist sitesinden bulunmuş gibi görünen kitaplıklarla kaplıydı. Kitaplar öyle sıkışık dizilmişti ki yerinden oynamayacak gibi görünüyordular. Üst üste yığılmış karton kutular küçük kuleler oluşturuyordu, bazılarının kenarları yırtılmıştı, bazılarının içinde de katlanmış başka kutular vardı, bunlar herhalde kargo için kullanılıyordu. Dipteki duvara, pencerelerin hemen üstüne, kime ait olduğu belirtilmeyen bir söz yazılmıştı: "Evren meraklılara aittir."

Tam ortada 1950'ler stilinde metal bir masa duruyordu, masanın üstünde vızıldayan bir bilgisayar, eski görünümlü bir sabit telefon ve bir barkod yazıcı vardı. Kâğıtlar yakın zamanda karıştırılmış gibi yerlere saçılmıştı.

Charlie eski kitapların tozunu soluyarak bir uçtan bir uca yürüdü. Kilitli bir cam dolap kırılmış, içindeki raflar boşaltılmıştı. Yerde tek bir kitap rafı vardı, altından kitaplar görünüyordu.

Charlie tekrar masaya dönüp oturdu, fareyi daire çizecek şekilde kımıldattı. Az sonra monitör açıldı ve karmakarışık bir ekran ortaya çıktı. Charlie bir arama penceresi açıp "isim: Noctem" yazdı. Hiçbir şey çıkmadı. Charlie bu kez "isim: Musibet" yazdı, bundan da bir şey çıkmadı.

Sonra "inventory" yazdı, karşısına bir .xl dosyası çıktı. Dosyayı

açtığında Paul Ecco'nun dükkânındaki kitapların listesini, özetlerini, Paul'ün kitaplar için ödediği tutarı ve satış fiyatlarını buldu.

Dosyanın arama bölümüne "Noctem" yazdı. Sonuç yoktu.

Hüsrana uğrayarak telefonunu çıkarıp Balthazar'ı aradı. Balthazar üçüncü çalışında telefonu açtı.

"Tatlım" dedi uzatarak. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Belki de Knight Singh işini almak istiyorumdur" dedi Charlie dosya çekmecesini tekmeleyip sandalyeyi döndürerek.

"Maalesef çok geç. Birinin çoktan dosyayı aldığını duydum. Pişman mı oldun? Üzülme. Elimde daha bir sürü iş var. Seyahat etmek istersen birkaçı eyalet dışında. Heyecan arıyorsan birkaçı sana yaramaz."

"Heyecana asla hayır demem" dedi Charlie. "Peki onları kim istiyordu?"

"Neyi?"

"Knight Singh'in notlarını." Charlie dalgın dalgın masanın çekmecelerini açmaya başladı. Metalik bir gıcırta sesi çıkarıyorlardı.

Balthazar bir an duraksadıktan sonra cevap verdi. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

"Sanmıyorum." Charlie dosya çekmecesinde bir sürü karton dosya buldu, hepsi de iş dünyasının sıkıcı zaruretleriyle etiketlenmişti: faturalar, kira, paket servis menüleri, sigorta, kitapçılar derneği kısaltmaları: ABA, IOBA, NEIBA. "Bir kuklacıydı, değil mi?"

"Karapakstan dosyayı isteyen birkaç kişi vardı ve evet, bir kuklacıydı. Çok zengin bir kuklacı." Balthazar canı sıkılmış gibi duraksadı. "Şimdi bana bunu nereden bildiğini söylemek ister misin?"

Charlie caka satmamak, kitabı Raven'dan aldıklarını bildiğini söylememek için kendini zor tutuyordu.

"İşim bu" dedi masum masum. Balthazar'a teşekkür edip telefonu kapatmalı ve işi burada bırakmalıydı ama Balthazar'a bir bilgi borçluydu. "*Liber Noctem*'i bulma işini üstlenmem gerektiğini söylemiştin, hatırladın mı? Salt işi almazsam beni ve sevdiğim herkesi öldüreceğini söyledi."

“Neyse ki sevdiklerin kategorisine girmiyorum” dedi Balthazar.

“Bilmem ki. Aslından senden hoşlanmaya başladım” dedi Charlie, parmakları en alt çekmecedeki dosyaların gerisine kayıp üstünde “Porno” yazan bir dosyanın üstünde durdu. Dosya boştu.

“Tam bir baş belasısın Şarlatan” dedi Balthazar ama bunu sevecen bir sesle söylemişti.

“Hoşçakal Balthazar” dedi Charlie, sonra da telefonu kapattı.

Bilgisayara dönüp arama çubuğuna “Porno” yazdı. Bir klasör çıktı. İçinde birkaç tane .jpgs, three.mov dosyası ve üzerinde “Geriatrik Porno” yazan bir başka klasör vardı. Bu klasörün içinde tek bir .xl dosyası bulunuyordu. Charlie klasöre tıklayınca karşısına yine bir liste çıktı, gölge büyücülerinin ilgisini çekebilecek bir dizi büyü kitabının adı sıralanıyordu. Çizelgede oluşturulduğu yıl, gölge büyücüsünün uzmanlık alanı, tek başına mı yoksa toplu olarak mı basıldığı, başka baskılar olup olmadığı, hangi rafta bulunduğu ve Paul’ün onu ne şekilde edindiği gibi bilgiler de bulunuyordu.

Sonra gölge büyücülerinin derlemelerinden oluşan bir liste vardı. Gölge büyücüleri edindikleri bilgileri birbirlerinden saklamak için sırlarını alışılmadık yollarla yazmaya başlamışlardı. Deri bir ceketin astarına işleyerek. Sanat eserlerinin içine minicik harflerle yazarak. Bu nesnelerin gerçek değeri o kadar gizliydi ki atılabilir ya da bit pazarında birkaç kuruşa satılabilirlerdi.

Bir de NFT’ler vardı. Zenginler arasında popülerdi ama çoğu gölge büyücüsü arasında hâlâ yaygın değildi. Paul’ün envanterinde bir tane vardı, iki hafta önce yüz bin lira fiyatla listeye eklenmişti.

Charlie satıcıların listesini tarayıp Remy, Edmund, Vincent, Red, hatta Salt’ı aradı. Ama tanıdığı tek isim Liam Clovin’di.

Doktor Liam Clovin. Vince’in eski okul arkadaşı.

Edmund’ın sözde ölümünün gerçekleştiği hafta Paul Ecco’ya üç kitap satmış görünüyordu. Kayıtlara göre bunlardan ikisi on sekizinci yüzyıldan kalma hatıratlardı ve her birinin değeri beş yüz dolardı, parçalanmış cam dolapta muhafaza ediliyorlardı ve tabii ki

ikisi de gitmişti. Üçüncüsü 2011'de Lulu vasıtasıyla kişisel olarak basılan *Tarih Boyunca Gölgeciler*'di. Kitabın raf yerine odanın diğer ucunda "7-A" numaralı bir kutuda olduğu belirtilmişti.

Charlie kitabı almaya gitti. Tam kitabı alırken kapının çalındığını duyunca irkildi.

"Paul?" dedi boğuk bir ses koridordan.

Charlie elinde kitapla donakaldı. Hafif aralık duran kapının yavaşça açılmaya başladığını gördü. Hemen kutuların arkasına saklandı.

Ayağında ağır iş çizmeleri olan biri masaya doğru yürümeye başladı. "Hadi ama dostum" dedi bıkkınlıkla. "Paul! Bana kira borcun var. Sonsuza dek saklanamazsın."

Odadan çıkıp kapıyı çarparak kapattı.

Charlie istediği zaman hiç ses çıkarmadan yürümeyi bilirdi ama eski bir binada döşeme tahtalarından hangisinin gıcırdayacağını bilmek imkânsızdı. Paul Ecco'nun dükkân sahibinin gittiğinden emin olana dek bir on beş dakika daha olduğu yerde kalmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Yapacak başka bir şey olmadığından *Tarih Boyunca Gölgeciler*'i açıp cep telefonunun ışığında okumaya başladı.

Kitap diğer kitaplardan alınmış seçme bölümlerden oluşuyordu. Yeniden basımlarda yalan yanlış bilgiler eklenmesi sık rastlanan bir durum olsa da yazar kitabı o kadar özensizce derlemişti ki gerçekten otantik bir havası vardı. Her sayfa orijinal yazı tipindeydi, kitaptan bire bir tarandığı belli oluyordu.

Charlie gazetelerden, tarih kitaplarından ve diğer belgelerden alınmış yazılara göz gezdirdi. Özensizce derlendiğini düşünse de kitaptaki bilgiler ilgi çekiciydi.

Teb'de bir savaşçı kanlar içinde yere yığılmış ama gölgesi intikamını alana kadar savaşmaya devam etmişti.

Altın Şafak Tarikatı zamanında faaliyet gösteren gizli bir cemiyetin üyesi geceleri bilincini bedeninden ayırabildiğini ve düşmanlarını en mahrem anlarında gözetleyebildiğini iddia etmişti. Aynı kişi gölgesi görevdeyken bedeninin kontrolünü ele geçirmeye ça-

lışan diğer gölgelere karşı savunmasız olduğunu öne sürüyordu.

Bir mistik gölgesini bütün kanıyla beslemeye ve hayatına gölgesi olarak devam etmeye kalkmıştı.

Kadının biri bir dağ yamacında uyandıktan sonra üç kişinin ayaklarının dibindeki gölgesini kesmeye çalıştığını görmüştü. Bağırınca bırakıp kaçmışlardı. Ne yaptıklarını tam olarak öğrenememişti ama başarıya ulaşıyorlardı korkunç bir şey olacağını sezmişti.

Bir adam karanlık bir şekil dumana dönüşüp boğazına girdiği için boğularak ölme tehlikesi atlatmıştı. Bir hizmetçi elinde mumla tesadüfen odaya girince gölge korkunç görevini tamamlayamadan kaçmıştı.

Charlie başını kitaptan kaldırdığında bina sessizdi. Kitabı çantasına koydu, kapıdan dışarı süzülüp merdivenlerden indi.

Liam Clovin'le konuşması gerekiyordu ama önce konuşmak istediği başka biri vardı. Red, Knight Singh'i gerçekten öldürdüyse notları Raven'da ne arıyordu? Ve onları arayan o çok zengin kuklacı Salt ise kafayı *Liber Noctem*'i geri almaya takmışken neden karapakstan birinin elindeki notları almak için uğraşıyordu ki?

Charlie arabada yanındaki boş koltuğa düşen gölgesine baktı.

"Tamam evlat" dedi. "Evren meraklılara aittir."

23

AYI PENÇELERİ

Charlie o akşam saat on civarı arabasıyla Amherst'teki Eclipse Piercing & Gölge Modifikasyon'un önüne yanaştı. Burası bir alışveriş merkezinde, bir Kore tavuk restoranı ile çamaşırhane arasında yer alıyordu. Charlie arabayı arka taraftaki seyrek ağaçlığın önüne park etti. Serin akşam esintisi bir sokak ötedeki bardan bira ve kızartma kokuları taşıyordu.

Charlie arka koltuktaki Dunkin' Donuts torbasını alıp çöp tenekesinin yanındaki, üstünde kırmızı ampul yanan kapıya gitti. Ahşap kapıyı sertçe çaldı. Penceredeki ışığı kesen perdelerin arasından bir parça ışık sızdı.

Az sonra siyah bir kadın kapıyı açtı. Üstünde kolsuz bir bluz ve yırtık kot şort vardı. Kıvrıkcık saçları alev rengine boyanmıştı, dipleri sarı, geri kalanı kızıldı, uçlarda da hafif mavilikler göze çarpıyordu. Kolları dövmelemlerle kaplıydı, yeni yapıldığı için sürülen nemlendiricinin parlaklığını taşıyan koyu tenli bir ay tanrıçası, o kadar özenli işlenmemiş örümcek ağları, güller ve gözlerinden yılan çıkan bir kurukafa.

Raven kollarını göğsünde kavuşturarak şüpheyile Charlie'ye baktı. "Rezervasyonsuz müşteri kabul etmiyorum, özellikle de bu saatte."

"Geçenlerde bir şeyini çaldırmışsın" dedi Charlie. "Seninle Knight Singh ve notları hakkında konuşmak istiyorum. Sorularına cevap verirsen işim biter bitmez notları geri alabilirsin, bir hafta sürmez, söz veriyorum."

Raven gözlerini kıstı, sonra Charlie'nin içeri girmesi için geri çekildi. Raven kapıyı kapatırken Charlie sol kolunun iç tarafında, gotik harflerle yazılmış "El arte es largo y la vida breve" yazısını gördü.

Bacaklarında pire ısırığına benzer izler vardı. Gölgesini beslerken oluşmuşlardı.

Charlie elindeki Dunkin' Donuts torbasını havaya kaldırdı. "Teselli olacaksa kahve getirdim."

"Tamam hırsız, söyle bakalım ne istiyorsun?" Raven çantayı karıştırdıktan sonra Charlie'ye baktı. "Ayı pençesi kurabiye mi aldın? İşte budur."

Her dolandırıcılığın ilk aşaması karşındakinin güvenini kazanmaktı ve her sohbet biraz dolandırıcılık gibiydi. Kahve ve hamur işinin zararı olmazdı.

"O notları nasıl ele geçirdin?" diye sordu Charlie. "Duyduğuma göre Singh'in ölümü çok ani olmuş."

"Öyle de denebilir." Raven kaşlarını kaldırıp kahvesinden bir yudum aldı. "Onu evinde bulmuşlar, masasının yanında, halının üzerinde yatıyormuş. Duvarlar kan içindeymiş. Kabala, detayları kimsenin bilmesini istemiyordu ama ben öğrendim." Raven teselli sözlerine ya da dehşet dolu şaşkınlığa meydan vermeden devam etti. "Diğer bir gölge büyücüsü, bir adamın çılgınlığını duyduklarını söyledi, Knight dışında birinin. Knight'a yapılan şey ancak bir gölgenin sahip olabileceği türden bir güç gerektiriyordu, enerji ve kanla beslenen çok güçlü bir gölgenin gücünü."

"Korkunç" dedi Charlie.

Raven başını salladı. "Knight tanıdığım ilk gölge büyücüsüydü, bana büyü gücümü nasıl kullanacağımı öğreten de oydu. Gölge terziliğine odaklanmak istediğimi söyleyince kızmıştı. Para peşinde olduğumu söylemişti. Belki de haklıydı.

İşin tuhaf yanı öldürülmeden bir hafta önce kitabı bana verdi. Güvenli bir yerde saklamamı söyledi. Elinde önemli birinin ayağını kaydırabilecek bilgiler vardı. Kendini bu koz sayesinde koruyordu, hem sadece kendini de değil. Demek ki bu konuda yanılmış."

“Bu önemli biri Lionel Salt mıymış?” diye sordu Charlie.

Raven ona tuhaf tuhaf baktı. “Olabilir. O ihtiyar kaçığın teki. Gölgesi de çalıntı. Bir sürü insanın onun evinde kaybolduğu söyleniyor.”

“Bu herkesçe biliniyorsa Kabala neden bir şey yapmamış? Knight Singh elindeki bilgileri neden kullanmamış?”

Raven mutfak bölümündeki dolaplardan birine gidip metal bir köpek tabağı çıkardı. “Yapmam gereken birkaç şey var. Konuşurken halletmemin sakıncası var mı?”

“Keyfine bak” dedi Charlie.

Raven tezgâhın arkasında bir köşeye sıkıştırılmış mini buzdolabını açıp kan dolu plastik bir torba çıkardı. Torbayı bir ucundan dişleriyle yırtarak açtı.

“Bana şu kahve kupalarından birini verir misin?” dedi başıyla lavaboyu işaret ederek, bulaşıklıkta kurumaya bırakılmış birkaç temiz çatal ve kupa vardı.

Charlie ona kuşkuyla baktı. “Neyi verir miyim?”

Raven gülümsedi. “Kupalar. Lavabonun yanında. Birini getiriver.”

Charlie kupalardan birini aldı. Üstünde “GÜN SENİN GÜNÜN” yazıyordu.

Raven kupaya kan doldurup mikrodalga fırına koydu, zamanlayıcıyı bir buçuk dakikaya ayarladı.

“Biraz ılınsın diye” dedi bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Kupa daireler çizerek dönerken Raven Charlie’ye döndü. “Kimsenin elinde gerçek bir kanıt yok. Ayrıca Salt zengin. Kabala’nın bir şey yapmamasının nedeni de bu. Knight’ın elindeki bilgiyi neden kullanmadığını ise bilmiyorum. Elinde ne olduğuna göre değişir.”

“Eline geçtiği halde Knight’ın kitabını baştan sona okumadığına inanmamı bekleyemezsin” dedi Charlie.

Raven gülümsedi. “Okudum tabii. Bolca bilgi barındırıyordu, çoğu terzilerden çok gölge kullanıcılarıyla ilgiliydi ama bunlar kimsenin ayağını kaydıracak türden bilgilere benzemiyordu.”

Charlie kaşlarını çatı. "Knight'ın elindeki şey dışında Salt'ın onu ayak altında istememesi için bir neden olabilir mi?"

"Knight, Salt'ın Kabala üyesi olmasına karşıydı, Knight öldüğü için şimdi kuralları esnetiyorlar ve Malik zaten kuklacıların temsilcisi olduğu halde Salt'ın aralarına katılmasına izin veriyorlar."

"Yani karapakstan kimseyi almayacaklar mı?"

Raven gözlerini tablaların üstünde dönen kupaya çevirdi, bakışları uzaklara dalmıştı. "Bu adil değil. Knight, Kabala'nın kurulmasına yardım etti. Gölge büyüsü konusunda açık davranan ilk büyücülerden biriydi."

Charlie kahvesini açıp bir yudum aldı, Red'i ve Salt'ın Vince hakkında söylediklerini düşündü. "Knight'ın *Liber Noctem*'le bağlantısı neydi?" Bağlantısı olmayabilirdi ama böyle söyleyerek Raven'ı ondan daha fazlasını bildiğine inandırabileceğini düşünüyordu.

"*Musibetler Kitabı*'nı mı diyorsun?" Mikrodalga bipleynce Raven kupanın içindekini çelik köpek tasına boşalttı. "Herhalde Salt'ın kandırılarak kitaba o kadar çok para ödemesini komik buluyordu."

Zengin gölge büyücülerinin sorunu da bu. Sırf imkânları olduğu için tüm büyü kitaplarını satın alır, sonra da bu bilgileri kullanarak diğer gölge büyücülerini kendilerine bağlarlar. Salt kimse'nin kurallarına uymazdı, şimdi kuralları koyan o olacak."

Gölge büyüsünün halka duyurulduğu ilk zamanlarda gölge büyücüler tarafından oluşturulan tarikatlara dair hikâyeler vardı. Gölge büyüsünü güçlendirmek için ne kadar kan akıttıklarından bahseden hikâyeler. Ürkütücü cüppelerden ve ürkütücü seksten. Ve sonunda çok ama çok fazla ölümden.

Charlie, Salt tarafından yönetilen bir gölge büyücüler örgütünün nasıl olacağını düşündüğü zaman bu tarikatların üst sınıf, profesyonel bir versiyonunu hayal ediyordu. Ama insanlar bu örgüte katılacaktı. Salt'ın kitapları ve parası vardı. Örgütü büyüdükçe diğer gölge büyücüler üzerindeki nüfuzu da artacaktı. Kabala'daki koltuğu kimsenin onu durduramayacağı anlamına geliyordu.

Raven kanlı, boş kupayı tekrar Charlie'nin eline tutuşturduktan sonra kapıya gidip köpek tabağını basamağa bıraktı.

"Neler oluyor diye sorsam mı?" dedi Charlie kaşlarını kaldırarak.

"İstesen de istemesen de az sonra öğreneceksin." Raven son derece keyifli görünüyordu. "Neden *Liber Noctem* hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsun? Salt'ın torunu nalları dikmeden önce onu alıp kaçmamış mıydı? Bunlar seni neden ilgilendiriyor?"

Charlie bir dergi yığınının yanındaki sıraya çöktü. "Bir şeyler ters gitti ve sanırım işe ben de bulaştım. Artık istesem de vazgeçmem, ayrıca vazgeçmek de istemiyorum. Asıl istediğim kimin hangi konuda yalan söylediğini bulmak."

Raven güldü. "Muhtemelen hepsi, her konuda."

Ayın önünden bulut geçince içeri vuran ışığın açısı değişti. Charlie birkaç gölgenin kâseye doğru yaklaştığını gördü.

Kapının üstündeki ampulün güçlü ışığında hareket ederken bile belli belirsiz ve siliktiler. Zar zor seçilebiliyorlardı. Ama gölgeler toplandıkça kâsenin etrafındaki alan kararıyordu.

Kanm yüzeyi hayalet bir kedi dili değmiş gibi dalgalandı. Sonra tamamen dalgalarla kaplandı.

"*Liber Noctem*'le ilgili tek bir şey biliyorum" dedi Raven usulca. "Knight'ın müzayede evinde tanıdığı biri varmış, bu kişi Salt kitabı satın almadan evvel Knight'ın beyaz eldivenler giyip kitaba bakmasına izin vermiş. Knight musibetlerin bağlanmasıyla ilgili bazı notları kopyalamış ama başka hiçbir şey yok."

Knight musibetlere ağırlık ve şekil kazandıran ritüeli gözden kaçırmış olabilir miydi, yoksa çok korkunç görüldüğü için bilmek istememiş miydi?

Charlie daha da hüsrana uğramış vaziyette oturduğu yerden kâsedeki kanın azalışını izliyordu. Tasın etrafını kapkaranlık gölgeler sarmıştı. "Peki ya Aziz? Musibetleri avladığı söyleniyor, sen ise Knight Singh'i öldürenin güçlü bir gölge olması gerektiğini söyledin. Bunu bir musibet yapmış olabilir, değil mi?"

Raven içini çekerek pencereden ağaçlığın önündeki park yerine doğru baktı. "Stephen'ı diyorsun. Onu Aziz olmadan önce de

biraz tanırdım. Kötü bir hırsız olmasa da yanlış kişiden yanlış şeyi çalmıştı. İşi veren gölge büyücüsü onu dımdızlak ortada bıraktı. Sonra da o yaşlı musibeti ona dikerek cezalandırdılar, işlerin pek de yolunda gittiğini sanmam. Bilinçli ve kulağına fısıldayan bir gölge düşünsene. İnsanın ödü patlar. Bir şey yakalayabileceğini sanmıyorum.”

Charlie, Salt’ın musibetlerin yeni kişilere bağlanması hakkında söylediklerini hatırladı.

Aziz’in sözlerini de hatırladı. *Red’e kitabı istediğimi söyle. Red’e paylaşabileceğimizi söyle. Red’e onu parça parça edeceğimi söyle.*

“Bir musibet bağlanmaya neden razı olsun?” diye sordu.

Raven omuz silkti. “Çoğu olmaz.”

Charlie kâseyi işaret etti. “Bunlar musibet, değil mi? Onlara kan vermek aynı zamanda güç vermek değil mi?”

“Biraz” dedi Raven. “Bunu neden yaptığımı merak ediyorsundur.”

Charlie gölgelere baktı, Red’i, Aziz’i, ağzını kımıldatan bir gölgeyi hissetmeyi düşündü. “Aslında gölge büyücüsü ölmeden bir gölgeyi musibete dönüşecek kadar güçlendirmek için ne kadar kan gerektiğini merak ediyorum.”

“Bak ne diyeceğim” dedi Raven ayağa kalkarak. “Sana ikisini de gösterebilirim.”

Raven’ın elinde sisten yapılmışa benzeyen bir eldiven belirdi. Raven elini uzatıp kâsedan kan içmekte olan gölgelerden birini tutup kaldırdı. Gölge elinde kıvranıyordu ama Raven’ın diğer elinde iğne ve ipliğe benzeyen bir şeyler vardı, ikisi de gölgeden yapılmıştı.

Gölge yılan balığı gibi kıvranmaya devam ediyordu, ya da deniz anası gibi, vücuttan çıkarılmış bir iç organ gibi. Bir yandan da bunlara hiç benzemiyordu. İlk bakışta Raven’ın elinde bir şey tutuyormuş gibi yaptığını sanabilirdiniz. Hayali bir şeye hayali bir iğne batırıyormuş gibiydi.

Charlie tiksintisinin mi yoksa hayranlığının da daha ağır bastığına karar veremiyordu.

Raven yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedi. "Biz terziler ne zaman birini değiştirsek kendi gölgemizden bir parçayı kullanmak zorunda kalırız. Dikkat etmezsek kendimizi parça parça kaybedebiliriz, sonunda da bizden geriye hiçbir şey kalmaz. Ama ben dikkatliyimdir.

Bu küçük gölgelerin bir önemi yok. Zeki değiller, bilinçleri yok denecek kadar az. Birine dikilseler hayatta kalamayabilirler. Ama haklısın, musibet oldukları doğru. Onları giyen kişiden ayrı kalmayı başarmış gölgeler."

Charlie ziyafet sona erdiği için basamaklardaki gölgelerden birkaçının sıvışıp gittiğini görebiliyordu ama bazılarının belli belirsiz karaltısı hâlâ oradaydı, havada asılı kalmış bir tabaka gibi.

"Bu kısım seni korkutabilir" dedi Raven. "İstersen gözlerini kapatabilirsin."

Charlie bir korkak gibi gözlerini kapatacak değildi. "Ben iyiyim."

Raven gölgeyi alıp ağzına attı.

Charlie şaşkınlık dolu bir ses çıkarmamak için dudağını ısırıldı. Bunu hiç beklemiyordu.

Raven gülümseyerek devam etti. "Bir gölge büyücüsü bilincinden bir parçayı gölgesine kattığında onu bir tür homunculus haline getirir. Güç, bir musibeti yaratan şeyin sadece bir parçasıdır. Gölgenin senden ayrılmasını istemiyorsan onu ayrı bir şeymiş gibi düşünmemelisin. Ona asla isim vermemelisin. Ayrıca asla sana ait olmayan bir kanla beslememelisin, yoksa sana ait olmayan bir enerjiyi gölgene vermiş olursun."

Charlie başını salladı.

"Ama musibetlerin çoğu ölüm döşeginde oluşur. Gölge büyücüler genelde son anlarında gölgelerine kendilerinden bir şeyler katarlar, çoğunlukla da korkularını ve acılarını. Korkunç şeyler böyle yaratılır. Ama güçlü şeyler. Bu olmadan bir musibet yaratmak için enerji *çalmak* gerekir, belki de başka birinin ölüm döşegi ve kanı vasıtasıyla."

Charlie, Salt'ı ve ona yaptığı şeyi düşündü, parmakları kendiliğinden bıçağı kavramıştı. "Yeterince güçlenirse seni kontrol edebilir mi? Seni kukla gibi oynatabilir mi?"

Raven uzun uzun yüzüne baktı. "Bir gölgenin bağlı olduğu kişiyi kontrol edebildiğini hiç duymadım ama tamamen güvende olmanın tek bir yolu var. Gölgenin olmaması. Gölgesi olmayanlar kontrol edilemez. İçlerinde kapalı bir kapı vardır."

Gölgesi olmayanlar kontrol edilemez. Vince'in gölgesini kesip serbest bırakmasının nedeni bu olabilir miydi? Charlie gibi büyükbaşının kuklası olmaktan kurtulmak için miydi? Red tarafından kontrol edilmemek için?

Raven, Charlie'ye döndü. "Herhalde bu cevaplar senin için yeterlidir. Sen de bana yardımcı ol, yamuk yapmaya kalkarsan bir sonraki Aziz olman için elimden geleni yaparım, sen musibetleri kovalarken kadim bir şey kulağına bir şeyler fısıldayıp durur, sonunda musibetlerden biri seni yakalayıp yutar."

"Sana Knight'ın notlarını getireceğim" diye söz verdi Charlie.

"Ayı pençesi de getir" dedi Raven, Charlie'yi hiç olmadığı kadar gölgelerle doluymuş gibi gelen gecenin karanlığına gönderirken.

Ertesi gün öğleden sonra Charlie iki elinde birer kalemle mutfak masasında oturuyordu, kalemlerin altında da kenarları yırtık birer defter sayfası vardı. Senkronize hareketlerle iki sayfaya da tekrar tekrar aynı şeyleri yazıyordu.

SELAM DANGALAK BEYNİN DAHA BÖLÜNMEDİ Mİ?

"İki elini de kullanabildiğini bilmiyordum" dedi Posey kaşlarını çatarak.

"Bundan pek emin değilim" dedi Charlie. "Ama belki de bu kadarı yeterlidir."

Posey buzdolabından bir maden suyu çıkarıp kapağını açtı. Tezgâha yaslanıp Charlie'yi izlemeye koyuldu. "Bilincin bölünmüş gibi hissediyor musun?"

Charlie içini çekerek yazmayı bıraktı. "Bilmiyorum. Bölünmüşse ne yapabilirim?"

Posey gölgesini işaret etti. "Parmaklarını kımıldatmayı dene. Yani şu parmaklarını."

Charlie kaşlarını çatarak kendisine bağlı olmayan bir eli hissetmeye odaklandı. Ama ne kadar dikkatli bakarsa baksın, ne kadar bilincini yönlendirmeye, aynı anda iki yerde birden düşünmeye çalışırsa çalışsın fark edilir bir değişiklik olmadı.

Posey başını iki yana salladı. "Tamam, gölgeni uzatmaya ne dersin?"

Bu Charlie'ye daha da zor göründü ama kabul edip gölgesinin eriyormuş gibi yayıldığını hayal etmeye çalıştı. Gölgesini uzatmayı, hatta kenarlarından bir parça bulanıklaştırmayı denedi. Yine hiçbir şey olmadı. "Deniyorum" dedi kardeşinin eleştirmesine fırsat vermeden.

"Belki gölgenin içine girmeyi deneyebilirsin" dedi Posey.

Charlie öfkeyle ellerini kaldırdı. "Bu da ne demek şimdi?"

Posey omuz silkti.

Bu şekilde devam ettiler, Posey internetten egzersizlere bakarken Charlie gitgide daha çok sinirleniyordu.

Sonunda Posey'nin bir müşterisiyle Zoom görüşmesi yapması gerektiği için seansları sona erdi. Charlie pes ettiği için rahatlamıştı. Dizüstü bilgisayarını çıkarıp gözlerini ekrana dikti.

İç çekerek Edmund Carver'ın ölümüyle ilgili haberi açtı, cesedi Edmund'ınkiyle birlikte arabada bulunan kızın ismini kopyalayıp arama motoruna yapıştırdı.

Rose Allaband.

Bahsi fazla geçmiyordu, hakkındaki en uzun haber kayboluşundan bir hafta sonrasına aitti:

Rose Allaband'ın ailesi ve arkadaşları kamuoyunu dedektiflerin kızın yerini belirlemesine yardımcı olacak her türlü bilgiyi paylaşmaya çağırıyor.

Allaband (23) bir hafta önce ortadan kayboldu, görgü tanıklarının ifadesine göre kaybolmasından hemen önce bir arkadaşıyla hararetli bir tartışma yaşamıştı. Dedektifler

yeni tanıştığı biriyle birlikte olduğunu düşünüyor. Cep telefonu 91 numaralı otoyolun kenarında, 19B çıkışının biraz ilerisinde, SIM kartı çıkarılmış şekilde bulundu.

Allaband'ın annesi şu çağrıda bulundu: "Rose insanlara kolayca güvenen iyi bir kızdı. Büyünün eğlenceli olduğunu düşünürdü ve insanların onu yetenekleri yüzünden kullandığını anlamazdı. Başına neler gelmiş olabileceğini düşündükçe dehşete kapılıyorum. Kızımı gören ya da nerede olduğuna dair bilgisi olanların 911'i arayıp önemsiz dahi olsa elindeki bilgiyi paylaşması için yalvayıyoruz."

Vince'in Rose Allaband'ın kaybolmasıyla bir ilgisi olabilirdi. Ne de olsa Charlie'yi ona güvenmesi için ikna etmişti. Charlie pek çok kez Vince'in minibüsüne binmişti. Kibar bir kızın hiç şansı olamazdı.

Ama o kişi olabilmesi için Salt'ın dediği gibi bir şekil değiştiren olması gerekirdi. Çünkü Charlie'nin tanıdığı Vince sağlıklı olduğu için, Charlie sağlıklı beslenmek istediği için, markete gidip o aptal kepekli gevreklerden alan biriydi. Charlie'nin kanayan yaralarına pansuman yapan biriydi.

Ama cinayetleri Red işlediyse Vince kendini sorumlu hissederdi. Ne de olsa Red onun bir parçasıydı.

Lucipurr gelip kafasını bilgisayarın kenarına sürttü. Charlie dalgın dalgın kedinin çenesinin altını kaşdı.

Lionel Salt, Charlie'yi Vince'in *Liber Noctem*'i kullanarak gölgesini ölümsüz bir canavara dönüştürmek istediğine inandırmaya çalıştırmıştı. Knight Singh'e göre Salt'ın ödediği paraya değmezdi. Ama Aziz, kitap bir işe yaramış gibi davranıyordu.

Salt haklıysa ve Vince gerçekten Red'le bu ritüeli gerçekleştirmek istiyorsa neden bekliyordu? Kitap bir yıldır elindeydi ve Vince bugünün işini yarına bırakan biri değildi. Hiçbir şeyi ertelemezdi. Evde kurutucunun filtresini temizleyen tek kişi oydu.

Charlie hiç düşünmeden tarayıcı penceresine "Edmund Carver + Adeline Salt" yazdı. Fotoğraflarının yer aldığı haberlerin arasında gezinmeye başladı, boğazında bir eşarpla Vince; olduğundan

daha ayık görünmeye çalışıyormuş gibi duran, dudağının kenarına bulaşmış rujuyla Vince'in omzuna asılmış Adeline.

Sonra bir magazin sitesinde bir yattaki insanların havadan çekilmiş fotoğrafları.

Charlie gözlerini kısarak baktı. Yatın pruvasında sarmaş dolaş iki kişi vardı, bir yelkenin gölgesinde kalmışlardı. Kadının sarı saçları bir yana atılmış, bikinisinin üstü yukarı çekilmişti. Adam kadının üstüne doğru eğilmişti, Charlie yüzünü görmese de adamı tanıdı. İkisini de tanıdı. Adeline ve Vince.

ÜNLÜ MİRASYEDİ ARMATÖRLER KRALINI ALDATIYOR MU?

Charlie'nin aklına Adeline'in artık Vince'le birlikte olduklarına sevindiğini nasıl açıkça söylediği geldi. Ve Adeline ve Edmund'ın New York'taki tüm o bağış etkinliklerinde, balolarda ve partilerde birlikte çekilmiş fotoğrafları. Hepsinde birlikteydiler.

Elinde olmadan Vince'in cüzdanındaki fotoğrafı düşündü.

Posey gelip kapının pervazına yaslandı. Elinde yıpranmış tarot destesi vardı. "Neye bakıyorsun?"

"Hall ailesi lanetinin gerçek olduğunu ispatlayan delile" dedi Charlie dizüstü bilgisayarını kapatarak.

"Desteden üç kart seçmeye ne dersin?"

Charlie ters ters baktı. "Yok daha neler."

"Tarotu psikolojik bir araç olarak düşün" dedi Posey. "Bilinçaltına ulaşmanı sağlayan bir araç olarak. Jung hep bunu savunmuştu. Ayrıca zihninin seni bir gölge büyücüsü olmaktan alıkoyan kısmına ulaşman gerek."

"Tamam" dedi Charlie desteyi alarak. Poker oynayacakmış gibi kartları karıştırmaya başladı.

"Soracağın soruyu düşün" dedi Posey. "Gözlerini kapatırsan daha kolay odaklanırsın. Kartlara büyü gücüne neyin engel olduğunu sor."

Ama Charlie'nin sormak istediği soru Red hakkındaydı.

En üstteki üç kartı bakmadan çevirip Posey'ye uzattı. Belki de insanların medyuma gitmesinin nedeni buydu. Yardıma ihtiyaçla-

rı vardı ve bunun için her şeye razıydılar. Bu lanet fırtınada sığına-
cak herhangi bir liman arıyorlardı.

"Üçü de büyük arkana" dedi Posey kaşlarını çatarak kartlara
bakarken. "Enteresan."

"Bu ne anlama geliyor?"

Posey hoşnut görünmüyordu. "Önemli şeyler döndüğüne işa-
ret ediyor."

"Peki" dedi Charlie kuşkuyla. "Başka?"

Posey ilk kartı masaya koydu. "Büyücü. Ruhani olanın madde-
ye dönüşmesi. Bu yeni başlangıçların kartıdır, o yüzden gölge bü-
yücüsü olmanla ilgili diye düşünüyorum."

"Bilmediğimiz bir şey değil" dedi Charlie, oysa biraz etkilen-
mişti.

Posey ikinci kartı masaya bıraktı. "Mecnun."

Charlie gözlerini devirdi.

"Bak nasıl da uçurumdan atlamak üzere. Tehlikenin farkında
değil."

"Gördüm."

Kardeşi son karta baktı, bir kaşını kaldırıp sırttı. "Ooo. Anlaşı-
lan yıkmak üzere olduğun bir tabu var."

Charlie kaşlarını çattı. "O hangi kart?"

Posey kartı Charlie'ye gösterdi. Kırmızı cüppeli bir figür bir
tahta oturup ellerini havaya kaldırmış, iki rahip de önünde diz
çökmüştü. Aziz.

Charlie o gece bodruma inip aylardır elini sürmediği, Grinch
gibi pencerelerden içeri süzülmesini sağlayacak hayali ipeği
çıkardı. Kumaşı bir askıya astı, üstündeki tozu ve rahatı kaçan bir-
kaç örümceği silkeledi. Sonra ipeği üstüne geçirip eski egzersizleri
yapmaya koyuldu. Eskiden her sabah yankesicilik egzersizlerin-
den önce yaptıklarını. Bir hayli hamlamıştı ama kasları ısındıkça
kendini ritme kaptırıp gevşediğini hissetti.

Duvardaki gölgesi her hareketine eşlik ediyordu.

24 HÜZÜNLÜ ŞARKILAR

Charlie ertesi sabah bir fincan kahveyle yer yatağına geçti ve sonunda Rapture'ı aradı. Ertesi akşam bara gelmesini, haftanın geri kalanında da her zamanki çalışma saatlerine dönmesini istiyorlardı.

Cumartesi günü Salt'ın partisine gidebildiği müddetçe hava hoştu. Kitap olsa da olmasa da partiye katılmak zorunda kalacaktı.

Altın rengi ışık eski çarşıların üstüne dökülürken kahvesinden koca bir yudum alıp üniversitenin muhasebesini aradı. Telefonu homurdanarak konuşan bir kadın açtı.

"Ödenmemiş borcuma bakabilir misiniz?" dedi. "Posey Hall adına."

"Bir saniye" dedi kadın iç geçirerek.

Charlie olası en kötü senaryoları düşünmemeye çalışarak başparmağının kenarındaki deriyi ısırmağa koyuldu.

"Son ödeme tarihini geçirmişsiniz" dedi kadın. "Hesabınız bloke edilmiş."

Charlie'nin kalbi hızla atmaya başladı. "Hayır, ay sonuna kadar vaktim vardı. Gelen belgede öyle yazıyordu."

"Geçen ayın sonuna kadar" dedi kadın.

Charlie gözlerini duvara dikip kalakaldı. Doreen'in abine bunu yaptırmış olması mümkündü ama Charlie de bir hata yapmış olabilirdi.

"Borcumu yatırabilirim" dedi Charlie. "Pazartesi günü."

"Pazartesi yatırmazsan kaydın silinir, sonraki dönem için yeni-

den başvurmak zorunda kalırsın" dedi kadın sabırsızca, sonra da telefonu kapattı.

Charlie yatağa sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikerek kendini toplamaya çalıştı. Aksi takdirde haftalarca o yataktan çıkamayabilirdi.

Bir yalan hazırlayıp Vince'in patronunu aradı. Ama adam telefonu açar açmaz verip veriştirmeye başladı. "O orospu çocuğuna onu sildiğimi söyle! Duydun mu? Kafayı çekip çekip ayıldıktan sonra benden iş alabileceğini sanmasın."

"Ama Vince..." diye başladı Charlie ama adam çoktan kapatmıştı. Kapatmasa bile Vince'in nerede olduğunu bilmediği açıktı.

Üç arama. İkisi meşgule attı. Belki de onlarla irtibatını kaybetmişti.

Charlie iç geçirerek başını tekrar yastığa bıraktı. Vince'i özölüyordu ve onu tanıdığından bile emin değildi. Vince'in nereye gidebileceğini tahmin edebilirdi ama Remy Carver tam bir muammaydı.

Ama Paul Ecco'ya üç değerli kitap satmış olan Doktor Liam Clovin için öyle olmayabilirdi. Adam belli ki söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Charlie kalkıp yatarken giydiği eşofman altını çıkarmaya koyuldu, gölgesi de hareketlerini takip ediyordu. Charlie duvara vuran gölgesinin külodunu giymesini, sütyenini başının üstünden geçirmesini, saçlarını lastik tokayla bağlamasını izledi. "Biz büyölüyüz" diye fısıldadı gölgesine ve kendisine.

Cevap gelmedi.

"Aç mısın?" diye sordu Charlie.

Elini bacağına götürürken ensesindeki tüyler diken diken oldu, ürperti kollarına doğru yayıldı. Tırnağını sert bir kabuğun altına soktu ve kabuğu yara bandını çıkarır gibi çekti. Yavaşça beliren kan boncuk boncuk toplandı ve ayak bileğinden aşağı akmaya başladı.

Yere hiç damlamadı.

Bir ayrılığın ardından durmadan hüzünlü şarkılar dinlemek normaldi. Saatlerce eski fotoğraflara ve mektuplara bakmak, hepsini yakmak ya da eski sevgilinin her fotoğrafına şeytan boynuzu çizmek de normaldi. Kanepede bir şişe beyaz şarap eşliğinde koca bir kutu dondurmaya yemek de normaldi. Arkadaşlara durmadan ondan bahsetmek, sırf telesekreterdeki sesini duymak için numarasını aramak, sonra da mesaj bırakmadan kapatmak da normaldi.

Ama sırf insanlar yapıyor diye bunların pek de iyi fikirler olduğu söylenemezdi. Daha çok hâlâ acıyor mu diye kontrol etmek için bir yaraya bastırmak gibiydi.

Gidip eski sevgilinizin ev arkadaşını rahatsız etmek de insanların yaptığı ama yapılmaması gereken şeylerden biri gibi geliyordu.

Charlie birkaç telefon görüşmesi daha yaparak Liam Clovin'in Baystate Tıp Merkezi'nde stajyer doktor olduğunu öğrendi. Bu da ona ulaşmayı bazı yönlerden daha zor, bazı yönlerden de daha kolay hale getiriyordu. Charlie, Liam'la randevu alıp ayak parmağındaki şişlikleri falan tedavi ederken konuşamazdı.

Ama stajyer doktorların ne kadar yorulduğu herkesçe bilinen bir şeydir ve yorgunluk da dikkatin dağılması demektir. Liam işine konsantre olacaktı, bu da iş işten geçmeden önce tuzağı fark edemeyeceği anlamına geliyordu.

Sadece bu da değildi, Liam Clovin tüm emeklerinin karşılığını alma aşamasına gelmişti. Bulunduğu yere gelmek için pek çok çılgın geceyi feda etmiş, vaktini çalışmaya ayırmış, kredi almıştı. Bir tıp asistanı olarak altı haneli rakamlara tadını alacak kadar çok yaklaşmış olsa gerekti. Kaybedecek çok şeyi vardı.

Charlie'nin ise hiçbir şeyi yoktu.

Tıp öğrencilerini pusuya düşürmenin birkaç yolu vardı ama en kolayı öğle yemeği vaktinde kafeteryada takılmaktı. Dersleri ya da görevleri yüzünden yemeğe vaktinde gelemeyebilirlerdi ama Liam eninde sonunda acıkacaktı.

Ama onu tanımak için neye benzediğini öğrenmesi gerekiyordu. İnternetteki ilk aramaları sonuç vermedi. Neredeyse bir saat

fotoğrafların arasında gezinse de Baystate'teki diğer asistanlarla birlikte çekilmiş bir fotoğrafını bulamadı. Anlaşılan Facebook'u bile yoktu. Sonunda Remy'nin New York Üniversitesi'ndeki son senesinde çekilmiş sınıf fotoğrafında onu buldu. İşte oradaydı, kızıl saçlı Liam Clovin güneşten gözlerini kısarak bakıyordu. Biraz ilerisinde de Edmund Vincent Carver vardı ve doğruca kameraya bakmıştı.

Charlie bu tür roller için kullandığı kıyafetleri çıkardı. Dövme-lerini gizlemek için açık mavi renkte balıkçı yaka bir kazak. Her zaman giydiği kot pantolonu. Saçını altına toplayabileceği kahve- rengi, küt kesim bir peruk. Sade bir makyaj.

Baystate Tıp Merkezi'nin otoparkına girip ziyaretçi otoparkının mümkün olduğunca uzağına park ettiğinde rolüne bürünmüştü bile.

İçeri girip danışmadaki bıkkın görünümlü kadına ehliyetini verdi, kadın sorunca da kafeteryada kuzeniyle buluşacağını söyledi. Hastanenin o kısmı halka açıktı, o yüzden başkaca soru soran olmadı.

Hediyelik eşya dükkânına kafeteryanın yerini sordu, yürürken bir yandan da kameraları kontrol ediyordu. Çok sayıda kamera vardı.

Baystate kafeteryası ona iki psikoloji dersi aldığı yüksekokulun kafeteryasını hatırlattı, sonra okulu bırakıp altı haftalık barmaidlik kursuna gitmişti. Kafeteryanın tezgâhları çeliktendi, bütün yüzey-ler çabucak silinip temizlenecek şekildeydi. Kokular da tanıdıktı, mısır nişastasıyla kıvamlandırılmış et suyu içinde dondurulduktan sonra yeniden ısıtılmış yiyecekler, sütlü çorba, soğan ve fındıklı kahve.

Charlie köşede bir masaya geçip beklemeye koyuldu. Olaysız geçen ilk yarım saatin ardından kalktı, jambonlu sandviç, kahve ve su aldı. Döndüğünde biri masasını kapmıştı. Başka bir yer bulup sandviçini yerken telefonunu kontrol etti.

Asıl telefonunda Adam'dan gelen öfkeli –büyük ihtimalle de sarhoş kafayla yazılmış– bir mesaj vardı:

seni kaltak düş yakamızdan. Söylediklerin yüzünden _oreen'in beni terke deceğini sanyorsan çok yanılıyorsun. o da sana benim kadar kızgın hatta beni nasıl kandırdığını ve malımı çaldığını anlattığım için şidmi benden bile daha kızgın. Bana her şe yi anlattı/ kaltak kaltak kaltak umarım geberirsin.

Charlie telefonu elini ısırmiş gibi masaya bıraktı. Kitabı çaldığı zaman işlerin sarpa saracağını düşünmeliydi. Kahretsin, Suzie Lambton bunun Charlie'ye patlayacağını önceden söylemişti.

Umarım sen de geberirsin pislik diye geçirdi içinden, sonra da mesajı sildi.

İşleri ne kadar batırdığını hesaplamaya çalışıyordu ki Liam Clovin kafeteryaya girdi. Açık tenli ve inceydi, kızıla çalan bir sakalı vardı. Edmund'ın sınıf arkadaşı olduğu için Charlie'nin yaşlarında olmalıydı ama doktor önlüğü ve sakal onu daha yaşı gösteriyordu.

Çünkü Liam hayatta bir şeyler başarmıştı. Onun gibi değildi. Charlie Hall vaktinin yarısını dişlerini köreltmeye çalışarak, geri kalanını da avlanarak geçiriyordu.

Liam yemeğini alıp bir masa bulana kadar bekledi.

"Selam" dedi yanına oturarak. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Bazıları kadın dolandırıcıların işinin kolay olduğunu düşünür. Tek yapmaları gereken Bugs Bunny'nin kadın kılığına girip otostop çekerken yaptığı gibi bacağına göstermektir, o zaman hedef dili dışarıda birden frene basarak durur.

Birincisi, bunun gerçeğe ilgisi bile yoktur.

İkincisi, bir kadın göğüs dekoltesinin gerekli olduğunu düşünüyorsa bunun nedeni dolandırıcılığın kadınlar için farklı işlemesidir. Bir erkeğe iş teklif ettiğinizde kuşkuya kapılır ama bunun nedeni dolandırılmaktan şüphelenmesi değil, karşısındakinin ne dediğini bilmeyen bir kadın olmasıdır. Bir yandan ciddiye alınacak kadar zekice davranırken bir yandan da erkeğe onu düdükle-yebileceğini hissettirmek ustalık gerektirir.

Adam da düdüklemeye niyetliyse daha da ustaca davranmak gerekir.

Ama kadın bir dolandırıcı olmanın dezavantajları kadar avantajları da vardır. Mesela kadınlar o kadar tehditkâr görünmez. Karşısına bir erkek oturmuş olsaydı Liam daha farklı tepki verirdi. Charlie'yi orada istemiyor olabilirdi ama tehlikeli olmasından endişe ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Hayır" dedi Liam sinirli bir sesle. "Yani evet, sakıncası var. Gerçekten yemeğimi yalnız başıma yemek..."

Charlie uzanıp Liam'ın elini tuttu. Liam hemen elini geri çekti. Ki gayet mantıklıydı. Kim bir yabancıнын elini tutmasını isterdi ki?

Charlie gözlerinin yaşlarla dolmasına izin verdi. Dehşete düşmüş gibi parmaklarını ağzına bastırdı. "Ama gerçek bu!" dedi hıçkırarak, bunu kafeteryadakilerin –hemşireler ve doktorlar da dahil– duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti.

Liam kalkmaya yeltendi. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istediğine şüphe yoktu. Son derece mantıklı bir tepkiydi. Ne var ki mantıklı tepkilerin önceden kestirilebilmek gibi bir kusuru vardı.

Charlie, Liam'ın bileğini yakaladı, bu kez sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle konuştu. "Otur şuraya Liam Clovin, yoksa öyle bir olay çıkarırım ki bu kafeteryadaki herkes ölmek üzere olan babamla ilgilenirken nefesinden alkol kokusu aldığımı inanır. Ortalığı ayağa kaldırım ve inan son derece inandırıcı davranırım. Ya da bana bilmek istediğim şeyi söylersin, ben de trajedi yaşayan bir hastasını teselli etmeye çalışan anlayışlı bir doktormuşsun gibi yaparım. İstersen trajediyi bile sen seçebilirsin."

Kadın dolandırıcıların sahip olduğu bir diğer avantaj da buydu, ciddiye alınmamanın diğer yüzü. Halkın gözüne saf görünürlerdi.

"Kimsin sen?" Liam'ın öfkeleniği belliydi ama sandalyesine oturdu. "Ne istiyorsun?"

"Fazla vaktini almayacağım" dedi Charlie. "Sadece Edmund Carver'la ilgili birkaç şey soracağım."

Liam kaşlarını iyice çatı. "Geçen gün kapıma gelen sendin."

Herhalde Liam onu başından atmadan önce ancak birkaç dakikası vardı. "Edmund nerede?"

"Öldü."

"Onu bir geç."

Liam ayağa kalkacak oldu. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Belki beni hamile de bırakmışsındır."

"Pembe dizi çevirmiyoruz" diye tısladı Liam.

"Henüz" dedi Charlie kaşlarını kaldırarak.

Liam pis pis baksa da oturdu. Başını eline dayadı. Sonra sandviçini alıp plastik ambalajından çıkarmaya koyuldu. "Bak, bazı eşyalarını evimde tutmam ve büyükbabasının görmesini istemediği postalar için adresimi kullanmasına izin vermem karşılığında bana para ödedi. Hepsi bu kadar."

"Evine hangi eşyalarını koymuştu?" diye sordu Charlie bu kadar kolay olmasına hayret ederek.

"Asma kilitli bir dolabı vardı. İçinde ne sakladığı beni ilgilendirmezdi."

"Ama biliyordun" dedi Charlie, kendinden emin bir sesle konuşursa kendinden emin olduğuna Liam'ı da inandırabileceğini umuyordu.

"Biraz." Liam onu kurtarabilecek birini görme umuduyla kafeteryaya bakındı. "Yedek bir telefon. Babasının koleksiyonundan kitaplar. Giysiler. Ehliyeti. İnanması zor ama bir krugerrand. Gitmeyi planladığını anlamıştım."

"Sen ne yaptın peki? Dolabı açıp kitapları Paul Ecco'ya mı sattın?"

"Benden onları satmamı istemişti!" dedi Liam fazla yüksek bir sesle.

Charlie hapı yuttuğunu anlatmak ister gibi gülümsedi çünkü o kitapların satışı Remy'nin sözüm ona ölümünden sonra gerçekleşmişti. "Bu ne zaman oldu?"

Liam içini çekti. "Tamam, o gece onu gördüm, oldu mu? Geldiğinde aklını kaçırmış gibiydi. Neredeyse çıplaktı, üstünde çamaşırhane den arakladığını söylediği bir kadın bornozu vardı. Yalınayaktı. Kendinde değildi. Onun için birkaç kitap satmam ge-

rektiğini söyledi. Ben de sattım. Kızdan haberim yoktu. Hiçbir şeyden haberim yoktu.”

“Sonra da kendine öldü süsü vermesine yardım ettin” dedi Charlie. “Hastaneden bir ceset ayarladın, değil mi?”

“Hayır!” Liam kalkmak üzereydi ki bir sürü kişinin dönüp ona baktığını fark etti. Tekrar yerine oturdu, şimdi daha da öfkeliydi. “Elbette hayır. Benim bu işle bir ilgim yok. Hem de hiç.”

“Başına ne geldiğini söyledi?”

Liam omuz silkti. “Bir şey söylemedi. Birini öldürüp kan bulaştığı için kıyafetlerini bir yere atmış olmasından korktum. Ama o zamanlar büyükbabasının Remy’nin Atlanta’ya uçak bileti aldığını öğrendikten sonra onu evden attığını düşünüyordum.”

Yıllarca büyükbabasının korkunç işlerine ayak uydurduktan sonra *bir şey* Vince’i o evden uzaklaştırmıştı. On yılı aşkın bir süre prens gibi yaşıdıktan sonra tek başına ve beş parasız kalacaktı. Ayrıca daha önce, bunun nasıl bir şey olacağı ya da çalıntı birkaç bin doların suyunu ne kadar çabuk çekebileceği konusunda yanlışlığa kapılmayacak kadar yoksul bir hayat sürmüştü. “Georgia’da ne vardı?”

Liam başını sallayarak yüzünü ovuşturdu. “Annesi. Büyükbabasından saklamaya çalıştıkları annesinin mektuplarıydı. Annesi, Edmund’ın çıkagelmesinden bir gece önce aşırı dozdan ölmüştü. Edmund bunu öğrenince aklını kaçırmış olmalı.”

“Sence cinayet işleyebilecek birine benziyor muydu?” Charlie soruyu sorma şeklinin yanlış olduğunu, karşı çıkması için çanak tuttuğunu biliyordu. Karşı çıkmasını istiyordu.

Liam bir müddet düşündü. “Remy’nin ürkütücü bir espri anlayışı vardı ama çok daha kötülerini duydum. Ben bir doktorum. Kara mizah işimizin bir parçası.”

Charlie cesaret vermek istercesine gülümsedi.

“Uygun koşullar altında herkes her şeyi yapabilir” diye devam etti Liam. “Mesela burada çalışan doktorlardan biri bol kepçeden ilaç reçete etmesiyle bilinir. Remy’nin kuzeni Adeline’in ondan ke-tamin aldığını gördüm. Zengin eğlence düşkünleri reçeteli ilaçlara

bayılır. Sokakta satılan uyuşturuculardan daha pahalıdırlar ama daha güvenli şekilde elde edilirler, seni dolandırmayacak insanlarla muhatap olursun. Remy'nin benim yanımda değilken neler yaptığını Tanrı bilir."

"Ketamin mi?" Charlie'nin arkadaşları daha çok ot ve oksikodon kullanırdı.

"Ketamin algı bütünlüğünde bozulmalar meydana getirir" dedi Liam. "Düşük dozlarda mutluluk hissi verir. Yüksek dozlarda ise kısmen bilinçli olmak dışında kişiyi komadan farklı olmayan bir duruma sokar. Kişi bazen konuşamaz, halüsinasyonlar görebilir, bellek kaybı yaşayabilir."

Charlie uzun yıllar önce içeceğine ne kattıklarını düşündü.

"Benden bu kadar" dedi Liam ayağa kalkarken. "Remy'nin de kitabın da nerede olduğunu bilmiyorum. Tamam mı?"

"Kitap mı?" dedi Charlie.

Liam güldü. "Gelip kitabı ya da Remy'yi soran ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun? Remy'nin yarı çıplak eve gelmesinden iki ay sonra genç bir adam geldi, kendi kendine konuşur gibi homurdanıyordu. Ellerini ceplerinden hiç çıkarmadı. Beni tehdit etti. Sonra başka gelenler de oldu. Remy'nin nerede olduğunu bilseydim sizden birine değil polise söyledim."

Charlie telefonunu çıkarıp Vince'le ikisinin bir fotoğrafını açtı. Hadley'deki Loews'ta Cuma Nostaljisinde *Frankenstein'in Gelini*'ni izlemeye gitmişlerdi. Pek güzel bir fotoğraf değildi, biraz bulanık çıkmıştı ama fotoğraftakinin Remy olduğu belliydi. "Ben onun arkadaşıydım. Gördün mü?"

Liam gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "Yine de hiçbir şey bilmiyorum. Remy öldü."

"Bana bir şey göndermiş." Charlie elini cebine sokup minik bir anahtar çıkardı. Anahtar aslında annesinin Posey'ye hediye ettiği bir müzik kutusuna aitti ama küçük ve gümüş rengi olduğu için başka bir şey olarak da yutturulabilirdi. "Ayrıca ona bir şey olursa nereye bakmam gerektiğini anlayacağımı söylemişti. Ama nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum. Önemli olduğunda,

içinde önemli bir şey bulunduğunda ısrar etmişti. Masum olduğunu kanıtlayacak bir şey bulacağımı umuyordum. Madem Remy'yi bulmama yardım edemiyorsun bari bu konuda yardım et."

Charlie bundan çok daha kötülerini de uydurmuştu.

Liam kaşlarını çatarak düşündü. "Üniversitedeyken büyükbabası aklına esince Remy'yi haftalarca okuldan alıkoyardı. Remy berbat bir halde geri dönerdi."

"Berbat derken?"

"Öfkeli olurdu" dedi Liam. "Ama bunun ne zaman olacağını bilmediği için o zamanlar bile eşyalarını saklardı. Zengin insanların baksalar bile görmeyeceği yerler olduğundan bahsederdi. Gerçekten bir şey saklasaydı böyle bir yere saklardı."

Charlie, Liam'ın da bir gün zengin bir cerrah olduğunda o yerleri gözden kaçırıp kaçırmayacağını merak etti. Bunun bir hayal olup olmadığını.

Samimiyetini göstermek için masanın karşısından elini uzatıp Liam'ın koluna koydu. "Seni mecbur bıraksam da benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Remy hep senin iyi biri olduğunu söylledi."

Liam hüznle gülümsedi. "Ben de onun için aynını düşünürdüm."

Otoparka döndüğünde alçalmış olan güneş, binaların arkasında kıpkırmızıydı. Charlie telefonundan saate baktı. Rapture'a dönmeden önce bir gecesi daha vardı. Salt'ın kitabını istemesine ise dört gün vardı. Liam'ın Vince'i arayan kişiye dair tarifi Aziz'e uyuyordu. Aziz'in kitabı istediğini, hem de uzun süredir istediğini biliyordu. Çözemediği şey ise, yalanlar bir yana, tüm bu insanların kitabı niçin istediğiydi.

Ayak seslerini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. Peşinden bir adam geliyordu, yaklaştıkça adımları hızlanıyordu.

KARA KEDİ. KURBAĞA. KARGA.

İnsanlar toplumsal sözleşmeyi ihlal ettiğinde bir an için uyumsuzluk ortaya çıkar. Medeni aklın o an birinin size doğru koşuyor olmasına bir neden araması bu kişinin sizi yakalamaya çalıştığı anlamına gelmez. Neyse ki Charlie'nin aklı pek de medeni değildi. Arabasına doğru koşmaya başladı.

Adam da botları asfaltta takırdayarak peşinden geliyordu.

Charlie tüm gücüyle koşuyordu. Çoğu gece sekiz saat ayakta kaldığı için bacak kasları hayli güçlenmişti. Ama adam şimdiden çok yaklaşmıştı ve daha hızlıydı. Charlie'yi kolundan yakalayıp çevirdi. Charlie arabasına çarparak başını kaldırıp adamın yüzüne baktı.

"Adam?" Adam'ın gözleri kan çanağı gibiydi, nefesi leş gibi kokuyordu ama sonuçta oydu.

Adam peruğunu tutup sertçe çekti. Peruk tel tokaları ve saçları da beraberinde sürükleyerek yerinden kurtuldu. "Charlie Hall. Seni sefil ucube. Beni kandıracağını, sonra da soyacağını mı sandın?"

"Evet, onun gibi bir şey" dedi Charlie sakince Adam'ın gözlerine bakarak. İnkâr etmenin anlamı yoktu.

Adam yanağına sert bir yumruk attı. Charlie başının arkasını arabanın camına çarptı. Parmakları kapı kolunu yakalamasaydı yeri boyluyordu ama tutunmayı başarıp büyük ölçüde ayakta kaldı.

Adam karnına yumruk attı.

Ciğerlerindeki hava boşaldı. Charlie tespîh böceği gibi tortop oldu.

Konuşurken dayılansa da hiç yumruk yumruğa kavga etmemişti. Kardeşiyle bile çoğunlukla saç çekerek ve tırmalayarak dövüşmüşlerdi.

Kafayı çalıştır Charlie diye geçirdi içinden ama şok ve acı yüzünden beyni durmuştu.

"Kitap nerede?" diye bağırdı Adam. "Onu bana ver!"

"Gitti" diyebilirdi Charlie.

"Yüzünü paralayacağım" dedi Adam. "O çirkin yüzünü. Senin lafını duymaktan bıktım usandım. Herkes senin muhteşem olduğunu düşünüyor ama ben daha iyiyim. Duydun mu? Her zaman senden daha iyiydim."

Charlie yüzüne tükürdü. Yanağına salyalar sıçrayınca Adam şakınlıkla irkilip gözlerini kapadı, böylece Charlie elinden kurtulma şansını buldu.

Arabanın diğer tarafına koşup hızla kapıyı açtı. Adam onu boğazından yakaladı.

Charlie birden dünyada üçten fazla boyut varmış gibi aynı anda iki yerde birden olduğunu hissetti. Bilinci bölünmüştü. Hem çılgılık atarak adamın elini boğazından uzaklaştırmaya çalışan kişiydi hem de adama yandan çarpan başka bir şey.

Gölgesi. Charlie içinde bir şeyin çekildiğini hissetti. Sonra gölgesini gördü, kapkaraydı, biri evrende bir delik açmış gibi. Hem oydu hem de değildi. Işığı geri yansıtmayan bir ayna gibi.

Adam tökezledi, tam koltuğa oturmuştu ki Charlie'yi tekrar yakaladı.

Hayvani içgüdüler devreye girdi. Charlie deli gibi bağırmaya ve tekmele savurmaya başladı. Tekmesinin biri Adam'ın koluna denk geldi, bir diğeri parmaklarını sıyırdı. Adam acıyla haykırarak onu bıraktı. Charlie hemen kapıyı kapattı. Elini sertçe kilit düğmesine indirdi.

Dört kapıdan birden gelen kilitlenme sesi kulak tırmalayıcıydı.

Adam kapının koluna asılınca Charlie bir an kapının açılacağından emin olarak dehşete düştü.

Adam yumruğunu cama indirdi.

Charlie öylece oturdu, parmakları direksiyonda geziniyordu. Adam ona bağıırıyordu ama Charlie'nin aklı çok uzaklardaydı, yaşadığı şoktan uyuşmuştu.

Adam'ın korkunç biri olduğunu bilmesine, kitabı ondan çalmasına karşın tehlikeyi hafife almıştı. Bir yıldır bu işlerden uzaktı ve şimdi her şeyi sıçır batırıyordu.

Faal olmasa da Charlie ve gölgesi arasında yeni bir şey vardı, uğultu gibi bir his, neredeyse göbek bağına benzer bir bağ. Hayalet bir uzuv. Bir homunculus.

Charlie titreyen ellerle çantasından anahtarları çıkardı. Neyse ki araba çalıştı. Adam kaputu yumrukluyordu, Charlie motorun devrini artırarak onu uyardıktan sonra gaza bastı. Adam son anda geri çekildi. Charlie otoparktan çıkarken kalbi deli gibi atıyordu.

İlk kırmızı ışıktaki her şey biraz bulanık görünüyordu, her şeye vazelin sürülmüş bir merceğin arkasından bakıyor gibiydi. Gözünün şişmeye başladığını fark etti.

Bir yandan da hafif bir panik atak geçiriyor olabileceğini düşünüyordu.

Bir mil kadar sonra bir benzinciye girip aynada yüzüne baktı. Sol gözü morarmıştı. Ağzı kesilmiş, üst dudağı bir estetisyen dolgu iğnesini basmış gibi şişmişti.

Charlie perişan haldeydi. Onu dövmek isteyen o kadar çok kişi vardı ki şarküteri reyonundaki gibi numara almaları gerekirdi.

Peki gölgesine ne demeliydi? Vince'in *çözülme* hakkında söylediklerini hatırladı. Gölgesinin yeni canlandığını, hiç enerji rezervi olmadığını hatırladı.

Onu beslemesi gerekirdi.

Charlie büyülü hayvanını üçüncü bir meme ucundan besleyen cadı resmini ilk nerede gördüğünü hatırlayamadı. Bir gravür ya da gravüre benzetilmiş bir illüstrasyon hatırlıyordu. Alonso rolü oynadığı zamanlarda engizisyon hakkında araştırma yaparken görmüş olmalıydı.

Charlie araştırana kadar üçüncü meme ucu diye bir şeyin olabileceğine inanmamıştı. Sonra vücudun herhangi bir yerinde ortaya

çıkabildiklerini öğrendi. Baldırınızın arkasında bir meme ucu olduğunu düşünün. Ya da parmak boğumunuzda.

Aklına bir defasında kadın düşmanı ayyaş bir âlimin büyük bir ciddiyetle ettiği laf geldi: *Martini meme gibidir; bir tanesi yetmez, üç tanesi fazla gelir.*

Saçmalığın daniskası. Bunu bir de tümör aldirmek için ameliyat olan birine sorun. Ya da bir bilimkurgu hayranına. Ya da martini seven birine.

Tenini büyüdü bir hayvan kadar sıkı sıkıya emen gölgesine sorun. Siyah kedi. Kurbağa. Karga. Kötülük etsin diye şeytan tarafından dünyaya gönderilen ruhlar. Tek bir yara bile onun için yeterliydi, kabuklarınız iyileşmeye başladığından birkaç damla kanı sıkıp çıkarmak güç olsa bile.

"Tamam, bir şeyin yok" dedi yatıştırmak için, düşen bir çocukla konuşur gibiydi. "Artık iyisin, değil mi?" Gölgesini ayrı bir şey olarak düşünmemek çok zordu. Ayrı bir şeymiş gibi davranmamak çok zordu.

Onu sevmemek çok zordu. Ya da ona karşı sorumluluk hissetmemek.

Gölge tekrar yerine geçti, sırtında bir pelerin gibi, ayaklarının altında bir halı, bir peçe gibi. Gerçek büyü. Onun büyüü.

Yüzüne yumruk yemek hiç de hoş değildi ama Charlie kendini yarılan dudağıyla gülümserken buldu. Sonra birden hastaneden beri takip ettiğine göre Adam'ın onu hastaneye kadar da takip etmiş olması gerektiğini fark etti. Bu da oturduğu yeri bildiği anlamına geliyordu. O öfkeyle doğruca Charlie'nin evine gidebilirdi.

Telefonunu aldı, acı içinde yanağına dayayarak Posey'yi aradı.

Telefon çaldı, çaldı.

"Uyanık olduğunu biliyorum" diye mırıldandı Charlie.

Posey'nin telesekreteri devreye girdi. Bir müşteriyle Zoom görüşmesi yapıyor olmalıydı. Charlie tekrar aradı, telefonun çalışını dinledi, sonra kapatıp tekrar aradı.

Sonunda Posey telefonu açtı. "Charlie, şu an..."

"Evden çıkman gerek. *Hemen.*"

"Neden sesin böyle acayip çıkıyor?"

Charlie'nin şişmiş dudağını açıklamaya vakti yoktu. "Ben ciddiyim. Hemen evden çık. Bir kafeye git. Ya da eczaneye. Nereye olursa. Dizüstü bilgisayarını ve cüzdanını al, arka kapıdan çık, çitten atlayarak komşunun bahçesine geç. Trambolini olan komşunun."

"Neler olduğunu..."

"Sen dediğimi yaparken hatta kalacağım."

"Şu anda tarot falı bakıyorum" diye itiraz etti Posey.

"Hemen evden çık dedim."

"Biraz bekle." Charlie kardeşinin biriyle yumuşak bir sesle konuştuğunu duyuyordu ama ne dediğini anlayamıyordu. Müşterisine kapatması gerektiğini açıklıyor olsun diye dua etti.

Posey az sonra telefona döndü. "Araba kullanamadığımı biliyorsun."

"Yol boyunca telefonu kapatmayacağım" dedi Charlie sakın bir sesle konuşmaya devam ederek. Radyo sesi. Rehineler için pazarlık etme sesi. "Söz veriyorum. Seni almaya geliyorum."

Telefonun öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"*Lütfen* Posey." Daha fazla sakın kalamayacağını hissediyordu. "Acele et."

"Tamam. Arka bahçe mi demiştin?"

"Sokak tarafından görülmemen için." Charlie otoyola çıkıp Adam'ı geçmek için eve doğru gazlamak istiyordu ama kardeşini evden çıkarmaya odaklanmanın daha iyi olacağını biliyordu. "Elini çabuk tut."

Posey evin içinde gezinip ihtiyacı olduğunu söylediği kimi şeyleri alırken, Lucipurr'u bir kedi taşıma çantasına koyarken Charlie tırnaklarını avucuna geçirdi. Daha hızlı hareket etmesi için Posey'ye bağırarak istiyordu. Otoparkta yaralı ve güçsüz bir halde oturmak yerine bir şey yapmak istiyordu.

Oflayıp puflama seslerinden sonra Posey, "Tamam, kediyle birlikte dışarıdayım" dedi, "Arka tarafa yürüyorum."

"Çite git" dedi Charlie. "Az kaldı."

"Bana bir açıklama yapman..."

"Açıklayacağım, söz. Ayrıca özür dilerim."

"Ya komşular..."

"Devam et. Arkana bakma. Hadi çabuk."

"Tamam" dedi Posey ince bir sesle. "Çitten geçiyorum. Başkasının bahçesinden geçmekten nefret ettiğimi biliyorsun. Ya Elias dışarı çıkıp bahçesinden geçtiğim için bana bağırırsa?"

"Harika gidiyorsun, böyle devam et yeter. Ana yollardan uzak dur, kestirmeden git, şeyden.." Charlie düşünmeye çalıştı. Orada kesişen bir sürü sokak vardı. Yanlış bir sokak seçmek işten bile değildi. Adam'ın Posey'nin neye benzediğini bildiğini sanmıyordu ama kedi çantası taşıyan bir kadın göze çarpardı.

Bir yanda Williston Kütüphanesi vardı, yanında da zengin çocuklara ata binmek gibi imkânlar sunan bir özel lise. Posey derdini anlatarak onu içeri almalarını sağlayabilirdi ama inandırıcı bir dille konuşması gerekirdi. Diğer yanda bir Dunkin', çoktan kapanmış olması gereken bir restoran, Needle Inc. adında bir dövmeçi, Union Package içki dükkânı ve daha çok paket servis hizmeti veren Glory of India vardı.

"Clark'a çıkman gerek, o yüzden okul sokağındaki otoparktan geç. Union Package'a gir. Ben gelene kadar şarapları gözden geçir."

"Ya dükkâna hayvan sokmuyorlarsa?" dedi Posey.

"O zaman başka bir çare düşünürüz. Az ileride bir Walgreens var."

Charlie, Posey'nin soluklarını dinleyerek bekledi, sonunda dükkânın kapısındaki zilin sesini duydu.

"Hemen geliyor musun?" diye sordu Posey fısıldayarak.

"Hemen" dedi Charlie, telefonu kapattı.

Gölge büyücülerinden, dolandırıcılardan ve büyü soygunlarından işte bu yüzden uzak durmuştu. Bıçaklarla hokkabazlık yapmayı bu yüzden öğrenmemişti. Tüm bıçaklar havadayken bile bir yeriniz kesiliyordu.

Gölgesine bir kez daha bakıp dikkatini ona vermeye çalıştı. Gölge yanıt vererek kımıldandı.

"Tamam" dedi Charlie, sonra da benzinciden çıktı.

Arabası otoyolda son sürat giderken motorun tıkırtısı zar zor duyulur olmuştu. Vince her ne yaptıysa, gazı kökleyip nakliye kamyonlarının ve arabaların arasından dolanırken bile dayandı. Şişmiş gözü sola doğru şerit değiştirmesini zorlaştırıyor, zonklayan başı çoğunlukla başka nelerin ters gidebileceği üzerine yoğunlaşan düşüncelerini bölüyordu, *ya Adam evime dalmadan önce cesaret toplamak için bir şeyler içmeye karar verip yakındaki içki dükkânına girerse, ya şu anda arabamı takip ediyorsa, ya bir suç ortağı varsa, ya Lucipurr kafese işer de Posey'nin dışarı atılmasına sebep olursa...*

Charlie kaldırıma yanaştı, arabadan atlamak için duyduğu vahşi güdüyü zor bastırıyordu. Motoru çalışır halde bırakıp Posey'yi aradı.

Kardeşi ikinci çalışta açtı.

"Ben ön taraftayım" dedi, araba kullanmak dışında bir şey yapmadığı halde nefes nefese kalmıştı. Belki de kaburgalarından biri kırılmıştı.

Birkaç dakika sonra Posey kese kâğıdına sarılı bir şişe, omzunda tika basa doldurulmuş bir sırt çantası ve elinde sallanan kedi kafesiyle ortaya çıktı. Arka koltuğa geçti. Lucipurr kafesi sertçe arka koltuğa bırakılırken acınası bir sesle miyavladı. "İkimizin bilgisayarını da aldım, annem için de şarap."

"Annem mi?" dedi Charlie.

Ama Posey konuya ilgisini kaybetmişti. Dikiz aynasından Charlie'ye bakıyordu. "Yüzüne ne oldu? Ayrıca evimize kimin gelmesinden korkuyorsun? Vince'in mi? Seni tehdit mi etti?"

"Vince?" Charlie bıkkın gözlerle kardeşine baktı.

Posey kaşlarını çatı. "Ne bileyim? Raptura'daki gölge büyücüsü mü?"

Charlie başını iki yana sallayarak yola koyuldu. Evin civarından uzaklaşmak istiyordu. "O adam öldü."

"Ne?" Posey gözlerini kocaman açtı. "Ne demek öldü?"

"Arkamızı kontrol et. Takip eden var mı diye bak."

Posey sırt çantasını indirip arkaya dönerek koltuğun üstünde diz çöktü. Solgun görünüyordu, biraz da terlemişti. "Takip edilip edilmediğimizi nereden anlayacağım?"

"Gözünü ayırma. Sadece arkamızdaki arabaları değil, onların arkasındakileri de kontrol et. Bilmiyorum. Ben de sadece filmlerde gördüm." Charlie başka bir yola saptı. "Kimse tamamen aynı yolu izlemez, özellikle de benim yapacağım gibi aynı yollarda dönüp durmaz. Yani uzun süre peşimizden ayrılmazsa endişelenebiliriz."

"Tamam" dedi Posey gözünü camdan dışarı dikerek.

"Sen iyi misin?" diye sordu Charlie gözünü yoldan ayırmadan.

"Elbette iyiyim" dedi Posey. "Yüzü balon gibi şişen sensin. Artık neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Doreen'in Adam adında bir küsüp bir barıştığı bir sevgilisi var" diye başladı Charlie.

"Mesaj yazdığın adam."

Charlie kardeşinin çarşamba günü telefonuna baktığını hatırlayarak başını salladı, o zaman hayatını yeniden mahvedeceğini henüz bilmiyordu.

"Yani Doreen seni dövdü mü? Erkek arkadaşıyla takıldığın için?"

"Hayır! Daha neler! Adam onu ispiyonladığım ve bir şeyini yürüttüğüm için kızdı." Böyle söyleyince kulağa kötü geliyordu. "Kaldı ki hak etmişti. Çaldığım şeyi de zaten önce o çalmıştı."

"Kimsenin bizi takip ettiğini sanmıyorum" dedi Posey, sonra normal oturma pozisyonuna döndü. "Eve gidebilir miyiz?"

Charlie başını iki yana salladı. "Adam'ın sakinleşmesi için bir gece bekleyelim, nerede olduğumu bilmesin. Doreen'le konuşacağım. O Adam'ı yatıştırır."

Posey kaşlarını çatarak dışarı baktı, bundan hoşlanmadığı belliydi.

Charlie içini çekti. "Müşterin için özür dilerim."

"Vince, Adam'ı biliyordu, farkındasın değil mi?"

"Onu kandırdığımı mı?" Charlie aynadan kardeşine baktı. "Vince nasıl olur da..."

"Tamam, biliyordu demem yanlış oldu. Adam'ı bildiğini *saniyord*."

"Çıkar artık ağzındaki baklayı" dedi Charlie.

"Telefonundaki mesajları okurken beni duydu. Adam'la baş başa görüşecektiniz ya, onları."

Charlie'nin midesi bulanmaya başladı. "Bir şey söyledi mi?"

"Ne zaman buluşacağınızı görüp görmediğimi sordu." Posey son derece huzursuz görünüyordu. "Ayrıca onun hakkında yanıltmadığımı söyledi. Başından beri haklıymışım."

"Peki sen ne dedin?"

"Hiçbir şey. Çok şaşırmıştım. Söylediklerimin ya da düşüncelerimin farkında değil sanıyordum. Belki de ona haksızlık ettim."

"Şimdi böyle mi düşünüyorsun?" Charlie hıncını yoldan çıkarmamak için ayağını gazdan çekmek zorunda kaldı.

Posey omuz silkti. "Fazla sakindi. Hep kötü bir şey olmasını, seni incitmesini bekliyordum. Seksi, yapılı erkeklerin şerefsiz olması gerekir ya. Büyük ihtimalle baş belasının biri diye düşündüm. Ama sonuçta, Vince her ne kadar yalancı da olsa, bu senin en başarılı ilişkin olabilirdi."

Charlie bir an direksiyonu kırıp arabayı bir ağaca çarpmayı düşündü.

Yalan söyleyen tek kişi ben değildim. Kavga ederlerken Vince böyle demişti.

Şimdi, çok geç de olsa, ne demek istediğini anlıyordu. Sana istediğin şeyi veremedim. Senden bir şeyler sakladım. Sorunun ne olduğunu bilmesen bile kendimi sana yeterince açmadığımı anlıyordun.

Vince cuma sabahı onu almak için Rapture'a geldiğinde Adam'la buluşacağını biliyor muydu? Charlie arabasının çalışmayacağından endişelendiği için geldiğini sanmıştı, yoksa gelmesinin sebebi onu başka biriyle yakalamak mıydı?

Keşke üzgün olduğumu, başından beri dürüst davranmak istediğimi söyleyebilseydim ama değilim. Dürüst davranmayı hiç istemedim. Sadece sana söylediklerimin gerçek olmasını istedim.

Charlie hep Vince'in hiçbir şeyi umursamadığını düşünmüştü çünkü önem verdiği her şey sürgün edildiği diğer hayatında kalmıştı. Dönmek istediği hayatında.

Ama belki de eski hayatından nefret ediyordu.

Belki de Charlie sandığından da fazlasını kaybetmişti.

26 GEÇMİŞ

Remy'nin elindeki şampanya kadehi hızla ısınıyordu. Birbirine yaslanmış çok fazla beden vardı. İçerinin havası boğucuydu, dört bir yandan şen kahkahalar yükseliyordu. Adeline bir vikontla, baronetle ya da para getirmeyen ama partilere davet edilmesini sağlayan unvanlardan birine sahip bir adamla konuşuyordu.

Adamın takım elbisesinin özensizce dikilmiş olmasını, üçüncü nesil Rolex'inin yıpranmış deri kayışını otomatikman fark etmiş olmak Remy'yi biraz rahatsız etmişti. Kendini bunun züppelik değil parlak zekâ olduğuna inandırmaya çalıştı ama bunun pek de doğru olmadığını biliyordu. Kendisinin kazanmadığı paraya sahip olmaya ve bundan gururlanmaya alışmıştı.

Bağış toplamak için düzenlenen parti Remy'nin son derece zengin okul arkadaşlarından birinin evinde veriliyordu. Çocuklar yararına düzenlenen bir partiydi. Belki hasta çocuklar içindi. Belki sanat terapisi almaları içindi. Ya da midilli için. Belki de midillileri sanat terapisi alacaktı. Önemi yoktu. Bir de tema vardı, eski Hollywood, bu da süslü ya da saçma sapan ya da hem süslü hem de saçma sapan bir şeyler giymeyi gerektiriyordu. Bunun da önemi yoktu.

Önemli olan gençlerin ailelerini elli bin dolarlık bağış yapmaya ikna etmesiydi. On bini gençlerin cebine girecek, kırk bini de hayır kurumuna kalacaktı. Sonra Remy ve arkadaşları bu haksız kazançla pahalı bir kulübe gidecek ve bütün geceyi unutacak kadar içecekti.

Remy dans ediyor, kafayı çekiyor, sonra yalpalayarak Adeline'le sarmaş dolaş büyükbabasının pied-à-terre'ine dönüyordu, şafak sökmeden hemen önceki o baş döndürücü saatlerde o güne dek yaptığı her seçim buna değermiş gibi geliyordu.

Telefonu çalınca düşüncelerinden sıyrıldı. Yine büyükanne-siydi, ertesi gün brunch için buluşmalarını öneriyordu. Bu berbat bir fikirdi. Hem gece kafayı iyice çekmeyi planlıyordu, hem de tek ortak noktaları olan ve yeni rehabilitasyon merkezinde durumu pek de iyiye gitmeyen annesi hakkında konuşmak istemiyordu.

Büyükannesiyle vakit geçirmek özlemle karışık bir kızgınlık duymasına yol açıyordu, onunla görüşmek istememesinin bir diğ-er nedeni de buydu, bir şeyler hissetmekten hoşlanmıyordu.

Küçükken annesiyle birlikte büyükannesiyle yaşamıştı. Kendi-ne ait bir yatağı vardı, her akşam birlikte yemek yerlerdi. Ama an-nesi onu da yanına alarak çekip gitmişti.

Brunch düşüncesi Remy'nin içini sıkıyordu. Ama bir bahane bulup gitmeyeceği için de kendini suçlu hissediyordu.

Belki de hissettiği suçluluktan başka bir şeydi ama bunu dü-şünmek istemiyordu.

Utaniyorsun diye fısıldadı Red, vicdan kılığına girmiş şeytani bir cırcır böceği gibi daima kafasındaydı. *Böyle hissetmek zorunda değilsin. Ben ikimizin yerine de utanabilirim.*

Remy yere düşen gölgesine baktı, ışıpta ondan daha büyük görünüyordu. Belki brunch'a Red gider, o da bütün gün yatardı. Red, Remy'nin kılığında yeterince uzun süre kalabilirdi. Cinayet-ler ve Remy'den aldığı enerji sayesinde endişe verici şekilde güçle-niyordu. Musibete dönüştüğü her sefer öncekinden çok daha faz-lasını yapabiliyormuş gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Adeline. Elbiseye kesiklerle kaplıy-mış gibi bir görünüm veren parlak boncuklarla kaplı vintage bir Mc-Queen giymişti. Elinde iki içki vardı, birini onun içinmiş gibi Remy'ye uzatmıştı.

"Hiç" dedi Remy telefonunu tekrar cebine sokarak.

Adeline sırtıttı. "Sıkıldın mı? Duyduğuma göre bodrum katta bir havuz varmış. Hadi gel. Gidip çırlıçıplak yüzelim."

Remy güldü. Sonra şampanya kadehini bir bitkinin arkasına saklayıp portakal kabuğu kokan viskiden bir yudum aldı. Adeline'in keyifli sosyopatlığını seviyordu. Bu ona bazen Adeline'in babasını hatırlatıyordu ama onunki evreni fethetmeye yönelmişken Adeline'in sosyopatlığı eğlenceye yönelikti.

Bağış gecesi Upper West Side'da, elli milyona satılan evlerin birinde düzenleniyordu. Pirinç ve mermerleriyle göz kamaştıran mutfakta pahalı bir İtalyan ocağı bulunuyordu. Modern desenlerle süslü parlak kâğıtlarla kaplı duvarlara zevkli tablolar asılmıştı. Halılar bile özenle seçilmişti, biri labirent desenliydi, diğerinde geleneksel bir desen üzerinde turkuaz rengi dokunuşlar görölüyordu. Merdivenlere doğru yürürlerken ev Remy'nin başını döndürüyordu. Büyükbabasının koyu renk ahşap ve ağır perdelerle donatılmış kasvetli, demode eviyle hiç ilgisi yoktu.

Barın aynasında kendini gördü. Siyah takım elbise, boynunda beyaz eşarp. Hırslı bakışlar.

"Hadi gidelim" dedi o her zamanki sevimli gülümsemesini takınarak. Mutsuz olması için bir sebep yoktu. Harika bir gece geçiriyordu.

Spiral şeklindeki merdivenlerden alt kata, kırmızı-pembe renklerde döşenmiş, yastıklarla dolu bir salona indiler. Hafif bir klor kokusu vardı, pencereler masmavi bir ışıkla parıldıyordu. Bir avize tavana keçi ve kurt şeklinde gölgeler düşürüyordu.

"Fermuarımı açsana" dedi Adeline gülerek sırtını dönerken.

Remy içkisinin geri kalanını kafasına dikti. Dünya hafifçe bulanıklaşmaya başlamış, kafası hafiften güzel olmuştu.

Siyah pantolonlu, gömlekli bir kadın koşarak merdivenlerden indi. "Affedersiniz" dedi, biraz paniklemiş bir hali vardı. "Buraya giremezsiniz."

"Sen kimsin?" diye sordu Adeline kibirli bir tavırla.

"Görevli personelden biriyim. Evin özel bölümlerine kimseyi sokmamamız istendi." Özür diler gibi ama ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Burası Jefferson'ın evi" dedi Remy kadına. "Kendisi *dostum* olur. Burada olmamızı da dert etmez."

"Annesiyle babası farklı düşünüyor." Kadın başıyla Remy'nin elindeki kadehi işaret etti. "İçki içiyorsunuz. Sigortayla ilgili bir mesele."

"Red onun fikrini değiştirebilir" dedi Adeline, Remy'ye.

Remy gözlerini devirdi. "Vur deyince öldürür."

Kadın merdivenlere doğru bir adım attı. Herhalde "öldürmek" kelmesi hangi bağlamda olursa olsun onu rahatsız ediyordu.

"Bırak da Red biraz eğlensin" diye üsteledi Adeline, yüzünde zalimce bir gülümseme belirdi. Belki de sırtındaki fermuar yarıya kadar açık olduğu için utanıyordu. Neşeli sosyopatlığının diğer yüzünden dolayı da olabilirdi ama böyle olduğu zamanlarda geri adım atmazdı. "Hadi ama. Çok zevkli olur."

"Öyleyse kendi gölgeni kullan" dedi Remy. "Hatta yukarı çık-sak daha iyi olur."

Bu Adeline'in ikinci canlanmış gölgesiydi. Aşılama başarısız olduğundan ilki solup gitmişti. İkincisi tutmuştu ama Adeline onu nadiren kullanıyordu. Remy gölgenin Adeline'i huzursuz ettiğini düşünüyordu ama Adeline bunu kabul etmek istemiyordu.

Adeline dik dik Remy'ye baktı. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Ne yapmam gerekiyor? Remy zihnindeki soruyu duydu, gölgesinin rahatsız olduğunu hissetti, bu aynı zamanda kendi rahatsızlığı mıydı bilemedi.

Onu kukla gibi oynat diye geçirdi aklından Remy. *Yukarı çıkmasını ya da aptalca bir şey söylemesini sağla. Onu korkut. Zarar verme.*

Kendi kendini boğmasını istemez misin? Remy, Red'in şaka yaptığından emindi.

Bir zamanlar bölünmüş bir bilinci muhafaza etmesi gerekiyordu ama artık böyle bir zorunluluğu yoktu. Red gerçekten bir şeyler yapıyordu. Genelde söylenen şeyleri yapsa da arada bir bambaşka şeyler yaptığı da oluyordu. Remy denese muhtemelen onu durdurabilirdi. Muhtemelen.

Remy'nin gölgesi kadınunkinin üstüne kapandı, kadın ürpereyerek küçük bir çığlık attı.

Adeline neşeyle ellerini çırpı.

Kadının ağzı kıpırdamaya başladı, dudaklarından boğuk kelimeler döküldü. "Bu boktan iş için hak ettiğim parayı almıyorum. Buyurun. Havuza girin pislikler."

Remy güldü. Red'in bu kadar gerçekçi şeyler söylemek için insanlar hakkında çok fazla bilgiye sahip olması gerektiğini düşününce biraz huzursuz oluyordu ama yine de komikti.

Adeline sıkıntıyla iç geçirdi. "Hayır, ona *utanç verici* şeyler söylet."

Kadının vücudu birden kasıldı, gözleri panikle doldu. "Bana emirler yağdırmayı kes Adeline" dedi. "Bundan hoşlanmıyorum."

Adeline, Remy'ye baktı. Şaşırmış ve gücenmişti. "Bana ne dediğini..."

"Ah, yapma" dedi Remy. "Maskaralık olsun diye yapıyor."

Birden kadının nefesi kesildi, Red onu serbest bırakırken elini ağzına götürdü. Remy ve Adeline'e baktı, gözleri yaşlarla doldu, sonra koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Adeline alev alev yanan gözlerle Remy'ye döndü. Öfkelenmişti. Remy bunu o söylese Adeline'in bu kadar kızacağını sanmıyordu ama Adeline, Red'i bir oyuncak olarak görüyordu ve oyuncaklar size cevap vermezdi. Özellikle de başkalarının önünde.

Adeline gölgesini kontrol etmesi üzerine Remy'ye nutuk atma fırsatını bulamadan Madison, Topher ve Brooks paldır küldür merdivenlerden indi. Topher ve Remy aynı hazırlık okuluna gitmişti, Remy ve Adeline diğerlerini de aynı çevreden tanıyordu.

"Adamım" dedi Brooks yaklaşp tek koluyla Remy'ye sarılarak. "Havuz olduğunu duyunca geldik. Senin daha önce geleceğini tahmin etmeliydim."

Maddy aynalı bardan bir şişe Don Julio 1942 aşırırmıştı. "Of, keşke kadeh alsaydım" dedi.

"Bir kadehlik içkiyi doğruca ağzına boşaltayım istersen" dedi Remy, gelmeleri onu rahatlatmıştı.

Beşi birlikte cırılçıplak havuza girdiler, tekila içip güldüler. Adeline olanları unutmuş gibiydi, her şey yeniden normale dön-

müştü. Sonra tekrar giyindiler, Jefferson'la kız arkadaşını ve başka birinin kuzenini alıp akrobatların bir gölge eşliğinde havada uçuğu The Box'a gittiler. Gölge çeşitli noktalardan akrobatları kalabalığın üstünde asılı tutuyor, hiçbir şeye tutunmuyorlarmış gibi görünmelerini sağlıyordu.

Topher mutluluk uçuşu yapmak istedi, Adeline de gölge büyüsü yeteneğini sergileyerek Topher'ı uçurdu. Onunla işi bittiğinde Topher öyle bir haldeydi ki özel localarının bir köşesinde yatarak kendi kendine mırıldanıp kasılmaktan başka bir şey yapamıyordu. Remy onun Adeline'in vaat ettiği gibi iyi vakit geçirdiğini umuyordu. Adeline daha önce de birilerini bir hafta süren dehşet nöbetlerine sokmuştu, o kötü ruh halinin geri döndüğü belliydi.

Brook ve Jefferson hayli etkilenmişti, Adeline'e bir sürü soru sordular, bunu yaparken cevaplardan çok sorularla ilgilendiklerini de açıkça ortaya koydular.

Maddy ve kuzen öpüşmeye başlamıştı, ikisinin eteği de o kadar yukarı çekilmişti ki yalnızca birinin iç çamaşırını giydiği görülüyordu.

Remy, Adeline'in gazabından kurtulmak için yan locadaki kızlarla konuşmaya başladı, kızlar da onu bir içki oyunu oynamaya davet etti. Herkesin birine bakması ve göz göze gelince karşısındakinden önce "Medusa!" diye bağırması gerekiyordu.

Remy en az üç shot daha tekila içmişti ki Adeline elini omzuna koydu.

Bir hayli sarhoş görünüyordu. "Red'e söyle beni öpsün."

Remy de pek ayık sayılmazdı ama o bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. "Hadi ama Adeline. Otur sen de oyna."

Adeline'in gölgesi kızlardan birine doğru atıldı, kafasına o kadar sert vurdu ki içkisinden bir yudum almak üzere olan kız kadehi ısırdı.

Arkadaşları peçeteleri kızın kanayan dudağına bastırırken Remy ayağa kalktı.

Kızın pembe dişlerini düşünmek istemiyordu. Tükürükle parılayan cam parçasının masanın üstüne nasıl düştüğünü de. "Hadi eve gidelim. Geç oldu."

"Red'in beni öpmesini istemiyor musun?" diye bağırdı Adeline Remy onu kulüpten çıkarmak için sürüklerken.

Remy cevap vermedi.

"Ona ne diyorsam yapması gerektiğini söyle." Sokağa çıktılar. "Yoksa babama bazen musibete dönüştüğünü söylerim."

Remy bir inilti kopardı. "Tehdit etmeyi kes. Bu çok yorucu. Bu gece çok yorucusun."

"Söyle ona" diye üsteledi Adeline.

"Tamam" diye yalan attı Remy. "Söyledim." Zaten Red her şeyi duymuştu.

"Bence Red'in bana kötü davranmasının nedeni *sensin*" dedi Adeline.

Remy inkâr etme zahmetine girmedii. İkisi de sarhoştii ve büyük ihtimalle aptalca bir tartışmaya tutuşacaklardı. Son birkaç aydır birlikte çok fazla vakit geçirmişlerdi, yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu. Bu normal değildi. Çok fazla korkunç sırrı paylaşmışlardı. Bu da birbirlerine düşmelerine neden oluyordu.

Eve girdiklerinde Adeline'in suratı hâlâ asıktı. Remy umursamadı. Gidip yatmayı ve brunch boyunca uyumayı planlıyordu.

Büyükbabasının onları beklediğini görünce birden ayılıverdi. Büyükbabası kanepede oturuyordu, içeride yanan tek lambanın ışığı yüzüne ürpertici bir aydınlık düşürüyordu.

"Yorklu Cleophes'i hiç duydunuz mu?" dedi büyükbabası yarım kalan bir sohbele devam eder gibi.

"Hayır?" dedi Remy kuşkuyla. Salt'ın parasının bedeli buydu, onun kurallarına ve zamanına göre yaşamak.

"Çok yaşlı bir musibettir" dedi Salt. "Beş yıl önce bağlandı. Sanırım onu giyen kişinin haberi olmadan Cleophes'le konuşmanın bir yolunu buldum. Bir deney yapacağız."

Adeline kaşlarını çatı. "Ne tür bir deney?"

"Bildığımız ketaminle." Salt sehpadaki küçük şişeyi alıp salladı. "Edmund'a enjekte edeceğim, bu Red'in onu kukla gibi oynatmasını sağlayacak mı göreceğiz."

"Çok sarhoşum" dedi Remy. "İçkiyle uyuşturucuyu karıştırmak rock yıldızlarının ölüm şeklidir."

Salt güldü. "Kendini bir şey sanma. Şimdi şu koltuğa otur ve kolunu sıyr." "

"Ben ciddiym" dedi Remy. "Yarın yapalım."

"Şimdi" dedi Salt. "Asıl ben ciddiym."

Remy yalvarır gibi Adeline'e baktı ama Adeline bakışlarına karşılık vermedi. Pencereden dışarı bakıyordu, yüzü uzaklara dalmış gibi ifadesizdi. Babasıyla savaşımayı yıllar önce bırakmıştı. İtaatsizliğin bedeli çok ağırdı.

İğne olmadan da seni ele geçirebilirim diye fısıldadı Red. *Yeter ki izin ver.*

Ama büyükbabası Red'in neler yapabildiğini bilmek istemiyordu, ketaminin neler yapabildiğini bilmek istiyordu.

Öyleyse bırak onu öldüreyim.

Başka cinayet yok diye düşündü Remy otomatikman. Tek yapması gereken bu can sıkıcı olayı atlatmak sonra da unutmaktı. Red'e biraz daha korku ve öfke pompalamak. Remy bazen kendinden çok şey verdiğini ve geriye pek bir şey kalmadığını hissetse de diğer alternatifleri düşünmek istemiyordu.

Kanepeye oturup ceketini çıkardı, kol düğmelerini çözmeye koyuldu.

Büyükbabası plastik ambalajından bir enjektör çıkarıp koruma bandını açtı. Sonra şişeye batırıp berrak sıvıyı enjektöre çekti. Remy aklından geçen düşüncelerin kendisine mi yoksa Red'e mi ait olduğunu ayırt edemiyordu. Hepsi panik içinde birbiriyle yarışıyordu.

Remy'nin nefesi kesilirse herkes ketamini kulüpte aldığını düşünecekti. Büyükbabasının dehası da burada yatıyordu, her şeyi ne olursa olsun sorumlu tutulmayacak şekilde ayarlıyordu.

Sonra kolunda sert bir batma hissetti. Adeline'e baktı. Adeline yumuşak bir yüz ifadesiyle onu izliyordu. Remy düşüyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Ağızına kan tadı geldi, sanki dilini ısırılmıştı.

Hatırladığı son şey kulağına yabancı gelen kendi sesiydi. "Artık Remy yok. Sadece Red var."

SEVDİĞİM O KORKUNÇ ŞEY

Charlie annesinin dairesinden ayrıldığı zaman ergenliği boyunca peşini bırakmayan korku ve suçluluk duygusundan nihayet kurtulacağını sanmıştı. Ama annesini ne zaman görse yeniden aynı duygulara kapılıyor, aralarındaki söylenmemiş şeylerin ağırlığıyla boğulacak gibi oluyordu.

Charlie bu duygudan nefret ediyordu. Annesinin kredi notu kötü, iş geçmişi yarım yamalak olduğu için yaşadığı apart otelden nefret ediyordu. Bir gün böyle bir yerde yaşama ihtimalinin ortalamanın üzerinde olmasından nefret ediyordu.

Bir sürü insan annesine yalan söylüyordu, Charlie'nin yalan söylemesinde bir gariplik yoktu. Sorun şu ki annesi yalan söylediğini anlarsa onu asla bağışlamıyordu. Charlie annesini evrenin onu önemsemediğine, ne zaman ihtiyaç duysa ruhların onu korumaya geldiğine inandırmıştı. Bunu elinden alan olursa ondan nefret ederdi. En başta bunu ona veren kişi bile olsa. Özellikle de bu yalanlar annesini başka yalancıların yalanlarına açık hale getirmişken.

Charlie, Residence Suites'in otoparkına girip Corolla'yı annesinin odasının bulunduğu yan tarafa çekerken göğsü sıkışıyordu. Kasım ayının son günleri olduğu için Vadi'nin dört bir yanından yaprakları görmeye gelen turistlerin akını kesilmişti, Connecticut'tan elma toplamaya gelen de yoktu, bu yüzden oteller çoğunlukla boştu. Bir sürü park yeri olduğundan gecikmek için bahane de bulamazdı.

Charlie anahtarı kontaktan çıkarırken küçük bir metal parçasının anahtarlara yapışmış olduğunu fark etti. Sonra onu saat piline benzeterek Vince'in çantasının dibinden aldığını hatırladı. Anlaşılan mıknatıslıydı.

Kaşlarını çatarak anahtarları çantasına attı, mıknatıs hâlâ aynı yerdeydi.

Posey kapıyı çaldı. Annelerinin erkek arkadaşı Bob kapıyı açtı, Charlie'nin şişmiş yüzünü görünce de feryadı bastı, "Jess!"

Anneleri kapıya geldi. Liseyi seksenlerde okumuştı ve saçları için tost maşası kullanmaktan hâlâ vazgeçmemişti. Omuzlarına dökülen uzun, kuru saçları sıcak seramikten dalga dalga ve simsiyahtı. Parmakları gümüş yüzüklerle doluydu, gözlerine kalın sürmeler çekmişti. "Olamaz, ne oldu böyle? Hem kediyi neden getirdiniz?"

Charlie hırsızlık kısmını atlayarak olanları özetledi. Annesi anlayışlı davrandı ama bu sempatiyi yine yalanlarla kazanması Charlie'nin dikkatinden kaçmadı.

"Polisi aramalıydın" dedi annesi. "Eve kadar sana eşlik edip Adam'ı tutuklasalardı ya. Resmen sana saldırmış!"

Charlie böyle bir şey planlamıyordu ama Doreen'e öyle yapmasını tavsiye edebilirdi. Adam etrafı kurcalayıp illegal işlerine bunların sokmalarını istemezdi. Belki bu onu vazgeçirebilirdi.

İçeri girdiklerinde Charlie annesinin onu kanepeye götürmesine ses çıkarmadı, Posey de hem dizüstü bilgisayarını hem de cep telefonunu şarja takabileceği bir yer bulup mutfak tezgâhının yanındaki bar taburesine tünedi. Apart üç bölümden oluşuyordu, kapısı olan bir yatak odası, yatak odasından geçilerek gidilen bir banyo, mini bir mutfak, iki sandalyeli yüksek bir masa, televizyonun karşısında bir kanep. Kablolu yayın haftalık ücrete dahildi, ekstra ödeme gerektirmiyordu.

Anneleri ve Bob önceki evlerinden birkaç eşya getirmişlerdi. Charlie'nin çocukluğundan hatırladığı iki lamba, yabancı ama otele ait olmadığı belli olan bir halı, bir kitaplık ve Bob'un plastik muhafazalı Magic: The Gathering kartlarıyla dolu kutu yığınları.

Bob kartların çok değerli olduğunu, hazır olduğunda bütün koleksiyonu satıp bir ev alacağını ama eski patronuyla olan davası sonuçlanana kadar beklemek zorunda olduğunu söylüyordu. Sırtındaki problemlerin sebebi tartışmasız Mission Trucking'di ve mahkeme kararı gereği Bob'un sigortasını karşılamak zorundaydılar. Bu mecburiyetten kurtulmak için anlaşmak istiyorlardı ama Bob bir milyondan azına razı olmuyordu.

Charlie'nin annesine parayı alınca krallar gibi yaşayacaklarına dair söz verip duruyordu.

Onun voliyi vurma versiyonu da buydu. Bu da bir o kadar imkânsızdı.

"Gözüne bir şey koymamız gerek" dedi annesi. "Ah tatlım, şu anda iyi görünmüyor ama yarın daha da kötü olacak."

"Ben buz getireyim" dedi Bob. "Birkaç sağlam yumruk çaktın mı bari?"

Charlie güldü. "Kaçar mı?"

"Umarım hayalarını tekmelemişsindir." Bob bir paket dondurulmuş bezelye getirdi, Charlie paketi alıp gözüne bastırdı. Bob kel kafalı ve göbekliydi, üstünde Ramones'e olan aşkını ilan eden bir tişört vardı.

Posey tüm cihazlarını fişe taktıktan sonra tabureden inip kediye plastik bir çorba kabında su getirdi.

"Öyleyse siz ikiniz gece burada kalıyorsunuz" dedi anneleri. "Hayatta bırakmam."

Salt'ın partisine günler kalmışken Charlie'nin morarmış bir gözü umursayacak ya da annesinin evine tıkılıp kalacak zamanı yoktu. Yine de yüzündeki acı, yerini yorgunluğa bırakıyordu. Ayrıca buraya bir şey bulmak için gelmişti.

"Senin arabadan şişme yatağı getireyim mi?" dedi Charlie.

Annesi başını iki yana salladı. "Hayır, sen burada kal. Kardeşin gider alır. Ya da Bob."

Charlie ayağa kalktı, araştırması için bir bahane bulduğuna memnundu. "Ben hallederim."

Buzdolabının üstü manyetlerle kaplıydı. Birkaçı civardaki işlet-

melerden alınmıştı, diğerlerinde “Tek İhtiyacım Kahve ve Şarap” ya da “Punk Rock Yüzünden Çengelli İğnemiz Kalmamıştır” gibi şeyler yazıyordu. Charlie arabanın anahtarını asılı olduğu yerden aldı ve tekrar soğuk havaya çıktı.

Altmışına merdiven dayamış olan annesi aparta sığmayacak kadar çok eşya biriktirmişti, bir de Bob’un “iklim kontrollü bir ortam” gerektiren ve daima yanında tutacak kadar önem verdiği kartları vardı. Hal böyle olunca arabasının arkası mevsime uymayan kıyafetlerle, süslerle, resimlerle doluydu, elbette bir de şişme yatak vardı. Kutular tika basa doluydu. Birinin üzerinde “NOEL”, diğerinde “AİLE FOTOĞRAFLARI” yazıyordu. Charlie ağır kokulu plastik yatağı üstünde “ÖNEMLİ EVRAKLAR” yazan bir kovanın altında buldu.

İşte bunun için gelmişti.

Salt’ın evinden kaçtıktan sonra onu bulan adam ambulans çağırmıştı. Charlie bundan sonrasını pek hatırlamıyordu ama hastanede toksin testi yapmış olsalar gerekti. Sonuçlar hastane evraklarının içinde olmalıydı.

Charlie kovanın kapağını açtı. Doğum sertifikaları ve annesinin boşanma evraklarının altında üstünde adının yazılı olduğu bir dosya buldu. İçinde polis raporunun bir kopyası, hastane çıkış belgeleri ve sigortaya gönderilen fatura vardı. Charlie detayları gözden geçirdi. *Kolları ve yüzde dal çizgiyle uyumlu sıyrıklar. Hafif dehidrasyon.* Detaylardan biri gözüne çarptı: *kanda ketamin.*

Dosyayı kapattı, Liam’ın sözleri kafasında yankılanıyordu: *Burada çalışan doktorlardan biri bol kepçeden ilaç reçete etmesiyle tanınır. Remy’nin kuzeni Adeline’in ondan ketamin aldığını gördüm.*

Anlaşılan canlanmış bir gölgeyi çalmak Salt’ı deneylerini sürdürmekten alıkoymamış, ailenin geri kalanını da işin içine katmıştı.

“Buldun mu?” diye seslendi annesi karşıdan.

Charlie dosyayı tişörtünün altına soktu, böylece kot pantolonu düşmesini engelleyecekti. “Evet anne” diye seslendi, sonra yatağı sürükleyerek içeri taşıdı.

Annesi papatya çayı yapmıştı, dediğine göre ağrıya iyi geliyordu. Bob ona ibuprofen verdi, bu çok daha iyi gelmişti.

Charlie kanepeye ve dondurulmuş bezelyelere geri döndü. Az sonra, kimsenin bakmadığından emin olduğu bir anda, dosyayı tişörtünün altından çıkarıp kanepenin yan tarafındaki dikişin içine sakladı; minder, dikişi gözlerden gizliyordu.

Lucipurr yeni mekânı dolaşıyor, anneleri dolaptan kıyma çıkarıp akşam yemeği için bir şeyler hazırlarken miyavlıyordu. Bob insanların eski eşyalarını getirdiği, uzmanların da para edip etmediklerini söylediği o televizyon programını açmıştı.

Bir kamyon şoförü büyükannesinin guguklu saatini getirmişti, saatin Kral Edward döneminden kalma gerçek bir antika olduğu ortaya çıktı. Saat gece yarısını vurduğunda kendi gölgesinden kaçan bir adam ortaya çıkıyordu. Yaşlı eksper düşünceli bir yüzle sakalını sıvazlayarak, "İspritizmanın görkemli zamanlarıydı" dedi. "Gölge büyücüleri balo salonlarının duvarlarında muhteşem gölge oyunları sergilerdi. Büyü insanların gözü önündeydi, yine de pek az kişi onu keşfedecek kadar dikkatli bakardı."

"Resepsiyona evde kedi olduğunu söyleme" dedi annesi Posey'ye. "Odaya hayvan getirirsen yüz elli dolarlık temizlik ücreti veriyorsun."

"Kimseye söyleyecek değilim zaten" dedi Posey ergen gibi sızlanarak. "Ayrıca müşterilerle nerede konuşacağımı da bilmiyorum. Burası çok gürültülü."

"Küvette konuş" dedi annesi umursamazca.

Bir saat sonra aynı anda tüm tabakları almayan bir kafe masasının etrafındaki katlanır sandalyelere oturup gulas yediler. Posey'nin getirdiği şaraptan içtiler. Hall ailesinin her şey yolundaymış gibi davranma geleneğine uyuyorlardı, Charlie bu durumdan memnundu. Hiçbir şey yolunda değildi ve ne yapacağını bilmiyordu.

"Posey, Vince'in evden ayrıldığını söyledi. Çok üzüldüm" dedi annesi.

Charlie başını salladı. Bu konuda ne kadar az konuşulursa o

kadar iyiydi. Yolunda olmayan bir şey daha. "Evet. Ne kadar şanssız olduğumu biliyorsun." *Olduğumuzu* demedi çünkü Bob'u seviyordu. Gerçi ona ibuprofen getiren kim olursa olsun sevebilirdi. Kahve de getirseydi onunla evlenebilirdi bile.

Annesi, Charlie belki konudan biraz daha bahseder diye bekledi. Belki *paylaşır* diye. Charlie başka bir şey söylemeyince annesinin morali bozulur gibi oldu. Charlie içinde bir kez daha, bu kez farklı bir suçluluk duygusu hissetti.

Yemekten sonra anneleri Bob'a döndü. "Onlara dışarıda oturduğumuz yeri göstermek istiyorum."

"Dışarıda mı?" dedi Charlie. "Hava soğuk."

"Yıldızların altında. Siz battaniyeleri alın, ben de sandalyeleri getireyim."

Birkaç dakika sonra otoparktaydılar, uzaktaki Springfield'in ışıklarına ve yukarıdaki yıldızlara bakıyorlardı.

"Hiç fena değil ha?" dedi annesi. "Verandada oturur gibi."

Bob arabanın yanında durup gökyüzüne baktı. "Yağmur yağınca bulutlar dağıldı."

"Ben içeri giriyorum, dondum" dedi Posey. "Arkadaşlarla sohbet edeceğiz. Planları gözden geçiriyoruz."

Bu ayahuasca'nın gündemden düştüğü anlamına geliyordu.

"Dikkatli ol" dedi Charlie.

Posey ona sertçe bakıp içeri girdi.

Bir müddet sonra Bob da kendine çay yapacağını söyleyerek içeri girdi. Charlie battaniyeye sarınmış halde oturmaya devam etti. O klostrofobik odaya, kendi hatalarının ağırlaştırdığı boğucu havaya dönmek istemiyordu. Ayrıca Posey'nin gölge büyücüsü olmayı çok istediği için onu kandırmalarına izin vermesinden, güzel vaatlerin içinde boğulmasından endişe ediyordu.

"İyi ki geldiniz" dedi annesi.

"Gerçekten iyi oldu" dedi Charlie hiç düşünmeden, bu konuşmanın doğurabileceği tehlikelerin farkındaydı.

"Annen olarak verdiğim kararlardan dolayı büyük pişmanlık duyuyorum. Gençken bazı önemli şeyleri gözden kaçırdığım za-

manlar oldu. Keşke yıllar önce başın derde girdiğinde bana gelebileceğini hissettirmiş olsaydım.”

Charlie’nin içinde konunun Rand’le ilgili olduğuna dair bir his vardı, Posey günlük tarot sohbetleri esnasında annesine bir şeyler söylemiş olabilirdi. “Başım ne zaman derde girdiğinde?”

“Bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama...”

“Belli ki bildiğin bir şeyler var, o yüzden devam et, söyle hadi.” Charlie’nin konuşmayı bırakması gerekiyordu. Dilini iki parçaya bölmek yerine tümünden koparması gerekiyordu. Bu konuşmayı yapmaktan kaçınması gerekiyordu, çanak tutması değil.

“Arabadan eski hastane dosyası aldığını gördüm” dedi annesi. “Polis beni aradığında hissettiklerimi asla unutmayacağım. Sonra Rand’in cesedini ve bagajdaki kızı bulduklarında hissettiklerimi de. O kız sen de olabilirdin.”

Bu doğrudu ama annesinin sandığı nedenlerden ötürü değil. “Ama değildim. Ben gayet iyiyim.”

“Gerçekten iyi misin?” dedi annesi. “Hastaneye kaldırıldığın gece Rand’le birlikte olduğunu biliyorum. Olanlarla yüzleşmezsen asla iyileşemezsin. İçindeki o yaradan, öfkeden kurtulamazsın.”

Charlie Hall’ın içinde sürekli yanan bir fırın vardı.

Elbette öfkeliydi.

Travis onlara vurduğunda annesi ona inansın isterdi, onu gerçek biri bile olmayan Alonso’dan daha çok sevsin isterdi.

Annesi onu, hayli kötü biri olduğu halde istese çok daha büyük kötülükler yapabilecek olan Rand’dan korusun isterdi.

Daha önce yalan söylemiş olsa bile annesinin ona şimdi inanmasını isterdi.

“İyiyim. Turp gibiyim” dedi Charlie. “Bomba gibiyim.”

“Çocuklarımın kendini ifade etme, hata yapma, kendini keşfetme özgürlüğüne sahip olmasını istedim. Sizi kısıtlamak istemedim.” Annesi kalın gümüş yüzüklerinden biriyle oynuyor, yüzüğü işaret parmağında döndürüyordu. “Benim çocukken böyle bir özgürlüğüm olmadı. Ayrıca senin bir yeteneğin vardı. Rand’in sana bu yeteneği nasıl kullanacağını öğreteceğini düşündüm.”

Charlie birden suçluluk duygusuna kapıldı. Konuyu değiştirmek zorundaydı. Artık bu hisse dayanamıyor, çılgılık atmak ve itiraf etmek arzusu arasında çırpınıyordu. "Belki ben kullanmayı bırakınca yeteneğim Posey'ye geçmiştir."

Annesi sabrı tükenmiş gibi baktı.

Charlie içini çekti. "Seninle konuşmamı mı istiyorsun? Pekâlâ, bilmek istediğim bir şey var. Lionel Salt'ın kızıyla hiç karşılaştın mı?" Annesiyle aynı yaşlardaydılar ve muhit o zamanlar daha dardı. Annesi, Vince'in annesini tanıyorsa belki kadına ne olduğunu da bilirdi.

"Kiara'yı mı diyorsun?" Annesi başını kaldırdı, düşüncelerini toparlamak ister gibi gözlerini kırıştırdı. "Aynı yerlerde takılmazdık."

"Ama adını biliyorsun" dedi Charlie. "Öyleyse hakkında da bir şeyler biliyoursundur."

Annesi omuz silkti. "Bir arkadaşımın kafa yapan mantarlardan alırdı. Partiden partiye koşardı. Babası hakkında rahatsız edici şeyler anlatırdı ama insanlar zenginlerin tırnaklarını Howard Hughes gibi kavanozlarda sakladığına inanmak ister, Kiara da dikkatini çeken her şeyi söyleyecek türden birine benziyordu. Boston'da sabıkalı birileriyle düşüp kalktı, hamile kaldı. Sonunda babası onu rehabilitasyon merkezine yatırdı, hakkında son duyduğum da bu oldu. Bir daha eski tayfadan kimseyle konuşmadı. Neden sordun?"

"Öldüğünü duydum da ondan."

"Ne acı" dedi annesi.

Charlie gerinerek omuzlarını döndürdü. "İçeri girip yatağı şişireyim."

"Söylediklerimi düşün" dedi annesi Charlie ayağa kalkarken.

Charlie uzaklaşırken aklına yaşının çok küçük olduğu, annesiyle babasının daha ayrılmadığı zamanlara dair bir anı geldi. Arabanın arka koltuğunda oturuyordu, camı açıktı. Rüzgâr saçlarını uçuruyordu. Radyo dinliyorlardı, küçük bacakları müziğe eşlik ederek sallanıyordu, annesiyle babası birlikte gülüyordu. Altın sa-

rısı güneş dünyayı göz kamaştırıcı bir parlaklığa bürümüştü, sanki hiç gece olmayacaktı.

Charlie ve Posey sırayla yatağı şişirirken Bob ve anneleri odada rahatça geziniyordu. Hallerinden memnun görünüyorlardı. Tuhaftı ama güzeldi. Sanki bir lanet yokmuş, sadece aileden gelen ve kimsenin tekrar etmeye mecbur olmadığı bir kötü ilişkiler döngüsü varmış gibiydi.

Charlie ve Posey yatağı zıplatmamaya çalışarak yan yana uzandılar. Charlie, Posey ile aynı yatakta yatıp fısıldaştıkları, aynı sırları paylaştıkları çocukluklarını hatırladı.

Aynı yetenekleri paylaştıkları zamanları.

Bilincinin bölündüğü, aynı anda iki yerde birden olmayı anladığı anı hatırladı. Şimdi bile gözlerini kapattığı zaman gölgesini hissedebiliyordu. Yeterince konsantre olursa kendini gölgesinin gözünden görebilirdi.

Gerçi bunu yaptığı an panikle kendi bedenine geri döndü.

Charlie'nin japon balığı ya da kaplumbağası yoktu çünkü akşam yemeği için bağırıp duran bir şeyi beslemeyi unutmaktan korkuyordu. Her ay en az iki kez, hatta bazen iki gün üst-üste doğum kontrol haplarını almayı unutuyordu. Su içmeyi hatırlatan bir uygulama indirmişti, bir bardak su içtiğiniz her sefer bir bitki resmine dokunmanız gerekiyordu. Bitkiyi defalarca öldürmüştü, bazen suyu içip bitkiye dokunmayı unutuyordu, bazen su içmeyi de unutuyordu. Bir gölgeye her gün kan vermeyi nasıl hatırlayacaktı?

Yanlışlıkla tüm enerjisini çekmesini nasıl engelleyecekti? Ona ait bir canavara dönüşmesini nasıl önleyecekti?

Yatakta uzanırken etrafını uykuya yenik düşen diğerlerinin yumuşak solukları sarmıştı. Ama Charlie'nin zihni durmak bilmiyor, endişelenmekten vazgeçmiyor, elindeki bilgileri evirip çevirmeden duramıyordu.

Salt torununun büyü gücüne sahip olduğunu keşfedince onu kontrol altına almak istemiş olabilirdi. Kiara'nın durumu ise istismara çok açıktı. Salt mahkemede Vince'in velayetini kolayca alabi-

lirdi. Kiara'nın bağımlılığını besleyecek paraya sahipti, Kiara buna itiraz bile etmeyebilirdi.

Vince'e de annesinin rehabilitasyon merkezine gönderileceğine, orada iyileşeceğine dair söz vermişti. Sonra da uslu durmanın ödülü olarak arada bir annesini görmesine izin vererek, onunla bir daha ayrılmamak üzere kavuşacağını vaat ederek Vince'i istediği gibi yönlendirmişti. Ayrıca annesinin onun yaptığı hatalar yüzünden cezalandırılmasından korkmak Vince'i iyice motive etmişti.

Charlie böyle bir plan tasarlayabiliyorsa Salt'ın çok daha kötüsünü tezgâhladığına hiç şüphe yoktu.

Böylece Vince, Salt'ın söylediklerini yapar, Red de, daha önce her ne idiyse, birlikte yaptıkları bu şeylerin bir yansıması haline gelir. Ama bir yetişkini kontrol etmek bir çocuğu kontrol etmekten çok daha zordur. Özellikle de manipülasyon ve zulüm konusunda yıllarca eğitim almış birini.

Yani Vince büyükbabasının yanından ayrılıp annesine gitmeyi planlamış ama bir şeyler korkunç şekilde ters gitmişti. Büyük ihtimalle Salt, Red varken Vince'e ihtiyacı olmadığını fark etmiş ve torununun gölgesini kesmişti.

Ama gölgeyi kendisine diktirmeyi planladıysa da bu gerçekleşmemişti. Red konuşan türden bir musibete dönüşmüş, Salt da onunla bir anlaşma yapmak zorunda kalmıştı. *Liber Noctem*'deki ritüeli yapmayı öneren Salt olabilirdi, Vince de Red'in ortalıkta başıboş dolaşmasını engellemek için kitabı çalmıştı.

Salt kendi çıkarına hizmet ettiği müddetçe bir canavar yaratmayı hayatta umursamazdı. Bu arada Red onun için cinayet işlemeye devam ediyordu. Onun emirlerini yerine getiriyordu. Birlikte Salt'ı Kabala'ya kabul ettiriyorlardı.

Ama Red'e ödülünü Kabala'ya kabul edilene kadar vereceğine söz verdiyse Charlie kitaba neden ihtiyacı olduğunu anlayabilirdi. Canavarları dizginlemeniz gerekir, yoksa size saldırırlar.

Aziz de kitabı Salt kadar istiyordu. Aziz'e bağlı olan musibet aynı ritüel için ondan söz almış, anlaşma falan mı yapmıştı? Yoksa

Aziz, Kabala için çalışıyor ve Red'in yeni ve daha korkunç bir muşibet türüne dönüşmesini engellemek mi istiyordu?

En önemlisi de Charlie ne yapacaktı? Salt haftasonu *Liber Noctem*'i getirmesini bekliyordu ve haftasonu hızla yaklaşıyordu.

Charlie'nin başı, gözü, kaburgaları ağrıyordu.

Gözü manyetlerle dolu buzdolabına takıldı. Manyetlere bakarken aklına anahtarlarına takılan küçük manyetik şey geldi. Vince'in eşyalarının arasında bulunduğu şey.

Belki de sadece bir mıknatıstı. Metal kaplı bir kitabı tutan bir mıknatıs.

Elinden geldiğince ses çıkarmadan kalktı, Bob'dan ödünç aldığı gömleği giyerek ayakkabılarını ayağına geçirdi. Annesinin paltolarından birini giydi. Eskiden evlere girerken yaptığı gibi sessizce kapıdan sıvıştı.

Otoparkta sokak lambasının açısı her yere uzun gölgeler düşürüyordu. Uzaktan otoyoldaki arabaların uğultusu geliyor, yıldırım çiftliğinin şimşekleri zar zor görülüyordu.

Corolla'nın kaputunu açıp motordan, bujilerden ve anlamadığı diğer şeylerden oluşan bulmacaya baktı. Zenginler motor yağını kendileri değiştirmez, lastik rotasyonunu kendileri yapmazdı. Koltuklarını bile kendileri süpürmezdi. Vince ise Charlie'nin arabasına bir hayli vakit ayırmıştı.

Ama *Liber Noctem* Corolla'nın bağırsaklarına sıkıştırılmamıştı ve Charlie arabanın altına girdiği halde bulunduğu tek şey yağ sızıntısıydı.

Charlie ertesi sabah parmaklarıyla bastırıldığında boynunun cyandığını hissetti. Banyoya gidip yüzüne soğuk su çarptı, saçlarını ıslattı. Annesinin tahmini doğru çıkmamıştı. Gözündeki şişlik inmişti. Kenarları sarı ve yeşil çürüklerle çevrili muhteşem bir mora dönüşmüştü.

"Rite Aid'e gideceğim" dedi kahvaltıda mısır gevreği kâsesindeki şekerli sütü içerek.

"Bu halde işe gidemezsin" dedi annesi.

“Biliyorum. Zaten o yüzden önce eczaneye gitmem gerekiyor.” Posey güldü.

Charlie birkaç dakika sonra kapıdan çıkmıştı.

Şişme yatak altında yavaşça sönerken izlediği YouTube videolarına göre yüzünü düzeltmenin en iyi yolu cadılar bayramı makyajı yapmaktı. Neyse ki indirim reyonunda birkaç makyaj malzemesi kalmıştı. Kendine beyaz, limon yeşili, koyu mavi, açık sarı ve kiraz kırmızısından oluşan ucuz bir palet aldı. Palyaçoğa dönmekten korkuyordu.

Birkaç parça da normal ürünlerden ekledi, tam kapatıcı, likit eyeliner, dikkat çekici kıpkırmızı bir ruj, yeni deodorant, bir adet üçlü külot paketi ve kendi bedeninde, sadece bir tane kalmış siyah bir tişört. Ne yazık ki tişörtün üstünde kırmızı burunlu bir rengeyiği vardı ve altında kabarık harflerle OLAY BOKA SARIYOR yazıyordu. Yine de Salt’ın yüz dolarını bozmak için iyi bir fırsattı.

Charlie otele dönünce aldıklarını annesinin yatağına boşaltıp yorganın üstüne uzandı.

Google’da renk çarklarını inceleyip videoyu yeniden izledikten sonra açık sarıyı biraz kırmızıyla karıştırıp gözündeki morluklara sürdü. Sonra kurumasını bekledi.

Kapatıcıyı dikkatle sürünce artık yumruk yediğini belli eden tek şeyin şişlik olduğunu görüp şaşırdı, kıpkırmızı ruju sürüp göz kapaklarına biraz altın sarısı serpiştirdiğinde şişlik bile pek dikkat çekmez oldu.

“İyi görünüyorsun” dedi annesi kaşlarını çatarak. “Yine de işyerini arayıp hasta olduğunu söylemen ve polisle konuşman gerektiğini düşünüyorum.”

“Bakarız” dedi Charlie.

“Gitmeye hazır mısınız?” dedi Posey. “Bunlardan ben de kullanabilir miyim?”

Charlie banyoya girip saçını düzeltti, sinir bozucu rengeyikli tişörtü ters çevirdi. Döndüğünde Posey eyeliner ve ışıltılı bir far sürüyordu.

İç çamaşırlarını bölüştüler.

O akşam tekrar Rapture'da olmak tuhaftı. Ortalık temizlenmiş, cam kırıkları gitmişti. Şimdi şişeler raflara dizilmişti. Barın stoğu her zamanki kadar iyi olmasa da –Odette'in sevdiği sıradışı viski ve cinleri (gül ve ravent favorisiydi) yerine koymak biraz zaman alacaktı– idare ederdi.

Normalde çarşamba günleri yoğun olmazdı ama bar neredeyse bir haftadır kapalı olduğundan bir sürü sanatçı sahne alıyordu. Charlie içeri girdiğinde bir vücut modifikasyon sanatçısı sahnede piercing ve dil yarma işlemleri yapıyordu.

Charlie ilk içkisini doldururken yeni deldirdiği gamzelerine piercing taktırmış olan bir akrobat yarı hokkabazlık yarı parodi tarzında bir performans sergiliyordu.

Bir saat sonra Charlie terlemişti, ayakları ağrıyordu. Yüzüne dokunmamak, özenle yaptığı makyajı bozmamak için aşırı çaba harcamak zorundaydı. Yine de müşteriler yüzündeki şişliği fark ediyor olsa gerekti.

Gölge salonundan çıkarken bir kez gördüğü Balthazar ona tuhaf, suçluluk dolu bir bakış atmıştı.

"Sevdiğim o korkunç şeyi yapsana" dedi Odette bara oturarak. Üstünde Vivienne Westwood marka, kırmızı üstüne siyah dikenli tel desenli, kısa kollu bir kazak ve hırka vardı.

Charlie arkasını dönüp bir kadehe apsent püskürttü.

"Nasılsın?" diye sordu Odette.

"İyiyim." Charlie, Odette'in burnt martinisini çalkalayıp limon kabuğuyla süsledikten sonra önüne koydu. "Geri döndüğüm için mutluyum."

"Kibarlığın lüzumu yok" dedi Odette.

"Senin arkadaşlarından biriyle tanıştım" dedi Charlie sesini alçaltarak. "Gerçekten milyarder bir müşterin mi var?"

Odette içkisinden bir yudum aldı, alkolün acısıyla hafifçe yüzünü buruşturdu. "Lionel'ı mı diyorsun? Müşteri mi? Tanrım, hayır. Kırbacın diğer ucunda olmayı tercih eder."

Charlie şaşırmış gibi yaptı.

"Evine hiç gittin mi?"

"Gittim tabii. Kasvetli, eski bir ev, her yer tüylü halılarla, tütsülerle ve berbat tablolarla dolu." Odette biraz düşündü. "O adamın geldiği gecenin sabahı beni aradı. Senin Vincent hakkında bir yığın soru sordu. Sence onunla derdi ne?"

Charlie elinden geldiği kadar sakince Odette'e baktı. "Hiç bilmiyorum. Belki de yaptırmak istediği tuhaf bir işi vardır."

"Ah evet" dedi Odette. "Öyle bir şey olsa gerek."

"Önemli olan tek şeyin geçmiş olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?" dedi Charlie. "Ne demek istemiştin?"

"Öyle mi demiştim?" Odette şaşırmış gibiydi. "Şey, madem öyle demişim herhalde tam olarak ne anlama geliyorsa onu demek istemişimdir."

"Önemli olan bugün kim olduğumuz değil mi?" Charlie neden bu noktaya dikkat çektiğini bilmiyordu çünkü bugün olduğu kişiden pek de memnun değildi. Hem Odette bunu söylerken Charlie'den değil, Vince'den bahsediyordu.

Odette güldü. "Elbette tatlım."

"Kendimizi yeniden keşfetmenin amacı da bu değil mi?"

Odette içkisinden ikinci bir yudum alıp zevkle gözlerini kapattı. "Ah evet, harika." Sonra Charlie'ye ondan daha uzun, belki de daha zor bir geçmişi olduğunu hatırlatan bir bakış attı. "Geçmişte kim olduğumuzu, neler yaptığımızı, başımıza neler geldiğini bir yana bırakıp yepyeni biri olamayız."

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Deneyebiliriz."

"Fetişi ele alalım. Kimse sebepsiz yere bir başkasının ayağını emmeye, ayakkabılarına tapmaya ya da bir balonu her yerine sürmeye kalkmaz. Annesi arkadaşlarıyla sohbet ederken mutfak masasının altında oturup resim yapan bir çocuk vardı. Ayakkabılarına bakar, birine dokunursa onu fark edeceklerini ve masanın altından çıkmak zorunda kalacağını bilirdi. Çocuğun nelerden hoşlandığını tahmin edebilirsin. Ama bunu kendine itiraf etmezse ne olacak? Maceracı olmak cesaret ister." Odette içkisini alıp kalktı. "Ayrıca gerçek benliğimizi keşfetmekten daha iyi bir macera olabilir mi?" dedi giderken.

Charlie kendini işin gerektirdiği hareketlere, çalışmanın ritmine bıraktı. Bunu doldur, şunu çalkala, kartı okut, adisyon aç, bozuklukları cebe at. Biranın köpüklü olması için bardağı doldururken doğru açıda tut, hipster'in istediği köpüksüz birayı doldur, pişmanlıklara yelken açan üçlüye Fireball servisi yap.

Tezgâhı silip ıslak peçeteleri ve ahşap karıştırma çubuklarını toplarken Vince'le geçirdiği son günleri düşünmeye başladı. Vince gitmeden bir gün önce olukları temizleme bahanesiyle dışarı çıkmıştı. Herhalde Salt'ın noktaları birleştirip onu bulmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Belki de o fırsattan yararlanıp *Liber Noctem*'i minibüsüne götürmüştü. Charlie birkaç saat sonra odanın altını üstüne getirmişti. Belki de kitabı elinden kılpayı kaçırmıştı.

Gerçi kitabı minibüse saklamak kısa vadeli bir çözümdü. Vince'in yasal bir kimliği olmadığı için adına kayıtlı bir aracı da olamazdı. Yolda polis çevirse minibüse el koyulacaktı.

Hem Lionel torununu bulursa ilk bakacağı yer araba olurdu.

Şimdi düşünüyordu da, kendi arabası da kitabı saklamak için bir o kadar berbat bir yerdi. Hermes gibi biri Rapture'a geldiği gece onu parçalarına ayırmış olabilirdi. Salt daha dört gün önce arabanın hemen yanında durmuştu.

Bu da *Gecenin Kitabı*'nın bunlar dışında her yerde olabileceği anlamına geliyordu.

Liam, Vince'in bir şey saklayacağı zaman zenginlerin görmediği bir yer seçtiğini söylemişti. Belki de kitabı evde Salt'ın hiç girmediği bir yere saklamıştı. Çamaşır odasına. Kilere. Televizyonun arkasına. Salt'ın sürekli yanından geçip de farkına bile varmaması harika olurdu. Ama bir yandan da riskliydi. Kitabı yerinden almak zor olurdu, başka birinin ellemeyeceğinin de garantisi yoktu. Bacaya da bantlasa baca temizleyicileri kitabı tesadüfen bulabilirdi.

Hatta çatıya...

Charlie durdu, neredeyse hazırladığı viski sodayı taşııyordu.

Kim birini öldürdükten bir gün sonra, kız arkadaşını terk etmeden bir gün önce olukları temizlerdi ki? Herhalde saçmalık derece-

sinde düşünceli biri. Gitmeden önce işini tamamlamak isteyen biri.

Ya da bir şeyi yeni bir yere saklamak isteyen biri, kimsenin tesadüfen de olsa bulamayacağı, Salt gibi birinin varlığından bile haberdar olmadığı bir yere. Oturdıkları evin bacası vardı ama şömine yerine fırına ve şofbene bağlıydı.

Üstünde de metal bir kapak vardı. Mıknatısın yapışabileceği bir kapak.

Elbette bir evde metalden yapılmış pek çok şey bulunuyordu. Ama Vince'in evin içindeki insanları korumak istiyorsa dışarıyı seçmiş olması mantıklıydı. Tabii bir de kitabı Charlie'yle karşılaşmak zorunda kalmadan geri almak istiyorsa.

Charlie yine de bakabilirdi.

Hem Adam'ın evi basıp basmadığını kontrol etme fırsatı bulmuş olurdu. Adam eve uğramamış gibiyse Posey'yi arardı, sabah da eşyalarını alıp eve geri dönebilirlerdi. Kapının yarına bir beyzbol sopası koyarlardı. Ev sahibine kapıya daha sağlam kilitler takmalarının sorun olup olmayacağını sormak lazımdı.

Liber Noctem'i gerçekten bulursa bu kez farklı bir sorunla karşı karşıya kalacaktı. Kimse sana tek bir iş için şantaj yapmazdı. İş yaparsan devamı muhakkak gelirdi. Havuç-sopa taktiği işlemeye devam ederdi, sonunda en başta bir seçme şansınız olduğunu bile unuturdunuz. Peki ya sonra? Sonunda ödül falan yoktu, sırtınıza saplanmış bir bıçaktan başka.

Charlie geçmişin tek önemli şey olduğu konusunda Odette'le aynı fikirde olmayabilirdi ama geçmiş ona bir şey öğretmişti.

Ayrıca Lionel Salt'ın isteğine boyun eğmeden ölmüş olurdu.

Onu kandırmak zorundaydı. Nasıl yapacağından emin değildi ama Salt'ı kendi manipülatif oyununda yenmesi gerekiyordu. Bunu başarmak ya da bu uğurda ölmek zorunda olduğunu fark edince birden sakinleşti, kendini akıntıya bırakmış gibiydi.

Odette'e iyi geceler dileyip arabasına bindiğinde Charlie'nin içi bir şehirden ayrılırken hissedilen buruk duygularla doluydu. Bir daha görüp görmeyeceğinizi bilmediğinizden her şeyle vedalaşırdınız.

Charlie arabayı evden bir blok öteye park edip yürümeye başladı. Yaklaşınca değişen ekran ışıklarını fark etti. Televizyon açıktı.

Adımlarını yavaşlattı. Posey çıkarken televizyonu açık mı unutmuştu? Yoksa Adam evine zorla girdikten sonra yan gelip keyfine bakacak kadar küstah mıydı?

Ses çıkarmadan evin yan duvarına yaslanmış olan merdiveni alıp oluklara dayadı.

Basamakları çıkarken içeriyi daha rahat görebiliyordu.

Evde biri vardı. Televizyonun değişen ışıklarında kanepenin bir ucuna çökmüş olan silueti görebiliyordu, sanki birinin eve dönmesini beklerken uyuyakalmıştı.

TÜM UMUTLARA VEDA ET

Charlie çatıya çıkınca kompozit kiremitlerin üstünde emeklemeye başladı. Çatı çok dik değildi, ay da yeterince ışık verdiğiinden tepesi metal bir ızgarayla örtülü olan kısa bacaya doğru ilerlerken yolunu görebiliyordu. Doğrulup etrafa bakındı, sokakta onu izleyen kimse olmadığına kanaat getirince kapağı tutan cıvataları kontrol etti. Kapak yerinden kolayca çıkınca şaşırdı. Teneke ya da alüminyum gibi dayanıksız bir malzemedен yapılmıştı. Bacanın içine bakınca iç kenarların daha sağlam metalden yapılmış şeritlerle kaplı olduğunu gördü.

Bacanın bir tarafına iliştirilmiş kilitli çelik kutuyu gördü.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Hırsızlık Charlie için çoğu zaman bir oyun olmuştu, zekâsının ödülü saklayan kişinin zekâsıyla yarıştığı bir oyun. Bulmacayı çözmek hem hedef hem de heyecandı. Ama ellerini kutuya uzatırken tek hissettiği huzursuzluktu. Karanlığın onu izlediği, saldırmak için fırsat kolladığı hissinden kurtulamıyordu.

Kutuyu çekip alırken mıknatıslardan ikisi aşağı düştü. İçeriden duyulmasın diye dua ettiği bir tangırtya sebep oldular.

Charlie hiç kımıldamadan durup dinledi.

Evden hiç ses gelmedi. İçerideki Adam mıydı? Kesin eve girip ortalığı dağıtarak Knight Singh'in kitabını arayacak kadar sinirlenmişti. Ama dönmesini yirmi dört saatten fazla bekleyecek kadar sabırlı olduğunu sanmıyordu.

Bununla birlikte Vince pek çok kez televizyonun karşısında bu şekilde uyuyup kalmıştı.

Belki de Charlie'ye gerçeği söylemeye hazırdı. Yeni yalanlar bulmuş da olabilirdi. Salt'ın ona söylediklerinden de, kendi başına keşfettiklerinden de haberi yoktu. Ödülünü çoktan çaldığını bilmediği de kesindi. Adam ve onun hakkında ne kadar yanıldığını açıklamak ne güzel olurdu.

Onunla yeniden kavga ettiğini düşününce başı döndü. İçinde ruj sürme isteği uyandı.

Dikkatle emekleyerek merdivene geri döndü ve aşağı inmeye koyuldu, kutuyu göğsüne bastırmıştı, ahşap gıcırdadıkça yüzünü buruşturuyordu.

Aşağı inince ışıktan uzak durarak yumuşak adımlarla komşunun bahçesinden geçti. Arabaya binip metal kutuyu ön koltuğun altına soktu.

Yapması gereken basıp gitmekti. Annesinin otel odasına dönüp kutunun kilidini açmaya çalışmalıydı. Ama Vince'i görme umuyla Adam'a olan nefreti birleşince aklı çelindi.

Sessizce yeniden eve yaklaştı. Hırsız gibi kendi evini kesmek tuhaftı. Böyle durumlarda her zaman denediği şeyi denedi: Ön kapı. Tokmağı çevirince kapının kilitli olmadığını fark etti.

Posey alelacele çıkarken kapıyı açık bırakmış olmalıydı. Adam eve başka bir yoldan girmiş, sonra çıkıp tekrar geri gelmişse ön kapıyı kullanmış olabilirdi. Ama en basit açıklama Vince'in kendi anahtarıyla içeri girip Charlie'nin gece geç vakit işten döneceğini sandığından kapıyı tekrar kilitlememiş olmasıydı.

Tel kapıyı açarken ses çıkarmaması için üstündeki çanı eliyle bastırdı. Sessizce mutfığa süzüldü, ne olur ne olmaz diye yanmış noodle parçalarıyla kaplı ağır tavayı eline aldı.

Birkaç adım daha atıp oturma odasının kapısında durdu. Önce burnuna bir koku çarptı, çürük et kokusunu alınca öğürdü. Duvarlara koyu renk bir şey bulaşmıştı.

Kanepedeki beden fazla kırıltısızdı. Charlie dehşetten taş kesildi.

Vince.

Titreyen eliyle ışığı açınca her şey gün gibi ortaya çıktı.

Duvarlarda pıhtılaşmış kanla yazılmış yazılar vardı. Yazıların kimi yerine saçlar yapışmıştı. Kelimeler duvarların yüksek kısımlarına, insan elinin erişemeyeceği yerlere doğru devam ediyordu.

Kanapede uzanan Adam'ın göğüs kafesi parçalanmıştı. Charlie parçalanmış göğsüne ve fazla kuru görünen iç organlarına bakakaldı. Ayaklarının dibinde yelken gibi dalgalanan yırtık pırtık gölgesine.

Bakışlarını tekrar duvarlara çevirdi. Kanlı parmakla defalarca aynı kelime yazılmıştı: *RED. RED. RED. RED.*

Polis geldiğinde Charlie hâlâ o kapı eşiğindeydi. Onları aradığını hatırlamıyordu. Ne zamandır orada durduğunu bilmiyordu.

"Sen" dedi polislerden biri, eli silahındaydı. "Elindekini bırak. Ellerini havaya kaldır."

Charlie hâlâ mutfaktan aldığı tavayı tuttuğunu fark etti. Tavayı elinden bıraktı. Tavanın yere düşerken çıkardığı tangırtıyı duydu ama ses sanki çok uzaktan geliyordu. Dışarıda yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar anı daha da gerçek dışı kılıyordu. Charlie ellerini kaldırdı.

Daha önce de ceset görmüştü. Son bir hafta içinde iki ceset görmüştü. Ama bu ceset tanıdığı birine aitti. Onun oturma odasında öldürülmüş birine aitti. Kanı elden düşme kanepesine bulaşmıştı, artık onu atmaları gerekecekti. Halıyı da atmak zorundaydılar. Belki de evi olduğu gibi ateşe vermeliydi, ev sahibi parasını sigortadan alırdı.

Başka bir polis –bir kadın– gelip Charlie'nin üstünü aradı. Arka plandaki telsiz sesleri ve boğuk konuşmalar düşünmeyi zorlaştırıyordu.

"Burası sizin eviniz mi?" diye sordu polis, soruyu iki kez sorduğu belli oluyordu. "Polisi arayan siz misiniz?"

"Evet, sanırım" dedi Charlie. "Evet."

"Onu siz mi öldürdünüz?" diye sordu diğerlerinden biri.

Charlie güldü, bu pek de iyi bir izlenim yaratmamıştı. "Sizce tüm bunları ben yapmış olabilir miyim?"

Polisler karşılıklı bakıştı.

"Siz mi öldürdünüz?" diye sordu kadın.

"Hayır. İşten yeni geldim. Dün kardeşimle birlikte annemin yanındaydık." Ellerini havada ve açık tutuyordu.

Adli tıptan bir fotoğrafçı içeri girdi. Daha doğrusu Charlie adli tıptan olduğunu düşünmüştü. Duvarlara tırmanıp o görünmez saçları alıp almayacaklarını merak etti. Polis ceset kaldırıldıktan sonra ortalığı temizlemesi için Vince'in şirketinden birini önerecek miydi?

"Merhumu tanıyor muydunuz?"

Charlie başını salladı. "Adam Lokken."

"Burada mı oturuyordu? Komşunuz burada iki genç kadınla bir adamın oturduğunu söyledi."

Charlie ne söyleyebileceğini düşündü. Hangi ismi verirse versin evin her yerinde onun parmak izleri vardı. İzleri inceledikleri anda Edmund Carver'ın ölmediğini anlayacaklardı. Ve katilin o olduğunu düşüneceklerdi. "O erkek arkadaşım Vincent'tı. Ama buradan taşındı."

"Soyadı nedir?"

"Damiano" dedi Charlie, böyle biri hiç var olmuş muydu acaba?

"Mesaj neyin nesi?" dedi polislerden biri. "Ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

RED.

Kan rengi. Bir çocuğun gölgesine verdiği isim.

Asla isim koyma. Raven'in sözleri kafasında yankılandı. Ama çocuklar her şeye isim koyardı. Oyuncak ayılarına, ördek havuzlarındaki balıklara, kaldırımlardaki sakız parçalarına. Elbette Vince de gölgesine isim koyacaktı.

Belki de masaldaki gölge gibi Vince'i aramaya gelmişti. Belki de Adam'ı Vince sanmış, yanlış kişi olduğunu anlayınca da öfkeye

kapılmıştı. Ya da Adam'ı Vince'in ona garezi olduğu için öldürmüştü. Belki de Charlie'yi aramaya gelmiş, taze kan fırsatından yararlanmak istemişti.

Sonra da eserini imzalamıştı.

"Bilmiyorum" dedi Charlie.

Polislerden biri arkasına geçip ellerinden birini geriye çekti. Charlie kelepçenin soğuk metalini hissetti. "Bizimle geliyorsunuz. Karakolda ifade vereceksiniz."

"Tutuklu muyum?" diye sordu Charlie.

"Sizi karakola götürüyorum." Polis kısa boylu, geniş omuzlu, siyah, kıvrıkcık saçları vardı. Rozeti parlıyordu. Charlie'yi dışarı çıkarıp arabaya götürürken adının Lupo olduğunu söyledi, sonra başını aşağı doğru iterek onu arka koltuğa oturttu. Komşular olayı izlemek için sabahlıklanıyla dışarı çıkmıştı. Charlie el sallamak istedi ama elleri kelepçeliydi.

Hem polis karakolunu hem de itfaiyeyi barındıran büyük tuğla bina sadece birkaç blok ötedeydi. Karakola götürülüp büyük bir masanın bulunduğu bir arka odaya konulması uzun sürmedi. "Eleme amacıyla" parmak izini almak istediler, sonra her bir parmağını önce küçük bir yastıkçığa, sonra da bir kâğıda bastırdılar. Ehliyetini istediler, Charlie çıkarıp verdi. Cep telefonunun kilidini açmasını istediler, Charlie bunu da yaptı. Çoğunlukla onu odada yalnız bırakıyorlar, arada bir kontrol etmeye geliyorlardı.

Kırk beş dakika kadar sonra Dedektif Juarez içeri girdi, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu ve bundan pek de memnun değildi.

"Yine mi sen?" dedi Charlie'yi görünce.

Charlie cevap vermedi. Ne söyleyecekti ki?

"Bunun Rapture'da olanlarla bir ilgisi var mı?" diye sordu Juarez.

Charlie omuzlarını kaldırdı. "Yoksa çok şanslıym demektir."

"Bu Adam senin evinde ne arıyordu?" Juarez notlarına baktı.

"Onu tanıyormuşsun, öyle mi?"

Söylediğiniz yalanı inandırıcı kılmak istiyorsanız kötü yönü-

nüzü öne çıkarın. "Kız arkadaşını benimle aldatıyordu. Beni terk edince kıza söyledim. Önceki gün bir hastane otoparkında peşimden gelip beni çok kötü dövdü."

"Polise bildirdin mi?" diye sordu Juarez dikkatle yüzüne bakarak.

"Sanırım bildirmem gerekirdi." Juarez'in dayak yediğine inandığından şüphesi yoktu. Yaptığı makyaj iş yaramıştı ama üstünden saatler geçmişti ve artık morluklarının görüldüğünden emindi. Ayrıca hiçbir şey şişliği gizleyemezdi.

Daha sonra biri Charlie'ye kahve getirdi ama ona gösterdikleri tek ihtimam buydu. Sorular katlanarak uzayıp gidiyordu. Çoğu Vince hakkındaydı ama Doreen'i, Charlie'nin çalışma saatlerini, eve kaçta geldiğini, nelere dokunduğunu da sormuşlardı. Charlie defalarca tutuklu olup olmadığını sordu.

Sonunda gidebileceğini söylediler. Aktif bir suç mahalli olduğu için evden uzak durmasını da. Telefonun başında olmasını tembihlediler, onunla tekrar iletişime geçeceklerdi.

"Dünyada çok fazla tuhaf şey var" dedi Lupo usulca diğer polislerden birine. "Hepsinin burada olmasına gerek yok."

Charlie dışarı çıkarken üstünde pijamalar ve trençkot, ayağında UGG botlar olan Doreen'in yanından geçti. Kadının kızarmış yüzü gözyaşları içindeydi. Charlie'yi görünce gözleri yuvalarından fırladı.

"Sen" dedi, sesi öyle gırtlaksı çıkıyordu ki konuşmaktan ziyade hırlıyor gibiydi. "*Bunu sen yaptın.*"

Charlie onu terslemek istedi ama bu adil değildi. Doreen, Adam'ı sevmişti ve Adam korkunç biri de olsa ölmüştü. "Bak, gerçekten çok üzgün olduğumu..."

Cümlesini bitiremeden Doreen üstüne atıldı. Tırnaklarıyla Charlie'nin yanağını yoldu.

Bir polis Doreen'i tutup geri çekti, Doreen yine de kurtulabilecekmiş gibi tekmeler savuruyordu. "Sakin ol" dedi polis. "Tanrı aşkına bayan."

"Of" dedi Charlie elini yanağına koyarak. "*Hassiktir.*"

"Senin yüzünden" diye bağırdı Doreen. "Güya ona yardım edecektin. Onu eve getirecektin."

Adam ona zarar vermek için fırsat kollarken sempati duymak zordu ama Doreen'i anlıyordu. Adam hem Balthazar'a hem de Doreen'e kazık atmış olabilirdi ama Charlie'nin de Adam'a kazık attığı kesindi.

"Sen bir şeytansın, dokunduğun her şeyi kirletiyorsun" diye bağırdı Doreen. "Abimin sana yapacağı iyiliği hatırladın mı? İptal oldu. Borcunun vadesi geçti."

Charlie omuz silkerek dönüp kapıya doğru yürüdü. "Beni zaten olup bitmiş bir şeyle tehdit edemezsin. Sana yüzüğü verdiğim anda abine bunu yaptırdın."

İki polis tarafından zaptedilen Doreen, Charlie'ye doğru tükürmeyi başardı.

Charlie yorgun argın karakoldan arabasına doğru yürürken şafak sökmeye başlamıştı. Corolla koltuğun altındaki metal kutuyla park ettiği yerde duruyordu. Charlie arabaya binip aynada yüzüne baktı, cayır cayır yanan yeni kırmızı izleri inceledi.

Birden ağzına tuz tadı geldi, gözleri yanmaya başladı. Ağlamak için gözlerini kırptırdı.

"Topla kendini Charlie Hall" dedi aynaya bakarak.

Perşembe sabahıydı, bu da Salt'ın partisine kadar iki günü kaldığı anlamına geliyordu. Vince'in gölgesinin ne istediğini, Vince'in nerede olduğunu ve kimin yalan söylediğini öğrenmek için iki gün. Kilitli kutudaki kitabı ne yapacağına karar vermek için iki gün.

Ama o anda ihtiyacı olan şey uykuydu. Şeritlerle çevrilmiş bir suç mahalli olduğu için evine gidemezdi. Annesinin yanına dönmeye dayanabileceğinden de emin değildi. Onlar odada gezinirken şişme yatakta uyuduğunu, soruları savuşturduğunu, yine yalanlar söylediğini düşündükçe paniğe kapılıyor, boğulacak gibi oluyordu.

Üstelik elindeki kitabı arayan bir musibet tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Belki de Charlie'yi arıyordu. Yani Barb'ın evine de gidemezdi. Arkadaşlarından hiçbirine gidemezdi.

Sen şeytanın ta kendisisin, dokunduğun her şeyi kirletiyorsun.

Şeytan, tıpkı Suzie Lambton'ın dediği gibi. Hem de şanslı bir şeytan.

Belki de şansы gerçekten dönüyordu çünkü bir şey hatırlamıştı. Suzie Lambton yoga kampına gitmiş ve Charlie'ye içine sızması için boş bir daire bırakmıştı.

Suzie'nin evi Northampton şehir merkezine yürüme mesafesindeydi. Charlie evin önüne geldiğinde içeri girmenin zor olacağını anladı. Binalar yeni yapılmıştı, pencereleri genişti ve Suzie'nin komşularının onu kapıyı kurcalarken görmesini engelleyecek ağaçlar ya da büyük çalılar yoktu. Son geldiğinde evi çok beğenmiş ama pek dikkatli incelememişti.

Arabayı üç sokak öteye park etti, kilitli kutuyu çantasına soktu, bagajdan malzemeleri alıp yürümeye başladı. Saat altıyı geçiyordu, Charlie insanların yeni kalktığından, çocuklarını okula göndermeye ve işe gitmeye hazırlandıklarından emindi.

Charlie binaların arkasından geçerken arka tarafta küçük avlular olduğunu fark etti. Bir umut ışığı doğmuştu. İnsanların arka bahçede oyalanan birinden şüphelenme ihtimali daha düşüktü ve sürgülü cam kapıları açmak son derece kolaydı.

İnsanlar ön girişlerini tuş takımları ve çelik kapılarla sağlama alırken arka tarafı ihmal ederdi. Charlie sürgülü kapının altına bir tornavida soktu, tornavidayı sertçe yukarı çekerken aynı anda kolu çevirdi. On saniye sonra içerideydi ve kapılar zarar görmemişti.

Mermer tezgâhları ve pırıl pırıl yer karolarıyla göz kamaştıran modern, beyaz mutfakta yürürken ayak sesleri yankılanıyordu. Bir an kendini tamamen yabancı hissetti, sanki davetsiz bir misafir değil de başka bir dünyadan gelmiş bir gezgindi.

Merdivenlerden çıktı. Suzie'nin yatak odası tropik yaprak desenleriyle süslü duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Giyinme odasının kapısı açıktı ve Suzie aceleyle hazırlanmış gibi giysiler yerlere saçılmıştı.

Charlie yalpalayarak yatağa gitti. Sabahın ilk ışıkları büyük pencereden içeri süzülürken örtülerin üstünde giysileriyle uyuyakaldı.

Gün batarken güneşin sarı-kırmızı ışıklarıyla uyandı. Kafasının içine pamuk tıkılmış gibiydi, ağzı kurumuştu. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Sonra her şeyi hatırladı ve birden paniğe kapıldı.

Bu bir iş dedi kendine. Bir müşterisi olduğundan emin olmasa da işti. Çalışırken korkudan ödünüzün patlamasına fırsat vermezsiniz.

Zorla yataktan kalkıp gündelik işlerle ilgilendi. Telefonunu şarja takıp kardeşiyle annesine mesaj yazdı, iyi olduğunu haber verip Adam'a olanları özetledi. Sonra duşa girdi.

Charlie'nin evlere gizlice girme konusunda en sevdiği şeylerden biri o evde yaşayan kişiymiş gibi yapmaktı. Şimdi de dolapta bulduğu yeni tişört ve kapüşonlu sweatshirt gibi Suzie'nin hayatını deniyordu. Suzie'nin vetiver kokan bir duş jeli ve kenevir kokulu şampuanı vardı. Ecza dolabında yarısı kullanılmış ağır kesiciler buldu. Komodinin üstündeki kitap etkili iletişimin sekiz sırrını vaat ediyordu.

Tüm ışıklar o kadar parlaktı ki neredeyse hiç gölge yoktu.

Kot pantolonu çamaşır makinesinde dönüp dururken Charlie bir demlik kahve yaptı. Suzie'nin buzdolabında bir kutu diyet kola ve bir kavanoz fıstık ezmesi buldu. Fıstık ezmesine daldırdığı kaşığı ağzına götürürken kolayı lavaboya boşalttı. Sonra bir mutfak makası aldı, Vince'in metal kutusunu çıkarıp kilitle uğraşmaya koyuldu.

Önce kola kutusunu keserek büyük bir alüminyum dikdörtgen haline getirdi. Sonra uçları sivri olacak şekilde iki uzun parça kesti. Vince yaylı, çift kilit mekanizmalı bir asma kilit kullandığından açmak için iç kısımdaki iki tırnağa bastırması gerektiğini biliyordu.

Metal parçalardan ilkini dikkatle kelepçelerden geçirip bastırdı, parmağıyla hafifçe ayarladıktan sonra tekrar çıkardı. Sonra uzun, sivri parçayı dış tarafa yerleştirerek kelepçe ile kilit arasındaki boş-

luğa itti. İleri geri oynatarak döndürmeye yetecek kadar derine indirdi. Duyulabilir bir ses çıkmadı ama bir tür mukavemet hissediyordu. Daha fazla döndüremeyince lavabonun altından bir pense buldu ve kalanı için penseyi kullandı. Sonra diğer tarafta çalışmaya koyuldu. İkisi de hallolup metal parçalar dönünce sertçe çekti.

Kilit açıldı.

Charlie nefesini tutarak kutuyu açtı.

Kutuda *Liber Noctem* yoktu. Sadece bir defterden koparıldığı için kenarları tırtıklı bir kâğıt vardı.

Charlie avucunu sertçe mermer tezgâha indirdi. *Sikeyim böyle işi.*

Şimdi ne yapacaktı?

Kutu herhalde bir tuzaktı. Bir hedef şaşırtmaca. Vince onu *Musibetler Kitabı*'nı arayanları oyalamak için bırakmıştı.

Charlie kâğıdı açıp da notun ona yazıldığını görünce şaşırdı.

Şarlata'n'a,

Bunu bulduysan işler iyice sarpa sardı demektir.

Çözüm, tüm umutlara veda et.

V

Charlie bir kupaya kahve doldurup mektupla birlikte kanepeye gitti. Kalbi deli gibi atıyordu. Vince'in el yazısını, aceleyle yazılmış iri harfleri görünce onunla konuşmak için büyük bir isteğe kapıldı. Ona bağışlamak için. O istediği müddetçe onu tanımak istediğine inandırmak için.

Çözüm, tüm umutlara veda et. Belki de öyle yapmalıydı. Belki de aptallık ediyordu.

Ama gözlerini tekrar yazılara çevirdi.

Çözüm, tüm umutlara veda et. Tüm umutlara veda etmek dememişti, gerçekten bunu öneriyor olsaydınız öyle yazardınız. Kelimelerde bir bilmece var gibiydi ama Charlie anlayamıyordu.

Gözlerini duvara dikerek kahvesini yudumladı.

Vince'i nerede bulabileceği konusunda öncekinden daha iyi bir fikri yoktu. Zihni aynı çıkmazlara varan tanıdık yollarda gezini-

yordu. Cep telefonundan aramayı denemişti. Ehliyetindeki adrese gidip Liam'la konuşmuştu. Patronunu arayıp işe gitmediğini ve kovulduğunu öğrenmişti.

Bir milyarderin torunu neden iğrenç otel odalarında tavanlardan kan temizlerdi ki? Ama belki de gölgesinin arkada bıraktığı pislikleri temizlemekten buna alışmıştı.

Belki de o boş otel odalarında olmaktan hoşlanıyordu, onun evlere gizlice girmekten hoşlandığı gibi.

O anda aklına başka bir şey geldi.

Vince bir defasında patronun karısının nasıl sinirlendiğiyle ilgili bir şey anlatmıştı, kocası onu hafta sonu için lüks bir otele götürmüş ama yeni temizlenmiş bir cinayet mahalli olduğu için odanın anahtarının kendisinde olduğunu söylememişti. Patron işyerindeki herkese *Muhtemelen oteldeki tüm odalardan çok daha temizdi demişti. Şikâyet etmesini gerektirecek bir şey yoktu.* Kadın aynı fikirde olmadığından patron bir hafta kanepede yatmıştı.

Vince boş bir otel odasına girmiş olabilirdi. Kimliğe ihtiyacı olmazdı. Kapıyı zorlamasına bile gerek yoktu.

Charlie telefonunu çıkardı, biraz uğraştıktan sonra Vince'in iş arkadaşlarından biri olan Craig'in telefon numarasını buldu. Günün birinde filmler için son derece gerçekçi makyajlar yapabilmek uğruna ceset temizleme işine giren genç adamdı bu.

Ondan aldığı son mesaj dört ay öncesine aitti: *Vince'in telefonu kapandı, benden bir saat sonra sebzeli lo mein ile evde olacağını haber vermemi istedi.*

Bu o kadar sıradan bir mesajdı ki Charlie gözlerini alamıyordu.

Kanepedeki cesedin, duvarlardaki kanların Vince'e ait olduğunu sandığı o korkunç anı düşündü. Onu Red'den önce bulması gerekiyordu.

Numarayı aradı. Craig telefonu açtı.

"Vince'in kız arkadaşıyım" dedi Charlie. "İş yerinde başı dertte olduğu için seni arıyorum."

"Vince iyi mi?" diye sordu Craig her zamanki sıcak tavrıyla. "Biz de Winnie'yle birden ortadan kaybolmasının hiç de Vince'e

göre olmadığını konuşuyorduk." Charlie, Craig ve Winnie'nin yaptıkları iş düşünüldüğünde son derece neşeli tipler olmasını hep tuhaf bulmuştu.

Patronları ise hiç de neşeli değildi.

"Gerçekten çok hasta" dedi Charlie bunun pek çok olasılığı içerdiğini düşünerek. "Biraz kendine gelince seni arayacak ama benden temizlediği odalardan biriyle ilgili bir şey sormamı istedi. Bir-iki hafta boş kalacak bir oda mı neymiş. Galiba saatini orada unutmuş."

"Chicopee'de mi?" Craig'in sesi biraz temkinli çıksa da henüz şüpheye kapılmamıştı.

"Evet" dedi Charlie. "Ama oda numarasını unutmuş, danışmaya sormak da istemiyor."

"Bir saniye." Craig'in sesindeki gerginlik yok olmuştu. Sonuçta Charlie otelin adını ya da adresini sormamıştı. Craig orayı bildiğini sanıyordu. "Burada 14B olduğu yazıyor."

"Teşekkürler" dedi Charlie. "Vince iyileşince seni arayacak."

"Kendine iyi bakmasını söyle" dedi Craig, sonra da telefonu kapattı.

Charlie telefonundaki arama motoruna "cinayet" ve "Chicopee" yazdı ve sonuçları en son haberlere göre sıraladı. Armory Drive'daki East Star Motel'de sekiz gün önce bir bıçaklama vakası meydana gelmişti.

Charlie zafer kutlaması için bir kaşık dolusu fıstık ezmesini ağzına tıktıktan sonra kurutma makinesinden kot pantolonunu çıkarmaya gitti.

East Star Motel iki sokağın birleştiği yerde, annesinin kaldığı yerden farklı olarak odalara dışarıdan girilen tek katlı bir binaydı. Ancak annesinin kaldığı otel uzun süreli konaklamalar için tasarlanmışken burası tam tersiydi. Odalar saatlik kiralanıyordu, tabelasında boş oda, Wi-Fi, renkli televizyon ve gizlilik vaat ediliyordu.

Charlie arabayı otoparka çekti. Corrolla park esnasında öksürür gibi tuhaf bir ses çıkardı. Sonra motor stop etti.

"Hayır" dedi Charlie arabaya sert bir tavır takındığını umarak. "Olamaz. Şimdi olmaz. Hadi. Hadi."

Ama arabanın tek yaptığı biraz ileri kaymak oldu, sonra yarısı park alanının içinde, yarısı dışarıda kalacak şekilde durdu.

Charlie iki eliyle birden direksiyona vurdu ama bu bir işe yaramadı. Kontaktaki anahtarı çevirmek de öyle.

Sonunda arabadan indi, çantasını omzuna attı, arabayı arkası dışarı taşmayacak kadar itti. Araba yamuk duruyor, iki park yerini birden kaplıyordu ama yapabileceği bir şey yoktu.

Hiç değilse stop etmeden önce onu otele kadar getirmişti.

Görünürde beyaz minibüs yoktu, bu da iyiye işaret değildi. Ama Vince dışarı çıkmış, hatta kendine yeni bir araç çalmış olabilirdi. 12B numaralı odadan televizyon sesi, 15B'den de iniltiler geliyordu. Charlie bakışlarını profesyonelce odaların kilitlerinde gezdirdi.

Kilitler dijitaldi ama öyle pahalı ve güvenli şeyler değillerdi. Kapı içeriden kilitlenmemiş olsaydı doğru yere indirilen bir tekmeyle kolayca açabilirdi.

14B'nin perdeleri kapalıydı. Charlie eli kapının tokmağında durakladı, daha saatler önce bir başka karanlık odaya girdiğini hatırladı. Adam'ın cesedini ve duvarlara kanla yazılmış tek kelimeyi hatırladı.

İstediği her ne kadar bu olsa da Vince'in gerçekten içeride olabileceği düşüncesi de duraklamasına neden olmuştu.

Remy Carver'ın Vince'e benzemeyebileceği ihtimaline hazırlıklı olmalıydı. Onunla oynamış olabilirdi. Rol yapıyor olabilirdi. Hatta Adeline'le ilişkisi olabilirdi ki bu berbat bir şeydi ama berbat ailelerde berbat şeyler yapılırdı.

Vince diye biri yoksa bunu kendi gözleriyle görmesi daha iyiydi. Cesedin açık tabuta konulduğu bir cenazeye gitmek gibi: Bazen sevdiğiniz birinin gerçekten öldüğünü kabul etmenin tek yolu buydu.

Big Y kartını kullanarak kapıyı açmayı denedi ama kilit bana mısın demedi. Arabasında kapının altından sokulan türden bükül-

müş bir tel vardı. Bunları kullanmak pek kolay değildi çünkü çömelip teli kapıyla yer arasındaki açıklıktan geçirmeniz gerekiyordu. İçeri girdikten sonra tel yukarı doğru bükülüyor, doğru açığı yakalarsanız telin ucundaki halka kapının koluna geçiyordu. Teli çektiğiniz zaman tokmak dönüyordu.

Charlie otoparka göz atarak teli almak üzere geri dönmeye hazırlanıyordu ki odaların birinden elinde buz kovasıyla bir kadın çıktı.

Kadının otomattan buzunu almasını beklerken odaya girmenin daha basit bir yolu olabilir mi diye düşündü.

Gölgesi. İlk defa gölgesini dışarı gönderdi. Kapıyla çerçeve arasındaki boşluktan içeri itti. Aynı anda iki farklı yeri birden görmeye başladı, gözlerinin arasına bir ağrı saplandı.

Gölge elinin kapı kolunu çevirecek kadar cisimleşmesi için konsantre olmaya çalıştı ama boşluğu tutuyor gibiydi. Bir yanı odasına dönen kadının, hafiften çiselemeye başlayan yağmurun farkındaydı. Diğer yanı karanlıkta kapıyı açmaya çalışıyordu.

Gölgesine enerji göndermeyi denedi. Doğru yaptığından emin değildi, sonunda eli bir an cisimleşti ve kapının kolu döndü.

Gölgesi hızla bedenine geri döndü, bu öyle yoğun ve tuhaf bir histi ki Charlie ürpertiler içinde duvara yaslanmak zorunda kaldı. Sanki her yerine pervaneler konmuş, sonra da bedeninin içine işlemişlerdi.

Ayrıca önünde uzanan olasılıkları, yapabileceği bir sürü şeyi, girebileceği yerleri düşündükçe iyice afallamıştı.

Kendini toplamak için derin bir nefes aldı, kapıyı itip ardına kadar açtı.

Işığı açınca çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Gri desenli halıda kocaman bir kan lekesi vardı. Bir müddet olduğu yerde kaldı, başı dönüyordu, panik duygusunu bastırmaya çalışıyor, kendine bunun sadece bir leke, hem de eski bir leke olduğunu söyleyip duruyordu. Leke ovalanmaktan halıya iyice yayılmıştı.

Odanın kiraya verilmesinin nedeni buydu. Yeni bir halıya ihtiyaç vardı.

Charlie çarpmamasına dikkat ederek kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Duvarlara, ucuz görünümlü sunta dolabın üstüne fotoğraflar bantlanmıştı. Odanın ortasındaki çarşafsız yatağın üstü giysilerle doluydu. Pencerenin panjurlarına bantla çöp torbaları yapıştırılmıştı, kapırun yanında da rulo haline getirilmiş bir havlu duruyordu, herhalde Vince odadayken dışarı ışık sızmasını önlemek için bu havluyu kullanıyordu.

Banyonun yanındaki sandalyenin üstüne Williamson's Clothier'dan alınma giysilerin yırtılmış ambalajları saçılmıştı, bir ayakkabı kutusu, ağır bir ahşap askı ve pahalı takım elbiselerin konulduğu şu fermuarlı taşıma torbalarından vardı.

Odaya girince komodinin üstündeki lambanın düşüp kırılmış olduğunu fark etti. Yatak da ağır bir şey tarafından itilmiş gibi hafifçe yamuk duruyordu. Yatağın diğer tarafında da yere devrilmiş bir sandalye buldu.

Boğuşma yaşanmış gibiydi. Otoparkta minibüsün olmaması Vince'in saldırganlardan kaçtığının kanıtı mıydı? Yoksa Salt hem Vince'i, hem de minibüsü mü almıştı?

Charlie güçbela duvara döndü. Aziz'in duvara bantlanmış fotoğraflarına baktı, bir sokağın köşesinde dururken, Kabala'dan Malik'le konuşurken. Fotoğrafların birinde şövalye gibi siyah bir zırh giymişti.

Fotoğrafların altında iki yıl önceki bir haberin çıktısı yer alıyordu: *Gölge Hırsızlığı Zanlısı Hakkındaki Tüm Suçlamalar Düşürüldü, Mağdurlar Öfkeli*. Fotoğraf internetten basıldığı için küçük ve bulanıktı ama Charlie onu hemen tanıdı. Aziz'in adı Stephen Vorman'dı.

Ama Aziz ve Red arasındaki bağlantıyı hâlâ anlayamıyordu, tabii Stephen'ın bağlandığı musibet Red değilse. Ama Stephen, Charlie'den Red'e bir mesaj iletmesini istediğine göre böyle bir şey olamazdı. Bunu anlayamamak onu rahatsız ediyordu. Vince'i tanısaydı gölgesini de tanıyor olurdu.

Komodinin üstünde bir defter buldu, yırtılmış sayfalardan geriye kalan kâğıt parçaları spirallere sıkışmıştı.

Banyoda bir tarak ve pomat buldu.

Tuvaletin yanındaki çöp kovasında zamlarla yapıştırılmış, içinde kil olan bir kutu, üstüne siyah boya bulaşmış bir köpük bardak, bir tırnak cilası ve içlerinde reçine olan iki plastik kutu vardı.

Belli ki Vince bir şeyin kalıbını çıkarıyordu ama neyin? Kutuyu ters çevirince karemsi göçükleri fark etti.

Deferi alıp yatağa gitti. Çantasını arayıp bir kurşun kalem buldu, eski numaraya başvurarak yazıların izini ortaya çıkarmak için kalemin ucunu hafifçe sayfada gezdirdi.

Char,

Sana nasıl veda edeceğimi bilmiyorum.

Charlie hayalet mektuba bakarak uzun müddet yatağın üstünde oturdu.

O neler olduğunu anlayamazken Vince kendi planını uyguluyordu. Ayrıca yazdıklarına bakılırsa nasıl sonuçlanacağı hakkında pek de iyimser değildi. Charlie'nin düşünmeye ihtiyacı vardı.

Paul Ecco kitabın bir sayfasını eline geçirmişti. Onu *birinden* almıştı.

Knight da kitabı görmüştü ama *Musibetler Kitabı*'nı üne kavuşturan ritüeli bulamamıştı. Red'in gerçekleştirmeyi umut ettiği ritüeli.

Belki de Knight o kısmı gözden kaçırmıştı. Sonuçta müzayedede evinde kitabı hızlıca gözden geçirirken içinde önemli bir şey olmadığına kanaat getirecek kadar vaktiniz olmazdı. Charlie şimdiye dek kolayca görülmeyen pek çok gizli şey görmüştü. Sanat eserlerine yazılmış minik kelimeler. Isıyla ortaya çıkan limon suyu baskısı. Bir o kadar iyi saklanmış olan anahtar olmadan çözülmesi imkânsız şifreler. Gölge büyücülerinin birbirleri için oluşturdukları bulmacalar.

Ama Knight birinin ayağını kaydıracak güce sahip olduğunu söylemişti ve Charlie'nin o kişinin Salt olduğuna inanmak için pek çok nedeni vardı. Yani bir şeyler olmalıydı.

Knight Singh'in kitabını getirip elini deri kapakta gezdirdi, sonra sayfaları karıştırarak Salt'ın adını aradı. Musibetlerle, ölümsüzlükle ya da hayat nefesiyle ilgili herhangi bir şey.

Hiçbir şey bulamadı. Kitabı okuyan Raven da hiçbir şey bulamadığını söylemişti.

Charlie kitabı tekrar, bu kez daha dikkatli gözden geçirdi. Birbirine yapıştırılmış sayfa var mı diye her sayfanın kalınlığını tek tek kontrol etti. İçine bir şey sokulmuş mu diye kitabın sırtını gözden geçirdi. Sonra cilde yapıştırılan ön ve arka sayfaları kontrol etti, parmak uçlarını gezdirerek herhangi bir pürüz var mı diye baktı. Arka iç kapağın bir kenarında tutkal izleri buldu, sanki kâğıt yerinden çıkarılıp yeniden yapıştırılmıştı. Anahtarlığına takılı bıçağı alarak kenardan kazımaya çalıştı. Bıçağı dikişin içine kaydırıp kenarı yukarı kaldırarak deriyi yerinden çıkardı. Cildin altında tanımadığı bir el yazısıyla yazılmış kâğıtlar vardı:

Anlaşılan uykudaki bir gölgeyi yaşayan bir insandan ayırmanın çeşitli yolları var. Remy, Red'in bir bıçağın gölgesini eline alıp savurmasını sağlayabiliyor. (İlginçtir ki bıçak gölgesini kahçı olarak kaybetti ve ertesi sabah bıçağın üstünde daha fazla araştırma gerektiren pas lekeleri buldum.) Remy bir gölge büyücüsü olarak parmaklarıyla kesme hareketi yaparken bu "makasları" gölge ve kişi arasındaki bağı kesmek için kullanabiliyor. Ben de oniks bıçağı kullanarak bir gölgeyi kesip çıkarabilirdim.

Tüm bu yöntemler bir cesedin gölgesini ayırmak için de kullanılabilir ancak bu gölge doku ve ağırlık açısından çok daha farklıdır. Bu da daha fazla araştırma yapmayı gerektirmektedir.

Bunları Salt yazmış olmalıydı. Tam olarak bir itiraf sayılmazdı ama yine de delil niteliğindeydi.

Sonraki sayfa daha da kötüydü.

Gölgesini canlandırmak için yeterli bir travma olabileceğini düşünerek bileğini birkaç kez kestim, ne var ki üzerinde yapılan değişikliklere rağmen o da diğerleri gibi öldü.

Gerçekten çok kötüydü. Charlie bunların mahkemede kabul edilip edilmeyeceğinden emin değildi ama dedektifleri delil aramaya itecekti ve aradıklarını bulacakları da hemen hemen kesindi.

Bu da Salt'ın kamuoyu nezdinde mahvolmasına neden olacaktı. Diğer gölge büyücülerini hedef aldığı için Kabala'nın yapacaklarından söz etmeye bile gerek yoktu.

Üçüncü sayfa Red hakkındaydı.

Remy benden gizli deneyler yapıyor. Gölgesini serbest bırakıyor. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, gölgesinin ona geri dönmesini nasıl sağladığını da bilmiyorum ama dönüyor.

Onu çok fazla kanla mı besliyor? Eğer öyleyse, ne kadar kanla? Bunu ne zamandır yapıyor? Bundan sonra çok dikkat edeceğim.

Bilmem gereken bir şey daha var, gölgesini kontrol ediyor mu? Etmiyorsa bu Red'in kendine ait bir bilinci olduğu anlamına mı geliyor? Cogito, ergo sum? Öyleyse bilinçli hale gelmek için Remy'den ne çaldı?

Sonra son sayfa geliyordu.

Bir hata yaptım, düzeltebileceğimi umduğum bir hata. Red'e sahip olamazsam onu öldürmek zorunda kalacağım.

Salt o belgelerin Knight Singh'de olduğunu bilseydi kesinlikle Knight'ı öldürmeye çalışırdı. Adam'ın para aldığı ve Balthazar'dan sakladığı müşteri Salt olsa gerekti.

Şimdi Charlie'nin eline bir koz geçmişti, tabii onunla ne yapacağını bulabilirse. Yapbozu zamanında çözebilirse.

Ne de olsa dolandırıcılık gerçeği ortaya çıkarmak demekti. Aslında gerçeği çarpıtmak demekti ama önce ortaya çıkarmak gerekiyordu. Tarot, Posey için neyse bu da Charlie için bir bakıma oydu, kendinden daha büyük bir şeye duyduğu inanç. Posey kartlarını nasıl düzgün sıralar halinde diziyorsa Charlie de oyunlarını öyle planlayabilirdi. Ama sonunda doğaçlamaya teslim olmak ve içgüdülerine güvenmek zorunda kaldı.

Salt'ın evinde, halının üstünde yattığı anı hatırladı, birkaç adım ötede gizli bir oda ve bir kasa vardı. Salt'ın asla bulunmaması gerekenler de dahil tüm değerli eşyalarını sakladığı yer orasıydı. Oraya girmesi gerekiyordu.

Vince geri dönerse diye defterin arkasından kopardığı bir kâğıda kendi kalemıyla bir not yazdı.

Bana göndermediğin mektubu buldum. Bunu bulursan beni ara. Sakın bir aptallık yapma.

Sevgiler, Char

Charlie notu yatağın üstüne bıraktı. Sonra ışıkları söndürdü, kapıyı yavaşça kapatıp başını öne eğerek otoparkta yürümeye koyuldu.

29 GEÇMİŞ

Vince barda oturuyordu, etrafındaki insan kalabalığına, ter ve yerdeki girintilerde birikmiş şuruplu içkilerin çürük kokusuna karşı tüm duygularıyla tetikteydi. Müziğin sesi konuşmaya engel teşkil edecek kadar yüksekti ama sağında oturan adam bağırarak bir başka adama su altında ev inşa edilen bir oyunu anlatmaya çalışıyordu.

Bütün amaç bu diye bağıırıyordu adam. Hayatta kalmak. Kendine bir üs kuruyorsun. Güncellemeyi çıkardıklarında ve köpek balıkları geldiğinde hazır olman gerek.

Salt'ın evinden ayrılalı bir buçuk ay olmuştu, uzak kaldığı her gün hem evden daha çok nefret ediyor hem de orayı özliyordu. Hiçbir zaman yuvası olmamış bir yer için hasret çekiyordu. Ve en çok önem verdiği ve kaybettiği tek kişi için.

En zoru da düşünmek için çok fazla vakti olmasıydı. Kendi kararlarını vermek zorunda olmak. Hayatta olmaması gerektiği halde hayatta olmanın verdiği suçluluk duygusuyla boğuşmak. Vince hayatını gününbirlik yaşamaya, fazla ileriye düşünmemeye ve asla geriye bakmamaya alışkındı.

İşte buradayız, bir teknede.

İşte buradayız, bir bıçakla.

İşte buradayız, gece yarısı bir finans müdürünün yatak odasında.

Şimdi ise hayatta kalmak için planlar yapmak zorundaydı. Elinde ihtiyarı alt etmek için kullanabileceği bir şey vardı ama onu tek başına kullanamazdı. En iyisi onu Knight Singh'e vermektir,

Knight'ın çok sayıda bağlantısı vardı ve Salt'tan nefret ediyordu. Bu şey omzuna astığı çantadaydı ve Vince'in en çok istediği şey ondan kurtulmaktı.

Belki de sürekli arkasını kollamadığı bir geleceği olabilirdi. Bunu düşününce içini bir suçluluk duygusu kapladı.

Sorun şu ki Vince işleri organize etmeye alışkın değildi. O hep uygulama kısmıyla ilgilenmişti.

"Bir tane daha?" dedi barmen.

Vince böyle bir yerde ne sipariş edebileceğini bilmediğinden balkabağı birası içmeye ikna olmuştu. Adeline "canlanmak" için votkalı şampanya içerdi. Salt ise telaffuzunu kesin katledeceği ve nakit rezervlerine derinlemesine girecek bir yerde bir single malt söylerdi.

Remy hep herkes ne içiyorsa onu içerdi. Ama Vince artık Remy gibi davranmak zorunda değildi.

Balkabağı birası hiç değilse ucuzdu. Ne yazık ki Vince'e göre tek artısı da buydu. "Sanırım başka bir şey alacağım."

Barmen ellerindeki içkileri sayarken Vince rastgele birini seçti, o anda içeri iki gölge büyücüsünün girdiğini gördü. Göz ucuyla birbirlerinden ayrıldıklarını, gözleriyle barı tarayarak Vince'in verdiği tarife uyan birini aradıklarını gördü. Gölgelelerini uykudaymış gibi göstererek dikkat çekmemeye çalışsalar da Vince onları hemen fark etmişti. Değişik bir enerjileri vardı, kömürün altına gizlenmiş sıcak közlerden sızan duman gibi karanlık girdaplar halinde yükselen bir enerji.

Knight Singh onunla yalnız buluşacağına söz vermişti. Yalan söylemişti. Bu da büyük ihtimalle Vince'in tuzağa düştüğü anlamına geliyordu.

Burayı kalabalık olduğu için seçmişti, şimdi buna memnundu. İçeride ondan başka gölgesi olmayan fazla kişi olamazdı, tabii eğer varsa. Ama bardaki kalabalığın bir parçası olarak kaldığı müddetçe gölgesinin yokluğu belli olmazdı.

Vince kendini Knight'a tarif ederken sadece "kırmızı bir atkı takacağını" söylediğine seviniyordu, atkı hâlâ çantasındaydı, takılmayı bekliyordu.

Yanında duran kadına döndü. Biriyle sohbet ederse gölge büyücülerine onu gözden kaçırmaları için bir neden daha vermiş olacaktı. Kadın onun yaşlarındaydı, barın sıcaklığında yanakları al al olmuştu. Kadın onu özellikle görmezden gelen barmene eliyle işaret etti. Simsiyah saçları sırtına dökülüyor, bok böceklerinden oluşan dövmesi boynunu bir yaka gibi sarıyordu.

Gölge büyücülerinden biri barın bir ucunda, girişe yakın bir yere konuşlanmıştı, diğeri ise boş bir masanın önünde duruyordu. Knight yolda olmalıydı.

Vince elini kaldırdı ve nasılsa barmenin dikkatini çekmeyi başardı.

"Sanırım hanımefendi bir içki istiyor" dedi.

Kadın ona anlaşılması güç bir bakış attı.

"Cin tonik" dedi. "En ucuzundan olsun, üç limonlu."

Barmen, Vince'e döndü, Vince o zaman ikinci birasının yarısını içmiş olduğunu fark etti. İçtiğini hatırlamıyordu. Tadını sevip sevmediğini bile hatırlamıyordu.

"Bourbon. Sek" dedi, bunu bir filmde falan hatırlıyordu. Viski gelince "sek" in buzsuz anlamına geldiğini öğrendi.

"Genelde berbat içkiler sipariş etmem" dedi kadın kadehinin kenarına ilıştırılan suyu çekilmiş, hafif kararmış limonlardan ilkinin sıkarken.

"Öyleyse bu özel bir gece" dedi Vince.

Kadın gülümsedi. Bir an için. Vince birden onu tanıdığına dair korkunç bir hisse kapıldı. Nerede ve hangi koşullar altında olduğunu bilmiyordu ama daha önce karşılaşmışlardı.

Kalabalık bara yığılınca destek almak için bir elini bara dayadı. "Buralı mısın?" Pek zekice bir soru sayılmazdı ama belki kadının vereceği cevap onu nereden tanıdığını hatırlamasına yardımcı olurdu.

Kadın siyah saçlarını geriye atıp içkisinden koca bir yudum alırken diğer tarafındaki bir adam tarafından sıkıştırıldığı için bar taburesinden düşmemeye çalışıyordu. "Evet, buralıyım. Ama senin buralı olmadığına bahse girerim."

Vince başını sallayarak hikâyesini kadının yönlendirmesine göre şekillendirdi. "Geleli daha birkaç ay oldu."

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Okul mu?"

Vince pozisyonunu değiştirip kadınla kalabalığın arasına girecek şekilde konuşlandı. Karşılığında da sırtına bir dirsek yedi. "Değişiklik aradığım için."

"Buralarda kuşkonmaz boldur." Kadın, Vince'in şaşırdığını görünce güldü. "O kadar boldur ki ona Hadley otu derler. Festivali bile var. Bir de üç farklı türde kuşkonmaz dondurması. Aradığın bu türden heyecanlar mı?"

"Üstesinden gelebilirim gibi görünüyor." İşin tuhafı kasabalarda gördükleri göz önünde bulundurulursa buralı olmadığı doğru da olabilirdi.

"Galiba bir okçuluk okulu var. Bir de kılıç kullanmayı öğrenebileceğin bir yer." Kadının dili hafifçe dolandığı için Vince yüzünün içkiden mi yoksa sıcaktan mı kızardığını merak ediyordu.

"Bakarsın bir ejderha öldürmek isterim."

Kadının tırnaklarının ucu çentik çentikti, tırnaklarını yemekten ojeleri soyulmuştu. "Ya sen?"

Vince içeriye hızlıca bir göz atınca Knight Singh'in geldiğini gördü. Barın bir ucundaki masada oturuyordu. Knight'ın adamlarını Vince'i görünce çıkış yollarını kesebilecekleri stratejik noktalara konuşlanmıştı. Vince beş kişi saydı.

Kesin tuzaktı. Vince kalabalığın onu itmeye çalıştığı yangın kapısına doğru baktı.

"Ejderha öldürmek mi?" dedi Vince. "Ben hiçbir şey öldürmek istemem."

Barmen yanından geçerken kadının önüne bir fiş bıraktı, galiba Vince'e bir içki daha ister mi diye soracaktı.

Kadın fişi kaldırıp barmene baktı. "Bu nedir?"

Barmen omuz silkti. "Hesabın."

"Belki bir içki daha içeceğim" dedi kadın boğuk bir sesle.

"Öyleyse içtiğinin parasını öde." Barmen küstahça gülümsedi, barda onun kurallarının geçerli olduğunu farkındaydı.

Kadın, barmene doğru eğildi, sesi içkilerini bekleyen insanların duyabileceği kadar yüksek çıkıyordu. "İki saattir içkileri eksik doldurmanı, eksik para üstü vermeni, limon suyunu sulandırarak kullanmanı ve tezgâhtaki artıkları doğruca buz kovaşına sıyırmayı izliyorum" dedi çantasından bir avuç bozukluk çıkararak. "Barmen cehenneminde yanacaksın."

"Sen sarhoşsun" diye diklendi barmen.

"Sarhoşsam da sana rağmen olmuşumdur." Çeyreklikleri ve onlukları sayarak borcunu ödedi, çantasının dibinde bulabildiği bozuklukları da tezgâha bıraktı.

Vince'e döndü, gözlerindeki ateş sönmemişti. "Basit biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Remy'nin olmaktan korktuğu her şey olduğunu düşünüyordu. "Bence sen bir fedaisin" dedi gülümseyerek.

Kadın uzun uzun yüzüne baktı. "Benimle dışarı gelsene" dedi. "Burası çok sıcak."

Vince kararsızdı. Kadınlı giderse Knight ve adamlarının onu fark etmesi zorlaşacaktı. Kadının yanında yürürken gölgesinin olmadığı kolayca gözden kaçabilirdi.

Ama bir yandan da Knight'ın oraya tuzağa düşürülmeyi bekleyerek gelip gelmediğini merak ediyordu. Gölge büyücüsü Vince'e tuzak kurmaya değil de önlem almaya çalışıyorsa durum hâlâ düzeltilebilirdi.

Ama istediği kadınlı dışarı çıkmaktı.

Cüzdanını çıkarıp tezgâha birkaç banknot fırlattı.

Kadın onu elinden tutup kapıya doğru götürmeye başladı.

Vince kendinden emin yürüyen kadının sallanan kalçalarını izliyordu. Kadın herkesin açılıp ona yol vermesini bekliyormuş gibi kararlı adımlarla kapıya doğru yürüyordu. Ve şaşırtıcı şekilde herkes açılıp yol veriyordu. "Adım Vince" dedi kadına.

Ama kadın Knight Singh'e bakıyordu, onu tanıdığı yüzünden belliydi. Sonra bakışlarını Vince'e kaydırđı. "Charlie" dedi kendini işaret ederek. "Charlie Hall."

Vince beş gölge büyücüsü saymıştı ama bu Knight'ın gölge

büyücüsü olmayan insanları işe almadığı anlamına gelmiyordu.

Charlie gibi insanları.

Kadın onu barın arkasına götürüp böğrüne bir bıçak saplayabilirdi. Şanslıysa Knight Singh'in adamları onu o zaman yakalayıp Salt'a geri satardı. Şansı yaver gitmezse kadın aldığı emri uygulayıp işini bitirirdi.

Soğuk hava yüzüne çarpınca Vince birden riskleri umursamamaya başladı. Kadından *hoşlanmıştı*. Kaba, komik ve olay çıkarmaya hevesli olması hoşuna gitmişti.

Kadının ona ya da eski hayatındaki herhangi birine benzemesi hoşuna gitmişti.

Kadından çok hoşlandığı için şüphelerine rağmen peşinden sokağın derinliklerine doğru yürüdü. Kadın binanın tuğla duvarının önünde durup meydan okur gibi bakınca onu duvara yaslayıp öptü.

Kadının dudakları çatlamıştı. Vince parfümünün kokusunu alabiliyordu, dumansı, gül kokulu bir parfümdü. Ağzından cin tadı geliyordu.

Knight Singh'in cehenneme kadar yolu vardı. Takası başka zaman da yapabilirlerdi.

Geri çekilerek kadına baktı. Parmağını köprücük kemiklerindeki bok böceklerinde gezdirdi. "Bir yerlere gitmek ister misin?" diye fısıldadı saçlarına doğru, gerçi nereye gidebileceklerini bilmiyordu. Dün gece bir minibüste kalmıştı. Tek bildiği kadını istediği.

"Burası iyi" diye fısıldadı kadın usulca, elini kemerine attı.

Kadının ondan gerçekten hoşlandığından emin değildi. Belki de sadece içmek için bara gelmesine neden olan dertlerini unutmak istiyordu. Ona dertlerini unutturabilirdi.

Kadının sıcak soluğuna konsantre oldu.

Onu kucağına aldığı anda kalçalarının yumuşaklığına.

Avucunu sıyıran tuğlaya.

Geçmişini düşünmeye cesaret edemedi, geleceği de düşünemezdi. Sadece kadını düşünmek istiyordu.

30

SEN, BURAYA GİREN

Charlie cumartesi akşamı annesinin steysin arabasını Salt'ın evinden kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğü kadar uzağa park etti. Alnını direksiyona dayayıp derin bir nefes aldı.

Sonra yan koltuktaki kardeşine döndü. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Posey yüzünü buruşturdu. "Sen de. Ben en azından bir şey elde etmiş oluyorum. Senin ne çıkarın var anlamadım."

"Önleyici taarruz" dedi Charlie.

Salt'ın en kötü tehditlerini bile yerine getirebilecek kapasitede olduğunu biliyordu. Bu işi gerektiği gibi yapmazsa başka şansı olmayabilirdi.

Charlie arabadan indi. "İyi geceler" dedi arabanın kapısına yaslanarak.

Posey sırttı. "Yesin seni cüceler."

Charlie omzuna astığı sırt çantasıyla yolun kenarından yürümeye başladı. Salt'ın masallardaki şatolara benzeyen evine yaklaştıkça eskiden oraya gittiği zamanı, ormanda koşarken kapıldığı paniği daha net hatırlıyordu. Eve girerlerken Rand'in takındığı ukala tavırları. Midesinin bulanışını.

İşe bakın ki şimdi, yıllar sonra, o evdeki bir partiye katılmak üzereydi. Kaba kumaştan beyaz bir gömlek, siyah renkte ucuz bir pantolon ve yelek giymişti, tıpkı bir garson gibi görünüyordu. Rand'in onunla gurur duyacağını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Cuma gününü hazırlık yaparak geçirmişti. Peruk koleksiyonunu

bir kenara bırakarak alışveriş merkezine gitmiş, kuaförlük kursunu yeni bitirmiş birine saçlarını küt kestirmişti. Saçlar ensesini kaşındırırsa da kesinlikle farklı görünüyordu. Ayrıca morluklarını kapatmak için yine cadılar bayramı makyajı yapmış ve ihtiyaç duyacağını düşündüğü tüm malzemeleri çantasına doldurmuştu. Yüzündeki şişlik biraz inmişti, kaburgasının iyileştiğinden de neredeyse emindi.

İyi gidiyordu.

Rolüne bürünmeye çalıştı, kabul ettiğine şimdiden pişman olduğu bir işe geç kalmış, kızgın ve düşük maaşlı bir çalışan. O kadar da zor değildi.

Açık bahçe kapısından girerken –kapının üzerinde elektrikli tele benzeyen bir şey bulunan bir çite bağlı olduğu gözünden kaçmadı– malikâneyi görmekten rahatsız olmayacağına kendini neredeyse ikna etmişti. Malikâne görününce kusmamak için kendini zor tuttu.

Gri taştan inşa edilmiş ve sonbahar havasında açık kırmızı ve altın sarısı renklere bürünmüş sarmaşıkların bürüdüğü malikâne uzakta belirmişti. Bronzdan yapılmış, bakır pası çizgili çörtenler çatının üzerine çömelmiş, yaklaşmakta olan Charlie'yi izliyordu. Charlie malikâneye baktıkça anıları da netleşiyordu, bu yüzden gözlerini çimenlere çevirerek yürümeye devam etti.

Koş. Kaçmak zorundasın. Konaktakiler peşimde.

Charlie sezgilerine, tersliklere ayarlanmış o içsel antene güvenmesi gerektiğini bilecek kadar çok işte çalışmıştı. Gözden kaçırdığı bir şey vardı, sanki noktalara çok yakından bakıyordu, bir adım geri çekilebilse başka bir desen görecekti. Bu his yakalanmasını daha önce de engellemişti. Bazen havadaki değişimi fark eder ve bir dolandırıcılıktan vazgeçmeniz gerektiğini anlardınız.

Ama şimdiden ne kadar yanlış gelirse gelsin bu işi sonuna kadar götürecekti.

Charlie eve yaklaşırken bir uşak düşünceli bir tavırla onu izliyordu. Charlie ona cumartesileri çalışan birinin bir diğerine yaptığı gibi sıkıntıyla başını salladı. Bu adamın Charlie'yi personelden biri sanmasına yetmiş gibiydi, artık onu izlemiyordu.

Charlie arka tarafta mutfağı buldu. Partiyle ilgilenen birini bulana dek dolaşıp durmuştu. Yemek servisine bakanlardan birinin José olduğu ortaya çıktı.

José kapıyı onun için açık bırakmıştı.

İçeride soğuk karidesleri, marul yaprakları ve kremalı sosa benzeyen bir şeyle doldurulmuş gümüş tabaklara yerleştiriyorlardı. Üzerine bir cesedin yatırılabilceği büyüklükte mermer bir tezgâha yerleştirilmiş portatif bir fritözde risotto topları kızartılıyordu.

Charlie bu düşünceyi kafasından attı.

Birden fazla tedarikçinin ve serbest çalışan garsonun olduğu böyle bir partide göze batmamak kolaydı. José'nin yemeklerinin yanı sıra havyar büfesi, suşi büfesi ya da insan kurban etme büfesi gibi spesiyaliteler de vardı. Charlie bunların arasında kaybolabileceğini umuyordu.

Koridora adımını atmıştı ki biri arkasından seslendi.

"Geç kaldın" dedi kıvrıcık sarı saçlı bir kadın, elinde kâğıtlar vardı ve telaşlı görünüyordu. Herhalde organizasyon koordinatörüydü.

Charlie ifadesiz bir yüz takınmaya çalışarak kadına döndü. "Özür dilerim. İşe başlamadan önce tuvaleti arıyordum da."

"Vaktimiz yok. Eşyalarını bırak da şu mezeleri götür." Charlie sırt çantasını daha sonra kolayca alabileceği bir masanın altına itip metal tepsiyi aldı.

Karşıda jambonları gül şekline getirmekte olan José'yi gördü. José ona göz kırptı.

Soğuk sonbahar havasından kalabalık salonlara girince sıcaktan yanakları yanmaya başlayan Charlie, Lionel Salt'ın malikânesinde dolaşmaya başladı. Küflü peynir ve ceviz şekerlemesiyle süslenmiş yeşillikleri eli boş gördüğü herkese ikram ederken evi yeniden incelemek ve Vince'i görmeye çalışmak için fırsat bulmuş oldu.

Odalardan geçerken kapıldığı aşinalık ve korku karışımı hissin verdiği huzursuzlukla dişlerini sıkıyordu. Yüzüne küçük bir gülümseme oturmuştu, kimsenin gözlerine bakmıyordu. Balthazar

onu müşterilerle doğrudan temas kurmaktan korumuştı ama bir şeyler çalmak bazen insanları kandırmak anlamına geliyordu, yani daha önce hiçbir tekinsizin onunla karşılaşmadığı söylenemezdi. Kimse onu tanımasın diye dua ediyordu.

Girişe yakın bir yerdeki galeri benzeri bir salondan geçerken cam bir muhafazanın içinde sergilenen antika kitapları gördü. Kitapların yanındaki oymalı levhada "Lionel Salt Kütüphanesi tüm gölge büyücülerine açık olacak ve gizli bilgilerin paylaşılabileceği bir alan açacaktır" yazıyordu. Charlie'nin hatırladığı hayvan başları asılı oldukları yerden aşağı bakıyor, cam gözleri, cıvalı boynuzları ve sivri dişleri ışıpta parlıyordu.

Salt'ınki gibi koleksiyonlar genelde gizli bir yerde tutulurdu, bu yüzden koleksiyona göz atma imkânı tekinsizlerin, özellikle de genç olanların, ağzını sulandırmış olmalıydı.

Büyülü sırlar hursızı olan Charlie pek çok çiçeği dölleyen bir arıdan farksızdı. Gölge büyücülerinin eski bir kitabı hatmedip işe yarayacağını düşündükleri deneyleri ve teknikleri not aldıktan sonra orijinal kopyayı saklamalarının tek nedeni, öğrendiklerinin kendilerine özel kalmasını garanti altına almaktı. Charlie bir kere sinde bir adamın elindeki kitabı çalmayı başaramamıştı çünkü oraya vardığında adamın eline geçirdiği her kitabı, işine yarayacak bilgileri kopyaladıktan sonra yaktığını öğrenmişti. Adam aklına gelince hâlâ sinirlendiği oluyordu.

Bir kütüphane kurmak Salt'ı son derece popüler hale getirirdi. Sırlarını paylaşmaya hazır olduğunu gösterirdi. Ruhunun ne kadar cömert olduğunu.

Belki de sırları o kadar önemli ve korkunçtu ki böyle bir koleksiyona sahip olmak onun için bir şey ifade etmiyordu. Her iki durumda da yerel gölge büyücülerini Kabala'ya katılmasının çok geciktiğine ikna etmekte zorluk çekmeyecekti. Nüfuzu da peşinden sürüklediği dehşet de artacaktı.

Charlie gözlerini gölgesine çevirdi, sonra yine başka tarafa baktı.

Koridorun sonuna yağlıboya bir tablo asılmıştı, tabloda bir koltuğa uzanmış siyah saçlı bir kadın vardı, kadının başındaki taç el-

maslarla süslenmişti. Elbisesinin önü aralanmıştı ve belden aşağısı çıplaktı. Kayışlarla bağlanmış bir aygır kadının üzerinde asılı duruyordu. Charlie kaşlarını çatarak tabloya baktıktan sonra etrafa bir göz attı. Rahatsız edici tek tablo bu değildi. Bir kapının yanında kendi atları tarafından parçalanmış bir Roma kralının resmi asılıydı. Bir apliğin altında çürümekte olan bir geyik yavrusunu gösteren bir çizim gördü. Salt'ın evinin daha ürkütücü olmaya çok ihtiyacı varmış gibi.

Charlie aslan oymalarıyla süslenmiş büyük ve görkemli merdivenlerin yanından geçti, kemerli bir kapıdan bir salona girdi. İçeride iki barmen üstü kalay kaplı ahşap bir barın arkasında içki dolduruyordu. Küçük bir grup içki almak için bekliyordu. Gangsterler akademisyenlerle yan yana duruyor, sanatçılar mistiklerle sohbet ediyordu. Gölge büyüsü yeni bir bilim dalıydı, uygulayıcıları da arkalarında pelerin şeklinde dalgalanan ya da yılan gibi bedenlerine dolanan gölgeler kadar açtı. Diğer gölgeler gümüş bir kordonun ucunda, pencereden bakmaya ya da içki almaya giden sahiplerinin biraz gerisinde süzülüyordu.

Hatta gölgelerden biri Charlie'nin elindeki tepsiye doğru yükselip kaşla göz arasında bir frenk salatası kaptı. Charlie irkilerek durdu, tepsiyi elinden düşürecek gibi olunca küfretmemek için kendini zor tuttu.

Odanın diğer ucundan bir kahkaha duydu.

Demek şakaydı. Bu ona ne kadar gergin de olsa, şüpheleri ne kadar korkunç da olsa, orada bulunan tekinsizlerin çoğu için bunun bir parti olduğunu hatırlattı.

Öfkesini güçlükle bastırarak büyük salonun ik kat yüksekliğindeki tavanına ve pencerelerle dolu duvarlarına baktı.

Dört devasa kanepeden birinin yanında duran Salt'ı gördü, smokin giymişti, birkaç yaşlıca gölge büyücüsüne bir şeyler anlatıyordu. Adeline siyah, zarif elbisesiyle içinde yeşilli mavili alevlerin oynadığı kireçtaşından yapılmış şöminenin yanında duruyordu. Şöminenin üstüne devasa bir orman resmi asılmıştı. Resmin, ağzlarının yerinde koyu kırmızı çizgiler olan, gri gövdeleri orman

zeminindeki eğreltiotlarına karışmış gölgelerle dolu olduğunu ancak dikkatli bakınca fark ediyordunuz.

İki Kabala üyesi daha oradaydı. Bellamy bir köşede duruyordu, Malik ise son derece haşmetli görünüyordu. Saçları başının iki yanından kafatasına yapışık olacak şekilde örülüp parlak sarı ip-liklerle sarılmıştı, gölgesi belinden bir kuşak gibi sarkıyordu.

Hayvan maskeleri takmış üç müzisyen klasik müzik çalıyordu. Keman çalan bir baykuş. Çello çalan bir tilki. Viyola çalan bir ayı. Pencereleden alçak lambalarla aydınlatılmış bahçedeki yüzü örtülü mermer heykeller görünüyordu.

Böyle bir yerde büyümek acaba nasıl bir şeydi? Bunca zenginliğin içinde? Akıl almaz ahlaksızlıklarla beslenmek zorunda kalarak?

Charlie turunu tamamladıktan sonra mutfağa gitmek için bahanesi olsun diye kalan ordövrleri yedi. Silinip yeniden doldurulsun diye gümüş tepsiyi mermer tezgâha bıraktıktan sonra fırsattan yararlanıp sırt çantasını aldı. Doğruca kütüphanenin yolunu tuttu.

Charlie'nin eve dair hatırladıkları bulanık ve belli belirsizdi, anıdan çok kâbus gibiydi. Nefesini ensesinde hissedebileceği kadar yakın bir ses. Karmaşık bir labirentle birbirine bağlanan devasa odalar.

Hazine odasına giden gizli bir kapıyı ve bir kasayı barındıran kütüphane. Üstüne kustuğu halıyı ve ölümden döndüğü yeri barındıran kütüphane.

Charlie içeriye bir göz atınca deri koltuklarda oturan iki adamın hararetli bir konuşmaya dalmış olduğunu gördü, biri konuşurken elindeki konyak bardağını havada sallıyordu. Diğerrinin yanında boş bir kadeh ve bir peçete duruyordu. Son derece sakin görünüyorlardı.

Charlie'nin onları oradan çıkarması gerekiyordu, hem de hemen.

"Affedersiniz efendim" dedi daha kendini beğenmiş görünen adamın önünde eğilerek. "Özür dilerim ama diğer odada bir kadın sizi soruyordu. Uzun boylu, kızıl saçlı. Çok güzel bir kadın. Sizi tarif etti ve sizi görürsem görüşme isteğini iletmemi istedi."

Adam havalara girmiş gibiydi, ayağa kalktı. "Hemen dönerim" dedi arkadaşına ama arkadaşı da kalkmıştı.

"Gidip içkimi tazeleyeyim" dedi arkadaşı, rahatladığı son derece açıktı, Charlie belki de onu bütün gece esir alınmaktan kurtardığını düşündü.

Charlie buruşuk peçeteyi alıp yalnız kalana kadar hayali kırıntıları sıyrınıyormuş gibi yaptı. Sonra diğer konuklar karanlığı görüp girmesin diye duvardaki düğmeden ışığı açtı.

Elini çantasına sokup iki tarafına da minik lambalar iliştirilmiş eldivenlerle gözlüğü çıkardı. Lambaları açtığında yüzü kameralarda bulanık görünecek ve karanlıkta çalışma imkânı bulacaktı.

Sonunda kitaplarla kaplı duvara gitti. Kırmızı ve sarı. Kırmızı ve sarı. Üstünde alevler olan bir şey, C ile başlayan adı olan bir şey. Kolu bulamıyordu. Kırmızı sırtlı, altın sarısı yazılı kitaplardan ikisini daha çektiyse de netice alamadı. Sonra onu gördü, baktığı yerin bir alt rafında ve biraz soldaydı. *Cehennem*. Kitabı kaldırıncı kitaplık kapı sallanarak içeri doğru açıldı, küçük kütüphane ve arkasında kasa olan tablo ortaya çıktı.

Charlie gizli odaya girdi, duvarlar eski kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Birden kusacak gibi oldu. Kütüphanedeki halının üstünde yattığı anı hatırladı, sanki üstünden hiç zaman geçmemişti, sanki hâlâ dehşete kapılmış bir çocuktı. Yanağına değen merinos yünün sert dokusu, ıslak kusmuğu, karanlıktan gelen ses.

Arkana bakma.

Pancar kokusu hâlâ öğürmesine neden oluyordu.

Charlie küçük odanın oniks karolarının üstünde yürümeye başladı. Burada da duvarlar eski ve daha değerli kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Hatıratlar, notlar, bilimsel dergiler, en az yüz tane, hepsi de çalınmaya değerdi. *Tovilda Gare'in Mistik Keşifleri*, *Nigel Lucy'nin İtirafı*, *Büyücü* ve *Juan Pedro Maria Ugarte'nin Günlükleri*'nin yanında duruyordu. Bir duvarın yarısını kaplayan Fransızca kitapların yanı sıra Portekizce, Çince, Arapça, Latince ve Yunanca kitaplar da vardı. Parmakları rastgele birkaçını seçip çantaya tıkmak için kaşınıyordu.

Charlie kitaplık kapıyı iterek kapattıktan sonra beklenmedik bir sürprize işaret edebilecek kablolar olup olmadığını kontrol etti.

Endişe verici bir şey bulamayınca gizli odanın arka tarafına döndü.

Bağırsakları dışarı dökülüp nar tanelerine karışan bir keçiyi resmeden tablo içerideki tek mobilya olan kolçaklı sandalyenin üstünde asılıydı.

Charlie iğrenç tablonun kenarlarını dikkatle yokladı. Diğer tarafında kilidi olmayan menteşeler buldu.

Tabloyu çekince hatırladığı kasa ortaya çıktı.

Kasa, Buben & Zorweg ya da Agresti gibi lüks kasa imalatçılarının sunduğu tüm özelliklere sahip, sağlam ısmarlama modeller üretmesiyle ünlü Stockinger tarafından yapılmıştı. Bu kasalarda saatler için zemberekler, kumaş kaplı ahşap çekmeceler olurdu ama Boca do Lobo ürünlerindeki gibi altınlı, mücevherli neo Viktoryen saçmalıklarına yer verilmezdi. Stockinger ciddi insanlar için ciddi kasalar yapardı.

Kasanın ön tarafında, Lionel Salt'ın baş harflerinin oyulduğu parlak kolun yanında bir kadran vardı. Onun yanında da bir tuş takımı.

Modern kasaların çoğu dijitaldi, eski kasaları açmanın romantizmi bunlarda yoktu. Kadranı çevirirken sesin ne zaman değişeceğini dinlemek, minicik kertiğin yerine oturduğunu, parmak çıtlatmak kadar tatmin edici olan yumuşak *klik klik* sesini duymak gibi zevkler sunmuyorlardı. Keşke tuş takımını tamamen görmezden gelmesi mümkün olsaydı. Dijital kasalar romantik olmamakla kalmıyordu, kod olmadan açılmaları da neredeyse imkânsızdı.

Charlie derin bir nefes aldı, saat yönünde çevirerek kilidi sıfırladı, sonra saat yönünün tersine çevirmeye başladı. İlk çentiğin beşte tıkırdadığını duydu. Sonra kilidi sıfırladı ve beş rakama ulaşana kadar tekrar tekrar çevirdi: 2-4-5-63-7. Hepsinden emindi. Ne kadar emin olabilirse o kadar emindi.

Ama sıralamayı bilmenin imkânı yoktu. Beş rakam beş silindir, beş çark ve yüz yirmi olası kombinasyon anlamına geliyordu.

O anda tek yapabildiği alnında ve boynunun çukurunda boncuk boncuk ter birikirken kombinasyonları tek tek denemektir. Partinin devam ettiğinin, zamanın akıp gittiğinin ve birinin onu bulabileceğinin farkındaydı.

Charlie bariyerin düştüğünü, kilit mekanizmasının serbest kaldığını duydu. Soluğunu salıp kolu çevirdi.

Kol sadece yarıya kadar hareket etti.

Sonra dijital tuş takımında parlak yeşil bir ışık yanıp sönmeye başladı.

Charlie şaşkınlıkla tuş takımına baktı. Bu kasa dijital *ya da* kadranlı değildi, ikisi birdendi. Kalp atışları hızlandı, panikten ağzı ekşidi. Kodu belli bir süre içinde girmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu, deneme sayısı da sınırlı olacaktı. Bu tür kasalar genelde üç deneme hakkından sonra kilitlenip alarmı devreye sokardı.

Charlie çantasının dibinden ultraviyole bir el feneri çıkardı, gözlüğünün ışıklarını kapatıp başının üstüne itti. Sonra feneri tuş takımına tuttu.

Çok az insan kullandıktan sonra anahtarlarını siler. Işık parmak uçlarındaki yağı ortaya çıkarıyor, kombinasyon seçeneklerini sınırliyordu.

2-3-4-5-6-7

Diğer taraftakiyle aynı rakamlar. Charlie rahatlayarak kadranda işe yarayan sıralamayı girmek için elini uzattı. Ama sonra durdu, parmağı tuş takımının üstünde havada kaldı. İki ve altı rakamlarının üzerinde diğerlerinden daha fazla iz vardı, bu da tekrarlandıklarını gösteriyordu. Bu doğruysa kod en az yedi haneliydi.

Mekanik bir kasayı açmak kasayı tanımayı gerektiriyorsa, dijital bir kasayı açmak da şifreyi koyan kişiyi tanımayı gerektiriyordu. Rastgele bir sayı seçtikten sonra kombinasyonu bulabileceği bir yere mi saklardı? Yoksa daha akılda kalıcı bir şey mi seçerdi?

Lionel Salt herkesten daha iyi olmak zorundaydı. Oymalı merdivenleriyle, korkunç tablolarıyla, zevk için cinayet işleme hevesiyle.

Yaşını ve ölümlülüğünü hatırlatacağı için doğum gününü seçmezdi. Adına karşılık gelen rakamlar da olmazdı çünkü kendisi bile bunun çok bariz olacağını bilirdi. Öyleyse başka bir kelime olabilir miydi? *Musibet? Gölge? Gölge büyü?*

Charlie durdu.

Çözüm, tüm umutlara veda et.

Tüm umutlara veda et. Numerik olarak dönüştürülmüş tüm harfleri içeriyordu ve altı ve iki dört kez geçiyordu. Hem Dante'nin *Cehennem*'indeki o ünlü alıntıya, kitabı okumadığı halde Charlie'nin bile bildiği o alıntıya, gönderme yaparak kitabı gizli bir kapıyı açan ipucu olarak seçme fikri Salt'ın pek hoşuna giderdi: "Sen, buraya giren, tüm umutlara veda et." Salt keskin zekâsıyla pek böbürlenmişti.

Charlie deli gibi çarpan kalbini, terli ellerini ve içindeki paniği görmezden geldi. Sözü yeniden aklından geçirerek rakamları tozlu oniks zemine yazdı: 22263662554673*

Kodu dikkatle ışığı hâlâ yanıp sönen tuş takımına girdi. Alarm çalmaya başlayacakmış gibi sert bir bipleme sesi geldi. Charlie sonra ikinci kilit mekanizmasının açıldığını duydu.

Kolu yeniden çevirdi.

Kasanın içinden süzülen yumuşak ışıktaki keçe kaplı çekmeceler ve çeşitli nesnelerle dolu birkaç raf göründü. Charlie çekmecelerden birini açtı. İçinde elmaslarla dolu küçük bir kese vardı. Bir diğer çekmecedeki altın kakmalı antika bir tabanca buldu. En alt çekmecedeki aradığını buldu, bir beze sarılmıştı.

Çabucak alıp yanlış bir şey yapıyor olmasın diye dua ederek çantasının dibine soktu.

Sonra Salt'ın gizli odasında parti kıyafetini çıkardı. Şu anda dolabına erişebildiği tek kişi olan Suzie Lambton'ın bedeni Charlie'ninkiyle alakasızdı. Rapture'ın anahtarı hâlâ onda olduğundan arka odaya bırakılmış kırmızı saten takımı ödünç alıvermişti. Takımın kumaşı esnek olduğu için üstüne tam oturmuştu. Buna bir

* "Tüm umutlara veda et" in İngilizce karşılığı olan "Abandon all hope" sözünün numerik karşılığı (ç.n.)

de dikkat çekici kıpkırmızı ruju ekleyince Charlie bir saate yakın zamandır hırsızlıkla uğraşmıyormuş da partiye yeni gelmiş gibi görünecekti.

Dışarı çıkmadan önce oniks taşlı, üçlü eklem yüzüğünü takıp Murray'den aldığı oniks hançeri sütyeninin içine soktu. Koli bandından yapılmış uyduruk kınının içindeki hançer ihtiyaç halinde elinin altında olacaktı. Charlie o tanıdık heyecanı, o zevk veren adrenalin akınını bekledi ama öyle bir şey olmadı.

Kapatmak için kasanın yanına döndüğünde üst köşede, arkaya doğru siyah bir düğme fark etti. Kasanın arkasında bir şey olabilir miydi? Açmadığı bir bölme mi vardı?

Yok artık Charlie Hall. Her şeye de burnunu sokmak zorunda değilsin.

Ama bu temkinli içgüdü gözünü çoktan karartmamış birine ait gibi görünüyordu. Charlie düğmeye bastı.

Sol tarafındaki raftan bir tıkırtı geldi. Bir kitaplık daha içeri doğru açıldı, ortaya bir koridor çıktı. Geçit evin duvarlarının arkasında uzanıyor olmalıydı.

Charlie telefonunu çıkarıp saate baktı. Eve altı buçukta gelmişti. José partinin ona kadar süreceğini söylemişti, ayrıca sekiz buçukta şampanya patlatılacaktı. Saat yedi kırk beşti. Vakti kısıtlıydı.

Charlie yine de karanlığa adım attı.

Gözlüğündeki ışıkları yeniden yaktı. Işıklar şarap mahzeniyle anıt mezar karşımı bir mimariyi gözler önüne serdi. Yerlere yine oniks karolar döşenmişti. Az ileride iki hücre, karşılarında da bir kapı vardı. Hücre parmaklıklarının önünden bir oluk geçiyor, oluk boyunca mavi bir gaz alevi uzanıyordu. İçerisi çürük ve tütsü kokuyordu.

Charlie'nin avuçları ve alnı terlemişti. Bu adrenalinin kötü türüydü. Dikkatli olmak yerine gerilmesine neden olan, midesini ekşiten, ellerini titreten türdendi.

Kendini perili bir yerdeymiş gibi hissediyordu.

Yine de yürümeye devam etti. Ayakkabılarının yumuşak tabanları zeminde gıcırdıyordu. Hücreler derin olduğundan Charlie'nin küçük lambaları karanlığı delip geçemiyordu.

Duvar boyunca çeşitli bağlama aparatları uzanıyordu. Oniks boncuklarla işlenmiş bir ip. İç kısmına dikdörtgen şeklinde oniks taşlarla kaplı mavi ipekten kumaş geçirilmiş bir pranga. Üstlerinde de oniks saklama kutularının dizildiği bir raf bulunuyordu.

Karşı taraftaki kapı hafifçe aralıktı ve içeride renkler oynaşıyordu. Charlie kapıyı ayağıyla usulca itince karşısında bir dizi ekran buldu. Evin güvenlik kamerası görüntüleri.

Mutfaktaki yemek şirketi çalışanları. Odalarda dolaşan konuklar. Vicereine'le konuşan ve son derece sakın görünen Aziz. Charlie bir ipucu bulma umuduyla Aziz'e daha dikkatli baktı. Göze çarpan tek şey adamın her zamankinden de zayıf ve hastalık derecesinde solgun olmasıydı.

Başka bir odada iki adam öpüşüyordu, birinin hatları belli belirsizdi. Adam kendi gölgesiyle mi öpüşüyordu? Başka birinin gölgesiyle mi? Charlie anlayamadı.

Bahçede üç adam tartışıyordu. Biri diğerini gömleğinden tutmuştu, dövüşen tavus kuşlarının kabarmış tüylerini andıran gölgeleri arkalarında kocamandı.

Salt elinde bir içkiyle odaları dolaşıyordu, kararlı adımlarla yürürken her şey istediği gibiymiş gibi bir hali vardı. Bir an başını kaldırıp doğruca kameraya bakınca Charlie'nin yüreği ağzına geldi. Sağ üst köşedeki saat 7.52'yi gösteriyordu.

"Charlie?" Karanlıktan Vince'in sesi geldi.

Charlie hızla arkasına döndü.

Vince hücredeydi, parmaklıkların hemen önünde duruyordu. Geniş omuzlarıyla, altın sarısı saçlarıyla. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Charlie'ye kendi kalbi kadar tanıdık gelen bir gülümsemeydi.

"Gözüne ne oldu?" dedi Vince.

"Bekle" dedi Charlie, Vince'i gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki sesi titriyordu. "Seni oradan çıkarabilirim."

Kilidi açmadan önce parmaklıkların altından geçen, ne işe yaradığı belli olmayan gaz hattını devre dışı bırakması gerekiyordu. Hattın hücrenin kapısı açıldığında alevler saçmaya başlayan bir

tuzak teline bağı olduğunu tahmin ediyordu. Onu devre dışı bırakmanın bir yolu olmalıydı.

Charlie kararsızdı. Sahnenin tuhaflığı zihnindeki bir kaşıntı gibi rahatsız ediciydi.

Çukura kaçmış soluk gözler hareketlerini takip ediyordu. Hücredekinin, oniks parmaklıkların, alev oluşunun arkasındakinin Vince olduğuna inanmak istiyordu. Ama bu prangalar insanlar için yapılmamıştı.

Parmaklıklara doğru yürürken usulca, "Sen Vince değilsin, değil mi?" diye sordu.

Hücrenin sessizliği sorusunun cevabıydı.

Charlie musibetin gözlerine baktı. "Sen Vince'in gölgesisin. Sen Red'sin."

31

MECNUN, BÜYÜCÜ VE AZİZ

Charlie hücreden ne kadar uzaklaştığını sırtı duvara çarpınca fark etti. “*Liber Noctem*’i buldun” dedi boğuk bir sesle. “Ritüeli gerçekleştirdin.”

“İnsana benzediğim için mi böyle diyorsun?” dedi gölge. “Beni bu hale Edmund getirdi.”

“O böyle bir şey yapmaz.” Charlie’nin sesi çok yüksek çıkmıştı. Karşısındaki varlığa dair ne düşüneceğini bilemiyordu. O bir doppelgänger*’dı. Canlanmış bir yansımaydı. Vince’in ıskartaya çıkarılan parçalarından oluşmuş bir yaratıktı: balçık, salyangoz ve yavru köpek kuyruğundan yapılmıştı. “O burada mı? Vince iyi mi?”

Gölge omuz silkti. Hafif hüznü yüz ifadesi bile Vince’e özgüydü. Üstündeki pahalı takım elbise gözlerinin rengindeydi. “Daha önce karşılaşmıştık. Hatırladın mı?”

Sakın arkana bakma.

Charlie uzun müddet bir şey söylemedi. Aslında aklından geçmişti ama buna bir türlü inanmamıştı. “Kütüphanede.”

“Herhalde seni kurtaranın Remy olmasını isterdin” dedi gölge yumuşak bir sesle. “Red değil.”

Charlie buna cevap vermedi. Evet, o zamanlar bir falcının avucunuzda okuduğu türden bir romantizm için saf bir arzu duyuyordu. Çocuklukta başlayan, alnınıza yazılmış bir aşk için. Aşk kendini daha bu inançtan koruyamayacak kadar küçükken miras aldığı bir aile diniydi. “O zaman da bir musibet miydin?”

* Yaşayan bir kişinin hayaleti ya da ikizi. (ç.n.)

Gölge konuyu değiştirmesine ses çıkarmadan başını salladı.

"Ve Salt için cinayetler işledin." Charlie sert bir sesle konuşmaya gayret ediyordu.

"Evet."

Tuhaf bir ortak geçmişleri var diye ona güvenecek kadar aptal olmadığını gölgeye de kendine de hatırlatması gerekiyordu. "Söylesene... Adam'ı öldürürken özel bir yöntem mi uyguladın? Bir hindiyi ızgaraya hazırlar gibi kaburgalarını kırman, kanıyla duvarlara yazı yazman falan? Yoksa hepsine mi böyle yapıyordun?"

Gölge parmaklıklara yaklaştı. "*Adam mı?*"

"Kanepemde ldrdğn adamı hatırlıyorsundur herhalde. Son derece iğrenç bir şekilde ldrdğn adamı."

Gölge dehşete benzer bir yüz ifadesiyle Charlie'ye bakakaldı. "Böyle bir şeyi sana asla yapmam. Asla."

Charlie gölgenin Vince'e bu kadar benzemesinden de, bu benzerlik yüzünden ona güvenmek istemesinden de hoşlanmamıştı. "Tamam, o zaman ldrmediğin diğer insanlardan bahset."

"ok zekisin" dedi gölge alaycı bir gülümsemeyle. "Ben ise açıklamalar yapmaya alışkın değilim. Eskiden pek konuşmazdım. Bu konuda iyi olduğumu sanmıyorum."

"Dene" dedi Charlie.

"Buraya tekrar gelmemeliydin." Gölge zgn ve yorgun görünüyordu. Rol m yapıyordu, yoksa ete kemiğe bürünmek gten düşmesine mi neden oluyordu anlamak mümkün değildi. "O gece de söylediğim gibi, gitmeli ve bir daha da dnmemelisin."

"Ne yani, kardeşimle annemi alıp şehri terk mi edeyim? Salt'ın kazanmasına izin mi vereyim? Vince'e canının istediğini yapması-na?"

"Evet" dedi gölge Charlie'nin beklemediği kadar öfkeli bir sesle. "Vince başının çaresine bakabilir."

"Buna mecbur kalmamalı" dedi Charlie.

"Vince seni terk etti."

"Seni de terk etti, değil mi? Seni yarattıktan sonra içinden ık-

tığı bir koza gibi fırlatıp atması tepenin tasını attırmıştır herhalde. Seni yüzüstü bırakması.”

Red ona Vince’in gözleriyle bakıyordu ama bu gözlerde hafif bir keyif okunuyordu. “Ben Vince’in öfkesinden yaratıldım. Ne bekliyordun ki?”

“Bilmiyorum” dedi Charlie, kafasının karışmasını istemiyordu. “Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Gölge yüzünü çevirdi, keyfi kaçmıştı. “Ben her zaman Vince’in kendi başına halledemediği şeylerin icabına bakan bir parçası oldum. Onu rahatsız eden ne varsa bana verilmişti, acı çekirme isteği, Salt’ın bize yaptırdığı şeylerden duyduğu dehşet, kötü bir şey olduğunda diğer insanların neler hissettiğini sezme yeteneği. Ben güçlü olmak için yaratıldım, böylece Remy güçlü olmak zorunda kalmadı. Yani evet, gittiğinde kızmıştım ama ne yaparsa yapsın, bana ne yaptırırsa yaptırırsın Remy’yi seviyordum.”

Charlie’nin sırtından bir ürperti geçti.

Red devam etti. “Remy büyükbabasının verdiği görevler esnasında olanları görmek istemiyordu, ben de beni serbest bırakmayı denemesini istedim. O zamanlar musibetler hakkında bir şey bilmiyorduk, tek bildiğimiz işe yaradığıydı. Yanına her döndüğümde daha da güçlenmiş oluyordum. Daha dayanıklı, hem de daha uzun bir süre için. Bunu Salt’tan sakladık. Adeline biliyordu ama bizi ele vermedi.”

“Çünkü Vince’le ikisi yakındı” dedi Charlie.

Gölge bakışlarını yere indirince kirpikleri yanağını okşadı. “Üçümüz bir zamanlar yakındık. Belki de fazla yakın. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu.”

Charlie’nin aklına o gece duyduğu şeylerden biri geldi. Bir oğlan sesi. *Senden hoşlanmıyor.*

Sonra da kızın sesi. *Bu doğru değil. Seninle hiç oynamadığı oyunları oynuyoruz.*

Kötü bir şey vardı, yüzeyin altına gizlenmişti ama Charlie sormaya cesaret edemedi.

Monitörlerin olduğu odaya bir göz attı. Ekranlarda konuşmaların başladığını görebiliyordu. Geç kalıyordu.

"Vince nerede?" diye sordu.

Gölge, Vince'in açık renk gözleriyle ona bakınca Charlie ense-
sindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bir şeylerin ters
gittiğine dair his geri dönmüştü, şimdi öncekinden de beterdi.

"Bu evi tanıyorum" dedi Red. "Kimse görmeden çıkmama yar-
dım edebilirim."

"Vince olmadan olmaz" dedi Charlie. "Onu sevdiğini söyledin.
Öyleyse onu kurtarmama yardım et. Onu *bulmama* yardım et."

"Senin için her şeyi yaparım Char" dedi gölge. "Ama benden
bunu isteme."

Ona Char diyen tek bir kişi vardı. "Hayır. Sen o değilsin. Onun
gibi davranmayı kes."

"Char" dedi gölge.

"Vince nerede?" dedi Charlie, kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Nerede olduğunu biliyorsun."

Charlie parçaları bir araya getirmek istemiyordu. Vince
Hermes'in boynunu kırmış ve cesedi yok etmişti. Hayatını kan
içindeki otel odalarını temizleyerek kazanıyordu. Bunların hiçbirisi
Remy'ye göre değildi. Tam Red'e göre idi.

"Vince kendini ölmüş gibi gösterdi" dedi Charlie. "Ya da Salt
öyle gösterdi. Vince kaçıyordu. İki gün önce bir otel odasınday-
dı..."

Gölge bir şey söylemedi.

Kendini ölmüş gibi göstermek zor bir şeydi. Diş kayıtları vardı.
Geçirilmiş ameliyatlara ya da kırıklara dair deliller vardı. Adli tıp
kemiklerden çok şey çıkarabiliyordu, cinsiyet, soy, yaş, boy.

Salt bunların hepsini hasıraltı etmek için birine, birilerine para
vermiş olabilirdi. Ama bir cevap daha vardı: Arabada bulunan
yanmış ceset Edmund Carver'a aitti ve Charlie'nin tanıdığı kişi o
değildi.

Gölge, Vince'in şekline bürünmüş kötü bir varlık değildi.
Vince'ti. Vince'in kendisiydi. Vince her zaman Edmund Carver'ın
kayıp parçaları, masasında kalan artıklar, baş aşağı duran benliği,
ayna benliği, karanlık benliği olmuştu.

Gölge haklıydı, aslında Adam'ın başına gelenlerden dehşete düştüğünden beri biliyordu. Kendine itiraf etmek istememişti. Charlie Hall çözmek istemediği bulmacayı sonunda ürpererek çözmüştü.

"Remy can çekişirken" dedi Vince. "Büyükbabası onu bıçakladığı zaman. Adeline çılgınlık atarken. Remy tüm kanını, tüm gücünü alayım diye beni tutup kendine çekti. Hepsi onu terk ederken benim oldu. Remy son nefesini ağzıma verdi.

Bir an nasıl çıplak olabildiğime, altımdaki soğuk zemini nasıl hissedebildiğime anlam veremedim. Sonra kaçtım. Saatler sonra bir alt geçidin altında uyandım, asfaltın ve cam kırıklarının üzerinde yatıyordum, oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sonra sürekli nasıl insan olacağımı öğrenmek zorunda kaldım. İnsan olmaya çalıştım, senin için."

Charlie son kavgalarında, tek gerçek kavgalarında Vince'in söylediklerini hatırladı: *Keşke üzgün olduğumu, başından beri dürüst davranmak istediğimi söyleyebilseydim ama istemedim. Dürüst davranmayı hiç istemedim. Sadece sana söylediklerimin gerçek olmasını istedim.*

Maskenin arkasında yatan buysa Vince'in onu neden çıkarmak istemediğini anlıyordu.

"Ve kendine Vincent adını verdin" dedi Charlie.

"Remy'nin bana vermediği, yine de almayı başardığım tek şey" dedi gölge çenesini kaldırarak, Charlie onu yargılasın diye meydan okuyormuş gibiydi.

Koridordan duvardaki dişlilerin sesi geldi, yumuşak ama belirgin bir ses çıkararak dönüyorlardı. Biri kütüphanenin ötesindeki gizli odaya girmişti. Birazdan Charlie'nin durduğu koridora girecekti.

"Vince" dedi Charlie. Göz göze geldiler.

"Saklan" dedi Vince.

Charlie karanlık güvenlik odasına girip deri kanepenin altına dalmıştı ki koridorda ayak sesleri duydu. Acaba Salt kaç kez bu kanepede oturup ekranlardan korkunç bir şey izlemişti? Rand bu hücrelerin birinde ölmüş olmalıydı. Charlie de orada ölmüş olabilirdi.

Gerçi dikkatli olmazsa hâlâ böyle bir ihtimal vardı.

"Red." Yumuşak ve endişeli bir kadın sesi geldi. Charlie, Adeline olduğunu anladı. "Burada olduğunu bana yeni söyledi. Sana bir şey yaptı mı?"

Adeline'i yanıtlayan tek şey sessizlikti.

"Biliyorum. Sen gittiğinde ben de gitmeliydim" dedi Adeline içini çekerek. "Bana çok kızmış olmalısın."

Vince'in sesi sakın çıksa da altında çok farklı bir duygunun titreşimi hissediliyordu. "Annesi öldükten sonra Remy ancak tüm dünya babanın yaptıklarını öğrenirse huzur bulabilecekti. Annesinin tehlikede olduğunu ona söylemeliydin."

"Bilmiyordum. Aşırı doz alacağını nereden bilebilirdim ki? Ben annesini iyileşiyor sanıyordum. Hepimiz öyle sanıyorduk."

"Neden hiç iyileşmediğini biliyorsun" dedi Vince. "Hasta olması babanın işine geliyordu, sonra da ölmesini istedi."

Vince, üyesi olmadığı bir aileden bahseder gibi konuşuyordu. *Annesi. Baban.* Aileden gördüğü tek kişi Remy'ydi.

"Yemin ederim bunlardan haberim yoktu" dedi Adeline.

Koridor karanlıktı, Charlie, Adeline'in dikkati başka yerde olduğundan yanından sıvılabileceğini düşündü. Sessizce kanepenin altından çıktı. Ama kapıya yaklaşırken kararsızlığa düştü.

Belki de Adeline'in kafasına bir şey indirmeli ve Vince'i hücreden çıkarmaya çalışmalıydı. Ama Adeline'de anahtar yoksa –zaten Adeline de Vince de onu serbest bırakma ihtimali varmış gibi davranmıyordu– hepsinin hapı yuttuğunun resmiydi.

Charlie yavaş hareket ederek ve karanlıkta kalarak Adeline'in arkasından geçmeye başladı.

"Hâlâ bana yardım edebilirsin." Vince'in sesi yumuşak çıkıyordu. Charlie'den tarafa bakmıyordu ama özellikle boş bir yüz ifadesi takınmasından yapmaya çalıştığı şeyi gördüğü belliydi.

Adeline elini hücrenin parmaklıklarından birine koydu. "Nasıl?"

Charlie artık Vince'in isteğini duyamayacak kadar uzaklaşmıştı. Belki de Vince'in Adeline'e güvenemeyeceğini düşünmekle haksızlık ediyordu.

Charlie'nin planı işe yararsa bunun bir önemi kalmayacaktı. Bir balyoz ve yanmaz battaniyeyle geri dönüp Vince'i oradan çıkaracaktı.

Muhakkak çıkaracaktı. Ondan korksa bile.

Kapıyı kaydırıp dışarı süzüldü. Sonra ikinci gizli kitaplıktan kütüphaneye geri döndü. Dışarı çıkıp Posey'yle buluşması gerekiyordu ama Vince'in o gece evden çıkmasına nasıl yardım ettiğini düşünürken kafası dağılmıştı.

Bakma.

Arkasına baksaydı ne görecekti? Belki de Vince o zamanlar hayalet gibi belli belirsiz bir şekildi. Belki de yarı çocuk yarı gölgeydi.

Bana bakma.

Sessizce bir kış bahçesine girdi. Dökme demirden beyaz mobilyaların arası parlak yapraklı, devasa bitkilerle doluydu. Pencere-lerden bahçeyi görebiliyordu. Telefonunu çıkarıp mesaj gönderdi. Ekranındaki saat 8.16'yı gösteriyordu. Yapması gereken şeyi yerine getirmek için on dört dakikası vardı ve hata yapma şansı yoktu.

Hiç değilse bir sorunun cevabı açıklığa kavuşmuştu. Salt'ın kirli işlerini yaptırmak için kullandığı musibet Red değilse kimdi biliyordu.

Bir cam kapıyı yarıya kadar aralayarak gecenin soğuğuna süzüldü.

Posey onu evin yan tarafında karşıladı, soluk soluğaydı.

"Başardım." Panikten gözleri kocaman açılmıştı.

"Hâlâ kararlı mısın?" diye sordu Charlie.

"Kararlı olması gereken sensin" dedi Posey, gergin olduğu beliydi ve bu gerginlik sadece yakalanma ihtimalinden ileri gelmiyordu. "Hâlâ kaçma şansımız var."

Kaçmak. Yıllardır yapmaya çalıştığı bu değil miydi? Rand'in ölümünden kaçmıştı, onu yaralamamış gibi yapmıştı. Hatırlamıyormuş gibi yapmıştı. Hayatta kaldığı için kendini suçlamıyormuş gibi yapmıştı.

Hırsız olmaktan kaçmış, Mark'ın ihanetini kolay ve acımasızca

iade etmiş olmasının onu korkuttuğunu itiraf etmektense böğrüne yediği kurşun yüzünden cesaretini kaybettiğine inanmaya çalışmıştı. Yaralanmaktan ya da ölmekten hiç o kadar korkmamıştı. Hep kendi yeteneklerinden, bulmaca çözme kabiliyetinden, aldığı işin gereğini ne pahasına olursa olsun yerine getirmekten korkmuştu. İsterse yapabileceklerinden korkmuştu.

Alonso tarafından ele geçirilmiş gibi yapıp Travis'tan kurtulduğu zamandan beri kendinden korkuyordu.

Birinin onu kontrol altında tutması gerekiyordu, bu kişi de Charlie'nin kendisi olmuştu. İşler ne zaman fazla yolunda gitse kendini muhakkak alaşağı ederek, sevmek için yanlış insanları seçerek, girdiği işlerden kovularak, her şeyi berbat ederek.

Charlie hayatı boyunca kendinden kaçmıştı.

Çimenlerin üstüne oturdu.

Posey de karşısına oturdu, ayakları birbirine değiyordu. Charlie oniks hançeri kınından çıkardı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Posey başını salladı.

Charlie ne beklediğinden emin değildi ama ilk kesiği pek de hissetmedi. İş asıl zorlaştıran şey yetersiz ay ışığı ve deneyimsizlikti, sıra Posey'ye geldiğinde rahatladı.

Salt'ın evin içinde, büyük salonun ön tarafına doğru yürüyüşünü izledi. Elinde bir şampanya kadehi vardı. Geldikleri için herkese ve onu üyeliğe kabul ettiği için Kabala'ya teşekkür etme faslına başlamış olmalıydı.

Charlie yalpalayarak ayağa kalktı, nasıl hissettiğinden emin değildi. Hafiflememişti. Başka biri gibi değildi. Ama değişmişti.

Belki de gerçekten kader diye bir şey vardı. Belki de insanların gerçekten tarot kartlarıyla deşifre edilebilen kaderleri vardı. Belki de Charlie kaderine karşı koymayı bırakmalıydı.

Posey'ye son bir kez baktıktan sonra büyük salonun cam kapılarından birini açtı. Peşinden salona dolan soğuk rüzgâr beyaz perdeleri yelken gibi şişirdi. Konuşmalar bıçak gibi kesilirken gölge büyücüler Charlie'ye baktı.

Bu kadar etkileyici bir giriş yapmayı beklemiyordu.

Charlie ışığın üstüne vurduğundan emin olmak için kapıya yakın durdu.

“Merhaba” dedi, yüksek tavanlarda yankılanan sesi üzerine dikilmiş gözlere rağmen titrememişti. “Özür dilerim, geciktim.”

“Charlie Hall” dedi Lionel Salt, sözünün kesilmesine sinirlenmişti ve öfkesini pek de saklayamıyordu. “Gelebileceğini sanmıyordum.”

Charlie sırtını dikleştirip omuzlarını geriye attı. Salt’ın onu beklemediğinden emindi. Ne de olsa ona korkunç bir tehdit savurmuş, sonra da başaramayacağını bildiği bir görev vermişti. Onu partide görmeyi hiç beklemiyordu. Yapacağı en akıllıca şey ortalık yatışana kadar birkaç haftalığına şehri terk etmek olurdu. Belki de bir daha dönmek.

Ama tabii Charlie ne kadar zeki olursa olsun o kadar da değildi. “Gelmezsem ne olacağını söylemiştin.”

Bunun üzerine aralarında usulca konuşanlar seslerini biraz daha yükseltti. Dedikodu her partinin can damarıydı.

Müzisyenlerden biri –baykuş maskesi takmış olan– elinde enstrümanı ile kapıya doğru yürümeye başladı. Bir garson José’ye bir şeyler fısıldadı. José gümüş bir tepsiden bir kanape alıp yemeye koyuldu. Charlie’nin iş yerindeki itibarının zedeleneyeceği kesindi.

Salonun bir ucundaki Aziz durduğu yerden ayrılıp Charlie’ye doğru yürümeye başladı. Gözleri her zamankinden de çukurdaydı. Dudakları hafifçe mora çalıyordu.

“Lionel tamamen afallamış gibi görünmeseydi bizi eğlendirmek için sergilenen bir gösteri sanatıyla karşı karşıya olduğumuzu düşünebilirdim” dedi Vicereine. Terzilerin lideri smokin giymişti, gölgesi yanında yeri eşeleyen büyük bir çita görünümüne bürünmüştü. “Yoksa sahneye yanlış zamanda mı girdin?”

Salt hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Onu kaybettiğim bir kitabı, *Liber Noctem*’i geri alması için tuttum. Kitap koleksiyonumun en nadide parçalarından biridir, onu bu gece sergilemeyi umuyordum. Ee Bayan Hall, kitabımı getirdin mi?”

"Evet" dedi Charlie.

Salt hilekâr bir şahı mat eden birinin duyduğu memnuniyetle gülümsedi. "Peki o zaman, gel de kitabı bana ver."

Ne de olsa Salt her şeyi Charlie'nin birbirinden beter seçeneklere sahip olacağı şekilde ayarlamıştı. Charlie'nin elindeki tek kitap Knight Singh'e ait olardı. Blöf yapıp Salt'a onu verebilirdi. Kapağı yaptığı iğrençlikleri anlatan sayfalarla dolu olduğu için herhalde kitabı seve seve alırdı. Ama Charlie ona değerli bir şey verse bile Salt onu düzenbazlıkla suçlayacaktı. O kitabı onun kitabıymış gibi göstermekle.

Charlie derin bir nefes alıp Salt'ın anın tadını çıkarmasına izin verdi. Sonra elini çantasına sokup kütüphanedeki kasadan, bunca zamandır saklı durduğu yerden aldığı şeyi çıkardı. Ünlü *Gecenin Kitabı*. Gerçek *Liber Noctem*. Kristal avizelerden süzülerek kitabın metal kapağından yansıyan ışık duvarda gökkuşakları oluştuyordu.

Salt'ın yüzündeki gülümseme tokat yemiş gibi kayboluverdi. "Onu nereden bulduğunu..."

"Çaldım" dedi Charlie. "Gerçekten çaldım. Kitabı almamı istedin, ben de aldım."

Aziz solgun, titreyen parmaklarını kitaba uzattı. "Benim. O sırlar bana ait."

32

ŞARLATAN

Charlie yakından Aziz'in bedeninin ekşi ter kokusunu alabiliyordu. Kitabı sıkıca tutarak bakışlarını Salt'a çevirdi. "Kitabı ona vereyim mi?"

"Hayır!" diye haykırdı Salt, sonra Aziz'in uyarırcasına baktığını görüp sesini alçalttı. "Kitabı bana getir de orijinal olup olmadığını kontrol edeyim."

Charlie kaşlarını çatı. "Yani ona vermemi istemiyor musun?"

"Tekrar tekrar söyletme" dedi Salt. "*Kitabı bana getir.*"

Charlie'nin kalbi hızla çarpıyordu. Her şeyin ters gitmesi olasılığı çok yüksekti ve bu işi doğru şekilde halletmek için tek bir şansı vardı. Herkes ona bakıyordu. Vicereine yakınındaydı ama şimdiye kadar keyiflenmekten başka bir şeye gerek görmemişti.

"*Liber Noctem*'in bu kopyasının orijinal olduğunun garantisini verebilirim" dedi Charlie. "Çünkü onu senin kasandan aldım, Sotheby's sertifikası ve müzayede makbuzuyla birlikte. Kitap bu evden hiç çıkmadı. Sen herkesi çalındığına inandırdın."

"Bu doğru mu?" diye homurdandı Aziz.

Salt, Charlie'ye doğru yürümeye başladı, kalabalığın duymasını engellemek için sesini alçalttı. "Bu konuyu baş başa konuşalım."

Salt'ın ona neden imkânsız bir zaman süresinde tamamlaması gereken imkânsız bir görev verdiği Charlie'nin kafasını karıştırmıştı, tabii çuvallamasını istemiyorsa. Bunu düşünürken Knight Singh'in *Liber Noctem* hakkındaki görüşlerini hatırlamıştı.

Kitapta bir musibetin insan formuna geçmesini sağlayan bir ritüel varsa hiçbir şeyin anlamı kalmıyordu.

Ama ritüel yoksa, kitap Knight'ın iddia ettiği kadar işe yaramazsa, Salt bir musibeti ona yardım etmeye ikna etmek için söylentiden faydalanabilirdi. Ama bunun için kitabın musibetin eline geçmesini engellemesi, bir yandan da musibeti yanında tutmak için kitap yeniden bulunabilirmiş gibi bir hava yaratması gerekiyordu. Dolayısıyla da orijinal cildi çalacak bir hırsıza (Edmund Carver), yeni bir ipucuna (Paul Ecco) ve bir şaşırtmacaya (Charlie Hall) ihtiyaç vardı.

Charlie ortaya çıkmasaydı Salt, Aziz'i kitabın Charlie'de olduğuna ve onu Salt'tan sakladığına ikna edebilirdi. O zaman Charlie'nin bağırsakları da diğerlerinininki gibi tavana yapışmış olacaktı.

Ya da partiye gelip *Liber Noctem*'i bulamadığını söyleyecekti. Bu iş yarayabilirdi ama Salt o zaman Charlie'yi onu oyalamakla suçlayacak ve bağırsakları yine tavandan kazınacaktı.

Salt'a gereken şey Aziz'in suçlayacağı biriydi. Salt'tan başka biri. Bu da kitabın nerede olduğunu bildiği anlamına geliyordu ve nereden bildiğinin en basit cevabı da kitabın hâlâ onda olmasıydı.

Charlie, Red'i hücrede görünce neye uğradığını şaşırmıştı, afallamakla kalmamış, birden her konuda yanıldığından emin olmuştu. Ama sonra Aziz'in ikna olmasının nedeninin Red olduğunu fark etmişti. Salt'a inanmasının nedeni Red'di. Bir ritüel yoksa Red nasıl var olabilirdi?

"Baş başa mı? Hiç sanmıyorum" dedi Charlie başını iki yana sallayarak. "Çok sayıda cinayetden sorumlusun. Mesela Knight Singh'in öldürülmesinden. Sıradaki olmak istemem."

Kalabalıktan homurdanmalar yükseldi. Ev sahibinin konuklardan biriyle atışmasına gülmek başka bir şeydi; Charlie'nin yaptığı gibi bir suçlama ise Kabala'nın çok daha ciddi bir yanıt vermesini gerektiriyordu.

"Gel benimle." Salt, Charlie'nin kolunu tuttu.

"Bu genç hanım neler söylüyor?" dedi Malik. Birkaç kişiyle bir-

likte öne çıktı. Charlie, Salt'ın çevresini sarmak niyetinde olduklarını sanmasa da bu, salondaki havanın nasıl değiştiğini gösteriyordu.

Salt onu silah zoruyla arabasına bindirdiğinden beri emin olduğu iki şey vardı, Salt kontrolü her şeyden, belki güçten bile çok istiyordu ve kendinden aşağı gördüğü herkesten mutlak itaat bekliyordu.

Salt gölgesini ona doğru gönderdi. Birbirlerine yakın durduklarından kalabalık, gölgeyi hemen fark etmemiş olabilirdi ama Charlie gölgenin rüzgârda dalgalanan bir muslin gibi hafifçe omzuna ve yanağına dokunduğunu hissetti.

Şaşkınlığını atmaya fırsat bulamadan gölge içine sızıverdi. Kıvrılarak içinde ilerlediğini, onu konuşmaya zorladığını hissedebiliyordu. Diline her şeyi inkâr etmesini sağlayacak kelimeleri söyletme çalışıyordu.

Charlie yıllar önce Rand'le birlikte Salt'ın evine gelmeden önce ele geçirilmiş numarası yapmak için gözlerini belirtme alıştırması yapmıştı. Başka bir sesle konuşmaya hazırlanmıştı. Alonso'dan beri Charlie Hall'dan başka biri olmayı rahatsız edecek derecede kolay buluyordu. Böylesine eski bir dürtüye teslim olmak rahatlatıcıydı.

"Çok sarhoşum!" diye bağırdı normal sesine göre çok daha boğuk bir sesle. "Üstelik bir yalancıyım! Sarhoş bir yalancı! Ayrıca büyüleyici, yakışıklı, kesinlikle katil olmayan Lionel Salt'a karşı gizli bir garezim var! Kendisi şu anda beni kesinlikle bir kukla gibi oynatmaya çalışmıyor!"

Salt ağzı bir karış açık bakakalmıştı. Şimdi herkes Salt'ın Charlie'ye ulaşmak için ışığa doğru eğilmiş olan gölgesine bakıyordu.

"Kafamın içinden defol Bay Salt" dedi Charlie normal sesiyle.

Etraftan kahkahalar yükseldi. Charlie kapıdan bahçeye süzüldü, karanlığıyla Charlie'de değişen şeyi, Charlie'de eksilen şeyi gizlemiş olan bahçeye.

Gölgesi olmayanlar kontrol edilemez. İçlerinde kapalı bir kapı vardır.

Salt'ın onu bir kukla gibi oynatması mümkün olsaydı Charlie buraya gelip onunla yüzleşmezdi. Gölgesinden vazgeçmek son

derece zor olmuştu ama onu Posey'nin ayaklarına dikmişti ve kardeşinin ona bakacağından emindi. Charlie'nin kaderinde gölge büyücüsü olmak yoktu. Charlie'nin kaderinde bu vardı.

"Lionel" dedi Vicereine. "Bunu sana hiç yakıştıramadım."

"Gerçeği itiraf etmesini istemiştin" dedi Salt, yanakları birden kıpkırmızı olmuştu. Yine de bu küçük ve utanç verici bir anlaşmazlıktan ibaretmiş gibi sakın görünmeyi başardı. "Yapmamam gerekirdi ama kendisi de kandırıldı."

"Bir Kabala üyesinin ölümüne dair bir şeyler biliyor musun?" diye sordu Malik. "Çünkü senin bu işteki rolün ne olursa olsun bunu sır olarak sakladıysan durum gerçekten vahim demektir."

"Bunu açıklamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim, hem de burada" dedi Salt sinirli sinirli etrafına bakınarak. "Ama biliyorsun ki Knight Singh'in katilini yakalamak için Aziz'le birlikte çalışıyordum. Hem başardık da."

"Ya, Aziz kendi kendini mi yakaladı yani?" dedi Charlie. "Çünkü Knight'ı senin emrinle öldüren oydu."

"Kes sesini!" dedi Aziz dişlerinin arasından.

Salt alaycı bir gülüşle Charlie'ye baktı. "Aziz, Kabala'ya sadakatle hizmet etmiştir" dedi. "Sen kim oluyorsun da onun sadakatini sorguluyorsun, hırsız?"

"Neler oluyor Stephen?" diye sordu Bellamy, Aziz'e bakarak. Bu Charlie'nin artık bedeni kontrol edemediğinden emin olduğu insanın adıydı. Sadece konuşma şeklinden değil, enerjisi çekilen birinin solgun, hastalıklı görünümüne sahip olmasından da belli oluyordu.

"Kız yalan söylüyor" dedi Aziz.

Salt, Charlie'ye bakıp başını kederle iki yana salladı. "Ah tatlım, evet, bizim oğlan seni kandırdı, değil mi? Ava çıkan avlanır. Ama sen ilk değilsin." Diğerlerine döndü, bu işten yakayı sıyrabileceğine olan inancı artıyordu. "Şimdi, belki bu kısmı biz bize halledebiliriz. Size göstermem gereken bir şey var. Dördümüzün arasında kalmasını istediğim bir şey."

Vicereine ve Malik baktı. Malik, Bellamy'ye başıyla işaret etti.

"Tabii, olur" dedi Vicereine, Charlie'ye bakarak. "Galiba adın..."

"Charlie. Charlie Hall."

"Bayan Hall, sana söz veriyorum suçlamalarını dinleyip bir karara varacağız."

Malik başını salladı. Bellamy ilgiyle Charlie'ye bakıyordu. "Adil olabiliriz."

Charlie olabileceklerinden emindi ama olacaklarından o kadar emin değildi.

"Hadi kütüphaneye geçelim" dedi Salt. "Sonra da size her şeyi anlatayım." Takım elbiseli, kravatlı bir gence işaret etti. "Onu yanıma getir. Kelepçe takarak."

Uzaklaşırken diğer gölge büyücüleri onları izliyordu, birkaçı Kabala üyelerinden bazılarını durdurarak sorular soruyor ya da çeşitli yorumlar yapıyordu. Birkaçı gülüyordu. Arkalarından yürüyen Aziz ikide bir Charlie'nin elindeki kitaba bakıyordu.

"Sen" diye fısıldadı Salt, Charlie'ye. "Benim için bir çöp parçasından başka bir şey değilsin."

Charlie, Salt'ı da içini saran ürpertiye de görmezden gelmeye çalıştı. Sadece çözülmesini umarak onu kışkırtmaya çalışıyordu.

Kütüphaneye dönmek rahatsız ediciydi, Charlie'nin gözü otomatikman halıdaki küçük lekeye kaydı. Ama sadece bir anlığına çünkü Vince kütüphaneye gelmişti bile, bir rafın önünde dikiliyordu, kolları gizli geçidin duvarında asılı oniks zincirlerle bağlanmıştı.

Charlie, Vince'in çaresizlik dolu gri gözlerine, geniş omuzlarına ve omuzlarının altındaki kaslara baktı. Koyu sarı saçlarına, ağzının öfkeyle kıvrılmış hatlarına baktı. Ona bakmak içini acıtıyordu.

"Char" dedi Vince. "Fırsatın varken gitmeliydin."

Charlie yüzünü başka tarafa çevirdi, Vince izlerken gerekeni yapabileceğinden emin değildi.

"Bu da kim?" dedi Malik.

"Edmund, Salt'ın torunu" dedi Bellamy, kendini bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi Vince'e bakıyordu. "Öldüğünü sanıyordum."

"O konuya da geleceğiz" dedi Salt.

Adeline uzun siyah elbisesiyle içeri girip bir koltuğun kolçağına tünedi. "İçki isteyen var mı?"

Bu kütüphanede daha önce bir kez zehirlenmiş olan Charlie başını iki yana salladı.

Vicereine, Adeline'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Pekâlâ Lionel. Anlat bakalım."

Salt gevşemişti, halinden memnun görünüyordu. Charlie eğleniyor olabileceğinden bile şüphelendi. "Ortak bir çıkarımız olduğu için Aziz'le çalışmaya başladım. Knight Singh'in katili torunumun da katiliydi. Şu anda torunumun kılığında karşınızda duruyor. O Edmund değil. Baktığınız şey Edmund'ın gölgesi."

"Bu imkânsız" dedi Malik.

"Yani bu adam bir *musibet* mi?" diye sordu Bellamy, Vince'e yaklaşıp.

Vince ters ters baksa da geri çekilmedi.

Bellamy elini uzattı. Vince'in koluna dokunur dokunmaz şaşkınlıkla geri çekildi. Hiçbir şey söylememiş olan Vicereine'e döndü.

"Torunum gölge büyüüne karşı hep alışılmışın dışında bir yaklaşım sergilemiştir. Gölgesine ondan bağımsız bir varlıkmiş gibi davranır, ikisi adına kararlar almasına izin verirdi. Sonunda gölgesi onu kandıracak kadar başına buyruk oldu."

"Kandırmak mı?" dedi Bellamy, şaşırmaktan çok merakla kapılmış gibiydi. Maskeliler neredeyse tamamen gizemlerle ilgileniyordu, bu da pek çok akademisyenin ve çılgın biliminsanının ortaya çıkmasına neden olmuştu. Charlie hep maskelilerin diğer uzmanlık alanlarının bir karışımından oluştuğunu düşünmüştü ve Vince gibi birinin neden ilgilerini çektiğini anlayabiliyordu.

"Onu kandırıp kitaptaki bir ritüeli gerçekleştirmeye ikna etti, son derece ölümcül olduğu bilinen bu ritüel..."

Charlie sözünü kesti. "Bu doğru değil. Remy'yi öldüren *sensin*."

"Sana öyle mi söyledi?" dedi Salt yumuşak bir sesle. "Remy'nin

hayatını kullanarak içinde saklandığı bu kabuğu yarattı. Sonra kitabı alıp kaçtı ve kitaba dair bilgisi olan herkesi öldürmeye başladı. Kıymetli bir kitap satıcısını. Sotheby's Müzayede Evi'ndeyken *Liber Noctem*'e erişimi olan Knight'ı. Son olarak da kitabı geri alması için anlaştığım hırsızı."

Böyle anlatınca hepsi kulağa mantıklı geliyordu, Vince de hiçbirini inkâr etmeden öylece duruyordu. Charlie durumun kontrolünü kaybetmekte olduğunu hissedebiliyordu.

"Gölgeler yalan söyler tatlım" diye devam etti Salt. "Sana dikilmiş bir musibet varsa kulağına bir şeyler fısıldayacaktır, gölge büyücüler gölgelerin söylediği her şeye inanmamak gerektiğini bilir. Bu yüzden başka birinin gölgesine bürünmek ağır bir yükür."

Charlie, Aziz'e bir göz attı. Salt eğleniyor olabilirdi ama Aziz hiç eğlenmiyordu.

"İkiniz de cinayeti çözdüğünüzü iddia ediyorsunuz. Tüm cinayetlerden bir musibetin sorumlu olduğunu söylüyorsunuz" dedi Malik, Salt'a, sonra Charlie'ye döndü. "Sen ise cinayetleri işleyenlerin Lionel ve Stephen olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

Charlie başını salladı, hâlâ tek kelime etmemiş olan Vince'e bir göz attı. "Ayrıca Knight, Lionel Salt'ın öldürdüğü ilk gölge büyücüsü değıl."

Salt gülümseyerek ayağı kalktı, odada gezinmeye başladı, şimdiden kazandığını düşündüğü belliydi. "İzin verirseniz delilleri kendi açımdan sıralamak isterim. Adeline, canım, Edmund gölgesine hangi ismi takmıştı?"

Charlie'nin elbisesi o renkti. Red, gelinciklerin ve canilerin kırmızısı.

Adeline, Charlie'ye bakıp gülümsedi. "Red."

"Adam Lokken'in -kiraladığım hırsızın- öldürüldüğü odanın duvarlarında ne yazıyordu?" diye sordu Salt, Charlie'ye.

"Red yazıyordu" dedi Charlie gönülsüzce. "Kanla yazılmıştı. Ama bu Vincent'a gözdağı vermek içindi çünkü Aziz kitabın onda olduğunu düşünüyordu."

"Vincent mı?" dedi Bellamy.

"Beni kastediyor" dedi Vince.

Adeline irkildi, diğerkleri de şaşırmış gibiydi, sanki Vince'in konuşabildiğini unutmuşlardı.

"Musibetin, Adam'ı kimin öldürdüğünü herkesin bilmesini istediği için duvarlara adını yazmış olması daha akla yakın değil mi?" dedi Salt. "Aziz'in kan dökmek gibi bir eğilimi olmadığını bir kez daha hatırlatırım."

"Bok yok" dedi Charlie.

Salt yarı kapalı gözlerle acımasızca Charlie'ye baktı. "Peki Paul Ecco, Red'in yaşadığı yerin ne kadar yakınında öldürüldü?"

"Birkaç blok ötesinde ama bunun konuyla ne ilgisi olduğunu..."

"Ya Adam Lokken, Red'in yaşadığı yerin ne kadar yakınında öldürüldü?"

Charlie bıkkınlıkla içini çekti. "Red cinayetin işlendiği evde yaşıyordu ama evden ayrılmıştı. Orada değildi. Gideli günler olmuştu."

"Peki gitmeden önce o evde kiminle yaşıyordu?"

"Benimle" dedi Charlie.

"Öyleyse kitabı Red'den almış olman daha olası değil mi? Yani benim sıkı güvenlik önlemlerimi aşmak yerine?"

"Nasıl yaptığımı herkese gösterebilirim" dedi Charlie sevimli bir tavırla.

"Evet" dedi Salt. "Bu da akla bir diğerk şeyi getiriyor. Sence hayatına girmesinin bir nedeni olabilir mi, senden istediği bir şey?"

Charlie kollarını göğsünde kavuşturarak Salt'ın yüzüne baktı. "Bilmem. Meme olabilir mi? Ya da popom falan?"

Söyledikleri içerideki gerilimi biraz azalttı. Vicereine sessizce güldü. Bellamy gülümsedi. Ama Salt oralı olmadı. "Ünlü bir hırsız olduğun için olamaz mı? Ne tesadüftür ki Şarlattan tam da Red'le tanıştığı dönem iş almayı bıraktı."

Charlie derin derin iç geçirdi. Bir hırsız olduğunu bilmeleri ile hepsinin daha önce karşılaştığı biri olduğunu bilmeleri ayrı şey değildi. Vicereine için bir-iki iş yapmış olsa da diğerkleri onunla sadece talihsizlik sonucu karşılaşmıştı.

Onları kaybettin Charlie Hall. Artık sana asla inanmazlar. Bir milyarderin son derece iyi bir dolandırıcı olacağını düşünmen gerekirdi.

"Sana canlı bir gölge olduğunu söylemiş miydi?" dedi Salt. "Yoksa sana sahte yüzüyle birlikte sahte bir isim ve sahte bir geçmiş mi sundu?"

Charlie ister istemez âlimin âşık rolü oynayan gölgesiyle ilgili masalı hatırladı. Vince'in dudaklarına kapanan iştahlı ağzını. Ona yumurta pişirişini.

"Vince'in kim olduğunu biliyorum" dedi Charlie. "Senin kim olduğunu da biliyorum. On beş yaşındayken beni zehirlenmiştin. Adamların ormanda peşime düşmüştü. Bana sahte yüzlerden bahsetme."

Bellamy kaşlarını kaldırdı. Adeline doğrulamasını bekler gibi Vince'e baktı. Ama Charlie, Kabala'dan kimsenin ona inansa bile, on yıldan uzun süre önce gölge büyücüsü olmayan birinin başına gelmiş bir şeyi umursayacağını sanmıyordu.

Ama Salt'ın bilmesini istiyordu.

"Demek bana kinin var" dedi Salt sakın bir sesle, bu yaptığı cesaret isterdi ama zekiceydi. Kötü yanını öne çıkar, olumsuz bir şeyi kabul et ki bir diğerini inkâr ettiğinde dürüst davrandığına inansınlar.

Suçtu Vince'e atma çabası endişe verecek kadar ikna ediciydi. Salt parçaları mantıklı olacak şekilde bir araya getirmişti çünkü deliller iki tarafa da çekilebiliyordu. Ayrıca zengindi ki bu her zaman işine yarıyordu, Vince ise cinayetler bir tarafa bırakılsa bile korkunç bir canavardı.

Durumu tersine çeviremeyebileceğini bilmek Charlie'nin sınırlarını daha da bozuyordu.

"Ee?" dedi Malik, Vince'e. "O insanları sen mi öldürdün? Konuşabildiğini biliyoruz."

Vince ifadesiz bir yüzle ona baktı. Charlie yapacağı durum değerlendirmesinin onunkinden de beter olabileceğini düşündü. "Ben Remy'nin gölgesiydim. Ona asla zarar vermezdim. Knight Singh'e de elimi bile sürmedim."

"Ekleyeceğin bir şey var mı Stephen?" diye sordu Vicereine. "Son günlerde garip davranıyorsun."

"Pek uyuyamıyorum" dedi Stephen onlara bakarak. "Sürekli kâbuslar görüyorum."

Bellamy omzuna dokununca irkildi.

"Verilecek cezayı anlıyorum" dedi Stephen. "Tek istediğim cezamı çekip kurtulmak."

"Bir gölge büyücüsünü mü öldürdün?"

Stephen başını iki yana salladı. "Hayır. Ben musibetleri avlıyorum. Red'i de bu yüzden arıyordum. Sadece Red'i." İkinci cümleinin ortalarına doğru Charlie'ye başka birisi konuşuyormuş gibi geldi. Yumuşak bir geçişti, dikkat etmedikçe gözden kaçırmak kolaydı.

"*Liber Noctem* seni neden bu kadar ilgilendiriyordu?" diye sordu Vicereine.

Aziz omuz silkti. "Lionel onu okuyabileceğime söz vermişti. İşlerimde faydası olur diye."

Bu musibet ne kadar zamandır bir dizi beceriksiz ve işe yaramaza bağlıydı? Kendi türünü avlamak zorunda mı bırakılmıştı? Charlie tek istediğinin onu öldürmek olduğunu düşünmeseydi musibet için üzülebilirdi.

Salt boğazını temizledi. "Red bir düzenbazdır, torunumun içinden söküp atmaya çalıştığı kıskançlıktan, yozlaşmadan ve nefretten oluşmuş bir yaratıktır. Bu zavallı kızı tatlı sözlerle kandırmıştır. Artık bu saçma konuşmaya bir son verip partiye dönelim. Musibeti bağlı tutacağım, ona ne yapacağınıza yarın, olmadı öbür gün karar verirsiniz."

"Bir dakika!" dedi Charlie. "Kitabı kasasından aldığımı kanıtlayabilirim. Size kasanın yerini gösterebilirim, kasayı açabilirim."

"Buna gerek olduğunu..." diye başladı Malik.

"Daha önce de teklif ettim" diye sözünü kesti Charlie. "Salt oralı bile olmadı. Şu anda elinde delil olan tek kişi benim. *Liber Noctem* elimde."

"Bu senin kadar benim de haklı olduğumu kanıtlayabilir" dedi Salt. "Hem unutuyorsun, benim elimde de Red var."

"İzin verin göstereyim" dedi Charlie. "Lütfen."

Vicereine, Salt'a bir göz attı. "Bu mümkün mü?"

"Elbette hayır" dedi Salt hafifçe gülümseyerek. "Güvenlik önlemlerimi aşmak imkânsızdır. Kitap onda çünkü musibet onu çaldı."

Bellamy kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse neden olmasın? Küçük bir gösterinin ardından partiye dönebiliriz."

Charlie başını sallarken elleri terliyordu. *Liber Noctem*'i Aziz'in durduğu yerin yakınındaki bir masaya bıraktı, Aziz'in otomatikman kitaba doğru yaklaşılmaya başlamasını görmezden geldi.

"Pekâlâ" dedi Salt. "Başla o zaman hırsız."

Charlie doğruca Dante'nin *Cehennem*'ine gidip kitabı çekti. Kitaplıklardan biri kapı gibi açıldı.

"Enteresan" dedi Vicereine.

"Evet" dedi Salt. "O küçük odaya bayılırm."

Charlie tablonun yanına gitti, resmi iterek kasayı ortaya çıkardı. Sonra işe koyuldu. Kodları zaten biliyordu ama ilk kısmı bir şova dönüştürmesi gerekiyordu, bu yüzden onlara göstermek için çentikleri yeniden buldu. Hayli heyecan vericiydi ve biraz zaman kazandırmıştı. Kolu yanya kadar çevirdiğinde etkilendiklerini görebiliyordu.

"Kasanın içinde ne var?" diye sordu Malik.

"Altın, mücevher gibi olağan şeyler" dedi Charlie.

Salt gülümsemekle yetindi. Diğerlerinden birkaç adım geri çekilmiş, bir elini ceketinin iç cebine sokmuştu.

Charlie dijital kısma geldiğinde dikkatle kodu girdi. Başını çevirip Kabala üyelerine, Vince'e baktı, derin bir nefes alıp kolu çevirdi.

Alarm çalmaya başladı, odayı siren sesine benzer bir ses kapladı. Salt başka bir kod girince ses kesildi.

"Bunu sen yaptın" dedi Charlie.

Salt başını iki yana salladı, gözleri kazanmanın mutluluğuyla parlıyordu. "Saçmalama. Başaramadın, hepsi bu."

"Tamam, öyleyse kasayı aç" dedi Charlie, kalbi hızla atıyor,

sanki göğsünde bir sinekkuşu kanat çırpıyordu. “Yapmadığını ispatla.”

“Pekâlâ, sana son bir iyilik yapacağım” dedi Salt anın tadını çıkarmak için ağır ağır konuşarak. Charlie girdiği rakamların kendi girdiklerinin aynısı olduğunu görebiliyordu. Kol döndü ve kasanın kapağı açıldı.

Telefonu. Charlie kasayla uğraşırken Salt telefonunu çıkarmış, Charlie’nin işi bittiği anda alarmı çalıştırmıştı. Charlie şov yaparken Salt da onu durdurmanın bir yolunu düşünmüştü.

“Senden şüphelendiğimiz için özür dileriz” dedi Malik, Salt’a. “Ama emin olmamız gerektiğini...”

“Durun biraz” dedi Vicereine elini uzatarak. “O kitabı biliyorum.”

Charlie kasadan Knight Singh’in notlarını çıkardı, Salt’ın kendi el yazısıyla işlediği suçları anlattığı kâğıtlar alelacele deri kapağın içine sıkıştırılmış, kenarları dışarı çıkmıştı. Charlie’nin *Liber Noctem*’i alırken bıraktığı gibi duruyordu.

“Şey...” dedi Salt ama gerisini getiremedi.

Charlie, Salt’la geçirdiği günden beri onu nasıl tuzağa düşürebileceğini biliyordu. Bunu o zaman öylesine, ne kadar önemli olacağını fark etmeden düşünmüştü. Bırak üstünlük kursun. Bırak kazansın. Zirveye ait olduğundan o kadar emin olacaktı ki tuzağa düşürüldüğü aklına bile gelmeyecekti.

İlk kilitte boşu boşuna o kadar uğraşarak ona zaman kazandırdığına gerçekten inanacaktı.

Charlie’nin bir kasayı açabileceğini ama telefonunda bir güvenlik uygulaması olduğunu tahmin edemeyeceğini düşünecekti.

“Kitap her ne ise oraya Bayan Hall koymuş olmalı” dedi Salt sonunda, kasadan Knigh’in notlarının çıkmasını hemen bir başkasının üstüne atması gerektiğini fark edecek kadar kendine gelmişti.

Lionel Salt bir plan uzmanıydı. Charlie onun işlediği suçların hesabını nasıl vereceğini planladığından emindi. Pek çok gerçekten bahsedebilirdi. Ama kimse gizlice koyulmuş delillere karşı plan yapamazdı.

"Hani kasanı açamazdım?" dedi Charlie. "Kanıtlamaya çalıştığın bu değil miydi? Hangisi peki: *Liber Noctem*'i oraya sen sakladın da ben kasana başka bir şey koyarken kitabı mı çaldım? Yoksa ben *Liber Noctem* hakkında yalan söyledim ve şimdi de sen mi yalan söylüyorsun?"

Lionel Salt bakışlarını Aziz'e çevirdi. İlkini kabul ederse suçu hafifleyecekti ama bu çok eski ve güçlü bir musibeti kandırdığını itiraf etmek anlamına geliyordu.

Vicereine, Knigh'ın kitabının kapağına tıktırılmış kâğıtları çıkarıp düzelitti. Charlie, Salt'ın o kâğıtların ne olduğunu bildiğinden emin değildi ama Vicereine'in değişen yüz ifadesinden onları kimin yazdığı konusunda yanılmadığını anladı.

Malik kaşlarını çatı. "Sanırım Kabala'nın seninle ve Stephen'la ayrı ayrı konuşmasının vakti geldi Lionel."

Salt elini cebine sokup siyah tabancasını çıkardı ve Charlie'ye doğrulttu. "Benimle uğraşarak çok büyük bir hata yaptın Şarlatan..."

Charlie donup kaldı. Vicereine'in gölge kedisi kükrerken Malik'ten dişlerle dolu ağızlarını açmış üç gölge yayıldı. Bellamy de gölgeden bir kılıç çekti.

"Lionel" dedi Malik. "Buna hiç gerek yok."

Salt'ın arkasındaki Vince bileklerini havaya kaldırdı, kelepçe açılarak yere düştü. Anormal bir hızla atılıp bir zarf açacağıının ucunu Salt'ın boğazına dayadı.

Adeline çığlığa benzer bir ses çıkardı.

Partiden gelen sesler çok uzaklarda kalmış gibiydi.

"Nefretten oluşmuş bir yaratık olduğumu söylemiştin" dedi Vince, Salt'ın kulağına. "Senden gerçekten nefret ediyorum. Kanı kanım, eti etim, nefreti nefretim olan Remy için. Bu geceyi sağ salim atlatacak olan Char için. O silahı başka yere çevirmezsen canına okurum ve geriye acıdan başka bir şey kalmayınca da buna devam ederim."

"Sen nasıl..." diyecek oldu Salt titreyen bir sesle.

"Özür dilerim Char." Vince hüznle gülümsedi. "Böyle olmak

zorundaydı. Ona yaklaşmama izin vereceğini biliyordum, böylece bir şansım olacaktı."

Vince'i kütüphanede tek başına beklerken bulduklarında Charlie bir terslik olduğunu anlamalıydı. Takım elbiseli adamın neden ortadan kaybolduğunu düşünmeliydi. Vince'in o otel odasında ne yaptığını anlamalıydı... sahte oniks karolar. Kelepçelenmiş gibi göründüğü halde ellerini rahatça kurtarabilmesini sağlayan karolar.

Vince, Charlie olsa da olmasa da, Salt'ın onu Kabala'ya göstereceğini biliyordu. Sonra da kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden kelepçelerden kurtulup Salt'ı öldürmeyi planlamıştı.

Ya sonra ne olacaktı?

Vince zarf açacağını biraz daha bastırdı, Salt'ın boğazından tek bir damla kan aktı, bir damla gözyaşı gibi.

Salt boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı, kolları aşağı sarktı, yine de Glock'unu elinden bırakmamıştı.

Neyse ki namlusu Charlie'ye çevrili değildi. Charlie tuttuğu soluğunu bıraktı.

"Silahı halının üstüne at Lionel" dedi Vicereine. "Musibet de seni bırakacak, değil mi?"

"Yok canım" dedi Vince keyifle. "Buradan sağ çıkmak gibi bir planım yok."

Lionel Salt'ın beti benzi atmıştı, gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Onun için çok tuhaf bir an olmalıydı. Malhar gölgelere "yaşayanların hayaletleri" demişti ama Vince ölü bir adamın gölgesiydi.

Vince neredeyse Salt'ın torunuydu. O, torunun intikam alan hayaletiydi.

"Çıkacaksın" dedi Charlie, Vince'e. "Benimle birlikte. Planlar değişti. Kabala, Salt'ın yaptıklarını biliyor. Kendi üyelerinden birinin cinayetini görmezden gelecek halleri yok."

Vince zarf açacağını ucunu Salt'ın atardamarından birazcık uzaklaştırdı.

"Ben hiçbir şey yapmadım..." Aziz, Charlie ile aralarına girince Salt'ın sesi birden kesildi. Aziz'in sırtı Salt'a dönüktü ve gözleri alev alevdi.

Stephen'ın gözlerinden bakan musibet çok yaşlıydı. Ve öfke doluydu. *Liber Noctem*'e kollarıyla sarılmıştı.

"Anlat" dedi. "Bana bu kitabı anlat. Salt'ın yalanlarını anlat."

Charlie boğazını temizledi. "Herhalde Vince buna daha iyi cevap verir..."

"Sen anlat" dedi musibet.

Charlie başını salladı. "Tamam. Remy ölürken tüm enerjisini, son nefesini gölgesine aktardı. Red bu sayede insan formuna kavuşabildi." Charlie, Aziz'e gözünü bile kırpmadan bakıyordu. "Red'in insan formuna kavuşmasını sağlayacak olan ritüele gelince. Öyle bir ritüel yok. *Liber Noctem*'de öyle bir ritüel yok. Hiçbir yerde yok. İlk başta anlayamadığım şey de buydu. Bay Salt neden benden kasasında duran bir kitabı bulmamı istesin ki?"

Charlie dramatik bir etki yaratmak için duraksayarak içini çekip nefesini yavaşça saldı. "Çünkü sana, asla veremeyeceği bir şey vaat etmişti."

Aziz'in parmakları metalin üstüne kapandı, o kadar bastırdı ki kitabın kenarları eğildi.

"Seni onun için kendinden ödün vermeye ikna etti" dedi Charlie. "Ve biliyorsun ki ele geçirdiğin o genç adam pek de iyi durumda değil. Alabileceğin fazla enerji kalmadı. Knight Singh bir hiç uğruna öldürüldü. Paul Ecco da öyle. Adam Lokken da."

Salt güldü ama bunun zoraki bir gülümseme olduğu belliydi. "Bütün mesele bu mu yani? Red'in bugünkü haline nasıl geldiğini elbette biliyorum. Hepsi *Musibetler Kitabı*'nda yazıyor."

Boğazına bıçak dayanmış yaşlı bir adama karşı ikna edici bir tartışma yürütmek zordu. Charlie onu umursamamaya karar verdi. "Red zaten son derece güçlüydü çünkü Remy ona kendi enerjisinden çok fazla katmıştı ve yıllar boyunca onu kısa sürelerle serbest bırakmıştı. Red, Remy gibi görünmeye ve o şekli korumaya başlamıştı. Öyle değil mi Adeline?"

Adeline, Charlie ona korkunç bir şey sormuş gibi şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı.

"Kendi torununu mu öldürdün?" dedi Vicereine. "Ve Knight'ı?"

"Bana yalan söyledin." Kelimeler Stephen'in ağzından dökülmüştü ama sesi ona ait gibi değildi. "Senin derini yüzeceğim düzenbaz. Seni..."

Patlayan silahın sesi odada yankılandı.

Aziz halının üstüne yığıldı, parmaklarıyla bastırıldığı yarasından kan sızıyordu. Ağzı açıktı.

Cesedin arkasında Aziz'in gölgesi gittikçe büyüyordu.

"Hayat nefesi" dedi gölge.

Sonra giydiği bedeninin üstünden geçti. Bedeni büzüşürken Stephen bir feryat kopardı, derisi içeri doğru çekildi, vücudu kıvrıldı, sonra da gevşedi. Kurşun deliğinin etrafındaki kanlar kuruyup kristalleşti.

Taze enerjiyle çatırdayan gölge üstlerinde süzülüyordu.

"Aman Tanrım" dedi Vicereine. "Kahretsin."

Salt, Vince'in elinden kurtuldu, elini boğazındaki sıyrığa koydu.

Musibet yukarıdan onlara bakıyordu, o kadar büyümüştü ki tavandaki ışıkları kapladığı için kütüphane birden kararmıştı. "Kimse bana et vermeyecekse kendim alacağım."

"Onu zapt etmemiz gerek" dedi Malik.

"Silahlarım var" dedi Salt. "Cihazlar. Şu koridorda."

Ama vakit yoktu.

Aziz ileri atıldı. Vicereine'in gölge kedisi tırnaklarını çıkararak havaya sıçradı ama musibet bir vuruşta onu bir kenara savurdu. Bellamy gölge kılıcını havaya kaldırarak öne çıktı. Aziz yakaladığı anda kılıç dumana dönüştü.

Charlie, Vince'in kolunu tuttu. Vince ona o gece soğukta baktığı gibi baktı, Charlie'nin ona bir daha dokunacağına inanmıyormuş gibi.

"Hadi" dedi Charlie. "Gitmemiz gerek. *Hemen.*"

Vince başını iki yana salladı.

"Artık kimsenin hizmetinde değilim" diye gürledi Aziz, sesi sert bir rüzgârı, boş bir odadaki yankıyı andırıyordu. İnsan sesine hiç benzemiyordu. "Sizin türünüzden yaratıldım ama şimdi

sizden daha güçlüyüm. İstedğim her şeyi alacağım, siz de bana hizmet edeceksiniz.”

Bellamy koridordan büyük salona doğru koşmaya başladı, içerdeki uyarıcılar için bağırırken bir yandan da ceketinin içinden gölge bir hançer çıkardı. Malik’in üçüz gölgeleri bedeninin etrafında dönerek saldırıya hazırlanıyordu.

“Artık saklanmak yok” dedi Vince, Charlie’nin elini tutarak.

Bedeni yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladı. Önce gözleri kayboldu, o çukur gözler yerini boşluğa, sonra da dumana bıraktı. Sonra altın rengi saçları bir kamp ateşinden fırlayan kıvılcımlar gibi dağılıp gitti. Karanlık onu yutmak istiyormuş gibi vücudunu yaladı.

“Vince!” diye bağırdı Charlie.

Aziz’in sesi odanın içinde ağaçların arasından esen rüzgârın uğultusu gibi dolaşıyordu. “Siz beni bağlayanlar, beni zayıf iradelerinizin ve sefil hurslarınızın kölesi yapanlar, hepiniz, bana iyi bakın. Ben Cleophes’im ve...”

Vince ona doğru atıldı. Birlikte koridora yuvarlandılar. Duvara vuran gölgelerden ibarettiler ama çarptıkları yerlerde alçılar parçalanıyor, sıvalar dökülüyordu. Bir tablo yerinden çıkıp yere düştü, çerçevesi çatladı.

Aziz’in elleri sivri tırnaklı uzun pençelere dönüştü. Kocaman açılmış ağzı keskin dişlerle doluydu. Büyük salona doğru koşmaya başladı, Vince’in gölgesi de peşine düştü.

Charlie peşlerinden gitmek için adımını atmıştı ki ensesinde soğuk metali hissetti. Tabanca.

“Bana dön” dedi Salt.

Charlie döndü. O karmaşanın içinde herkes Glock’u unutmuştu. Salt bu kadar kısa mesafeden ateş ederse Charlie’nin yapabileceği pek bir şey yoktu ama Salt onu bir an için kontrolü altına almış olmanın tadını çıkarıyordu.

Charlie, Salt’ın kolunu bir vuruşta yana savurdu. Silah patladı, mermi kitaplığa isabet edip ahşap kaplamanın bir parçasını kopardı.

Salt silahla Charlie'nin başına vurmaya çalıştı. Charlie bileğini yakalayıp var gücüyle ısırdı.

Salt acıyla haykırarak silahı elinden bıraktı. Charlie silahı bir tekmede uzağa fırlattı.

"Sen bir hiçsin" dedi Salt. "Bir leke. Evrende bir noktasın. Hiçbir nokta çöküş sebebim olamaz."

Diğer eliyle Charlie'nin kafasına vurdu. Charlie sersemleyip geri geri sendeledi, Salt bir daha vurdu. Yaşlı bir adamdı ama güçlüydü ve insanların canını yakmaya alışkındı.

"Elimde fırsat varken seni öldürmeliydim" dedi Salt.

"Ya, kesinlikle" dedi Charlie. "Çünkü şimdi öldüremeyeceksin."

Salt şöminenin yanındaki maşayı kapıp Charlie'ye doğru savurdu. Charlie eğilerek şöminenin yanından başka bir şey kaptı. Bunun metal bir faraş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı ama yine de havaya kaldırarak bir darbeyi daha engelledi.

Birbirine çarpan metallerin zangırtısını tüm kolunda hissetti.

Charlie bu tür kavgalara dair tek deneyimini Posey'yle eski evlerinin yanındaki arsada sopalarla savaş yaparken edinmişti. Ne yazık ki şimdi bu kavgaya taşıdığı rezalet seviyesi de buydu.

Ona yere düşüp bir daha kalkamayacağı kadar sert vurmalıydı.

Bunu bilse de bir yandan da korkuyordu. Salt'tan nefret ediyordu. Ölse sevinirdi. Ama onu öldürmek başka bir şeydi.

Salt maşayı Charlie'nin bacaklarına doğru savurdu. Charlie kenara zıplayarak kaçtı. Salt yaşlı bir adamdı. Çabuk yorulacaktı, değil mi?

Ama keyifle parlayan vahşi gözlerini görünce fikrini değiştirdi. Salt halının üstüne yığıldığını görmek istiyordu. Kafasını kırmak istiyordu. Onu kanlar içinde görünce mutlu olacaktı.

Salt maşayı kafasına savurduğu anda bir şey Charlie'nin ellerini tutmaya çalıştı. Charlie kendini yana doğru attı, maşa kalçasının yan tarafını sıyrıp geçti.

Charlie halıya yuvarlandı.

Onu tutmaya çalışan Salt'ın lanet olası gölgesi idi. Charlie sadece Salt'la değil, gölgesiyle de savaşıyordu.

Düştüğü yerde yuvarlanıp silaha uzandı. Silahı kapıp Salt'a doğrulttu, parmağı tetikteydi.

Salt durdu, gölgesi bir kobra gibi Charlie'ye doğru süzülüyor, duvarda ileri geri hareket ediyordu.

Charlie silahı Salt'a doğrultmaya devam ederek ayağa kalktı. "Olduğun yerde kal."

"Beni vuramazsın" dedi Salt alaycı bir sesle.

Charlie boştaki eliyle sütyenindeki oniks bıçağı çıkardı. Koli bandından kınını ısırarak çekip aldı.

Salt şaşırmışa benziyordu. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Gölgen... aslında senin gölgen değil, öyle değil mi? Senden önceki bir gölge büyücüsüne aitti. Bahse girerim iyi bir büyücüye. Sen her şeyin mükemmeliğini istersin."

"Ne olmuş?" dedi Salt.

Charlie silahı doğrultmaya devam ederek çömeldi. "Bahse girerim senden nefret ediyordur." Charlie bıçağı sertçe savurarak gölgeyi serbest bıraktı.

Salt kendini geriye öyle hızlı attı ki tökezledi. Gölge yerde yağ tabakası gibi bir birikinti halini almıştı ve birikintinin ortasından bir şey yükselmeye başlıyordu.

"Seni vuramayacağım konusunda haklıymışsın galiba" dedi Charlie, sonra da kütüphaneden çıktı.

Charlie büyük salona vardığı anda Vince ve Aziz'in duvardaki devasa figürler halinde kapıştığını gördü. Biri bahçeye çıkan kapıları açmıştı, içeri dolan soğuk rüzgâr perdeleri dalgalandırıyordu.

"İki yüz yıl yaşadım" diye haykırdı Aziz acayip bir sesle. "Binlerce yıl daha yaşayacağım."

Charlie'nin dört bir yanından çılgınlıklar yükseliyordu. Salondan kaçanların kimi Charlie'ye çarpıyor, kimi de oniks silahını çekiyordu. Bir gölge büyücüsü parıldayan siyah bir kılıcı ileri uzatarak kanatlarıyla havaya yükseldi. Aziz, gölgeyi sırtından kopardı, büyücü döne döne bir sehpanın üstüne düştü.

Oniks oklar hızla musibetlere doğru uçtu. Figürlerin ikisine de saplandılar. Vince şaşkınlık ve acıyla yüzünü buruşturdu,

sonra oklar ikisinin üzerinden de kayıp yere düştü. Okçulardan biri okları almaya koşarken diğerleri yeniden ok atmaya hazırlandı.

Buradan sağ çıkmak gibi bir planım yok.

Vince bu savaştan sağ çıkamayacaktı. Charlie vücuduna geçen o dişleri, pençeleri ve okları görmüştü. Hareketlerinin yavaşladığını, sarhoş gibi yalpalamaya başladığını da görmüştü.

Aziz ellerini ileri uzattı, tırnakları salonun iki duvarına da uzun çizikler attı.

“Benimle savaşmayı bırak Red. Birlikte Katliam’dan bu yana gelmiş geçmiş tüm musibetlerden daha güçlü olabiliriz. Eski musibetler gibi dünyayı kasıp kavururuz.”

Vicereine uzun siyah hançerlerini havaya savurarak gölge büyücülerini dışarı çıkarıyordu.

Malik elinde parlak bir şeyle ikinci kattaki galeride duruyordu. Yanında iki gölge büyücüsü daha vardı.

Adeline koridorun ağzına, Charlie’nin durduğu yere yaklaştı. Parmakları kan içindeydi.

Charlie, Vince’in bir amaç uğruna savaştığını anladı. Aziz’i gerilemeye zorluyordu. Aziz sert, sersemletici bir darbe indirebilir, tırnaklarıyla Vince’in göğsünü parçalayabilirdi ama Vince üstüne gitmeye devam ediyordu. Aziz’i geriletmeyi sürdürüyordu.

Charlie, Vince’in ne yapmak istediğini çok geç fark etti.

Titreyen ellerle pirinç muştaya benzeyen üçlü oniks yüzüğünü çıkardı. Oniks, avucunun içine bakacak şekilde yeniden taktı. Sonra şömineye koştu.

Çünkü Vince, Aziz’i şömineye doğru sürüyordu. Darbelerden kaçmak yerine dayanmak pahasına pozisyonunu koruyordu. Gölgeler üstünde hareket ederken Charlie havanın birden elektriklendiğini hissetti.

Vince, Aziz’in üstüne atladı. Charlie musibetin tırnaklarını Vince’in böğrüne sapladığını gördü. Sonra Vince, Aziz’le birlikte ateşe doğru yuvarlandı, kendini alevlere yem etmek pahasına da olsa Aziz’i şöminede yakarak öldürecekti.

Charlie son anda fırlayıp elini uzatarak Vince'in belli belirsiz formunu yakaladı. Onu sımsıkı tuttu, Vince oniks yüzünden ellerinde cisimleşip üstüne yıkılırken Aziz öfke dolu bir çığlık attı. Alevler havaya yükseldi, o kadar yükseldiler ki Salt'ın tablosunun alt tarafı tutuştu.

Malik ve adamları az sonra siyah kehribar boncuklardan yapılmış bir ağ atarak Vince ve Charlie'yi yakaladı.

33

GECE HIRSIZI

Kimse Charlie'nin onunla konuşmasına izin vermedi. Vicereine onu yemek salonuna götürdü, karapakstan iki kişiyi başına nöbetçi dikti. Biri ona Salt'ın havalı içki dolabından içecek bir şey getirdi. Bu muhtemelen şimdiye dek içtiği en pahalı viskiydi ama tadını alamıyordu.

Onu tekrar kütüphaneye götüreceklerdi ama Salt'ın cesedini göğsüne saplanmış zarf açacağıyla orada bulmuşlardı.

Charlie öylece oturuyordu, öfkeliydi, damarlarında hâlâ adrenalın dolaşıyordu. Antika büfenin cilalı ahşabına, büfenin üstündeki süslü püslü gümüş kâseye ve kesik kafalarla dolu bir kâsenin resmedildiği iğrenç yağlıboya tabloya baktı. Bakışları şeritleri püsküllü ipek perdelere, yerdeki en az yüz yıllık olması gereken el dokuması ipekli halıya kaydı. Biri halıya kül bulaştırmıştı.

Dünya Lionel Salt olmadan daha güzel bir yer olacaktı.

Charlie üstündeki kırmızı takıma baktı, paçasına is bulaşmıştı. Herhalde halıya kül bulaştıran da kendisiydi.

"Haklıymışsın" dedi Vicereine kendine bir kadeh viski doldururken. "Salt konusunda. Galiba her konuda. Eminim birinin bunu söylemesini istiyordun, o yüzden oradan başlayayım dedim."

"Harika" dedi Charlie kalkmaya yeltenerek. "Öyleyse Vince'le konuşmama izin ver." Bir tekinsiz ciddi bir yüzle ona doğru yürüyünce Charlie içini çekerek tekrar oturdu.

Vicereine'in dudaklarında hüznünlü bir gülümseme belirdi. "Söz konusu senin musibet olunca seçenekleri iyice ölçüp tartma-

mız gerekiyor. Hiç insan kılığında bir musibet görmemiştik.”

“Vince sizi kurtarmaya çalışırken neredeyse kendini mahvediyordu” diye hatırlattı Charlie.

“Biliyoruz. Ama kabul etmelisin ki onunla konuşup ne yapacağımıza dair bir karara varmamız gerekiyor.” Vicereine derin bir iç çekti. “Göz ardı edilemeyecek kadar tehlikeli, kim bilir dışarıda onun gibi daha kaç tanesi var. Evine dön Charlie Hall.”

“Onunla konuşmama izin vermediğiniz sürece hiçbir yere gitmiyorum” diye belirtti Charlie.

Sonunda Bellamy ve Malik içeri girdi, bitkin görünüyorlardı. Bellamy’nin ceketindeki kesiği gölge tırnaklar açmış olmalıydı.

“Salt’ın gizli zindanının nerede olduğunu size gösterebilirim” dedi Charlie, sonra bir kaşını kaldırdı. “Kasasını gerçekten açabiliyorum.”

“Teklifin için teşekkürler ama bundan sonrasını biz halledebiliriz” dedi Malik. “Söz veriyorum. Red’e zarar vermeyeceğiz. İkini-ze de çok şey borçluyuz.”

Charlie kaşlarını kaldırdı, pek de ikna olmamıştı. “Vay be. Demek söz veriyorsun. Sözünün benim için beş paralık kıymeti yok.”

Malik kaşlarını çatarak Charlie’ye baktı.

“Vince benim için o kadar büyüleyici ki kimse kılına bile dokunamaz” dedi Bellamy, Charlie işte buna gerçekten inanmıştı. “Üç gün sonra evime gelip onu görebilirsin. Buna ne dersin?”

Charlie diğerlerine baktı, Vince’in nerede tutulacağı konusunda bir anlaşmazlık bekliyordu ama kimse itiraz etmedi. Ya bunu önceden kararlaştırmışlardı ya da kimse Vince’i istemiyordu.

“Tamam” dedi Charlie sonunda, başka seçeneği kalmamıştı. “Peki. Üç gün sonra.”

Salt’ın malikânesinden çıkarken antika bir mürekkep hokkasını cebine atıp som gümüşten iki şamdanı da koluna soktu.

Posey arabada onu beklerken sürücü koltuğunda uyuyakalmıştı. Charlie arabaya binince korkuyla sıçradı. Ablası olduğunu görünce rahatlayıp esnedi.

"Vince nerede?" diye sordu saatin kaç olduğunu anlamak ister gibi gözlerini kısıp yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarak. "İçeride ne kadar kaldın?"

Charlie başını iki yana salladı. "Gidelim. Anlatırım. Eve gitmeden önce bir yere uğrayacağız. Tina'yı hatırlıyor musun?"

Tina'ya uğradıktan sonra hâlâ polis şeritleriyle kapatılmış olduğu halde eve döndüler. Charlie pencereden odasına girip kendi banyosunda duş aldı ve kendi yatağında uyudu. Kardeşi de yanına yattı, Charlie'nin gölgesi ikisinin de etrafına kıvrılmıştı.

Charlie uyandığında burnuna çamaşır suyu kokusu gelince örtülerin hâlâ Vince gibi koktuğunu fark etti.

Ellerini havaya kaldırdı. Uzun parmaklar. Şimdiden soyulmaya başlamış siyah oje. Kilitleri ve kasaları açabilen becerikli eller.

Gölgesine uzanıp Vince'i yakaladığı anı düşündü. Vince'in ne yapacağını anlamasaydı, zamanında yetişmeseydi, Vince o hızla kendini ateşlerin içinde bulacaktı.

Ortada bir ceset bile olmayacaktı.

Otomatik hareketlerle duş alırken bu düşünceyle kendini bomboş hissediyordu. Bir parçası Vince'in çoktan gitmiş olduğu o baş aşağı dünyada kapana kısılmış gibiydi. Gözü duvar fayanslarına takıldı, gölgesinin olması gereken yerdeki boşluğa bakakaldı.

Gölgesinin yokluğu sadece zihninde değil, geleceğinde de bir kapının kapanmasına neden olmuştu. Bir gölge büyücüsü olmaya-caktı. Gerçi olmak istediğinden de emin değildi ya.

Canlanmış bir gölgesi olsaydı Vicereine ve diğerleri söylediklerini daha çok dikkate alır mıydı? Vince'i görmesine izin verirler miydi?

Vince'in onunla birlikte eve dönmek isteyeceğinden şüphe etmemişti ama şimdi düşünüyordu da belki de bundan o kadar da emin olmaması gerekirdi. Vince onunla tanıştığında dünyada yapayalnız olmaya alışkın değildi ve seçenekleri kısıtlıydı. Belki Salt'tan sonra kendisi için bir gelecek görmemişti ama şimdi o geleceğin içindeydi ve belki de ilk kez onu dilediği gibi şekillendirebilecekti.

Tabii Kabala izin verirse.

Vince, Charlie Hall'un daha önce hiç karşılaşmadığı *ne olacaksa olsun* versiyonu hakkında acaba ne düşünüyordu? Belki de bir meydan okumanın üstesinden gelebilecek durumda oldukları halde ikisi de kendini geri çekmişti. Belki de bu meydan okuma hoşlarına gidecekti.

Charlie düşünu alıp kendi giysilerinden giydikten sonra Posey'yi beklemeye başladı.

"Annem arabayı geri getirmem için on yedi tane falan mesaj attı" dedi Posey odasından çıkarken, o da üstünü değiştirmişti. Charlie, Posey'nin arkasına, gölgesine bir göz attı.

Kardeşi nereye baktığını anladı. Endişeyle kaşlarını çatı. "Tuhaf mı görünüyor?"

"Bilmem. Sana tuhaf geliyor mu?"

Posey dudaklarını sessizce kımıldattı, gölge yaklaşıp omuzlarına kıvrıldı, orada olmaktan son derece memnun görünüyordu. Charlie kısmen tanıdık gelen bir ürpertiye kapıldı.

"Bu başıma gelen en mükemmel şey. Kendi kendime yapmayı öğreneceğim şeylere şaşacaksın." Posey'nin gözleri uzun zamandır olmadığı kadar ışıldıyordu, Charlie hiçbir şeyin bu ışıltıyı söndürmesini istemiyordu.

Gidip pencereyi açtı. "Hadi öyleyse. Annem ve Bob arabayı geri almak istiyorsa hemen gitsek iyi olur çünkü önce bir yerde kahve içmek istiyorum."

"Şükürler olsun" dedi Posey heyecanla.

Small Oveb Bakery'de durdular, Charlie minik kâğıt bardaklarda üç espresso alıp shot gibi önüne dizdi. Posey telefonuna bakarken bir yandan da tatlı çöregini yiyordu.

Charlie espressolardan ilkinin alıp bir yudumda içti.

"Hım" dedi Posey telefonu Charlie'ye çevirerek.

Bu sabah erken saatlerde *Gazette*'ye Lionel Salt tarafından yazıldığı iddia edilen ve hakkında Rose Allaband cinayeti de dahil olmak üzere birçok soruşturma başlatılmasına

yol açan bazı notlar ulaştırıldı. Allaband'ın cesedi bir yıl önce Salt'ın torunu Edmund Carver'in cesediyle birlikte yanmış bir arabanın içinde bulunmuştu. Her ikisinin de Salt'ın kurbanı olması mümkün. Notlardaki bilgilere dayanarak Randall Grigoras, Ankita Eswaran ve Hector Blanco cinayeti de dahil olmak üzere diğer davaların tekrar açılması gündeme gelebilir. Notlarda bahsi geçen kişilerin ölümlerine ilişkin detayların yanı sıra gölgeleri üzerinde yapılan tıbbi deneylere ait çizimler de yer alıyor.

El yazısı uzmanları günlükteki yazının *Gazette*'nin elde ettiği Salt'a ait el yazısı örnekleriyle örtüştüğünden yüzde 98 emin olduklarını bildirdiler. Konuyla ilgili bilgi almak için Salt'ın yasal temsilcilerine ulaşmak istedik ama şimdiye dek bir geri dönüş alamadık.

"Lionel Salt'a bunu sen mi yaptın?" dedi Posey şaşkınlıkla. "Nasıl?"

Charlie kasayı açtığında yalnızca *Liber Noctem* bulmayı bekliyordu ama kasada bir şey daha vardı. Birkaç sayfası yırtılmış bir defter.

Hampshire Gazette'in eline böyle bomba haberler pek sık geçmezdi.

Charlie ikinci, sonra da üçüncü espressosunu içti. "Bunu ona ben yapmadım. Kendisi yaptı."

Charlie o pazar Rapture'daki vardiyasına geldi. Akli başka yerde olduğundan müşterilere siparişlerini tekrar tekrar sormak zorunda kalıyordu. İki şarap kadehini düşürüp kırdı, kesme şeker yerine bir apsent bardağının tamamını ateşe verdi. O bardak da kırıldı, hem de çok daha dramatik şekilde.

Vardiyasının ortalarına doğru Odette onu bir kenara çekti. Charlie fırça atacağını ya da kaybolan kırmızı takımı soracağını sandı ama Odette'in niyeti onu yeni barmenle tanıştırmaktı, José'nin eski sevgilisinin yerine gelenle. Charlie, Don'u görünce şaşırdı.

"Selam" dedi Don. "Top Hat'e yeni bir müdür geldi, ben de ortam değişikliğinin iyi olacağına karar verdim."

"Eh, öyleyse doğru yere geldin" dedi Charlie, sonra da neyin nereye konulduğunu, kasayı nasıl kullanacağını ve içkilere kaç tane kuru buz atacağını anlatmaya koyuldu.

"Onları yutarlarsa bize dava açılır" dedi Charlie.

"Menüden kaldırsak mı acaba?" diye önerdi Don.

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak zaman alacak sanırım."

Kapanış vaktine yakın Balthazar bara geldi. "Son bir içki içelim. Ne varsa."

"Ben de mi içiyorum?" Charlie gülümsedi.

"Yerinde olsam içerdim."

Charlie buna itiraz edemezdi. Yepyeni Laphroaig 15'i indirip açtı, ikisine de ikişer parmak doldurdu.

"İnanılır gibi değil."

Charlie başını salladı. "Herhalde duymuşsundur. Gerçekten çok acayip."

"Bu, işe geri döndüğün anlamına mı geliyor?"

Charlie omuz silkti. "Kendimi bu kadar rezil ettikten sonra bir süre ortalarda görünmesem iyi olur."

"Bilemiyorum. Şarlatan hiç bu kadar meşhur olmamıştı" dedi Balthazar, içkisinden bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Öf, bunun tadı biri benzin döküp lastik yakmış, sonra da ateşi toprakla söndürmüş gibi."

Odette gelip Balthazar'ın yanına oturdu. "Demek içiyoruz. Eh, bana da ver bari."

"Benimkini alabilirsin" dedi Balthazar içkisini Odette'e doğru iterek. "Lütfen."

Odette itiraz etmedi. Charlie, Balthazar'a amaretto doldurdu, o da seve seve içmeye başladı.

"Haberleri gördün mü?" diye sordu Balthazar, Odette'e.

"Lionel'ı mı diyorsun?" Odette tiksiniş gibi bir ses çıkardı. "İşin tuhafı onun bir sadist, biraz da narsist olduğunu başından

beri biliyordum. Ama *ilginç* biriydi ve bence kendini biliyordu. Birini tarusan da ne kadar ileri gidebileceğini bilemiyorsun. Lionel'ın sınırlarını bildiğimi sanıyordum, şimdi acaba canımı sıkmak istemediğim için sınırları olmadığı gerçeğini görmezden mi geldim diye düşünüyorum."

Charlie içkisinden bir yudum alarak kendi sınırlarını düşündü.

"Şimdi Fiona'nın tatlı oğlunun ölümünden de onun sorumlu olabileceğini söylüyorlar."

"Edmund Carver" dedi Balthazar hecelerin üstüne basa basa, bakışları Charlie'ye kaydı.

"Annesinin adının Kiara olduğunu sanıyordum" dedi Charlie.

Odette başını salladı. "Evet, ben Salt'ın ilk karısından bahsediyorum. Salt'la da Fiona vasıtasıyla tanışmıştık. Zavallı kadın. Önce kızını, sonra torununu kaybetti, şimdi de bu. Hepsi iki yıl içinde oldu."

"Nasıl oluyor da herkesi tanıyorsun?" diye sordu Balthazar.

"Peki gerçekten tanıyor muyum?" Odette aynaya baktı, sanki kendi yüzünü inceliyordu.

Balthazar oturduğu yerde doğruldu. "Giderek daha ürkütücü olan bu sohbetten uzaklaşmak için size bir haber vereyim. Murray's Fine Jewellery'den Murray'yi tanıyor musunuz?"

"Evet" dedi Charlie satması gereken gümüş hokkayı ve şamdanları düşünerek. "Neden sordun?"

"Dükkânı kapattı" dedi Balthazar kaşlarını kaldırarak. "Başına talih kuşu kondu. Boca'ya yerleşecekmiş."

Odette sessizce güldü. "Duyan da arka bahçesinde bir küp altın bulmuş sanacak."

"Öyle de denebilir" dedi Balthazar. "Söylentilere göre hepsini at yarışından kazanmış."

"Vay canına" dedi Charlie. "Şu işe bak."

Vince'i görmek için üç gün beklemek korkunçtu. Charlie'nin aklından türlü senaryolar geçiyordu. Ya Kabala yalan söylediye ve Vince'e zarar verdiyse? Ya Vince'in üstünde deney yap-

maya kalktılsa? Ya varlığının çok büyük bir risk olduğuna karar verdilerse? Ya onu görmesine izin vermezlerse? Zihni durmadan farklı yollara sapıyor, hayali hamleler ve karşı hamleler yapıyor, kendi kendine karşı endişesini artırmaktan başka hiçbir işe yaramayan bir satranç oynuyordu. Kendi kuyruğunu yutup boğulan bir yılan gibi.

En azından Posey'yle evlerine dönmüşlerdi. Kan lekelerini temizletmek için Vince'in çalıştığı yerden Winnie tutulmuştu. Kadın, Charlie'ye mesaj atıp Vince arkadaşı olduğu için işi ekstra özenle yaptığını söylemişti. Ayrıca Charlie'ye Adam'ın parçalarını bulduğu acayip yerlere dair bilmek istemediği bir sürü bilgi vermişti.

Posey ise son birkaç günü Malhar'la geçirmişti. Posey çalışmasına katılmayı kabul ettiği için Malhar'ın bazı testler yaptığını iddia ediyordu ama Charlie işin içinde çok fazla yemek olduğu için bunun doğru olduğunu pek sanmıyordu.

Ama bu Charlie'nin gergin enerjisiyle başbaşa kaldığı ve siyah bir tayt, bot ve üstünde hiç delik olmayan bir kazak giyerek hazırlanırken tersleyecek kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Tayt, gerekirse hızlı hareket etmesine imkân verecek kadar esnekti. Botlar da birinin kafasına tekme atması gerekirse can yakacak kadar ağırdı.

Corolla'sı tamirdeydi ama Charlie, Vince'in minibüsünü East Star Motel'den iki blok ötede bulmayı başarmıştı. Anahtarları sürücü tarafındaki güneşliğin arkasında bulmuştu. İki park cezasını torpido gözüne koyarak arabayı eve getirmişti.

Bellamy'nin kalesine de onunla gidiyordu.

Bellamy gizemli tabiatına uygun davranarak Holyoke'de bir gözcü kulesini kendine mesken edinmişti. Sadece patikadan ulaşılabilen kule dışarıdan terk edilmiş gibi görünüyordu.

Ön kapının alt kısmı çürümüş, menteşeleri paslanmıştı. Charlie kapıyı sertçe çaldı.

Az sonra kapı gıcırdayarak açıldı, kafası tıraşlı, gözlerini simsiyah boyamış bir kız görüldü. Miknatıslı kirpiklerinden biri hafifçe

yamulmuştu. Yanağındaki yeni piercing yeri kızarmıştı, enfeksiyon kapmış gibi görünüyordu. Gölgesi saldırmaya hazır bir yılan gibi kızın etrafında dönüyordu. Muhtelemeden çömez falandı.

"Vince'i görmek için geldim" dedi Charlie.

"Kim?" dedi kız.

Bellamy ve diğerleri Charlie'yi başlarından savmayı düşünüyorsa hepsini buna pişman edecekti. "Musibet."

"Ha" dedi kız. "Doğru ya. İçeri gel. Seni bekliyorlar."

İçerisi hem kaleyi hem de mezarı andırıyordu. Kız onu çıplak beton duvarlarında yer yer grafitilerin göze çarptığı odalardan geçirdikten sonra merdivenlerden çıkıp brokar perdelerin asılı olduğu bir odaya götürdü. Kafatası şeklindeki gümüş şamdanlarda ince, kırmızı mumlar yanıyordu. Soğuk beton zemine minderler atılmıştı.

Bellamy kırmızı kadifeden bir armut koltuğun üstüne uzanmıştı.

Charlie dikkatle etrafına bakındı. "Vince nerede?"

"Onu kulenin tepesindeki bir odada tutuyoruz, kurtarılmayı bekleyen bir prenses gibi" dedi Bellamy. "Sapasağlam."

"Bugün buradan gidiyor" dedi Charlie. "Benimle geliyor."

Bellamy şeffaf denecek kadar ince, zarif bir fincandan bir yudum aldı. İnce porselen. "Git de senin musibetle konuş. Merdivenlerden çık. Ta tepeye kadar. Sonra yeniden görüşürüz."

Charlie bunu duymaktan pek hoşlanmamıştı ama Vince'i görme heyecanıyla üstünde durmadı. Merdivenlere doğru yürümeye başlamıştı ki bir kadın sesiyle olduğu yerde kaldı.

"Bayan Hall" dedi Adeline Salt. Metalden yapılmış kilitli kitap dolaplarıyla dolu bir odada eski püskü bir kanepede oturuyordu.

Üstünde koyu renk kot pantolon ve boynundan fiyonkla bağlanmış zümrüt yeşili bir bluz vardı. Bacaklarının üzerinde pembe- altın renginde kasası olan bir bilgisayar duruyordu. Adeline zenginlere özgü o tuhaf parıltıyı taşıyordu, saçları ipek gibi, cildi ıslık ıslık.

Kesinlikle buraya ait değildi.

Charlie odaya girmeden kapıya yaslandı.

"Red'i görmeye geldin, değil mi? Güzel, eminim çok sevine-

cektir. Seni sorup duruyordu." Adeline'in gülümsemesi tamamen yapmacıktı.

"Vince" dedi Charlie.

Adeline'in Vince'in ismi konusunda bir tartışmaya girip girmemeye karar vermeye çalıştığını görmek ilginçti. Rahatsız olduğu belliydi, Charlie'nin ona başka bir isimle hitap etmesi değil de gerçek ismi buymuş gibi davranmasından rahatsız oluyordu. *Eh, adının bu olduğunu söylemişti.*

"Kabala'yla konuştum. Vince benimle eve gelecek. Benim korumam altında hayatına Edmund'ın bıraktığı yerden devam edecek." Nedense gözlerinde bir parça korku var gibiydi.

"Bunu tam olarak nasıl yapacak?" diye sordu Charlie.

"Ölüm belgesini iptal etme işlemlerine başladım bile." Adeline yine zoraki gülümsedi. "En iyisinin bu olduğunu anlıyorsun değil mi? Red çok zengin olacak. Ayrıca bana sadece birkaç yıl bağlı kalacak."

Adeline'in asıl cezalandırılması gereken kişi o iken Vince'in vasisi olması sinir bozucuydu. Sahiplenir gibi konuşması durumu daha da kötü ve ürkütücü bir hale getiriyordu. "Belki Vince'in istediği bu değildir."

Adeline saçlarını geriye savurdu. "Sence bir hırsızla takılmayı mı tercih eder?"

"Bence babanın evinde yaşamamak için her şeyi yapar."

"Haberin yok mu?" Adeline özenle alınmış kaşlarından birini kaldırdı. "Babam o akşam öldü, seninle yalnız kaldıktan sonra. Bir zarf açacağıyla otuz üç kez bıçaklanmış."

"Ne kadar üzücü" dedi Charlie küstahça. Elbette haberi vardı.

"Ona ne yaptın?" diye sordu Adeline yumuşak bir sesle.

"Silahını elinden alıp gölgesini kestim" dedi Charlie. "Sonrasında her ne olduysa ben orada değildim."

"Ne kadar da inandırıcı" dedi Adeline alaycı bir sesle.

"Aynı fikirdeyim." Charlie, Adeline'in dizüstü bilgisayarına, bilgisayar taşıdığı yeşil deriden Chanel çantaya, kulaklarındaki elmas küpelere baktı. "Babanın tek varisi sensin, değil mi?"

Adeline elini saçlarına götürdü, saç tutamlarından birini sinirli sinirli çekti. "Beni bu işe karıştırmaya kalkma" dedi sertçe. "Vicdanıyla boğuşacak olan sensin."

"Büyük salondayken" dedi Charlie. "Sen içeri girdiğinde dikatim dağınıktı. İşin tuhafı yine de ellerindeki kanı fark ettim."

Charlie koridora doğru yürümeye başladı, sonra omzunun üstünden arkasına baktı. "Bu arada, bir şey değil."

Charlie beton basamakları sakince çıkmaya çalışıyordu ama ikinci katın sahanlığına varınca gitgide daha hızlı yürümeye, sonra da neredeyse koşmaya başladı. En tepede oniks şeritlerle kaplı, demir çubukla sürgülenmiş bir kapı buldu. Demiri kaldırırken ağırlığına şaşıtı.

Vince küçük, penceresiz odada, sırtı Charlie'ye dönük duruyordu. Her zamanki gibi görünüyordu, geniş omuzları, boyu, her şeyi aynıydı. Ama döndüğünde gözleri dumanla dolu boş yuvalardan ibaretti. Charlie bunu görünce Vince'in bedenini içinde bir yaratığın yaşadığı bir kabuk olarak düşündü.

Posey'nin tarot destesinden çektiği kartları hatırladı. Ruhani olanın maddeye dönüşmesi. Büyücü.

Vince gözlerini kapattığında saçlarının koyulaşmış bronz rengini aldığını fark etti, sanki Vince değişirken altın sarısı uçup gitmişti. Üstünde siyah bir gömlek vardı, pantolonu pahalı görünen bir kumaştandı. Remy'nin giysileri.

Charlie ona bu kadar yakinken kendini Vince'in Barb'ın partisinde anlattığı hikâyedeki adam gibi hissediyordu, bir çorap gibi tersyüz olmuştu. Tüm savunmasız kısımları ortaya çıkıyor gibiydi. En küçük bir dokunuş canını yakabilirdi.

"Eski halime tam olarak geri dönmemişim, değil mi?" dedi Vince.

Charlie ilk adımdan sonra olduğu yerde kaldığını, odanın içine doğru yürümediğini fark etti. Vince'in mutlu görünmemesine şaşmamak gerekti. Charlie'nin korktuğunu sanmış olmalıydı.

Korkuyordu da; ama birazcık. Kendini zorlayarak Vince'e doğ-

ru yürüdü. Uçurumun kenarında yürüyen Mecnun gibi. "Ben beğendim. Son derece tuhaf."

Gülümseyebildiğini hatırlamış gibi dudağının ucunda beliren küçük gülümseme o kadar tanıdık ki Charlie gerçekten gevşedi.

Baktıkça gözlerindeki tuhaflığa alışmaya başladı. "Bunu neden yaptın?"

"Sana neden mi yalan söyledim?" dedi Vince. "Neden mi her şeyi sakladım?"

"Hayır." Charlie içini çekti, desenli brokar kanepelerden birinin kolçağına oturdu. "*Aziz'le neden dövuştün?* Neredeyse ölüyordun. Bir hiç uğruna. Bu pisliklerin hiçbirini seni umursamıyor."

Vince daha da gülümsedi. "Buraya geldiğimden beri kimse bunu sormadı, halbuki bir sürü şey sordular."

"Senin iyiliğinle ilgilendiklerini sanmıyorum."

"Yok canım." Vince eliyle sandalyelerden birini işaret etti, Charlie o zaman ilk kez odanın geri kalanına baktı.

İki sandalye, bir yer yatağı, örtüler ve küçük bir halı vardı. Hiç kitap yoktu. Ağır şeyler yoktu. Sivri şeyler yoktu. Tavanda tek bir ampul yanıyordu. Vince'in bacağında gerçek oniksle kaplanmış ve döşemedeki metal plakaya tutturulmuş bir pranga vardı. Vince oniks yüzünden insan formu almış olabilirdi. Charlie emin değildi. Çaldığı kitapları daha çok okumadığı için hayıflandı.

Otururken sandayeden küçük bir toz bulutu kalktı.

"Bak, biraz gerginim" dedi Vince. "Neler hissettiğinden biraz bahseder misin? Gölge olmam hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum."

"Bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum" dedi Charlie.

Vince ona şaşkınlıkla baktı. "İşe yarıyor mu?"

"Bunu birlikte buradan çıktıktan sonra düşünmeye karar verdim. Hem belki" dedi Charlie umutla, "bu yüzden büyük bir kavga da edebiliriz. Çıglıklar atarız. Bir şeyler fırlatırız. O zaman Adam'la ilişkim olduğunu düşünecek kadar aptal olduğunu da söyleyebilirim."

"Adam'ın nasıl öldürüldüğünü anlattığın zaman anlamıştım.

Kanepeye gerçekten üzölmüş gibi ydin." Elinde olmadan gülmeye başladı, eliyle ağzını kapadı. "Çok özür dilerim. Hiç komik değil."

"Aslında biraz komik" dedi Charlie.

Vince ona dumanlı gözleriyle baktı. "Peki başka ne için kavgâ etmemiz gerekiyor?"

Charlie gözlerini kaçırdı. "Salt'ın evinden kaçmasına yardım ettiğin kız olduğumu ne zaman anladın?"

"Barda" dedi Vince. "O ilk gece."

"Ne yani? Kurtardığın biriyle düşüp kalkmak mı istedin?" İşte münakaşa dediğin böyle olmalıydı.

"Belki. Hayır. Bilmiyorum." Vince didişme fırsatını ya fark etmemişti ya da heba ediyordu. "Senden hoşlanıyorum Char. Hep hoşlandım. Bir şeyler söylemem gerekirdi ama ben iyi bir insan değilim. Hatta insan olduğumdan bile emin değilim."

"Ah." Charlie şaşırmıştı, Vince'in elini tutup parmaklarını onunkilere kenetledi. Şaşırtıcı derecede gerçektiler. "Sen bir insan-sın. Hem de tam bana göre bir insan."

Vince eğilip kenetlenmiş ellerini dudaklarına götürdü.

İşte o zaman Charlie paniklemeye başladı.

Çünkü az evvel eve gidince yapacaklarını düşündüğü münakaşanın kısaltılmış bir versiyonunu yaşamışlardı -tamam, münakaşadan çok bir konuşmaydı. Vince'in bu konuşmayı Bellamy'nin kulesinde esirken yapmasının tek nedeni de Charlie'yle eve gel-meyecek olmasıydı.

Adeline'le gitmeyi planlıyordu, tıpkı Adeline'in dediği gibi. Hiçbir şey olmamışçasına Edmund Vincent Carver'ın yerine geçecekti. Eski hayatına geri dönecekti. Bir yardım balosu düzenleyen ilk musibet olacaktı.

"Peki şimdi ne olacak?" dedi Charlie çünkü bunu Vince'ten duymak istiyordu. "Bize ne olacak?"

Vince'in sert yüzünde öyle bir ifade vardı ki Charlie onu Adeline'e nasıl tarif ettiğini hatırladı; normal bir göl gibi görünüyordu ama altında bir kasaba dolusu boğulmuş insan vardı. "Aziz'i öldürdüm. Kabala'nın yeni bir Aziz'e ihtiyacı var."

"Hayır. Olamaz." Charlie ayağa fırladı. Düşüncelerini kontrol altına almaya çalışarak odada gezinmeye başladı. "Sana bunu yapmalarına izin veremezsin. Onlar için yaptığın bunca şeyden sonra hem de."

"Otel odalarında ceset temizlemekten daha kötü bir iş değil." Vince'in sesi sakın çıkıyordu ama parmaklarını yumruklarını sık-mak ister gibi içe kıvırmıştı

"Adeline koruyucun falan olacak sanıyordum" dedi Charlie kaşlarını çatarak.

Vince başını salladı. "Öyle de denebilir. Yine de işim musibetle-ri avlamak olacak."

Charlie yüzünü astı. "Bunu kabul edemezsin. Çok geçmeden sadece başına gelenlere değil, bağlı olduğun kişiye de nefret duy-maya başlarsın."

Vince gözlerini kaçırdı. "Ondan zaten nefret ediyorum."

Vay.

Adeline'in üstü kapalı sözlerini şimdi anlıyordu. Vince'in ona ne kadar bağlı olacağını da. Birbirlerine bağlanmış olacaktı. Adeline onu giyecekti.

"Bu yüzden bir süre seninle ayrı kalmamız gerekiyor" dedi Vince. "Sana olan duygularım hiç değişmeyecek Char. Ama aynı kişi olmayacağım. Biri beni kontrol etmeye çalışacak."

Charlie, Vince'in uykusunda nasıl konuştuğunu hatırladı. *Adeline. Adeline, yapma.*

Tüyleri diken diken oldu. "Seni prangadan kurtarabilirim. Ka-çıp gidebiliriz."

Vince başını iki yana salladı. "O zaman ikimizin de peşine dü-şerler."

"Umurumda değil."

Vince elini Charlie'nin yanağına koydu. "Güvenilir olduğumu kanıtlamam gerektiğini, bunu kanıtladıktan sonra bağlanmama gerek kalmayacağını söylediler. Bundan kurtulacağım. Birlikte olabilmemiz için bir yol bulacağım."

Ah, kurtulmanın bir yolunu bulacaklardı.

"Peki bunu bugün mü yapacaklar?" Elbette bugün yapacaklardı. Adeline'in orada olmasının nedeni buydu. Charlie gider gitmez Vince'i ona dikeceklerdi.

Vince yüzünü saklamak için başını çevirdi ama boyun eğmiş gibi görünüyordu. "Evet, bugün. Kabul ettim bile."

Charlie'nin durumu daha da zorlaştırmasının Vince'i rahatsız ettiği belliydi.

"Tek bir şey söyle" dedi Charlie. "Elinde olsaydı beni tercih eder miydin?"

"Hem de her şeye."

"Tamam" dedi Charlie sonunda. "Sanırım bu kötü bir karar ama kötü kararlar vermeye alışkınım."

Remy'nin gölgesi olmak Vince'e bunu öğretmişti: bir sorun varsa kendini ortaya atması gerekiyordu. Eski bir musibeti yakalayıp öldürebilmek için tutsak edilmeye ses çıkarmaması gerekiyordu, Kabala'nın kendini tehdit altında hissetmemesi için özgürlüğünden vazgeçmesi gerekiyordu. Ortada korkunç bir görev varsa bunu yapması gereken kişi oydu. Acı çekilecekse bu acıyı onun çekmesi gerekiyordu.

Aşağı eğilerek dumanlı gözlerini gizleyen altın rengi kirpikleri ışıktaki parlıyordu. "Bazen doğru kararı verme şansın yoktur."

Gerçekten de öyle değil miydi? "Madem seni kararından döndüremiyorum öyleyse biraz kafanı dağıtayım. Ben dışarı atılmadan birkaç dakikamız daha vardır herhalde."

Vince kaşlarını yukarı kaldırdı, şaşırdığı belliydi. Belki de Charlie'nin dumanlı gözlerini ya da bir musibet olduğunu sorun edeceğini sanmıştı. Belki de hiç kimsenin ayağından prangaya vurulmuş biriyle soğuk, beton bir odada sevişmek isteyecek kadar deli olmadığını sanıyordu.

Eh, Charlie Hall karmaşasına hoş geldin. Charlie, Vince'i kendine çekip öpmeye başladı.

Vince bir an kaskatı kesildi, Charlie onu iteceğini sandı. Utançtan yanakları yanmaya başladı.

Sonra Vince onu bir daha böyle bir şey yapmayı aklından bile

geçirmiyormuş gibi öptü, elleriyle başının arkasından tutup parmaklarını saçlarına doladı. Bir an her şey dudaklardan, dişlerden ve dillerden ibaret kaldı. Tenden, Vince'in çamaşır suyu ya da sabunla maskelenmemiş, insanı elektrik akımı gibi çarpan kokusundan.

Vince o ilk gece bardan çıktıklarında yaptığı gibi sırtını duvara yaslayınca Charlie ona bakıp sırttı.

"Charlie Hall" diye fısıldadı Vince kulağına. "Bir eşin daha yok."

"Hepimiz bunun için şükretmeliyiz" diye fısıldadı Charlie, çıkarması çok zor olan o daracık taytı giydiğine pişman olmuştu.

○ dadan çıkmak Charlie'ye çok zor geldi. Ama çıktı, koridor-da sert adımlarla yürümeye başladı. Vince'in onu çağırıp büyük bir hata yaptığını, gerçekten birlikte kaçmaları gerektiğini söylemesini bekledi. Ne var ki çok istemesine rağmen Vince onu çağırmadı.

Dört kat indikten sonra tekrar Bellamy'nin ve kırmızı kadifeden armut koltuğunun yanına gitti. Bellamy yalnız değildi. Vice-reine ve Malik de oradaydı. İkisi de onu gördüğüne şaşırmış gibi değildi ama pek memnun oldukları da söylenemezdi.

"Merhaba" dedi Charlie, Malik'in yanından geçip kendine oturacak bir minder buldu.

"Bize büyük bir iyilikte bulundun" dedi Malik. "Kabala sana borçlandı. Biz borcumuzu ödemeyi severiz. Bu iş büyürse anlaşmazlıklarımız herkesi daha da tedirgin etmekten başka işe yaramaz."

"Biz dostlarımızı ödüllendiririz" dedi Vicereine. "Düşmanlarımızı ise cezalandırırız. Sen dostumuz olduğunı kanıtladın Charlie Hall."

Korsan adaleti. Havuç ve sopa.

"Sana yardım etmek istiyoruz" dedi Malik. "Bizden bir şey iste."

"Ne istediğimi biliyorsunuz" dedi Charlie. "Vince'i bırakın. Ya da en azından bağlamayın. Son Aziz'den hiç ders almadınız mı?"

"Dersini aldığımız şey, musibetlere güvenmememiz gerektiği" dedi Malik. "Aziz bağlı olmasaydı her şey çok daha kötü olurdu."

"Stephen için değil" dedi Charlie.

"Stephen gölgeleri çalıyordu" dedi Bellamy. "Canlanmış gölgeleri, savunmasız insanların gölgelerini. Onları satıyordu. Stephen'a fazla acıma."

Malik başını salladı. "Ayrıca mesele Stephen değil. Lionel'ın ona bedeninin Aziz tarafından ele geçirilmesini sağlayacak bir ilaç verdiğini düşünüyoruz. Ya zamanla bunu kendi başına yapmayı öğrendi ya da ona ilaç vermeye devam ettiler."

"Bizden musibetle ilgisi olmayan bir şey iste. Neler yapabildiğimize şaşarsın."

Charlie, Kabala'nın ona pek çok imkân sunabileceğini düşünüyordu. Kardeşi ilkbaharda okula yeniden kaydolabilirdi. Bir burs ayarlanabilirdi. Hazır başlamışken Charlie'nin sağlık sigortası borçlarını da ödeyebilirlerdi. Ona yepyeni bir araba alırlardı. Hatta isterse Salt'ın Phantom'unu bile alabilirlerdi.

Ama Posey'nin üniversiteye gitme hevesi yoktu, Charlie de rüşvet istemiyordu. "Vince'i bırakmanızı istiyorum."

Malik hüsrana dolu bir ses çıkardı.

Elinde değildi. Tabiatı böyleydi. Charlie Hall hatalarından ders almayı reddediyordu. Ne kadar acı verirse versin tekrar tekrar aynı duvara çarpmak istiyordu. "Adeline Salt, Vince'in vasisi olmasını kabul etmeniz karşılığında size ne verdi?"

Bellamy şaşırmış gibiydi. "Sanırım durumu yanlış anlıyorsun."

"Adeline'in Vince'i eve götürmesine izin veriyorsunuz, öyle değil mi?" dedi Charlie.

Vicereine zalimce gülümsedi. "Bir bakıma. Ama bu Adeline'in kendi seçimi değil. Ondan beklenen şeyi biliyor musun?"

"Musibet avlamak" dedi Charlie.

"Peki bunun neden bir ceza, geçmiş suçları telafi etmenin bir yolu olarak görüldüğünü biliyor musun?"

"Tehlikeli olduğu için mi?"

"Hem de çok" dedi Malik dehşete düşmüş gibi bir sesle.

Balthazar, Charlie'ye ne demişti?.. İsterse bir bedenden nefesi, bir kalpten nefreti, gökyüzünden ayı çalabileceğini mi? Belki bu durumda hiçbir şey çalmasına gerek yoktu. Belki de ona istediği her şeyi vereceklerdi.

Tek bedeli sırları olacaktı.

Charlie yapmacık bir gülümseme takındı. Kolunun iç tarafındaki "korkusuz" dövmesine baktı. "Peki" dedi dişlerini sıkarak, madem öyle, itiraf etmek istiyorum.

"İtiraf mı?" dedi Vicereine afallayarak.

"Brayan Araya'nın sırlarını lazerle pirinç tanelerine yazdırıp yastığının altındaki cam kavanozda sakladığını hatırlıyor musunuz? Onları diş perisiymişim gibi kapmışım. Eshe Godwin'in detaylı çizimlerle dolu kitabı vardı ya, kimse çizimlere bir anlam verememişti hani? Sırlar resimlerde saklıydı, o sayfaları kesip almışım. Eshe'nin kitaptan sayfa koparıldığını fark ettiğini bile sanmıyorum. Owain Cadwallader'ın on sekizinci yüzyıldan kalma hatıratını çalarken başka bir kitabın -adını unuttum ama yan tarafında şu havalı metal mandallardan vardı- cildinin içine dikilmiş bir sürü not buldum ve kimsenin ruhu duymadan aldım. Bir de Jaden Coffey'nin yetmişli yıllara ait gölge büyüsü fanzinlerinden oluşan koleksiyonunu çaldım. Devam edeyim mi? Bunu yıllardır yapıyorum." Charlie'nin başı dönüyordu, sanki bir tepeden aşağı kayıyordu ve artık durması mümkün değildi. Sonunda her şeyi itiraf etmenin sevincini yaşıyordu.

"Eshe'nin kitabından sayfa mı kopardın?" Vicereine öfkelenmiş gibiydi.

"Ben kötü biriyim." Charlie elini kotunun cebine soktu, bir şey çıkarıp Malik'e fırlattı. Malik irkilerek yakaladı. Ellerindekinin ne olduğunu görünce kaşlarını çatı. "Ayrıca yanından geçerken cüzdanını çaldım. Özür dilerim."

"Çok tehlikeli düşmanlar ediniyorsun" dedi Vicereine.

"Bu ne demek oluyor?" Malik dişlerini sıkıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Cezalandırın beni" dedi Charlie. "Ben Adeline'den çok daha kötüyüm."

"Musibetin sana bağlanmasını mı istiyorsun?" diye sordu Bellamy.

Kafasının içinde en kötü düşüncelerini saklamayacağı biri, sevdiği biri olacağı düşüncesi biraz içini bulandırmıştı. "Evet. Ödül ya da ceza, Vince'i bana verin. Aziz ben olurum."

Vince boynunda oniks kolyelerle içeri girdi, bir tanesi de tasma gibi koluna takılmıştı, Charlie'yi görünce yüzü değişti. Bellamy'ye döndü. "Adeline nerede?"

"Onu eve gönderdik" dedi Malik.

"Öyleyse kim..."

"Ben" dedi Charlie. "Sen aptalca bir karar verebiliyorsan ben de veririm."

Vince başını iki yana salladı. "Bunun bir ceza olması gerekiyor."

"Biliyorum" dedi Charlie. "Tüm sırlarımla birlikte kafamın içinde olacaksın. Tüm sırlarımı ben bile bilmiyorum. Korkunç olacak."

Vince ciddi ciddi Charlie'yi boğmayı düşünüyor gibi görünüyordu. "Char."

"Kendi istedi" dedi Vicereine. "Bizi ikna etmek için de bir sürü suçunu itiraf etti."

Vince sert sert Charlie'ye baktı. "Öyle mi?"

"Ayaklarının çıplak olması gerekiyor" dedi Vicereine, artık işe koyulmuştu.

Charlie botlarını çıkarmak için eğildi. Bağcıkları zaten çözüktü, kulede çıkardıktan sonra tekrar bağlamamıştı.

Vince geç de olsa oniks zincirlerden kurtularak kaçıp kaçamayacağını düşünüyor gibiydi. Charlie bileğindeki parlak halkaya asıldığını gördü. Halka bana mısın dememiş olmalıydı çünkü Vince'in yüzü asılmıştı. "Nasıl biri olacağımı bilmiyorsun. Kimse bilemez" dedi fısıltıyla.

"Yine sen olacaksın" diye fısıldadı Charlie de.

Bellamy, Malik'e bir şey söyledi, ikisi de eğleniyor gibiydi. Charlie doğrudan onunla eğlendiklerini sanmıyordu ama yine de sinirleri bozuldu. Kendine bunu daha önce de yaşadığını hatırlattı, kendi gölgesini kesip kardeşinin ayaklarına dikmişti. Dikme işini Posey bitirmişti ve ikisi de terzilikten anlamazdı. Yine de gölgeyi tutturmayı başarmışlardı. Posey de gayet iyiydi.

Kendine Vince'i burunlarının dibinden çaldığını hatırlattı.

Vicereine, Charlie'ye Vince'in tam karşısında durmasını söyledi, Charlie dediğini yaptı.

"Winnie'nin selamı var" diye fısıldadı Charlie. "Patronun öfkeden köpürüyor ama zaten o işe dönmek isteyeceğini sanmıyorum. Ha, ayrıca ister inan ister inanma ama Posey senden gerçekten özür dileyebilir."

Vince ona bakıp içini çekti. Ama Charlie elini tutmaya kalktığında karşı koymadı.

Charlie elini bir kez sıkıyordu ki Vince gölgeye dönüştü.

Kulenin kapısı Charlie'nin arkasından sertçe kapandı, Charlie çimenlikten geçerken buz tutmuş yapraklar botlarının altında çıtırdıyordu.

"Vince?" diye fısıldadı. "Gördün mü, sana birlikte gideceğimizi söylemiştim."

Vince cevap vermedi ama Charlie yere bakınca peşinden gelen gölgenin Vince'inki olduğunu gördü. Ellerini paltosunun ceplerine soktu. Ağaçların arasında ıslık çalan rüzgârın sesini dinledi.

"Kızgın olduğunu biliyorum" dedi.

Minibüse binince anahtarlığına takılı olan çakıyı çıkardı. Bıçağın ucunu yüzük parmağına batırıp bir damla kan akıttı. "Vicereine bunu hemen yapmam gerektiğini söyledi, işte başlıyoruz."

Bu Vince'in ilgisini çekmiş gibiydi. Gölge karanlık bir bulut halinde etrafında dönmeye başladı. Charlie dile benzer bir şeyin tenine dokunduğunu hissetti ama ıslak değildi. Birden içi ürperdi.

"Vince?" dedi bir kez daha, gerilmeye başlamıştı. "Benimle dalga geçmeyi bırak. Bir şey söyle."

Zihninde duyduğu bir fısıltıyla irkilerek doğruldu. "Sen Remy değilsin."

"Ben senin kız arkadaşınım" dedi Charlie titrek bir sesle. "Ve bu şaka hiç komik değil."

Charlie yolcu koltuğuna düşen gölgeye, ağaçların arasından süzülen ışığa baktı. Gölgenin onun kontrolü dışında şekillenişini izledi. Alev alev yanan yabancı gözleriyle karanlık bir figür gördü.

Zaferin tadı ağzında ekşiyiverdi.

Vince'in sesi yumuşak ve tehdit doluydu. "Bu doğru olsaydı seni tanımam gerekirdi. Ama tanımıyorum."

Charlie, Vince'in ona anlattıklarını düşündü, Salt'tan nasıl kaçtığını, alt geçidin altında uyanışını, oraya nasıl geldiğini bile hatırlamadığını. Bunu Remy'nin ölümüyle uyandığı zaman arasında olanları hatırlamadığı şeklinde yorumlamıştı. Ama belki de bundan daha fazlasını, daha uzun bir zaman dilimini hatırlamıyordu.

Belki de bu farklıydı. Belki de onunla yıldızların altında oturduğunu hiç hatırlamıyordu. Barb'ın partisine buz getirdiğini. Yataкта tereyağlı kızarmış ekmek yiyip kahve içtiğini. Charlie gözlerinin yaşardığını hissetti. Ağlamamak için gözlerini kırptırdı. Genzine tuz tadı geldi.

Karanlık bastırıyordu. Kar atıştırmaya başladı.

Charlie yumruğunu direksiyona indirdi.

Vince göz yuvalarından dumanlar tüterek onu izliyordu.

Charlie Hall'da başından beri bir sorun vardı. Doğuştan düzenbazdı. Aldığı yanlış kararlardan asla vazgeçmezdi.

"Bir kuleden gölge çalacak kadar iyi bir hırsızım" dedi ona. "Kalbini de yeniden çalabilirim."

Vince cevap vermedi. Az sonra gölge eriyip gitmiş, Charlie'yi yalnız bırakmıştı.

TEŞEKKÜR

Yazdığım her romanda pek çok kişiye minnettar kaldım ama bu sefer duyduğum minnetin haddi hesabı yok.

Öncelikle yazma serüvenimde benimle Yunanistan'da inzivaya çekilen ve sayısız hatalı başlangıcımı katlanan herkese teşekkür ederim. Size hem acıyor hem de minnet duyuyorum.

Büyü kuralları konusunda bana defalarca yardımcı olan Steve Berman'a çok şey borçluyum, bir keresinde bir rulo kâğıt havluyu çizimlerle doldurmuştu ve mutfağımın zemini boydan boya büyü kurallarıyla kaplanmıştı.

Kafamdakileri ifade edebilmeme yardımcı olduğu için Marie Rutkoski'ye çok teşekkür ederim.

Chris Cotter, Emily Lauer ve Eric Churchill'e, pandeminin ortasında insanların büyüyle etkileşime girme ve onu kötüye kullanma yolları hakkında benimle konuştukları için teşekkürler.

Beni sevgiyi kâğıda dökmeye teşvik ettiğin için teşekkür ederim Roshani Chokshi.

Giriş kısmını yeniden gözden geçirmemi (tekrar) sağladığın için teşekkürler Paolo Bacigalupi.

Sarah Rees Brennan, Robin Wasserman ve Leigh Bardugo'ya, darmadağın bir taslağı okudukları, bir Zoom atölyesi düzenledikleri ve hatalarımı düzeltebileceğimi hissettirdikleri için teşekkürler.

O ölü adamı önemsememi sağladığın için teşekkür ederim Joshua Lewis.

Cassandra Clare ve Kelly Link'e, her şeyi tekrar tekrar değiştirdiğim halde beni öldürmedikleri için binlerce teşekkürler. Çok

fazla taslak okudunuz. Çok fazla şikâyet dinlediniz. Sabrınız gerçekten sonsuz.

Beni yavaşlatıp gerekli dokunuşları yapmamı sağlayan muhteşem editörüm Miriam Weinberg'e şükranlarımı sunuyorum. Ona ve Tor Books'taki herkese –özellikle Devi Pillai, Lucille Rettino, Renata Sweeney, Eileen Lawrence, Sarah Reidy, Lauren Hougen, Molly McGhee ve Michelle Foytek'e– gösterdikleri ilgi ve esirgemedikleri uzman desteği için minnet borçluyum. Sam Bradbury, Roisin O'Shea ve tüm Del Rey İngiltere'ye teşekkür ederim. Yirmi yıl önce yetişkinler için bir kitap yazmaya niyetlenmişim, sayenizde nihayet bunu başardım.

Bu kitabı yazabileceğime inanan, planlamasını yapan, sonra da plana sadık kalmamı sağlayan temsilcim Joanna Volpe'a teşekkür ederim. Ona ve New Leaf'teki herkese –bilhassa muhteşem organizasyonu için Jordan Hill'e ve strateji yeteneği için Pouya Shahbazian'a– minnettarım.

Eşim Theo'ya ve ufaklığımız Sebastian'a da teşekkür ediyorum. Siz olmasaydınız saçımı başımı yolalı çok olmuştu.

Son olarak neredeyse yirmi yıldır yaşadığım ve hâlâ keşfetmeye devam ettiğim Batı Massachusetts'teki "Vadi"ye teşekkür ediyorum. Bazı yerleri uydurduğum ve coğrafya konusunda biraz özensiz davrandığım için bağışlayın. Bunu yıldırım çiftlikleriyle, fıçı apsent satan barlarla ve gölge büyüleriyle dolu alternatif bir Batı Massachusetts olarak kabul edin.